

Giới thiệu Giai Thoại Anh Và Em

Truyện Giai Thoại Anh Và Em của tác giả Phong Tử Tam Tam là truyện ngôn tình cổ đại với những nội dung không thật sự lạnh mạnh, tình yêu giữa những người chung sống trong một gia đình.

Giữa những hận thù, đau khổ liệu họ có còn sáng suốt để tìm được lối đi cho riêng bản thân mình?

Ngược tâm, ngược thân nói chung là ngược tàn bạo luôn hoàn toàn không có đạo đức nhân sinh quan, thể giới quan và giá trị quan, còn kết cục ra sao thì chưa biết...

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

Tiếng ồn ào kết hợp cùng mùi khói dầu của đồ nướng bốc lên khiến Vinh Hường khó chịu mà nhíu mày, nhìn sang Dịch Phong ngồi bên cạnh cứ trơ trơ ra thì Vinh Hường mới hiểu, hóa ra thằng nhóc này đang cố ý. Tầm mắt Vinh Hường dõi theo bóng dáng màu đỏ đang qua qua lại lại giữa đám đàn ông ở cách đó không xa, Vinh Hường rũ mắt, lời nói ra cũng không có vẻ gì tốt, "Dịch Phong, tên khốn cậu có ý gì?"

"Tại sao mỗi lần đụng tới chuyện của cô gái đó thì cậu lại nổi khùng lên như vậy?" Dịch Phong hần học đáp trả, đưa mắt nhìn cô gái đứng cách đó không xa, "Nếu không phải là mình đã bị Trương Mạch dày vò hết sức thì mình sẽ không làm vậy, mình chỉ dẫn theo cậu đến xem một chút theo lệ thôi, xem xong mình sẽ đi, về phần sau đó phải làm sao thì đó là chuyện của cậu."

Vinh Hường không nói gì mà chỉ lạnh lùng nhìn cô gái mặc chiếc váy màu đỏ ngắn ngủn, đang đứng ở trong đám đàn ông bản thủ xấu xa trước bàn bán bia. Cô có vóc dáng rất cao, nhưng vì vóc người thon gầy mỏng manh nên thoát nhìn giống như có hơi nhỏ nhắn, dưới váy ngắn là cặp chân trắng đuột trắng nõn khiến người khác phải chú ý. Vinh Hường tức giận ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly bia, mùi vị thật là chưa bao giờ hóng bét như vậy.

Vinh Nhung vừa quay người lại thì nhìn thấy Vinh Hường và Dịch Phong đang ở nơi xa nhìn mình chằm chằm, cô vội vàng cúi đầu đi ra quán bán hàng.

Nhìn cô đứng ở cửa quán bán hàng, thỉnh thoảng xoa xoa hai cánh tay, dậm chân sủi ầm. Bây giờ là cuối thu, ban đêm rất lạnh, mà cô lại phải mặc váy ngắn do Boss cung cấp, cho nên tay và chân đều lộ ra bên ngoài hơn phân nửa. Vinh Hường nhìn cô mặc đồ cả người đều đỏ tươi nổi bật ở trong một mảnh tối đen như mực, sương mù nhàn nhạt quanh quẩn ở bên người cô, hình ảnh thật đẹp nhưng cũng không kém phần thê lương.

Vinh Nhung cảm giác được tầm mắt lạnh lùng kia đang dõi theo mình, khiến cả người cô trở nên cứng ngắt. Mất thấy một đám đàn ông quàng vai bá cổ nhau đi tới, cô vội vàng chạy ra nghênh đón, cười duyên nói: "Các anh trai, vào bên trong ngồi đi? Quán bia của chúng tôi có khuyến mãi mua mười chai tặng hai chai. Xin mời!"

Trong âm thanh hỗn tạp cũng không thiếu sự trêu chọc của đám đàn ông, "Tặng bia à? Cái này không hấp dẫn, tại sao cô em gái xinh đẹp như thế này....không đến ngồi uống với bọn anh vài ly?"

Sớm đã quen với những giọng điệu cười cợt như vậy, Vinh Nhung chỉ nghiêng đầu mỉm cười nói: "Mấy anh uống rượu, em đây làm sao dám quấy rầy. Nhưng nếu như mấy anh không ghét bỏ, em có thể kính...." Lời còn chưa nói hết, cô đã bị một người khác nắm chặt lấy cổ tay lôi đi, sức lực kia giống như muốn xé rách cả người cô ra vậy.

Vinh Nhung ngơ ngác nhìn người đàn ông phía trước, để mặc cho người bên cạnh nắm lấy tay của cô thật chặt.

Vinh Hường dùng sức ném cô về phía trước, bởi vì sức lực thô bạo của anh cho nên toàn bộ cơ thể của Vinh Nhung đều đụng vào trên vách tường ở phía sau. Phần lưng lộ ra bên ngoài bây giờ lại cọ sát vào bức tường đá sần sùi làm cho cô đau buốt. Da thịt của cô vốn trắng nõn nay càng thêm tái nhợt, cô cúi thấp đầu, mái tóc đen dài rũ xuống che lại gương mặt xinh đẹp. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay mình, ở nơi đó hiện lên vết đỏ cực kỳ chói mắt.

Vinh Hường thở hổn hển, giận đến nổi gân xanh, "Con mẹ nó, em đúng là không có tự trọng!" Anh nghiêng rặng, hai mắt không có một tia cảm xúc nhìn chằm chằm vào cô, "Nhà họ Vinh không cho em tiền tiêu xài hay sao, tại sao em cứ thích ra ngoài bán hàng như vậy? Em bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Hốc mắt Vinh Nhung nóng lên, cắn chặt môi dưới, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Em làm gì thì có liên quan đến anh sao? Cũng không có quan hệ gì tới nhà họ Vinh cả?"

Vinh Hường cười lạnh, nhìn bộ dáng này của cô, khí nóng trong người anh lại không nhịn được mà từ từ dâng lên, "Không có quan hệ gì với nhà họ Vinh sao, tôi cũng hy vọng là sẽ không liên quan, vậy thì trước tiên em sửa lại tên mình rồi hãy nói. Như vậy cũng sẽ không khiến người nhà họ Vinh mất hết thể diện!"

Nói đi nói lại chẳng qua cũng chỉ sợ người nhà họ Vinh mất thể diện, Vinh Nhung âm thầm cười khổ ở trong lòng, "Không phải anh không biết, em hận

người nhà họ Vinh như thế nào."

"Hận, đúng em hận. Nhưng trong đó lại có người mẹ đẻ tiện mà em yêu quý đó!" Vinh Hường nhìn cô rống lên, tức giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Anh không ngừng hít thở sâu, cuối cùng cũng có chút bình tĩnh trở lại: "Anh nói cho em biết, muốn khinh rẻ bản thân đó là chuyện của em, chỉ cần đừng để anh nhìn thấy. Lúc đó em muốn làm gì thì làm, còn nữa, nói cho chị em tốt Tường Mạch của em biết, đừng cố gắng kích thích lương tri của anh." Anh từ từ đi đến gần Vinh Nhung, cúi người xuống từ trên cao liếc nhìn cô một cái, "Anh, đối với ai cũng có thể thông cảm. Duy nhất chỉ có em, là không thể nào."

Vinh Nhung cắn môi dưới, mùi máu tươi tràn ra trong khoang miệng, cảm thấy bóng mờ đang bao phủ trước người mình chậm rãi rời đi, cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bóng lưng to lớn ấy. Tay nắm chặt thành quyền, "Anh cho rằng tôi thích hào quang của nhà họ Vinh lắm sao, tôi không muốn, một chút cũng không muốn. Tôi hận nhà họ Vinh, hận mỗi người trong nhà họ Vinh! Nhất là anh!!"

Vinh Hường siết chặt bàn tay đang đứt trong túi quần, nghe giọng nói ở phía sau lưng truyền đến, trong đáy lòng của anh âm thầm bật cười. Bây giờ là như thế nào, vì muốn trở về nhà họ Vinh hưởng phúc mà phải diễn khổ nhục kế sao?

Dịch Phong thấy một mình Vinh Hường trở về, sắc mặt lúc này so với lúc trước khi đi ra còn khó coi hơn, tất cả đúng như trong dự liệu. Nếu như hai anh em nhà này mà có thể tiêu tan được hiềm khích trước kia, thì cũng giống như nước Mĩ và Iraq sẽ không khai chiến. Dịch Phong ném con ốc vừa mới ăn xong xuống dưới sàn, xoa xoa ngón tay, "Món ốc này không tệ, lần sau trở lại gọi thêm lần nữa."

"Muốn đến thì một mình cậu đến, đừng có gọi mình." Vinh Hường buồn bực nhìn vào cái bàn đơn giản trước mặt, trên đó còn có vết dầu mỡ đen thui trông rất bất mắt. Mặt lạnh nhìn Dịch Phong, "Có đi hay không? Nơi này có cái gì đáng để ở lại."

Dịch Phong cười nhẹ, "Tớ nói này Vinh thiếu gia, rốt cuộc là cậu đang buồn bực chuyện gì? Không phải cậu rất hận hai mẹ con cô ấy sao, nhìn thấy cô ấy luân lạc tới mức độ này không phải cậu rất mong đợi sao, bây giờ sao lại bực tức như vậy...." Dịch Phong vô si kễ sát Vinh Hường, trong giọng nói có mang theo chút hứng thú, "Là vì cùng loại người như cậu sao?"

Vinh Hường nhìn khuôn mặt tuấn tú vô si ở trước mặt mình, cười như không cười nói: "Cũng không biết là người nào sợ vợ như vậy, chỉ cần một câu mệnh lệnh của ai đó liền có tác dụng với cậu."

Quả nhiên Dịch Phong bốt phóng túng lại không ít, trên mặt có chút giận không nén lại được, "Này, cậu nói bừa gì đấy. Cô ấy là anh em của mình, có biết không, là anh em đấy! Đừng có nghĩ bậy bạ."

Vinh Hường liếc anh ta một cái, Dịch Phong nhìn ánh mắt kia, thấy thế nào cũng rất chói mắt, dường như mang theo loại ám chỉ nào đó không cần nói cũng biết. Anh cũng có một chút buồn bực, "Đi thôi đi thôi, còn ngồi ở chỗ này làm gì, càng ngồi thì giận càng lớn thôi."

Sau khi hai người tính tiền rồi đi, cho đến lúc rời đi cũng không có thấy Vinh Nhung quay trở lại.

*

Trong đêm tối hai người đi bên cạnh nhau, đèn đường mờ vàng trong sương mù ở thời tiết cuối thu phát ra ánh sáng nhàn nhạt, quanh bóng đèn thỉnh thoảng sẽ có một con thiêu thân thể lương dừng cảm nhào tới, rồi lại bị đung roi xuống mặt đất.

Ngón tay Dịch Phong nắm thành quyền để ở trên môi, "Khụ, cái đó, hình như bệnh tình của mẹ cô ấy cũng không nhẹ. Mỗi ngày sau khi tan học trừ làm việc ở nơi này, thì buổi tối cô ấy còn phải tới quán bán hàng dọn dẹp rửa bát đĩa nữa. Khi về đến nhà cũng rạng sáng rồi, ngày hôm sau đi học đều ngủ gà ngủ gật."

"Cậu biết nhiều thật đó!" Vinh Hường tiếp tục đi về phía trước, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Dịch Phong dò không ra ý nghĩ trong lòng anh, nghiêm mặt nói: "Tất cả đều là do Tường Mạch nói cho mình biết, nói thật, mình là người ngoài nhưng cũng rất đồng tình với cô ấy. Huống chi cậu...." Suy nghĩ một chút, Dịch Phong không nói thêm gì nữa.

"Huống chi mình còn là người nhà với cô ta?" Vinh Hường cảm thấy có chút buồn cười, loại logic này vẫn coi như là bình thường, nhưng tại sao đặt lên trên người anh và Vinh Nhung lại khiến anh chán ghét như vậy. Vinh Hường quay mặt nhìn Dịch Phong, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dịch Phong, đừng xen vào chuyện nhà mình nữa, chuyện này đã nát bét rồi, không ai có thể sửa chữa lại được nữa đâu. Mình cũng chẳng muốn dính vào, chờ sau khi tốt nghiệp trung học xong mình sẽ ra nước ngoài, chuyện lão già nhà mình muốn làm gì thì mặc kệ. Mình đã chịu đủ rồi."

Dịch Phong thờ dãi trong lòng, cũng không muốn nói quá nhiều, vỗ vỗ bả vai Vinh Hường, "Mình biết rồi, cậu có kiên trì của cậu. Nếu đổi lại là mình, chắc mình cũng không thể dễ dàng quên đi như vậy được."

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Dịch Phong nhìn bóng dáng cao lớn của Vinh Hường, trong đêm tối chợt có chút cảm giác cô đơn, anh rũ mắt xuống nhỏ giọng nói, "Vinh Nhung với cậu thật giống nhau, rõ ràng là rất cần người giúp đỡ, nhưng vì sĩ diện lại liều chết gắng gượng. Cô ấy cũng chỉ là nữ sinh lớp mười một, dù có gắng thế nào thì năng lực cũng có hạn. Điểm này thật đúng là giống cậu."

Vinh Hường nhìn bóng của mình ở phía trước, vẫn rũ mắt không nói lời nào.

*

Lúc trở lại nhà họ Vinh cũng đã sắp 12 giờ, đèn trong phòng khách đều đã tắt hết, chỉ còn chừa lại một ngọn đèn. Vinh Hường nhanh chóng đi lên lầu, lúc đi ngang qua phòng ngủ của cha mẹ thì bên trong còn truyền ra tiếng cãi nhau rõ ràng. Vinh Hường hơi nhúc nhích đầu, tháng này là lần thứ mấy rồi? Về mặt anh không một chút cảm xúc đi về phòng ngủ của mình.

Tắm rửa xong nằm ở trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, anh nhắm hai mắt bắt đầu đếm cừu, nhưng càng đếm đầu óc càng tỉnh táo. Anh đứng dậy cầm một liều thuốc đi đến ban công, gió đêm thổi vào làm đầu óc anh càng tỉnh táo hơn, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Anh ngẩn người nhìn rèm cửa nhưng bằng tờ màu xanh dương giống hệt bầu trời, Vinh Hường từ từ phun từng vòng khói thuốc ra khỏi miệng. Thời gian dù có trôi qua như thế nào, thì trí nhớ vẫn còn lưu lại trong trái tim, dù có cố gắng bôi xóa đi, cũng không bao giờ mất đi.

Đem liều thuốc dụi vào trong chậu hoa bên cạnh, anh trở lại giường lấy áo khoác rồi đi ra khỏi cửa.

*

Nhìn người ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ cúi đầu rửa bát, Vinh Hường nghiêng người ẩn nấp ở chỗ rẽ đầu phố.

Ngay cả bao tay cao su cũng không mang vào, nhiệt độ ban đêm xuống rất thấp, thỉnh thoảng Vinh Nhung sẽ nhin không được mà lạnh run, hai tay đều dính mỡ khiến cô cảm thấy rất không thoải mái. Vinh Nhung vui đầu nhanh chóng gia tăng tốc độ rửa bát, cô phải trở về sớm nếu không thì nhất định mẹ sẽ tức giận. Trên người cô mặc chiếc váy ngắn màu đỏ làm bằng một loại vải mỏng manh, thỉnh thoảng lại trượt xuống bắp đùi. Vinh Nhung thường phải bận tâm không ngừng kéo lên váy. Bà chủ không kiên nhẫn thúc giục nhiều lần, Vinh Nhung chỉ cười, cúi đầu yên lặng làm việc.

Vinh Hường theo bản năng lại đốt một liều thuốc, dựa vào vách tường, ánh mắt phức tạp nhìn sao sáng đầy trời. Không biết đợi bao lâu anh mới nhìn thấy bóng dáng của Vinh Nhung ra về, Vinh Hường lập tức giẫm tắt liều thuốc, lặng lẽ đi theo phía sau cô.

Vinh Nhung vừa đi vừa tính toán tiền còn lại xem có thể kiên trì được bao lâu, trừ đi tiền thuốc của mẹ, tiền sinh hoạt, còn có học phí của học kỳ sau cũng sắp phải nộp. Giữ chặt áo khoác trên người, cô khoanh tay ôm mình nhanh chóng tăng tốc bước chân. Bởi vì đường phố rất vắng vẻ, lại không có đèn đường, cho nên Vinh Nhung chỉ có thể mượn ánh trăng nhợt nhạt nhìn chằm chằm vào mặt đường mà bước đi.

Con đường nhỏ gập ghềnh, mặt đường có nhiều chỗ đã sụp xuống, hiển nhiên chính phủ đã vứt bỏ việc tu sửa con đường này. Vinh Nhung cẩn thận bước đi, đôi giày cao gót ba cen-ti-mét ở dưới chân không tính là cao, nhưng nếu đi không cẩn thận sẽ bị trật chân. Nếu như bị trật chân thì phải ở nhà nghỉ ngơi mất mấy ngày, việc học sẽ bị trễ nãi, làm công cũng sẽ bị ảnh hưởng đến. Như vậy thì bà chủ sẽ thay đổi người làm khác, dẫn đến đi tìm việc mới sẽ càng khó hơn.

Trên đường đi tâm trạng của Vinh Hường rất phức tạp, Vinh Nhung chẳng có một chút ý thức đề phòng nào cả. Minh đi theo cô ta một đoạn đường mà cô ta cứ nhiên vẫn không phát hiện ra, nếu như có người xấu thì sao đây? Trễ như thế này, một nữ sinh như cô đi trên con đường heo hắt như thế. Hôn nữa.....nhìn quanh bốn phía, đây là nơi nào, sao tất cả đều là những ngôi nhà trệt thấp bé. Ngay cả mặt đường cũng gồ ghề, trời mưa xuống ề rãng trong nhà sẽ chứa đầy nước. Đang nghĩ ngợi say sưa thì nhìn thấy người phía trước ngã xuống đất.

Vinh Hường vội vàng dừng lại, không hề đi tới trước nữa, đứng tại chỗ mặt không biến sắc.

Vinh Nhung xoa mắt cá chân, càng sợ sẽ có chuyện gì sẽ đến nữa. Cố nén sự đau đớn, cô chống tay xuống đất đứng dậy, mới vừa đứng lên được một nửa thì lại một môi té xuống lại. Nơi mắt cá chân đau đến không thể dùng lực, Vinh Nhung chán nản nghĩ, đoán chừng mình phải ngồi ở chỗ này chờ bớt đau rồi mới đi được.

Vinh Hường đứng yên thật lâu không thấy người phía trước có động tĩnh gì, anh suy nghĩ một chút, sau đó thì đi lên phía trước.

Vinh Nhung cảm thấy phía sau có tiếng bước chân đang đến gần mình, trái tim bỗng dưng đập mạnh. Quay đầu nhìn lại, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, chỉ có thể mờ mờ thấy rõ bóng dáng của người kia. Mượn ánh trăng không sáng lắm nhìn bóng dáng mờ mờ kia, cảm giác trong đầu dần dần sáng tỏ, tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này?

Vinh Hường vẫn nhíu mày lại như cũ, mặt không kiên nhẫn cúi đầu nhìn cô, "Sao rồi?"

"....Trẹo chân rồi."

Hình như Vinh Hường thở dài một hơi, sau đó đưa tay đỡ cô đứng dậy. Vinh Nhung được anh mạnh mẽ ôm vào trong lòng, đau đớn ở mắt cá chân khiến cô phải hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng lại không dám phát ra âm thanh gì, cố chấp cắn môi không lên tiếng, nửa người trên dựa vào người anh đều trở nên cứng ngắc.

Mặc dù Vinh Hường dìu cô đi, nhưng về lạnh lùng trên mặt không hề bớt đi phần nào. Thân hình anh cao lớn cho nên bước chân cũng rất dài, không một chút nào suy nghĩ người đang ở trong lòng của mình vừa mới bị trẹo chân. Vinh Nhung khép khếnh không theo kịp bước chân của anh, mắt cá chân lại càng đau đớn khó nhìn, cô tức giận đẩy tay anh ra.

"Tự tôi đi."

Vinh Hường sững sờ một chút, anh không mở miệng phản bác lại cô, chỉ trầm mặc đi về phía trước, bước đi so với ban nãy chậm hơn rất nhiều. Cảm thấy người phía sau đi rất vất vả, anh dừng lại, đột nhiên ngồi chồm xuống trước mặt cô, "Lên đi."

Vinh Nhung có chút sững sờ, không biết tại sao Vinh Hường lại đột nhiên có hành động này, nhất thời khiến cô do dự không biết nên làm sao.

Giọng nói của Vinh Hường có chút không kiên nhẫn, "Cô muốn mè nheo tới khi nào?"

Vinh Nhung ngoan ngoãn nằm ở trên lưng anh, trên đường đi hai người đều không nói thêm câu nào. Những đám mây thật dày trên bầu trời thỉnh thoảng sẽ che lại ánh trăng, trong đêm tối yên tĩnh có một cảm giác an bình đến kỳ lạ.

Vinh Nhung ngửi thấy trên tóc của anh có mùi trà xanh nhàn nhạt, nhỏ giọng nói, "Làm sao anh lại ở nơi này?" Không phải mới vừa rồi anh đã đi về cùng với Dịch Phong rồi sao?

Vinh Hường không có trả lời cô, Vinh Nhung cũng không trông cậy vào việc anh sẽ trả lời câu hỏi của mình. Từ năm bảy tuổi đến nay, anh ta chưa nói câu nào với cô cả. Thỉnh thoảng đứng mặt ở trường học cũng giả vờ như không quen mà lướt qua nhau, giống như là người xa lạ. Cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên lưng anh, khi còn bé anh cũng đã từng công cô như vậy....

"Tại sao hai người lại ở một nơi như thế này?" Vinh Hường chợt mở miệng hỏi cô, nhất thời Vinh Nhung không kịp phản ứng, quan hệ giữa bọn họ thật đúng là hổng bét, bình thường không nói gì với nhau, nhưng nếu đã nói thì sẽ lập tức cãi vã, mà nếu có giữ được bình tĩnh thì cũng là ông nói gà bà nói vịt.

"Đây là nhà của cậu tôi."

"Em trai không có huyết thống với Tổng Hải Khanh?" Lúc Vinh Hường nói lời này dường như mang theo một tia giễu cợt. Vinh Nhung cũng không so đo với anh, bởi vì cô đã sớm quen với tính tình vui buồn thất thường của anh, cho nên chỉ "Ừ" một tiếng.

Tổng Hải Thanh là mẹ của cô, từ năm Vinh Hường bảy tuổi trở đi thì đã không gọi lấy một tiếng dì, mà vẫn gọi thẳng tên người ta ra như vậy. Khi bé Vinh Nhung vẫn còn ngây thơ đi cãi cọ với anh, nhưng theo thời gian lớn lên từng ngày, cô đã từ từ hiểu đúng ý nghĩa cụm từ người thứ ba, cũng chậm rãi hiểu được cái từ "hồ ly tính" này mang theo sự kỳ thị như thế nào.

Nghĩ tới những thứ này trong lòng Vinh Nhung cũng có chút phiền muộn, dường như Vinh Hường cũng không muốn nói nhiều, nên cô cũng mím chặt môi không lên tiếng nữa. Quá lâu không có tiếp xúc gần gũi với anh, bây giờ lại được người ta công trên lưng như vậy làm cô có cảm giác là lạ, sợ mình hồ hạp quá nặng sẽ phá vỡ đi bầu không khí yên bình ngắn ngủi này.

Đến lầu dưới khu nhà cũ, nhìn hàng lang tối đen như mực, Vinh Hường có hơi do dự. Vinh Nhung hiểu chuyện lập tức vỗ nhẹ lưng của anh, "Thả tôi xuống đi, nhà tôi ở lầu hai, tự tôi đi lên là được rồi." Nhất định Vinh Hường không muốn gặp lại mẹ cô, bởi vì Vinh Nhung biết anh rất đề ý.

Vinh Hường thờ phào nhẹ nhõm, nhìn cô chống vách tường chuẩn bị lên lầu, anh liền xoay người lại chuẩn bị rời đi.

Vinh Nhung không nhận được quay đầu lại nhìn, "Anh."

Bước chân của Vinh Hường ngừng lại một chút, trong giây phút đó trong lòng anh chợt có một cảm giác không tên lướt nhanh qua, nhanh đến nỗi anh không có cách nào bắt được.

"Đi đường cẩn thận."

"Ừ."

Vinh Nhung dựa vào vách tường nhìn bóng lưng của anh, một thân màu trắng từ từ biến mất ở trong bóng đêm, từ từ biến thành một hình ảnh mơ hồ không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2

Thật vất vả mới về đến nhà, trên đầu Vinh Nhung đã đổ đầy mồ hôi, toàn bộ phía sau lưng đều ẩm ướt hết. Gian nan mở cửa ra, khom lưng chuẩn bị bước vào phòng thì cánh cửa của gian phòng cách vách chợt mở ra, bóng dáng Tổng Hải Thanh xuất hiện trước cửa. Đầu tóc rối bù xốc xếch, nhưng dáng vẻ vẫn lạnh lạnh cao ngạo như cũ đưa mắt nhìn cô.

"Chết ở đâu, mà bây giờ mới trở về?"

"...Ở nhà bạn học ôn bài, quên thời gian." Vinh Nhung giữ chặt áo khoác, lo sợ bị bà nhìn thấy cái váy bên trong.

Tổng Hải Thanh đến gần cô, không chút do dự mà giơ tay lên tát cho cô một bạt tay. Trên mặt đau rát, Vinh Nhung phản xạ có điều kiện mà xoa nhẹ gò má, cắn chặt môi không nói thêm gì nữa.

"Dám nói láo phải không?"

"Xin lỗi."

"Cô còn có liêm sỉ hay không hả? Thân là con gái, mà lại không có một chút tự ái, lại quẩn quýt với người khác đến thế như vậy mới trở về! Khó trách người nhà họ Vinh đều ghét bỏ cô!" Giọng nói sắc bén của Tổng Hải Thanh vang lên trong đêm khuya an tĩnh, bà chỉ vào đầu mũi của Vinh Nhung, ngón tay mơ hồ phát run, "Đúng là không có tiền đồ, nếu cô là con trai, thì chúng ta cần phải ở nơi này chịu khổ sao?"

"...." Vinh Nhung cắn chặt môi dưới không có lên tiếng, là vì lý do này sao? Chẳng lẽ không phải là do bà quyền rũ chồng của chị em tốt của mình sao? Chẳng lẽ không phải là vì bà là người thứ ba phá hư hôn nhân của người khác sao!

Thế nhưng những lời này Vinh Nhung sẽ không nói ra khỏi miệng, bởi vì cãi vã như vậy cô đã sớm thành thói quen, bị chỉ trích, bị giận chó đánh mèo cũng không phải là lần đầu tiên. Mẹ của cô, lúc oán, lúc hận, thì cô chính là nơi tốt nhất để bà xả giận. Nếu như cãi lại, chỉ sẽ bị tức giận của bà ảnh hưởng đến, lại bị đánh thảm hại hơn mà thôi.

Luộc trứng gà xoa mặt, Vinh Nhung không muốn ngày hôm sau đến trường với khuôn mặt sưng đỏ như vậy để hấp dẫn ánh mắt của người khác. Sau khi thu xếp xong mọi thứ nằm xuống giường thì đồng hồ đã điểm đến 4 giờ, cô mệt mỏi kiệt sức mà ngủ mất, hơn nữa còn nằm mộng.

Trong mộng, là mười năm trước khi cô ở nhà họ Vinh. Trong trí nhớ có một bé trai nhìn mình cười đến sáng lạng như ánh mặt trời, ở trong một góc tường cũ kỹ hoang vắng của trường học, có một ít nhánh cây thường xuân leo lên, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây vẩy xuống ánh

vàng nhỏ vun. Cậu bé vươn tay vỗ nhẹ vào những sợi tóc mềm mại của cô bé đang đứng khóc thút thít ở góc tường, thổi nhẹ lên đầu gối đang chảy máu của cô bé.

"Nhưng Nhung ngoan, anh giúp em thôi vù vù sẽ hết đau liền."

Khi tỉnh lại, Vinh Nhung vẫn còn đang ngẩn người, trí nhớ ấy vẫn còn rõ ràng như vậy. Nhưng... không giống với lúc trước, tất cả đều đã không còn giống như lúc trước nữa rồi, Vinh Hường đã không còn là anh của cô rồi.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, không khí trên bàn ăn rất nặng nề. Vinh Kiến Nhạc vội vàng ăn xong bữa sáng rồi đến công ty, chỉ còn lại hai mẹ con Hồng Mộ và Vinh Hường. Vinh Hường ăn vài miếng liền buông dao nĩa trong tay xuống, đưa tay kéo cổ tay của Hồng Mộ qua, rất nhanh kéo ống tay áo của bà lên.

Hồng Mộ không kịp che giấu, trên mặt có chút hoảng hốt. Ánh mắt của Vinh Hường rét lạnh: "Ông ta đánh?"

Hồng Mộ nhìn dấu vết xanh tím trên cánh tay mình, chậm rãi rút tay về, "Không phải."

"... Mẹ, rốt cuộc mẹ có ý đồ gì?" Ngày nào cũng cãi nhau âm ỉ như vậy, bọn họ không mệt mỏi thì anh cũng mệt mỏi thay bọn họ rồi, hai bên giằng vò nhau thực sự tốt hơn so với buông tay sao?

Hồng Mộ buông thìa trong tay xuống, bình tĩnh nói với Vinh Hường, "Không có ý đồ gì cả, chỉ là không cam lòng."

Im lặng mấy giây, dường như Vinh Hường bị ánh mắt tuyệt vọng nhưng lại cứng cỏi của mẹ mình đâm bị thương. "... Con đi học đây." Đẩy ghế ra anh liền đứng dậy rồi đi, năm học lớp mười hai vừa mới bắt đầu, còn có cả một năm ở phía trước, nhưng anh sắp bị bức đến điên rồi. Cái nhà này một ngày anh cũng không muốn ở lại nữa.

Tối gần cổng trường, Vinh Hường bảo cho anh xuống xe trước, sau đó để lão Lưu lái xe rồi đi, còn anh thì từ từ đi tới trường. Còn chưa tới cổng trường thì đã nhìn thấy bóng dáng của Vinh Nhung và Tường Mạch. Anh cố ý đi chậm lại, vì không muốn chạm mặt bọn họ.

Đi học cả ngày cũng không thể tập trung tinh thần được, đến tiết học cuối cùng của buổi chiều, Vinh Hường dứt khoát trốn học đi ra sân thể dục của trường. Nằm ở trên mặt cỏ có chút khô vàng, anh nhắm mắt lại cảm thụ nhiệt độ của ánh mặt trời.

Tối hôm qua, khi nhìn thấy tình cảnh của Vinh Nhung, anh thật sự đã có một giây nghĩ đến sẽ đi nói chuyện với Vinh Kiến Nhạc đưa cô trở về nhà họ Vinh, rồi đi nói chuyện một chút với Hồng Mộ. Nhưng bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa, cái gì mà Tổng Hải Thanh, cái gì mà Vinh Kiến Nhạc, cái gì mà Hồng Mộ. Điều mẹ nó gặp quý đi, tại sao ở cái tuổi này anh lại phải chịu đựng những thứ kia, tại sao Đức Mẹ Maria không tới đây giải quyết tất cả chuyện này đi.

Tổng Hải Thanh tự mình gieo quả, thì để cho con gái bà ta đi chịu quả đó đi, đó chính là đạo lý hiển nhiên, anh lại ở nơi này khó chịu cái gì chứ. Chẳng qua là khi con bé đã cùng nhau lớn lên. Chẳng qua là trong thân thể ấy có chảy cùng một nửa dòng máu giống mình, chỉ như vậy thì anh phải để ý làm gì?

Vinh Hường nghĩ đi nghĩ lại chậm rãi lắng đọng xuống, trong lòng vốn có chút buồn bực nhưng cũng từ từ tiêu tán. Đúng, vốn nên là như vậy.

Nhắm hai mắt nằm một hồi, bỗng dưng đứng dậy. Chết tiệt, vẫn còn có chút ngột ngạt đến hoảng sợ, anh hung hăng khinh bỉ mình ở trong lòng. Vinh Hường, đáng đời nhất chính là cái sinh mệnh hèn hạ này của mày. Đối với con gái của kẻ thù mà vẫn còn sự đồng tình ở trong lòng, còn có suy nghĩ như thế. Anh đứng dậy, nếu không muốn bọn họ trở về nhà họ Vinh, thì giúp đỡ cô một chút về mặt kinh tế là được rồi. Ít nhất điều này có thể giải thích được một chút về sự đồng tình của mình.

***

Lúc Vinh Nhung tan giờ học về đến nhà, trong nhà rất an tĩnh. Giống như không có ai ở nhà, vào phòng cất cặp sách, theo thói quen tới xem tủ khóa của mình. Trái tim mạnh mẽ co rút, khóa bị cạy ra? Cô có chút tức giận siết chặt tay thành quyền, bước mấy bước xông ra khỏi phòng. Đi tới cửa phòng của cậu mạnh mẽ đập cửa.

Tổng Hải Phong xoa xoa con mắt buồn ngủ, mở cửa giọng nói không tốt nhìn cô chằm chằm "Muốn chết hả, tối hôm qua ông đây bận đánh bài, sáng sớm vừa mới ngủ."

Vinh Nhung đem hộp sắt trong tay mở ra đưa tới trước mặt hắn ta, "Tiền bên trong đâu?"

Tổng Hải Phong sững sốt một chút, có chút tỉnh táo lại. "Tiền gì?"

"Tiền tiết kiệm của cháu." Vinh Nhung không nhịn được nói ra miệng, hốc mắt đỏ lên, "Đây không phải là lần đầu tiên, mấy lần trước kia cháu đều nhịn. Thế nhưng lần này, đây đều là tiền đóng học phí kỳ sau của cháu, tại sao cậu có thể cầm đi đánh bài như vậy?"

"Phát bệnh thần kinh gì đấy?" Tổng Hải Phong trở mặt liền muốn đóng cửa.

Vinh Nhung nhanh tay nhanh mắt đưa tay ngăn cánh cửa, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, "Cậu đền cho cháu!"

Tổng Hải Phong ngủ không đủ giấc, tính khí cũng cực kỳ nóng nảy, "Đã nói không lấy chính là không lấy, nếu tao cầm thì sợ gì mà không thừa nhận, coi như mày đền tiền cho tao đi, ở nhà của ông đây, thu tiền coi như đã quá tiện nghi cho mày rồi."

"Cậu quá đáng, đây là nhà của ông ngoại, cậu vốn không mang họ Tổng. Là được nhật về nuôi." Vinh Nhung cũng bị tức đến bắt đầu nói bừa.

Sắc mặt của Tổng Hải Phong nhất thời thay đổi, ông ta cắn chặt hàm răng, giọng lên liền nắm chặt càm của Vinh Nhung, "Con nha đầu chết tiết kia, nói lại lần nữa thử xem!"

Hai tay Vinh Nhung tách ngón tay của hắn ra, cảm đau đến nói không ra lời, lông ngóng nhả ra mấy chữ không rõ ràng, "Cậu....không mang họ....Tổng!"

Tổng Hải Phong thô bạo dùng một tay còn lại bóp cổ cô, sau đó đẩy cô ấn trên ván cửa, "Tao cho mày lặp lại lần nữa, không mang họ Tổng? Mày mẹ nó mới không mang họ Tổng, nhà họ Vinh không cần thứ rác rưởi như mày, vậy mà còn dám ở nơi này lên mặt với tao." Tay nắm lấy càm của Vinh Nhung đột nhiên thả ra, vung tay lên liền thuận thế cho cô một bạt tai.

Sức lực rất lớn, lúc này Vinh Nhung mới biết mấy bạt tai kia của Tổng Hải Thanh đều không tính là gì. Lỗ tai của cô lập tức ồm ồm lên giống như mất đi thính giác, Vinh Nhung mất lý trí liền dùng cả tay chân đâm đá vào người Tổng Hải Phong. Tổng Hải Phong bị cô chọc giận, nắm lấy bả vai của cô liền ném cô lên trên sàn nhà. Nền gạch lạnh lẽo cứng rắn khiến phía sau lưng cô đau nhói, Vinh Nhung mê man nhìn người phía trên.

Bởi vì giấy giụa quá mạnh cho nên cổ áo sơ mi của Vinh Nhung bị kéo tới bả vai, dây áo ngực màu hồng nổi bật lên trên làn da trắng nõn rất mê người. Trong lúc vô tình Tổng Hải Phong liếc mắt nhìn thấy, nhất thời cảm thấy một cổ khí nóng từ phía dưới xông lên. Nhìn người nằm trên mặt đất mà hai mắt bốc lửa, một tiểu nha đầu 17 tuổi, trở mã xinh đẹp sạch sẽ. Vóc người cũng phát dục ra dáng, so với những người phụ nữ thành thực khác chẳng thua kém bao nhiêu.

Tổng Hải Phong cúi người xuống nắm lấy cánh tay của cô kéo cô dậy, Vinh Nhung còn chưa kịp phản ứng đã bị ngã ồm ồm trên ghế sa lon. Đầu bị đụng vào thành ghế sa lon, khiến ý thức của cô hoàn toàn mơ hồ. Thậm chí có một giây cô cảm thấy bản thân mình có thể sẽ chết ở trong tay Tổng Hải Phong.

Tổng Hải Phong không chút nghĩ ngợi liền đè lên người cô, tay vội vàng lần đến kéo nút áo của cô ra. Có mấy cái nút áo không chắc liền rớt xuống sàn nhà, đại não của Vinh Nhung "âm" một tiếng rồi nổ tung, vội vàng che ngực thật chặt, gần như muốn khóc lên, "Cậu, cháu sai rồi. Cháu sai rồi, cậu buông cháu ra, cháu là cháu gái của cậu mà."

Tổng Hải Phong vịn bụng tay của cô ra, nhưng lại bị cô giữ chặt một lần nữa, qua vài lần liền mất tính nhẫn nại. Hai tay của hắn trực tiếp chui vào trong áo của cô, dường như không phí một chút sức lực nào liền mò tới được nơi mềm mại đầy xúc cảm. Tê bào toàn thân đều bị đốt cháy hưng hực, ông có chút hưng phấn cười đầy dâm tà, "Hiện tại mới biết tao là cậu của mày à, không phải mày nói tao không mang họ Tổng sao? Đừng sợ, chúng ta không có liên hệ máu mủ, không tính là loạn luân."

Vinh Nhung cảm thấy trước ngực có một bàn tay đang không ngừng dùng sức, trong lòng cảm thấy vô cùng ghê tởm, cảm giác sợ hãi càng lúc càng mãnh liệt. Cô nhấc chân đá vào người ông, nhưng ngược lại lại bị chân của ông áp chế xuống. Vinh Nhung khóc rống lên, không ngừng kêu gào, "Cậu, van xin cậu buông cháu ra đi, cậu muốn bao nhiêu tiền cháu đều cho. Cháu không dám nói như vậy nữa. Van xin cậu..."

Bây giờ đầu của Tổng Hải Phong đã trống rỗng không có năng lực suy nghĩ, chỉ biết dựa vào bản năng trời dạy mà thăm dò trên người cô, "Hiện tại tao không cần tiền, mà là cần mày." Nói xong hắn tiến tới muốn hôn cô, Vinh Nhung hoảng sợ lấy hai tay che miệng mình thật chặt,

nước mắt theo gương mặt chảy vào mái tóc.

Vinh Hường dựa vào trí nhớ mơ hồ của tối hôm qua tìm được khu nhà dân cũ kỹ này, to tối đó sắc trời quá đen, nhìn không kỹ càng. Bây giờ nhìn lại, so với trong tưởng tượng còn bết bát hơn. Phòng ốc như thế này cũng được coi là rất nguy hiểm, tại sao còn không bị phá bỏ và dời đi nơi khác? Theo như địa chỉ Vinh Nhung nói tìm đến lâu hai, giọng lên gõ cửa, không có động tĩnh gì.

Nghe thấy tiếng gõ cửa động tác của Tổng Hải Phong ngừng lại một giây, Vinh Nhung há miệng muốn kêu cứu. Tổng Hải Phong nhanh chóng che miệng của cô lại, tròng mắt nhỏ giọng nói: "Mày dám lên tiếng, dám la lên ta liền nói cho người khác biết mày đi quyến rũ tao."

"..." Vinh Nhung tuyệt vọng nghe tiếng gõ cửa dừng lại, nghe tiếng bước chân dần dần rời đi.

Vinh Hường xoay người đi vài bước, lại quay trở lại chỗ cửa. Hiện tại đã tan học, không phải là cô ta đang lang thang trên đường đấy chứ? Tựa vào cánh cửa, Vinh Hường đánh giá cái khóa cửa này. Cánh cửa đơn bạc, khóa cửa cũ kỹ, thật không biết có cái chức năng gì để phòng trộm. Đang lúc mắt hồn thì dường như nghe được tiếng nước nở từ trong nhà truyền đến. Vinh Hường nhú mồm, dán tai vào trên cánh cửa tỉ mỉ lắng nghe. Vinh Hường mi gian căng thẳng, dính vào trên ván cửa tỉ mỉ lắng nghe.

Tổng Hải Phong buông tay đang che miệng Vinh Nhung ra, hai ba cái đã tháo hết quần áo trên người cô, áo ngực viền tơ mềm mại đã phác họa thật tốt đường cong này, tưởng tượng nhìn thấy cảnh đẹp bên dưới lớp áo ấy, toàn thân hắn đều không khống chế được bắt đầu nổi điên. Tay nhanh chóng cởi quần cô ra, "Nhưng Nhưng, đừng sợ, cậu sẽ dịu dàng."

Tay của Vinh Nhung lấy được tự do liền bắt đầu cào hấn, "Cút ngay, ông là tên súc sinh, mẹ của tôi mà biết nhất định sẽ không bỏ qua cho ông."

"Mẹ mày? Chính chị tao cũng không phải là thứ tốt đẹp gì. Không phải là chưa kết hôn mà đã có mày rồi sao, còn đi quyến rũ chồng của người khác, hai mẹ con mày đều giống nhau, phục vụ người ngoài còn không bằng phục vụ cho tao." Sức lực của Tổng Hải Phong rất lớn, đè ép cô bắt đầu giở trò. Vinh Nhung nắm lấy quần mình thật chặt không buông tay.

Vinh Hường mơ hồ nghe được cuộc trò chuyện bên trong, lửa giận nhất thời bốc lên, lui về sau mấy bước, nâng chân dùng hết sức hung hăng đập cánh cửa. Khóa cửa vốn không rắn chắc, cộng thêm sức lực toàn thân của anh, cánh cửa bị đập lên phát ra âm thanh vang dội.

Nhìn thấy Tổng Hải Phong đang đè ở trên người Vinh Nhung, nhất là da thịt của Vinh Nhung lộ ra bên ngoài một mảng lớn, lúc này Vinh Hường chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Một cảm giác tức giận xông thẳng tới đại não, anh xông lên lôi Tổng Hải Phong ra đâm vào mặt ông ta mấy quyền, Tổng Hải Phong vẫn còn trong lúc khiếp sợ đột nhiên lại bị người đánh mấy quyền liền hoàn hồn lại, trên mặt lập tức bị bầm tím mấy chỗ.

Mặc dù Vinh Hường mới học lớp mười hai, nhưng trở mã rất tốt, chiều cao một mét tám mươi ba đủ để chế ngự Tổng Hải Phong. Quần áo trên người Tổng Hải Phong xộc xệch bị đè xuống mặt đất. Tất cả uất ức mấy ngày qua của Vinh Hường giống như muốn phát tiết ra ngoài, anh kéo vạt áo của ông ta tung ra mấy cú đâm còn ác liệt hơn ban nãy. Tổng Hải Phong nhếch nhác giãy dụa, luống cuống tay chân đi ngăn cản quả đâm của Vinh Hường.

Vinh Nhung hét hoảng mặc quần áo từ tề chạy tới kéo tay Vinh Hường, "Anh, dừng tay, đánh nữa sẽ đánh chết người đó."

Sau khi Vinh Hường bị Vinh Nhung kéo ra vẫn còn chưa hả giận lại đập thêm mấy đá nữa, "Cầm thú, đồ khốn đánh không chết được. Nếu ông mà dám đụng vào cô ấy một lần nữa, mẹ kiếp tôi phé bỏ ông!"

Vinh Nhung kéo Vinh Hường chạy ra ngoài, xuống lầu dưới Vinh Hường liền hét tay cô ra "Cô là kẻ ngu à? Ông ta là một người đàn ông trưởng thành ở nhà một mình vậy mà cô cũng dám đóng cửa? Không biết cẩn thận một chút nào, nếu như hôm nay tôi không tới tìm cô, thì cô có biết sẽ dẫn đến hậu quả gì hay không? Hà?" Dáng vẻ tức giận gầm thét của Vinh Hường khiến Vinh Nhung sợ sệt không dám nói câu nào.

Vinh Hường bực mình trừng cô một cái rồi đi về phía trước, Vinh Nhung cẩn thận đi theo phía sau anh, "Em biết em sai rồi."

"Sai cái gì? Cô sai chỗ nào, người sai chính là ông ta! Cô nhận sai làm gì!" Vinh Hường cảm thấy trong lồng ngực của mình có một dòng lửa nóng không thể nào áp chế xuống được, cho nên cô nói cái gì anh đều không hài lòng. Cảm thấy bực bội, nhìn thấy cái gì đều muốn đập mấy cái.

"..."

Vinh Hường lấy lại bình tĩnh, bình ổn hô hấp xong, xoay người dắt cô đi ra bên ngoài. Vinh Nhung bị anh kéo lao đảo đi ở phía sau, "Anh muốn đi đâu?"

"Về nhà với tôi trở về nhà họ Vinh."

"....Anh."

Vinh Hường dừng bước chân lại, anh...mới vừa nói cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

Vinh Nhung đứng ở sau lưng anh, nhìn thấy sống lưng cứng ngắc của anh trong lòng liền cảm thấy buồn bã, khổ sở không chịu nổi. Nhưng lại giả vờ thỏa mái cười một tiếng: "Anh, yên tâm đi, em rất tốt mà."

Vinh Hường quay đầu lại trừng mắt nhìn cô, sự việc xảy ra như vậy làm sao anh yên tâm cho được? Để mặc cho cô tiếp tục ở cùng với một tên không bằng cảm thù kia sao? Vậy có khác nào anh cũng là kẻ đồng lõa của tên đó? Thấy gò má của cô sưng lên, giọng nói của Vinh Hường thoáng mềm xuống một chút, "Đau không?"

Vinh Nhung giơ tay lên sờ sờ gò má của mình, nhếch môi cười ngây ngô, "Không đau!" Nhưng ngay sau đó con ngươi chợt lóe lên, đuôi mắt cong cong, "Nếu không, anh giúp em thổi vù vù đi?"

Vinh Hường sững sờ, trong mắt mang theo một chút ý cười, "Ngu ngốc."

"....Em mới không phải."

"Em phải."

"...."

Vinh Hường đi phía trước, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn. Vinh Nhung im lặng đi theo phía sau anh, cô cúi đầu sờ sờ khoe môi mình, hình như lúc này không cần thận bị rách da rồi, trong miệng có mùi máu tanh tanh. Sức của Tống Hải Phong mạnh như vậy, làm sao có thể không bị thương. Đến bây giờ cả người cô vẫn còn hỗn loạn.

Vinh Hường hơi nghiêng người thì nhìn thấy động tác nhỏ của cô, đứng lại nhìn cô nói, "Chờ anh ở đây."

"Oh."

Nhìn anh đi vào một phòng khám tư nhân, trên mặt Vinh Nhung lộ ra nụ cười nhạt. Không thể phủ nhận, mười bảy năm qua, cô chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm của người thân, cuối cùng cũng nhận được phần tình cảm ấy từ một người anh cùng cha khác mẹ lớn hơn cô một tuổi. Ngay cả người thân nhất với cô chính là mẹ cũng keo kiệt không chịu bỏ thí cho cô một chút tình thân nào. Mà anh, lại vì người mẹ ích kỷ kia của cô, mà càng lúc càng xa cô hơn.

*

Ngoài trên ghế đá ở quảng trường, Vinh Hường giúp cô bôi thuốc. Làm thế nào cũng không thấy gò má của cô bớt sưng đi, anh rừ mắt xuống, "Chuyện như vậy thường xuyên xảy ra sao?"

"Không có." Vinh Nhung cúi thấp đầu vuốt vuốt chai thuốc trong tay, "Bình thường phần lớn thời gian mẹ đều ở nhà, hôm nay....có thể là do em chọc giận cậu ấy."

"Em làm gì mà chọc giận ông ta?"

"....Em nói ông ấy không mang họ Tống." Vinh Nhung che giấu chuyện Tống Hải Phong lấy cắp tiền của cô, không biết tại sao cô lại không muốn cho Vinh Hường biết. Nếu như anh ấy biết, nhất định sẽ không do dự nào mà giúp đỡ mình chứ? Thế nhưng chút do dự đó không phải là cô muốn.

Vinh Hường nhếch khoe môi, giễu cợt nói, "Không biết họ Tống có gì tốt...." Nhìn thấy sắc mặt mất tự nhiên của cô, anh giả vờ ho một tiếng hỏi: "Bình thường ông ta có hành động bất thường gì với em không?"

"Ông ấy....Nhìn lên em tám...." Giọng nói của Vinh Nhung nhỏ dần, chuyện như vậy cô chưa từng nói với một ai khác. Nói với Tống Hải Thanh, nhất định bà sẽ không tin tưởng cô. Nhưng mà, trừ Tống Hải Thanh ra cô còn có thể nói với người nào đây? Vinh Hường....Trong lòng anh còn để ý đến cô em gái này sao? Sau khi phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

Ánh mắt Vinh Hường lạnh lẽo, nhưng cũng không nói gì. Sau một lúc im lặng, bỗng nhiên anh đứng dậy, "....Anh đi đây."

Ánh mắt của Vinh Nhung trở nên âm trầm, "Ừ." Trong lòng có chút trống trải, nhưng lại không có một chút đau đớn nào. Ai cũng không phải là trách nhiệm của ai, cho nên sẽ không có ai tổn quá nhiều tâm tư ở trên người cô.

Vinh Hường đi được mấy bước lại dừng lại, "Nếu như anh nói....để cho em theo anh trở về nhà họ Vinh, nhưng điều kiện là, nhất định phải rời khỏi Tống Hải Thanh. Em tình nguyện không?"

Đầu ngón tay của Vinh Nhung hăm sâu vào lòng bàn tay, chưa sót trong lòng không ngừng lan ra, nhưng trên mặt lại khẽ mỉm cười, "Không."

Vinh Hường không có một giây dừng lại, xoay người sai bước rồi đi.

Vinh Nhung đứng im tại chỗ, lá rụng trên mặt đất theo gió mùa thu khẽ bay. Lại một lần nữa cô cự tuyệt ý tốt của anh, đó là điều duy nhất anh thật lòng với cô. Quá khứ, cuối cùng cũng chỉ là quá khứ, làm thế nào cũng sẽ không thể trở về.

*

Mấy ngày liên tiếp ở trường học Vinh Hường đều không gặp được cô, không biết là do trường học quá lớn, hay là do cô cố ý trốn tránh anh. Hai người, không bao giờ xuất hiện cùng một lúc. Thẳng đến mấy ngày sau anh mới nghe Dịch Phong nói, đã rất nhiều ngày rồi Vinh Nhung không có tới trường học.

Vinh Hường vẫn đi học bình thường, đối với chuyện của Vinh Nhung anh đã không còn quan tâm nữa.

Tháng 11, mùa đông ở thành phố N rất lạnh, Vinh Hường nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ và nghe tiếng gió thổi, cơn mưa làm mờ mịt cả sân trường. Sau khi tan học, các học sinh ào ào ra về, Vinh Hường là người cuối cùng cầm cái ô đi từ từ ra khỏi sân trường.

Cửa trường học nặng nề trong màn mưa, cả người Vinh Nhung ướt đẫm, sợi tóc nhếch nhác dính vào trên mặt, sắc môi tái nhợt, toàn thân run rẩy. Ánh mắt của cô nhìn vào anh vừa bất lực lại vừa bi thương. Vinh Hường đi từ từ về phía cô, hơn phân nửa cái ô xanh đều che về phía cô, sắc mặt bình tĩnh, "Ngu ngốc, mưa lớn như thế, cô ý muốn tới bệnh viện sao?"

Áo khoác trên người Vinh Nhung nhỏ nước tóng tóng, cô run rẩy nói một câu mơ hồ không rõ: "Anh... mẹ em, không cần em nữa rồi."

Ánh mắt Vinh Hường sâu xa nhìn cô, không trả lời, chỉ vươn tay kéo cô qua, trực tiếp mở cửa xe đẩy cô vào trong.

Dọc theo đường đi, Vinh Nhung đều ôm chặt người mình, hàm răng khẽ run rẩy, ghế xe cũng thấm đầy nước mưa trên người cô. Vinh Hường nhìn cô một cái, sau đó đưa tay cởi nút áo của cô ra, Vinh Nhung hoảng hốt, nghiêng người sang bên né tránh tay của anh.

Tay Vinh Hường dừng ở giữa không trung, ánh mắt trở nên âm trầm, anh cởi áo khoác của mình ra ném vào trong ngực cô, "Thay đi."

Ngón tay của Vinh Nhung lạnh cóng đến tím bầm, cô ngậy người ra, đến động tác cũng rất chậm chạp, tháo hồi lâu cũng không tháo được nút áo khoác trên người mình. Vinh Hường cau mày, xoay người lại nâng tay lên giúp cô cởi nút áo khoác ra, từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn cô một cái.

Vinh Nhung rũ mắt xuống nhìn anh, ngũ quan tuần tú của anh dần dần hiện ra trong trí nhớ của cô, gương mặt lộ ra một tia lạnh lùng. Chỉ có đôi lông mày đang chau lại là thỉnh thoảng để lộ ra cảm xúc của anh lúc này.

Hồ hấp nhận nhặt phả lên mặt cô, ngón tay của Vinh Hường không biết làm sao lại trượt xuống. Anh ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái, ánh mắt hai người gặp nhau.

"Tổng Hải Thanh lại kiếm được ai sao? Xem ra lần này là một nhân vật rất lợi hại." Trong giọng nói của Vinh Hường không có tình cảm gì, Vinh Nhung nghe xong cũng không cảm thấy sợ hãi. Vinh Hường nói không sai, Tổng Hải Thanh "lại" kiếm được ai đó? Trong mười năm này, bà đã sửa lại nhan sắc không chỉ một lần, bắt đầu đi mỗi một lần đều gặp phải kẻ hẹp hòi bạc tình, nói cho cùng, cũng do lòng dạ của bà ấy quá cao. Tuổi già suy yếu cũng không phải lỗi của bà ấy, chỉ là tâm cơ quá cao nên lúc nào cũng hoàn toàn ngược lại.

Vinh Nhung đã sớm quen với cuộc sống này, cho tới bây giờ cô đều yên lặng chờ bà đầy thương tích trở về để rồi tự liếm cho mình. Nhưng lần này, không giống những lần khác. Tổng Hải Thanh chuyển đi, mang đi tất cả mọi thứ của cô, còn có khoản tiền ít ỏi Vinh Nhung cực khổ kiếm được. Xem đi, đây chính là mẹ của cô, trong miệng của Vinh Hường chính là một người mẹ "hạ tiện". Tìm kim chủ cũng không quên mang đi chút hi vọng sinh tồn của con gái bà.

Trong lòng Vinh Nhung có chút tuyệt vọng, ngay cả Tổng Hải Thanh cũng không thể trông cậy vào, vậy bây giờ cô còn có thể tin tưởng vào ai?

Nhìn cô không nói lời nào, Vinh Hường cũng không muốn hỏi nhiều. Anh cởi áo khoác đã ướt đẫm của cô ra ném qua một bên, cầm lấy cái áo của mình giúp cô mặc vào. Trên chiếc áo này còn lưu lại hơi ấm thuộc về anh, Vinh Nhung không nhịn được liền ôm mình càng chặt hơn.

"Lúc về đến nhà em đừng nói gì cả, chỉ đứng ở sau lưng anh là được."

"Em biết rồi." Thật ra thì Vinh Nhung không hề lo lắng gì cả, mặc kệ Vinh Kiến Nhạc có tình cảm với cô hay không. Ít nhất, đi theo Vinh Hường cô cảm thấy rất an tâm, từ nhỏ anh đã che chở cho cô, điều đó Tổng Hải Thanh lại không bao giờ làm được!

*

Sau khi xuống xe, Vinh Nhung nhìn ngôi biệt thự quen thuộc có chút không muốn nâng chân bước đi. Cảnh còn người mất, nhưng mà, Hồng Mộ thật sự sẽ tiếp nhận cô sao? Vinh Hường nhất định sẽ rất khó xử. Vinh Hường đứng ở trước cửa, ánh mắt không kiên nhẫn quét qua. Vinh Nhung sợ hãi nhìn anh, Vinh Hường bước đi qua kéo cô vào nhà, một cơ hội do dự cũng không cho cô.

Người làm trong biệt thự nhìn thấy cô đều thức thời tản đi giả bộ bận rộn làm công việc của mình.

Hồng Mộ ngồi ở trên ghế sa lon, lạnh lùng nhìn, ánh mắt kia, giống như là nhìn thấy có kẻ xâm lăng vào địa bàn của mình. Nhưng ngay sau đó bà nhận nhặt nhỏ giọng hỏi thăm con trai, "Tan học rồi sao?"

Vẫn là giọng nói hỏi thăm Vinh Hường như cũ, dường như căn bản là bà không nhìn thấy Vinh Nhung ở đây. Vinh Hường "Ừ" một tiếng, lời kéo Vinh Nhung đi lên lầu, cũng không nói nhiều lời.

"Tiểu Hường." Hồng Mộ gọi anh lại, từ từ cúi đầu đùa nghịch ngón tay của mình, "Nuôi một con mèo con chó còn có thể, ngàn vạn lần đừng nuôi bạch nhãn lang*." (* kẻ kiêu ngạo)

Sắc mặt của Vinh Nhung trở nên trắng bệch thêm vài phần, cảm thấy năm ngón tay đang bao bọc lấy tay mình từ từ nằm chặt, Vinh Nhung ngẩng đầu nhìn anh. Đường cong cứng rắn và có lực của anh, hàm dưới căng đến gắt gao. Vinh Nhung khăn trương nhẹ nhàng ngoay bàn tay, lập tức bị anh bá đạo giữ chặt lại.

Vinh Hường quay đầu lại nhìn Hồng Mộ, "Mẹ, Nhung Nhung là em gái con. Em ấy là con gái của ai đều không liên quan đến con, con chỉ biết em ấy là em gái của con."

Hồng Mộ hừ lạnh một tiếng, "Em gái? Đã quên trước kia mẹ cô ta nói thế nào rồi sao? Hà..." Hồng Mộ giống như đang nhớ tới một chuyện buồn cười nào đó, khẽ che khóe môi, "Tiểu Hường, đây là con gái của dì, Tống Niệm Nhung. Con phải đối xử tốt với con bé, về sau nó sẽ làm nàng dâu thanh mai trúc mã của con."

Hồng Mộ nhìn Vinh Nhung toàn thân cứng đờ, khinh thường mà nói: "Chim sẽ muốn biến thành Phượng Hoàng đã thấy qua nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy. Ngay cả con gái của mình cũng có thể tặng làm con dâu của ba con." Sau đó ánh mắt của bà biến đổi, trong nháy mắt là âm lên, "Người đàn bà bỉ ổi như vậy, sinh con gái có thứ gì tốt! Con còn nói nó là em gái, mẹ không cho phép nó và người đàn bà đó chung tay tính kế với con, thẳng nhóc chết tiệt."

Hồ hập của Vinh Nhung cứng lại, thậm chí không dám nhìn tới vẻ mặt của Vinh Hường lúc này.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Vinh Hường vang lên rất rõ ràng ở bên tai, "Vinh Nhung không giống như bà ta, con tin tưởng em ấy." Cùng lớn lên với cô năm năm, tình tình đơn giản của cô anh rõ ràng hơn so với ai hết, nói cô ấy tính kế anh? Cho anh một trăm lý do anh cũng sẽ không tin.

Vinh Nhung cắn chặt môi dưới, yên lặng nhìn chăm chú vào anh.

Vinh Hường nhìn thấy dáng vẻ này của cô, khóe môi khẽ nhếch lên, cung chiêu cười nói: "Ngu ngốc."

"Tiểu Hường, con sẽ hối hận. Hai mẹ con nhà này đều có mưu kế thâm sâu giống nhau, chờ sau khi con phát hiện mình bị lợi dụng, lúc đó con nhất định sẽ tin mẹ thôi!" Hồng Mộ nhìn bóng lưng của bọn họ mà rống lên.

Lòng bàn tay của Vinh Nhung đều đỏ đầy mồ hôi, nhìn thấy người bên cạnh đang mím chặt môi, trong lòng... cô liền chìm vào một không gian giữa hai tầng lửa-băng, ấm áp rồi lại chịu rất nhiều đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4

Chuyện Hồng Mộ sẽ là lối tức giận đều nằm trong dự liệu của anh, Vinh Hường tựa vào ban công im lặng hút thuốc đồng thời nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền ra. Mưa vẫn chưa tạnh, có lẽ rất khuya Vinh Kiến Nhạc mới trở về. Vinh Hường trầm nghĩ, chuyện này không thể để cho Vinh Kiến Nhạc và Hồng Mộ lời ra bàn bạc, anh mà càng biểu lộ thì Hồng Mộ sẽ càng không cho Vinh Nhung một sắc mặt tốt.

Trong lòng anh hơi có chút mờ mịt, mâu thuẫn rồi rối rắm khiến cho suy nghĩ của anh càng thêm mơ hồ không rõ. Hồng Mộ là của mẹ của anh, đau lòng chờ đợi đều là chức trách của anh.

Nhưng Vinh Nhung...thật ra cũng bởi vì trong nhất thời anh động lòng cảm thông mới đón cô trở về nhà họ Vinh. Hành động này rốt cuộc là đúng hay sai? Nhà họ Vinh vốn không yên bình, việc làm lần này khẳng định anh đã tự tay chăm ngòi cho quả bom được giấu dưới lòng đất.

Khói mù trộn lẫn trong màn mưa, Vinh Hường đắm chìm trong một bức tranh xám xịt.

Vinh Nhung vừa ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy hình ảnh như vậy, anh mặc áo sơ mi trắng, thân hình cao ngất nghiêng người dựa vào rào chắn màu đen trên ban công. Bên chân là cây mã đề màu trắng, sợi tóc đen làm nổi bật lên gò má trắng nõn lạnh lạnh của anh. Từ nhỏ cô luôn cho rằng anh là một bé trai hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhưng mười một năm qua cô chưa từng tỉ mỉ nhìn anh như vậy. Anh giống như đã hoàn toàn trở thành một người khác, kiêu căng khó có thể thân cận.

Trên khuôn mặt của Vinh Nhung cũng đổi lại vẻ dịu dàng, cứ như vậy yên lặng mà chăm chú nhìn anh. Có một vài trí nhớ lúc còn nhỏ như phim điện ảnh chợt hiện trong đầu cô, bên tai không ngừng vang vọng tiếng cười nô đùa thời ấu thơ.

Khi đó cô vẫn là Tống Niệm Nhung, vẫn chỉ là một đứa bé bị Tống Hải Thanh mang thai ngoài ý muốn sinh ra, cô vẫn không biết Vinh Kiến Nhạc kia là ba của mình.

"Anh, chờ em lớn lên sẽ gả cho anh."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh là bé trai đẹp nhất."

"Đứa ngốc! Vậy, anh khẳng định sẽ không cưới em".

"Tại sao?"

"Bởi vì em là nha đầu xấu xí nhất."

....

Vinh Nhung siết chặt khăn tắm trong tay, từ lúc nào bọn họ đã bắt đầu xa cách?

Hình như là, năm bảy tuổi đó, Vinh Hường tan học trở về tận mắt bắt gặp Tổng Hải Thanh và Vinh Kiến Nhạc ở trên giường. Từ đó về sau, Vinh Hường nhìn cô lúc nào cũng là vẻ mặt lạnh nhạt. Thân thể của cô....rốt cuộc cũng lộ ra ngoài ánh sáng ở trước mắt của Hồng Mộ. Cô bị tuyên bố, vĩnh viễn không thể đạt được cái kỳ vọng nho nhỏ kia của mình.

Nhưng chỉ có một phần ám áp thật sự thuộc về của cô, chân thật chạm đến. Từ sau cái năm đó, cô đã bắt đầu không hiểu tâm tư đối với anh rốt cuộc là như thế nào. Có lẽ cô vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng kia chưa tỉnh lại, có lẽ chỉ là một phần đơn thuần nào đó lệ thuộc vào anh trai. Nhưng Vinh Hường nhất định sẽ không giống cô, chỉ vì ba chữ Tổng Hải Thanh kia mà anh có thể tiếp nhận cô một lần nữa, khiến cô cảm động đến rơi nước mắt.

Mỗi lần anh đối với cô là vẻ mặt ôn hoà, dáng vẻ của cô lại càng hèn mọn van xin. Cô không phải là cô bé yếu đuối dễ dàng van xin người khác, chỉ riêng đối với anh thì cô hoàn toàn không có một chút giới hạn nào. Trên thế giới này, chỉ có một người như vậy là thật lòng đợi cô.

Vinh Hường quay đầu lại nhìn thấy cô, cười nói: "Tắm xong rồi sao?"

Ánh mắt Vinh Nhung lóe sáng, "Dạ."

Nhìn bộ quần áo thể thao rộng thùng thình của anh trên người cô, giống hệt một đứa bé vụng trộm mặc quần áo của người lớn vậy. Khóe miệng của Vinh Hường chứa đựng nụ cười: "Tại sao mấy năm này vóc dáng lại không hề phát triển vậy."

"Nói bậy, em có rất nhiều thịt đấy!" Vinh Nhung nói xong liền đem quần áo thể thao bỏ ra sau lưng, trong lúc nhất thời đường cong phát triển cực chuẩn của cô đều lộ ra hết. Ngực nhô ra như ẩn như hiện, vô cùng nổi bật dưới lớp quần áo màu trắng. Nhất thời khiến mặt của Vinh Nhung nóng lên vội vàng buông tay.

Vinh Hường lúng túng dời ánh mắt đi.

Trong chốc lát hai người đều không biết nói gì, Vinh Nhung cắn môi dưới, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Anh, dì ấy...."

"Em không cần lo lắng, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng có anh ở đây." Vinh Hường cười cười.

Vinh Nhung nhếch môi, miệng lộ ra cái răng khểnh, "Em không lo lắng tí nào cả."

Vinh Hường nghe xong lời của cô thì sững sờ, "Em tin tưởng anh đến vậy sao? Nếu như anh không lay chuyển được mẹ của anh thì sao?"

Vinh Nhung neho lại mặt, khẽ lắc đầu một cái, "Sẽ không, anh rất lợi hại."

"Anh lợi hại như thế nào?" Vinh Hường cũng không nhịn được mà neho mặt trêu chọc cô, "Có phải là từ trước tới bây giờ anh bắt nạt em rất lợi hại hay không?"

"Vinh thiếu gia, cái trò đùa dai của một nhóc con mà đáng đáng để anh kiêu ngạo sao?"

"Ừm, đúng là không có gì để kiêu ngạo. Bây giờ bắt nạt em khóc, mới đáng kiêu để ngạo đây."

"....Anh, chẳng lẽ anh có thể chất S tiềm tàng hay sao?"

"Tiềm tàng, anh vốn chính là S!"

"...." Chẳng lẽ đây là chuyện đáng tự hào??

*

Đến giờ ăn cơm Hồng Mộ vẫn còn tức giận nên khóa trái cửa nhốt mình ở trong phòng, làm thế nào cũng không chịu đi ra ngoài. Vinh Hường gõ cửa vài lần, nói lời dịu dàng một lúc lâu mà bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào. Tính tình bướng bỉnh của Vinh Hường cũng nổi lên, ngồi ở trên bàn buồn bực ăn cơm.

Vinh Nhung cầm chiếc đũa, lo lắng nhìn anh, "Anh bưng cơm vào cho dì ấy đi."

"Không cần, vú Lưu đã làm rồi. Ăn cơm của em đi!"

Vinh Nhung cúi đầu ăn cơm, không nói thêm gì nữa. Tính khí của Vinh Hường không tốt, lúc anh buồn bực nói gì anh cũng không nghe theo, càng nói thì càng làm cho tình huống trở nên bê bối hơn thôi. Đương nhiên là Vinh Hường không có khẩu vị cho nên anh chỉ ăn một chút thì đã để đũa xuống, lạnh

lùng ngồi đó giống như một pho tượng.

Vinh Nhung len lén nhìn anh, bị anh hét một tiếng: "Ăn cơm nhanh lên, ăn xong anh dẫn em về nhà lấy đồ."

"Vâng." Đã quen với tính khí đại thiếu gia của anh, nhưng không ngờ hai năm qua hình như nó lại càng phát triển mạnh hơn.

Vinh Nhung biết bởi vì mình cho nên Vinh Hường rất khó xử. Vì vậy lúc về đến căn nhà nhỏ của Tống Hải Phong thì Vinh Nhung mới nhỏ giọng nói: "Anh, nếu không em...."

"Nếu em dám nói không theo anh trở về, thì sau này em vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến việc sẽ tiếp tục trở lại nhà họ Vinh."

Một câu nói nhẹ nhàng của Vinh Hường lập tức chặn họng của cô lại, Vinh Nhung cắn môi không lên tiếng, yên lặng đi trước lên lầu.

Vinh Hường đi theo phía sau cô, nhìn vào dáng người thon gầy của cô mà có chút đau lòng.

Nhìn thấy Tống Hải Phong không có ở nhà, Vinh Nhung lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu như ông ta có ở đây thì cô sợ tính khí của Vinh Hường lại nổi điên lên mà đánh nhau một trận, thật sự cô không ngăn anh được. Vinh Nhung dọn dẹp quần áo trong phòng mình, Vinh Hường ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, nhìn bố cục của căn nhà. Căn nhà 90 m2, ba người ở xem ra cũng không đến nỗi chật, chỉ là phòng vệ sinh kia, thấy thế nào cũng khó chịu. Khung cửa kiểu cũ, trên ván cửa còn có kính mờ.

Vinh Nhung nói Tống Hải Phong nhìn lên cô tằm, chắc hẳn chính là nhìn lên từ chỗ này. Nghĩ tới đây, trong lòng Vinh Hường có chút phiền não. Anh muốn hút thuốc lá, nhưng sờ sờ trong túi lại không có bao thuốc lá, cho nên anh mới nói với người ở trong phòng một tiếng: "Anh đi ra ngoài mua thuốc, sẽ trở lại ngay thôi."

"Vâng, lầu dưới có tiệm tạp hóa."

"Ừ." Vinh Hường tiện tay đóng cửa rồi đi xuống lầu.

Ở dưới lầu mua thuốc, xong rồi Vinh Hường cũng không lập tức lên lầu, anh hút hơn phân nửa điếu thuốc mới trở về.

Hành lý của Vinh Nhung rất ít, khi nhìn túi đồ trước mặt thì chân mày của Vinh Hường nhíu lại, "Chỉ có bao nhiêu đây thôi sao?"

"Vâng, một vài

bộ quần áo, không còn thứ gì nữa."

Vinh Hường đưa tay xách túi, phát hiện có vẻ nặng, "Nặng như vậy, bên trong đều là quần áo sao?"

"Vâng." Vinh Nhung đáp một tiếng rồi không giải thích gì thêm, Vinh Hường cũng không hỏi nhiều, từ trước đến giờ con gái tương đối hiền toái, quần áo nhiều cũng là hợp tình hợp lý.

***

Đem hành lý của Vinh Nhung bỏ vào cốp xe, Vinh Hường lái xe rồi đi.

Vinh Nhung mở túi của mình ra, lấy ra mấy quyển album thật to, giấu trong tủ treo quần áo.

Thẳng đến khuya, lúc Vinh Nhung sắp đi ngủ thì Vinh Kiến Nhạc mới trở về. Nghe nói Vinh Nhung trở về nhà họ Vinh, ông chỉ sững sốt một chút, tiếp đó gật đầu với Vinh Hường một cái, bày tỏ ông đã biết, sau đó thì trở về phòng.

Vinh Hường đã sớm dự đoán được chuyện sẽ như vậy, cho nên anh cũng không có chút ngạc nhiên nào. Vinh Kiến Nhạc không có tình cảm đối với Vinh Nhung. Nuôi cô, đối với ông ấy, cũng giống như nuôi một con chó, con mèo nhỏ mà thôi.

Trước khi đi ngủ thì Vinh Hường có tới gõ cửa phòng của Vinh Nhung, anh dựa vào cánh cửa mà không đi vào, "Nếu còn thiếu cái gì thì nói cho anh biết."

"Cái gì cũng không thiếu." Vinh Nhung mặc chiếc váy bông màu trắng cười với anh, cô thấp hơn anh một cái đầu, cô ngược lên lộ ra khuôn mặt trắng trong thuần khiết khéo léo trả lời.

Vinh Hường không biết tại sao lại nâng tay lên rồi thuận thế mà theo tóc của cô trượt một đường xuống bả vai, "Ngủ ngon."

"... Ngủ ngon." Vinh Nhung tròn mắt nhìn cánh tay dường như vẫn còn lưu lại độ ấm thuộc về anh, ấm áp bất được giống như là bỏng chốc đánh tan vào trong lòng của cô.

Khóe miệng của Vinh Hường mang theo nụ cười, giúp cô đóng cửa, lúc xoay người nhìn vào lòng bàn tay của mình có chút sững sờ. Vừa rồi trong mắt Vinh Nhung tràn đầy dè phòng, anh nhìn thấy rất rõ ràng, chẳng lẽ cử động này của anh hù dọa cô sao? Suy nghĩ ngược lại, có lẽ là do mấy năm chia xa, cho nên khiến tình cảm vốn thân mật của bọn họ trở nên có chút xa cách, cô không quen là chuyện bình thường, từ từ là sẽ tốt lên thôi.

Không biết Vinh Kiến Nhạc nói gì với Hồng Mộ, từ sau đêm đó, mặc dù sắc mặt của Hồng Mộ nhìn Vinh Nhung không tốt nhưng bà không còn nói lời mắng nhiếc chửi rủa nào nữa, cũng không có ý đuổi cô đi.

***

Vinh Nhung chính thức ở lại nhà họ Vinh, mỗi ngày cùng đi học với Vinh Hường.

Cho dù nhiều năm sau nhớ lại, Vinh Nhung vẫn cảm thấy, trong cuộc đời mình đây là khoảng thời gian vui sướng nhất.

Vinh Nhung rất nghe lời, rất biết chăm sóc người khác, buổi trưa mỗi ngày đều cùng Vinh Hường đi ăn cơm, trước kia cô đều đi ăn cùng Tường Mạch. Nhưng hiện tại phần lớn thời gian đều là cùng Vinh Hường, bởi vì Vinh Hường ghét xếp hàng, ghét chen chúc vào đám người.

Mỗi ngày, đến buổi trưa, khi tiếng chuông kết thúc tiết học cuối cùng vang lên, cô sẽ dùng tốc độ chạy nhanh nhất tới phòng ăn mua cơm cho Vinh Hường. Vinh Hường thích ăn cái gì, cô biết rất rõ.

Hôm nay, Vinh Nhung mua xong cơm thì ngồi ở bàn ăn chờ Vinh Hường. Xa xa đã nhìn thấy Vinh Hường và hai nam sinh đang đi tới đây. Dịch Phong thì cô biết, còn người còn lại thì cô chưa từng thấy qua.

Vinh Hường đi tới trực tiếp ngồi bên cạnh cô, tự nhiên nhận lấy chiếc đĩa cô đưa tới.

Dịch Phong trêu ghẹo nói: “Vinh Hường, cậu thật là tốt số, aizz, Vinh Nhung, đều là con người giống nhau, tại sao Tường Mạch lại sẽ không khéo léo như em vậy?”

“...” Vinh Nhung đang nhai cơm trong miệng, chợt sững sờ nhìn Dịch Phong.

Vinh Hường trừng mắt nhìn cậu ta. “Đó là vì cậu sợ vợ!” Nói xong nghĩ lại, hình như không đúng, như vậy không phải là đang nói Vinh Nhung là vợ anh sao? Xi xì, suy nghĩ của mình thật là ghê tởm. Anh đúng là người không có đầu óc, tại sao lại thiếu suy nghĩ đến vậy. Anh nhắc chân lên đá đá Dịch Phong, “Còn không mau xếp hàng, chờ ăn cơm thừa sao?”

Nam sinh đứng bên cạnh Dịch Phong vẫn không lên tiếng, chỉ là anh ta đang dùng một đôi mắt đào hoa nhìn chằm chằm vào Vinh Nhung, khiến cô không thoải mái tí nào. Khi cô cúi đầu xuống cũng có thể cảm nhận được cái gì nóng bỏng kia.

Chu Tư Thành ngồi đối diện với Vinh Nhung, ánh mắt mang đầy ý vị sâu xa liếc nhìn Vinh Nhung một cái: “Vinh Hường, không giới thiệu một chút sao?”

“À, em gái mình, Vinh Nhung.”

Một đôi tay có khớp xương rõ ràng xuất hiện ở trong tầm mắt cô, giọng nói nhẹ nhàng từ tính mang theo một chút mê hoặc: “Xin chào, anh là Chu Tư Thành.”

Vinh Nhung ngẩng đầu lên nhìn anh ta, vừa mới chuẩn bị vươn tay ra thì Vinh Hường đã lên tiếng: “Tư Thành, Doãn Phồn của cậu ở phía sau, nhìn cậu đã lâu rồi đó.”

Vinh Nhung nhìn theo tầm mắt của Chu Tư Thành thì nhìn thấy một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác ngoài màu đỏ đang lạnh lùng nhìn sang. Trong cặp mắt đen nhánh trong suốt kia phát ra ánh sáng lạnh băng giống như mũi tên, thấy vậy Vinh Nhung lập tức có chút lạnh cả người.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5

Lông mày của Chu Tư Thành nhíu lại, nhìn thoáng qua Doãn Phồn ở bên kia rồi quay đầu lại tiếp tục chống cằm quan sát Vinh Nhung, "Vinh Nhung....tên này rất đẹp, mềm mại."

Vinh Hường nghe vậy thì đầu lông mày khẽ nhăn lại, nhưng rất nhanh liền thu lại cảm xúc của mình không để lại dấu vết nào. Đôi mắt sáng rực của anh ngược lên, như có điều suy nghĩ nhìn Chu Tư Thành, "Không ngờ cậu cũng nghiên cứu ý nghĩa của tên người."

"Ê, cậu không biết là hiện tại thầy bói phong thủy rất được hoan nghênh hay sao?" Bộ dạng nửa thật nửa đùa của Chu Tư Thành, thật sự không biết là cậu ta có biết Vinh Hường đang chế nhạo mình hay không.

"Mình thật không biết cậu có chí hướng muốn làm bán tiên."

Vinh Nhung nhất thời nhin không được mà "phốc" một tiếng bật cười ra, Vinh Hường nhíu mày nhìn cô. Vinh Nhung vội vàng rũ mắt xuống, "Thật xin lỗi, em nhất thời nhin không được." Chỉ cần trong đầu cô thoáng tưởng tượng hình ảnh Chu Tư Thành đang vuốt chòm râu, mặc một chiếc áo dài ngồi ở bên

cạnh bàn tám góc làm hình dáng bán tiên thì cô không nhịn cười được nữa.

Chu Tư Thành chỉ cười, hơi cúi người, hai tay chống cằm nhìn cô, "Cười lên cũng rất mềm mại."

Nụ cười của Vinh Nhung cứng lại trên khóe môi, theo bản năng nhìn sang Vinh Hường đang ngồi bên cạnh. Giọng nói cọt nhả như vậy, cô rất ghét. Thế nhưng Vinh Hường cũng chỉ nhìn cô một cái rồi rũ mắt xuống mà ăn không nói thêm gì nữa. gương mặt trước sau vẫn lạnh lùng như vậy, một chút cảm xúc cũng nhìn không ra. Hình như việc trêu chọc như vậy, là chuyện rất bình thường.

Bỗng nhiên Vinh Nhung cũng không muốn ăn, thật không thể giống như lúc trước sao? Anh ấy sẽ không còn che chở cho mình như lúc còn bé, sự cưng chiều cũng có giới hạn cuối cùng? Sống trong quá khứ, quả nhiên chỉ có mình cô mà thôi. Vinh Hường thật sự chỉ quan tâm đến việc cô mang họ Vinh thôi sao?

Chu Tư Thành có thâm ý khác nhìn cô một cái, bước chân thong thả đi đến chỗ Doãn Phồn ngồi cách đó không xa. Con mắt anh nhìn trúng, có thể từ từ đi sâu, quá trình như vậy mới có thú vị. Anh cũng không vội, bất kỳ vật gì cũng sẽ không thoát khỏi tầm nhìn của anh.

Vinh Nhung rũ mắt xuống, yên lặng ăn. Vinh Hường ngồi ở bên cô cũng vẫn không lên tiếng, hồi lâu, anh buông chiếc đũa trong tay xuống, nghiêng mặt sang nhìn Vinh Nhung một lúc lâu mà cô cũng không có phát hiện. Ánh mắt chăm chú như vậy nhưng vẫn dừng lại ở trên mặt bàn. Vinh Hường hí mắt, trầm giọng hỏi: "Chu nhật đi leo núi không?"

"Hả?"

Vinh Hường nhú mày, đúng là cô đang mất hồn?

"Vừa rồi suy nghĩ cái gì?"

Vinh Nhung tiếp tục cúi đầu ăn, không nhanh không chậm trả lời: "Không có gì."

Nhìn thấy lông mi của cô nhẹ nhàng rung động, ánh mắt Vinh Hường trở nên âm đạm, trong lòng bắt đầu bị phiền não lấn áp. Anh trực tiếp đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng ăn mà không thèm quay đầu lại.

Bàn tay nắm đũa của Vinh Nhung trở nên căng cứng, bàn ăn đột nhiên trống trải, sự ồn ào trong phòng ăn có vẻ như vô cùng chói mắt. Đến cuối cùng, chỉ còn dư lại một người là cô. Đã sớm quen với tính khí đại thiếu gia của anh, nhưng hôm nay, rốt cuộc cô đã chọc giận anh chuyện gì. Cô thật không hiểu....

Tương Mạch và Dịch Phong mua xong cơm đi tới. Dịch Phong ngồi ở đối diện cô, nhìn thấy vị trí đó không có người thì có chút kinh ngạc hỏi: "Vinh Hường đâu?"

Vinh Nhung thu lại cảm xúc, ngẩng đầu lên mỉm cười nói: "Đi rồi."

"...."

Dịch Phong và Tương Mạch liếc mắt nhìn nhau đều không lên tiếng. Tính tình của Vinh Hường không tốt, gặp phải Vinh Nhung lại càng giống như sấm sét, vừa đụng liền nổ, nơi nào là bãi mìn cũng không xác định được. Mấy ngày nay nhìn hai người như hình với bóng, còn tưởng rằng bọn họ đã tiêu tan hiềm khích trước kia. Bây giờ nghĩ lại, trong lòng Vinh Hường vẫn không tiếp nhận nổi cô em gái cùng cha khác mẹ này.

"Tính khí đại thiếu gia kia, thật đúng là không có mấy người chịu được. Quả thật anh ta rất giống kẻ điên trốn viện, đây là bệnh, phải trị!" Tương Mạch tức giận hừ hừ, ngay sau đó quay đầu nhìn Dịch Phong, "Anh đi theo khuyên nhủ anh ta một chút, đừng nên kéo dài, càng kéo dài càng không cứu được."

"...." Dịch Phong âm thầm vỗ trán, cũng may Vinh Hường không có ở đây, nếu có đoán chừng phải gọi 110 rồi. Hai quả bom gặp nhau, ngay cả chuyện gia phá bom cũng không dùng được. Dịch Phong suy nghĩ một chút, rồi nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, cuối tuần đi leo núi không?"

Leo núi? Vinh Nhung ngẩng đầu nhìn Dịch Phong đang ngồi đối diện. Hình như ban nãy Vinh Hường cũng nói tới leo núi thì phải.

"Sao đột nhiên lại đi leo núi?" Trong miệng Tương Mạch đầy thức ăn, bữu môi nói. Dịch Phong nhìn dáng vẻ này của cô, không nhịn được mà khóe môi hiện lên một nụ cười, "Thì do Lạc Lăng lóp anh lại đột nhiên hẹn bọn anh đi leo núi. Sáng sớm Chu Tư Thành đã đồng ý với cô ấy, một mình anh cũng không thể không nghe theo."

"Lạc Lăng?" Tương Mạch nhanh chóng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, trừng to mắt nhìn anh: "Chính là cái cô lóp trường, cô ấy vẫn còn theo đuổi anh sao?"

"Theo đuổi anh?" Dịch Phong nhú mày, tại sao lại biến thành theo đuổi mình rồi, rõ ràng là.... anh liếc nhìn Tương Mạch đang trừng to hai mắt, Dịch Phong dù bận vẫn ung dung nhú mày nói: "Muốn đi không? Không đi....Anh có thể bị ăn đó...."

"Đi! Em đi." Lời của Dịch Phong còn chưa nói hết thì đã bị Tương Mạch nhanh chóng cắt đứt, Tương Mạch đấm đấm ngực bị ngen rồi nói: "Em muốn đi xem thử, rốt cuộc lá gan của cô ta lớn tới mức nào, lại dám mơ ước loại người như anh. Nhất định là đã ngai sống quá lâu, cô ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, quả nhiên đủ vĩ đại, người vĩ đại như vậy, nhất định em phải đi chiêm ngưỡng mới được. Chậm trễ sẽ bị anh khắc chết mất!"

"...." Sắc mặt Dịch Phong đen lại, khóe miệng giật giật, "Anh đây là loại người thế nào?"

"Chính là, hoàn toàn không có biện pháp nào để đem anh và người bình thường quy về một loại thì mới không biết anh là loại nào đấy?" Trương Mạch than thở như thật, "Nghe nói đáng về của Lạc Lăng kia không tồi." Đáng tiếc, đóa hoa đẹp như vậy lại không chọn, lại còn sống chết bám vào con bò béo phệ này.

"Cũng không tệ lắm, nghe nói là hoa khôi của lớp mười hai bọn anh đó." Dịch Phong không biết người nào đó đang oán thăm cho nên mới hòa theo nói.

"Vậy sao anh không theo đuổi cô ấy." Trương Mạch liếc anh một cái, "Ánh mắt không nên quá cao, có người muốn còn không tranh thủ cười trộm. Tự tin là chuyện tốt, tự tin quá trớn thì sẽ biến chất, loại chuyện chảnh chọe như vậy tư chất của anh còn kém một chút."

"...." Dịch Phong oán hận nhai thức ăn trong miệng, giấy thần kinh của cô gái này rốt cuộc bị Thượng Đế lấy đi đâu mất rồi, tại sao lại khác người như vậy chứ. Cần phải làm thế nào cô ấy mới hiểu?!

*

Doãn Phồn và Chu Tư Thành cũng nhìn thấy Vinh Hường rời đi. Đôi mắt phượng của Doãn Phồn tinh tế nhảy lên: "Thì ra cô ấy chính là “em gái” của Vinh Hường.”

Chu Tư Thành chỉ nhìn Vinh Nhung đang ngăn người ngồi đó mà không hề nói gì, lại nhìn về hướng Vinh Hường rời đi rồi nhẹ nhàng nhún mày. Đã sớm nghe nói qua quan hệ của Vinh Hường và cô em gái kia rất căng thẳng, mới vừa rồi còn cho là mình đã nhìn nhầm. Bây giờ nghĩ lại, hình như đúng là như vậy, nhưng cũng không giống như vậy. Rõ ràng lúc này lúc anh trêu chọc Vinh Nhung, thái độ của Vinh Hường biểu hiện rõ ràng là đang bao che cho cô. Chẳng lẽ là đó là ảo giác của anh sao?

"Thì ra bản chất hồ ly tinh này cũng có di truyền." Doãn Phồn nhẹ nhàng nhả ra một câu, cô gái Vinh Nhung đó, nhìn thế nào cũng không thuận mắt. Một bộ dáng bông hoa trong trắng như vậy, thực sự rất không được chào đón.

Chu Tư Thành chậm rãi xoay người nhìn Doãn Phồn, nâng tay lên sờ tóc của cô, "Ngoan ngoan ăn cơm đi, hôm nay tâm tình của anh không tốt, chớ chọc anh không vui?"

"...." Doãn Phồn uất ức cúi đầu, tâm tình của anh ta không được, rốt cuộc tại sao không tốt chỉ có chính anh ta mới rõ ràng thôi. Ba ngày hai bữa đến Niêm Hoa, cô thật sự muốn xem, tương lai anh ta sẽ thua trong tay người nào.

*

Lúc tan học, trong xe đưa đón của nhà họ Vinh chỉ có một mình Vinh Nhung, tài xế đón cô xong thì lập tức khởi động xe, đương nhiên là Vinh Hường đã nói trước với tài xế. Vinh Nhung cũng không hỏi, cứ như vậy mà yên lặng tựa vào chỗ ngồi phía sau nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ mà ngăn người.

Vinh Hường không thích cô cũng không làm, Vinh Hường không muốn đi cùng nhau, cô hỏi nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì. Hạnh phúc là một chuyện xa vời, quả nhiên sẽ không lọt vào trong tầm tay của cô. Nhưng, tại sao loại cảm giác này giống như mười năm trước lúc cô rời khỏi nhà họ Vinh như vậy, thật sự cô sẽ cách anh càng ngày càng xa sao?

Ngày hôm sau có tiết thể dục, học nhảy cao. Dây thần kinh vận động của Vinh Nhung vốn đã không được tốt cho lắm, nhảy cao thì càng thêm không tốt. Hơn nữa tới chu kỳ sinh lý, cả người đều lười nhác, đứng ở trên sân trường không muốn nhúc nhích.

Xa xa cô nhìn thấy Vinh Hường đang thong thả đi tới, tiếp đó lại thấy các bạn học đi sau anh. Trương Mạch ở bên cạnh nói thầm với cô: "Nghe nói thầy giáo dạy Tiếng Anh của bọn họ có chuyện, nên đổi tiết với thầy dạy thể dục, nhưng sao lại đổi cùng tiết học với chúng ta." Hình như Vinh Hường cũng nhìn thấy cô, nhưng vì khoảng cách xa nên không nhìn thấy rõ về mặt của anh. Chỉ thấy anh cùng đám người Dịch Phong bắt đầu chơi bóng ở trên sân, bên sân lập tức có rất nhiều người vây quanh.

Nhìn anh cười nói vui vẻ với đám bạn học, bụng của Vinh Nhung lại đau nhói từng đợt, bên tai không ngừng phát ra tiếng ong ong, cả người cũng trở nên khó chịu. Nhảy mấy lần đều bị va chạm, thầy giáo thấy sắc mặt của cô không được tốt, nên cho cô nghỉ tập. Vinh Nhung ngồi ở dưới gốc cây, tầm mắt không bị khống chế lại nhẹ nhàng nhìn sang sân banh bên kia. Vinh Hường vừa vào sân thì đã sút vào ba quả, bên sân bóng truyền đến âm thanh thét chói tai.

Vinh Nhung rũ mắt xuống, vùi đầu vào hai đầu gối, bàn tay nhẹ nhàng ôm bụng.

Không biết đã trải qua bao lâu, sân banh bên kia hình như không còn huyền ảo như lúc này nữa. Trong lúc mơ màng, một đôi giày chơi bóng hiệu Nike xuất hiện trong tầm mắt của cô, Vinh Nhung ngẩng đầu lên thì không nhìn thấy gì vì gương mặt của anh đã bị ánh sáng chói mắt che lại. Ánh sáng quá chói mắt khiến cho cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh đang đứng ở trước mặt mình.

"Tại sao sắc mặt lại khó coi vậy." Vẫn là giọng điệu lạnh lùng như cũ, nhưng khi Vinh Nhung nghe được lại cảm thấy rất ấm áp. Không nhìn được mà hốc mắt trở nên ướt át, không dám nhìn anh nữa, chỉ sợ ánh sáng chói mắt kia sẽ làm mất cô bị thương rồi chảy ra chất lỏng.

Vinh Hường nhìn cô không nói lời nào, cúi người xem thử cô ra sao. Hương trà xanh nhàn nhạt đập vào cánh mũi, Vinh Nhung không kìm được ngẩng đầu lên, ánh mắt cùng anh giao nhau, nhìn thấy lo lắng trên khuôn mặt quen thuộc ấy, tất cả những uất ức trong lòng cũng lập tức tan biến.

"Tại sao lại khóc? Khó chịu sao?" Vinh Hường có chút luống cuống, nhìn mặt cô tái nhợt như vậy, anh ngồi nhòm trước mặt cô, giọng nói cũng bắt đầu

trở nên dịu dàng. Mỗi lần thấy cô khóc, anh lại không biết làm sao. Mười năm rồi cũng không thể cải thiện, nước mắt của cô, có thể làm tổn thương đến anh.

Vinh Nhung nhẹ nhàng hít hít cái mũi, ngón tay tùy tiện lau nước mắt. Vinh Hường thấy cô chỉ lắc đầu, nhưng trên mặt lại rõ ràng không có một chút huyết sắc, lo lắng trong mắt càng phát ra rõ ràng: "Nhưng Nhung làm sao vậy, khó chịu nơi nào, nói cho anh nghe."

"Anh..." Bởi vì giọng nói của anh trở nên dịu dàng như vậy, Vinh Nhung bất ngờ ngẩng đầu lên, thậm chí có chút vội vàng nắm chặt tay của anh, "Anh đừng chán ghét em có được không? Cái gì em cũng không có, chỉ có anh...anh...có thể đừng không quan tâm đến em không?"

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, nước mắt chảy xuống ở khóe môi, đôi môi khô khốc khề mớ. Lòng Vinh Hường căng lên, nếu như, anh nói cho cô biết, anh không để ý tới cô, là vì anh giận chính mình, không có mặt mũi nói chuyện với cô. Thậm chí anh không hiểu tại sao mình lại tức giận, nha đầu này có phải sẽ nín khóc mà cười rộ lên hay không?

Em ngốc như vậy, thật sự rất....rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6

Vinh Hường thấy hốc mắt của cô đỏ lên, bóng râm của lá cây đứng đưa ở trên khuôn mặt cô. Diễn cảm trên mặt anh không kiềm hãm được mà dịu xuống, ngón tay êm ái vuốt ve tóc của cô, "Đứa ngốc, ai không tâm em?"

"Vậy tại sao mấy ngày nay anh đều không để ý đến em?"

Vinh Nhung cảm giác mình rất uất ức, chưa từng bị uất ức như vậy. Trước mặt Tổng Hải Thanh chịu bao nhiêu oan uổng, hoặc là bị Tổng Hải Phong bắt nạt, hoặc là lúc đi làm bị người ta đối xử lạnh nhạt, đều chưa từng khiến cô khó chịu như vậy. Duy nhất chỉ có đối với anh là cô dám làm nũng, ăn vạ. Chiếm lấy anh không cho anh vứt bỏ mình. Duy nhất chỉ có đối với anh là cô không có bất kỳ năng lực nào che giấu cảm xúc nào của mình. Bởi vì nếu là cô, mọi thứ anh đều tiếp nhận.

Đối mặt với sự chất vấn của cô, Vinh Hường bỗng nhiên á khẩu không trả lời được. Anh cũng không hiểu ngày đó mình phát cáu vì cái gì, chỉ là anh không thích nhìn thấy Vinh Nhung cũng giống như mấy cô gái khác đều lộ ra vẻ si mê với Chu Tư Thành. Vinh Nhung không giống với những cô gái khác, từ nhỏ trong mắt của cô cũng chỉ có anh. Chính vì anh cảm thấy kinh ngạc với loại bá đạo và ham muốn chiếm giữ toát ra không có lý do của mình, cho nên anh mới cảm thấy buồn phiền. Vinh Nhung không phải là món đồ chơi, anh dựa vào cái gì mà ngang ngược hi vọng cô đều thuận theo ý mình như vậy? Bá đạo không nói lý như vậy, điều này anh cũng rất ghét.

"Ai không để ý đến em, rõ ràng là do em không để ý tới anh." Vinh Hường tự nhiên lại lộ ra vẻ mặt tỉnh bơ phớt lờ trả đũa, loại chuyện 'ác nhân cáo trạng trước' như vậy anh đã sớm thuần thục, từ nhỏ Vinh Nhung ở cùng một chỗ với anh cũng chỉ có phần thua thiệt.

Quả nhiên, miệng Vinh Nhung mở rộng, nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

Vinh Hường nhìn dáng vẻ này của cô, ám ức của hai ngày qua lập tức biến mất trong nháy mắt. Trong mắt hiện lên ý cười, "Tại sao sắc mặt khó coi như vậy, không thoải mái sao?"

"...." Khuôn mặt của Vinh Nhung nóng lên, vội vàng cúi đầu. Chuyện như vậy cần phải nói thế nào?

Vinh Hường nhìn cô rũ mắt xuống không nói lời nào, anh liền cúi người xuống gần cô hơn, bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, bá đạo vịn đầu của cô qua nhìn mình, "Anh hỏi sao em không nói..." Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy cô chịu đựng cắn chặt môi. Khoảng cách gần như thế, ngay cả mồ hôi ở trên thái dương cũng được anh nhìn thấy rất rõ ràng.

Vinh Nhung ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn lên nhìn anh, đôi môi đỏ tươi bị cắn đến có chút trắng bệch.

Vinh Hường ở rất gần cô, thậm chí có thể nhìn thấy rõ chính mình trong con ngươi ngây ngốc sẫm màu kia, anh không chịu nổi mà lui về phía sau một bước, "Em...Rất cuộc khó chịu ở chỗ nào?"

"Bụng." Bụng Vinh Nhung đã ít đau hơn nên cũng không còn dè dặt nữa.

Vinh Hường nhìn dáng vẻ của cô thì hiểu ra mấy phần, thở phào nhẹ nhõm, "Ở đây chờ anh." Nói xong anh chạy đến phòng y tế trong trường. Vinh Nhung nhìn bóng dáng cao lớn của anh từ từ biến mất ở tầm mắt, trong lòng trở nên ảm áp.

*

Vinh Hường đến phòng y tế trong trường học, nhìn thấy vị nữ bác sĩ đứng tuổi đang ngồi uống trà xem báo. Anh gõ cánh cửa: "Bác sĩ?"

"Ừ, vào đi." Bác sĩ đẩy mắt kiếng một cái, liếc nhìn rồi đánh giá cao thấp anh: "Khó chịu chỗ nào?"

"Không phải là em." Vinh Hường ho một tiếng, sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Cái đó, con gái đau bụng....Nên uống thuốc gì?"

Bác sĩ mang ý vị sâu xa nhìn anh một chút, "Bạn học, yêu sớm là không tốt đâu. Xem bộ dáng của em như vậy, chắc hẳn là học lớp mười hai đi, lúc này chính là thời điểm mấu chốt nhất....cũng không thể...."

Khỏe mặt của Vinh Hường thâm co rút, "Bác sĩ, em lấy giúp em gái. Bác sĩ nghĩ quá nhiều rồi."

Bác sĩ cười quý dị cười, "Nói như vậy, tôi hiểu rồi. Bất quá chuyện đau bụng này, cho thấy chu kỳ sinh lý của em gái em rất bình thường. Chu kỳ sinh lý bình thường thì cho thấy rõ các cô cậu còn chưa gây ra sai lầm lớn. Chu kỳ sinh lý này, nó không đến em phải gấp đến chết, nó đến em...."

"Bác sĩ!" Vinh Hường buồn bực cười cười: "Em không phải là con gái, bác sĩ nói chuyện này với em làm gì, em không có hứng thú. Đưa thuốc cho em là được rồi."

Lời nói của bác sĩ bị cắt ngang, có chút không vui đi tới tủ bên cạnh lấy ra một hộp thuốc giảm đau nhét vào trong tay anh, "Thật là không có tính nhẫn nại, cậu bé xấu tính!"

"...."

Chờ Vinh Hường cầm thuốc trở lại, thật xa đã nhìn thấy Vinh Nhung ngồi ở dưới tầng cây nhìn mình. Nhìn ánh mắt tha thiết kia của cô, Vinh Hường không nhìn được mà khẽ cong khóe môi: "Đau quá nên ngốc hả? Làm gì đỡ dần nhìn anh như vậy, giống như người bị bệnh thần kinh đấy."

"Anh, một ngày anh không nói lời ác độc thì hormone sẽ mất cân đối sao?"

"...."

"Bộ dáng của anh như vậy làm ai mà thích cho được, anh bị những thứ tiểu thuyết kia gạt rồi. Bộ dáng như vậy tuyệt đối không được xem là tàn bạo."

"...."

"Anh bị tiểu thuyết ngôn tình kia đầu độc rồi, mau chóng tỉnh ngộ đi thôi. Trở về làm một người thanh niên có ích cho tổ quốc, ngũ giăng tứ mĩ* mới là vương đạo." Vinh Nhung tiếp tục hướng dẫn từng bước, cố gắng kéo Vinh Hường đi trên con đường thanh niên năm tốt**.

[* ngũ giăng tứ mĩ: năm nói bốn đẹp. Năm nói là nói văn minh, nói lễ phép, nói hợp vệ sinh (tức là không nói bậy), nói trật tự, nói đạo đức. Bốn đẹp là chỉ tâm đẹp, lời nói đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh đẹp.

** Năm tốt là lãnh đạo tốt, đội ngũ đảng viên tốt, quy luật công việc tốt, công trạng công việc tốt, phản ánh quần chúng tốt]

Vinh Hường tức giận gõ đầu cô một cái, "Anh nghĩ em không đau lắm đâu, sớm biết như vậy anh đã không thêm quan tâm đến em, để cho thanh niên tốt 'ngũ giăng tứ mĩ' tới cứu vớt em." Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng Vinh Hường vẫn đem hộp thuốc nhét vào túi quần áo thể thao của cô, "Nhớ uống thuốc." Vẫn không quên tăng thêm một câu rầy rà: "Nhớ uống nước nóng."

Vinh Nhung nheo mắt lại cười, xê dịch đến bên cạnh anh, nịnh nọt mà nói, "Chúng ta coi như là hòa rồi phải không?"

Vinh Hường liếc xéo cô không nói lời nào.

Vinh Nhung chột chột anh: "Nói chuyện đi, thanh niên tốt."

"...."

"Nói chuyện, ngũ giăng tứ mĩ."

"...."

"Nói chuyện, trai đẹp?"

"Câm miệng." Vinh Hường cũng chột cô một cái, nhưng vẫn không dám dùng lực. Vén tay áo lên dùng cánh tay ma sát với cánh tay của cô, sinh ra một luồng khí nóng. Vinh Hường nghiêng mặt qua nhìn cô, cô vênh môi lên, mắt cong tựa như mặt trăng khuyết. Ngay lập tức Vinh Hường dời đi tầm mắt, nhìn ra sân banh ở phía xa, liên tục không nói lời nào.

Vinh Nhung cắn chặt răng, đưa tay khoác vào cánh tay anh. Vinh Hường sững sốt một chút, cúi đầu nhìn cổ tay đang khoác trên cánh tay của mình, mười ngón tay trắng muốt nắm chặt cánh tay của anh.

"Anh, chúng ta thương lượng một chuyện đi?"

"Chuyện gì?"

"Về sau nếu như anh không vui, có thể nói cho em biết được không? Nhưng tuyệt đối không được hờn dỗi! Hơn nữa, không cho phép không để ý tới em."

Vinh Hường cong khóe môi: "Ngu ngốc."

"....Không được nói em ngu ngốc, em sẽ tức giận."

"Ừ." Vinh Hường cười gật đầu, "Về sau anh không để ý tới em, em đến để ý anh không phải là được sao."

Vinh Nhung mím môi đến gần anh, cũng không tức giận, mặt mỉm cười, "Được lắm, về sau em sẽ giống như thuốc dán, gất gao dán chặt vào anh."

"Em là một cô gái sao lại có sở thích này? Cái đó có mùi vị gì sao?" Vinh Hường nhăn mày cố ý đùa cô, một nhọn gió nhẹ thổi qua, trên sợi tóc của anh có mùi hương bạc hà nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi cô. Cằm của Vinh Nhung tựa lên trên cánh tay của anh, nhàn nhạt cười một tiếng: "Em thích vậy đó, vẫn luôn rất kỳ quái, không phải anh chính là ví dụ sao?"

"...." Vinh Hường nhìn đôi mắt đen nhánh của cô, không nói thêm gì nữa. Nụ cười của cô lan tràn vào lòng anh, thứ cô thích, bên trong...gồm có anh?

*

Dịch Phong đứng cách đó không xa từ từ uống hết nửa chai nước, ánh mắt nhìn về phía hai anh em đang nói chuyện dưới tàng cây, "Thì ra hai người này cũng có lúc sống chung hòa thuận."

Chu Tư Thành liếc nhìn hai người cách đó không xa, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tính khí của Vinh Hường, thật đúng là chỉ có em gái của cậu ta mới chịu được."

"Cậu không cảm thấy, tính khí của Vinh Hường cũng chỉ khi gặp phải cô em gái này mới đặc biệt vui giận thất thường hay sao?" Bình thường Vinh Hường cũng không nóng nảy như vậy, nhưng mỗi lần sau khi Vinh Nhung chọc giận cậu ta, y như là con sư tử, gặp người nào là cắn người đó. Thậm chí khiến người ta hoài nghi chứng điên cuồng nóng nảy này có phải chỉ có hiệu ứng với Vinh Nhung hay không.

Chu Tư Thành nghe vậy, nhún nhún, như có điều suy nghĩ liếc lại nhìn bọn họ một cái.

"Đúng rồi, tại sao cậu lại đồng ý đi leo núi với Lạc Lăng. Vì chuyện này mà làm cho Vinh Hường mất hứng mấy ngày."

Chu Tư Thành hoạt động cổ tay, vỗ nhẹ bả vai Dịch Phong, "Người anh em, cậu cho rằng Vinh Hường mất hứng là vì mình đồng ý đi leo núi với Lạc Lăng sao?"

"Vậy thì là vì cái gì?" Dịch Phong buồn bực, hai ngày nay tính khí của Vinh Hường càng thêm bạo ngược đến kinh khủng, bọn họ thấy cũng nhịn không được đi đường vòng, không phải là vì Lạc Lăng, còn có thể bởi vì ai sao?

Chu Tư Thành lắc đầu một cái, dùng ánh mắt "Cậu đúng là hết thuốc chữa" nhìn anh ta một cái. Nhất thời Dịch Phong xù lông lên, "Này, nói chuyện sao chỉ nói một nửa!"

Còn nữa, rốt cuộc cậu có ý gì, tại sao lại đồng ý với Lạc Lăng?" Biết rõ Vinh Hường không vui mà vẫn làm, anh thật không hiểu rõ rốt cuộc Chu Tư Thành đang suy nghĩ cái gì.

Chu Tư Thành cười cười đi về phòng học, chỉ là trừ khóe môi, trong mắt không có một chút ý cười. Anh phát hiện, mình bắt đầu để ý rất nhiều việc, thậm chí bị phân tán phần lớn tinh lực đi chú ý, cảm giác như thế, thật đúng là hỏng bét.

*

Ăn cơm tối xong Vinh Nhung liền trở về phòng, vùi ờ trong chăn không muốn động. Ôm mấy cuốn album của mình đến gần ngủ, ở nhà họ Vinh, có thể không xuất hiện trước mặt Hồng Mộ cô liền không xuất hiện. Tận lực hạ thấp sự hiện hữu của mình.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, gần như là cô bay xuống giường. Hai ba bước nhảy liền đến cửa mở cửa ra, Vinh Hường đứng ở trước cửa cười như không cười nhìn cô, bộ mặt chế nhạo, "Anh mới gõ hai tiếng."

Vinh Nhung quệt miệng hừ hừ, "Sao, chèn em mở cửa quá nhanh hả? Vậy em đóng lại, anh thích gõ mấy tiếng thì gõ đi." Nói xong cô thật sự chuẩn bị đóng cửa. Vinh Hường đưa tay ngăn lại, mỉm cười, "Anh lại cho rằng em đã biết anh sẽ gõ cửa."

"Vâng, biết rõ à." Vinh Nhung xoay người đi tới bên giường, chậm rãi nói: "Nếu không, anh cho rằng anh rất cao thâm khó lường sao?" Kỳ thật, cô đã sớm quen với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh. Có lẽ ngay cả Vinh Hường cũng chưa từng chú ý tới, mỗi đêm trước khi ngủ, nhất định anh sẽ tới chúc cô ngủ ngon. Nhưng cô nhớ, nhớ rất rõ ràng.

"Anh nên vui mừng vì em hiểu rất rõ anh?"

"Anh có thể nói tiếng cảm ơn." Vinh Nhung lại nằm vào trong chăn một lần nữa, tựa ở đầu giường nhìn anh.

Vinh Hường gật đầu một cái, rất phối hợp nói cảm ơn.

Vinh Nhung nhắm lại mắt, kéo chăn nằm xuống, giọng nói ồm ồm, "Không có ý nghĩa, tại sao lại không đầu võ mồm với em?"

Vinh Hường ngồi ở bên cạnh giường, nhìn khuôn mặt cô dần dần hồng lên, thu lại nụ cười, nhỏ giọng hỏi, "Còn đau sao?" Buổi tối nhìn cô hầu như không ăn thứ gì, khẳng định cô vẫn không thoải mái. Bây giờ nhìn cô vui vẻ, dường như anh nghĩ quá nhiều rồi. Một tháng chảy máu bảy ngày vẫn không chết, quả nhiên là lực khôi phục kinh người.

"Dạ." Vinh Nhung nhìn người ngồi bên mép giường, từ từ thò tay ở trong chăn ra, cầm lấy ngón tay thon dài của anh. Từ từ xoắn lấy đầu ngón tay của anh, "Anh, anh sẽ luôn luôn yêu thương em đúng không?"

Vinh Hường trầm mặc một hồi, khẽ cười lắc đầu, "Không biết."

"...Tại sao?" Trái tim Vinh Nhung trầm xuống, thỉnh thoảng nhảy loạn lên. Ánh mắt chăm chú nhìn vào anh, chỉ sợ bỏ qua một chút biến hóa trong mắt của anh.

Vinh Hường trở tay nắm lấy ngón tay của cô, nhẹ nhàng chơi đùa, hạ mí mắt không nhìn cô, "Không công bằng, tại sao anh phải yêu thương em. Anh cũng là người cần tình thương, tại sao em luôn luôn muốn anh chăm sóc em? Chẳng lẽ anh giống bảo mẫu lắm sao?"

Vinh Nhung không nhịn được cười ra tiếng, một cái tay khác nâng lên sờ vào sợi tóc mềm mại của anh, "Tiểu Hường ngoan, em gái thương anh."

Vinh Hường cười khẽ, "Khiêu khích anh em chơi rất vui, hả?" Nói xong đưa tay cù cô. Vinh Nhung giãy giụa đứng dậy, hai tay quẩn lên bờ vai của anh, cù lại anh. Vinh Hường biết cô sợ nhột nhất, khi còn bé chỉ cần anh chọc cô một cái, điều kiện vô lý gì của anh cô đều đồng ý.

"Dáng vẻ của anh không giống bảo mẫu, giống như bà vú." Vinh Nhung cười khanh khách, trong miệng còn cứng rắn không chịu thua. Vinh Hường nhìn cô đứng dậy, cả thân thể thiếu chút nữa trượt xuống dưới giường. Vội vàng đưa tay qua đỡ cô, lôi cô lên, cả người anh bị cô đè ở trên giường.

Ngực của Vinh Nhung nhẹ nhàng phập phồng, những sợi tóc đen nhánh xổ ra, đem gương mặt của hai người bao phủ ở trong một không gian nhỏ nhỏ.

Vinh Hường nhìn cô nằm trên người mình, nhịp tim có hơi mất khống chế. Lúc đó có một đoạn trí nhớ mãnh liệt gào thét mà đến, lúc này, anh chợt phát hiện, hình như cô không phải là đứa bé nữa rồi. Khi còn bé cô... có nhiều nơi đều đã thay đổi. Trên ngực truyền đến cảm giác mềm mại, Vinh Hường có chút không bình tĩnh.

Hai người nhất thời đều không biết làm sao, khoe miệng của Vinh Hường khẽ nhếch lên, lưu manh cười cười, "Nha đầu, áo lót của học sinh tiểu học không có một chút sức hấp dẫn nào."

"...Đồ lưu manh." Vinh Nhung đỏ mặt che vạt áo trước ngực lại, vội vàng từ trên người anh lăn xuống, tìm lại có thứ gì đó va đập vào. Vinh Hường đứng dậy, cười nhẹ nhàng, đầu gối sát bên tai cô, "Này, xấu hổ sao? Khi bé anh còn giúp em tắm đó, trên người em có nơi nào mà anh chưa từng thấy qua. Một tiểu nha đầu, có gì để nhìn."

Vinh Nhung tức giận trừng mắt nhìn anh, âm thanh cũng gia tăng mấy phần, "Em không phải tiểu nha đầu, một chút cũng không nhỏ!"

"..." Vinh Hường sững sờ, cô bé này vốn chỉ mới 17 tuổi, anh nói sai cái gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7

Ngày hôm sau là chủ nhật, Vinh Nhung vừa mới giúp di Lư chuẩn bị xong bữa sáng thì nhìn thấy Vinh Hường đi xuống lầu. Anh mặc bộ đồ thể thao màu trắng, còn vác theo một cái ba lô màu đen. Vinh Nhung thấy dáng vẻ này của anh, chợt nhớ tới hình như anh nói chủ nhật này anh muốn đi leo núi. Nhưng mà... lần trước anh còn chủ động hỏi mình có đi hay không, tại sao bây giờ một chữ cũng không đề cập đến?

Lúc ăn bữa sáng trong nhà chỉ có hai người bọn họ, Vinh Nhung len lén nhìn hành động của người đối diện, nhưng dường như người ta căn bản không để ý đến ánh mắt của cô, chỉ vừa ăn sáng vừa xem báo đang đặt bên cạnh. Không biết là có phải cô bị hoa mắt hay không, hình như khoe môi của người nào đó đang hiện lên một nụ cười như có như không, dĩ nhiên là về mặt hiện lên tâm trạng vô cùng tốt.

Vinh Nhung thờ phỉ phỉ cất thức ăn trong đĩa, cười quỷ dị như vậy, chẳng lẽ rất mong chờ đợt leo núi này hay sao? Trong trí nhớ của cô hình như Vinh Hường không phải là người thích náo nhiệt như vậy. Đầu ngón tay Vinh Nhung run lên, chẳng lẽ anh có hẹn với người nào đó?

Lưỡi dao trượt qua cái đĩa sứ, phát ra tạp âm chói tai, Vinh Hường nhíu mày. Khẽ nâng mắt lên nhìn hành động của cô: "Em đang luyện ngón tay sao?"

"Đúng." Vinh Nhung tăng thêm lực đạo trong tay, tiếng "kít kít" bên nhọn khiến người ta nghe thấy càng thêm ớn lạnh mà run lên.

Vinh Hường buồn cười tiếp tục trêu chọc nói: “Cái đĩa còn chưa bị nứt thì màng nhĩ của anh sẽ bị thủng trước rồi đấy”.

“Em đang muốn làm thủng màng nhĩ của mình, như vậy sẽ không nhẹ dạ cả tin nghe lời của người nói mà không giữ lời.”

“...”

Về mặt Vinh Nhung khó hiểu nhìn ánh mắt đang của anh đang nhìn mình, lờm anh, giả bộ, giả bộ khá lắm! Sở trường của người này chính là giả vờ vô tội.

“Không phải anh đã hẹn với cô gái nào đi leo núi sao? Cũng không đưa em đi cùng, cho dù muốn tìm chị dâu cho em, thì cũng để cho em tham gia xem mặt chút.”

Khóe miệng Vinh Hường mang theo ý cười, cánh tay vòng trước ngực tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô, nhưng không nói chuyện, cứ như vậy mà nhìn cô chăm chăm. Vinh Nhung bị anh nhìn đến xù lông, nhỏ giọng lầm bầm: “Được rồi, là em muốn đi theo anh. Anh không ở nhà, một mình em rất cô đơn. Trong nhà chỉ có dì...”

Vinh Hường khẽ thờ dài, biết mình bó tay với cô: “Không phải trong người em đang khó chịu sao, chảy nhiều máu như vậy mà còn có sức đi leo núi sao?”

“...” Cô có nên cảm kích anh rất quan tâm đến cô hay không?

“Anh cũng không muốn vừa leo núi, vừa còn phải lo lắng chăm sóc cho một người mất rất nhiều máu.”

Vinh Hường nói như thật, còn không quên bổ sung thêm một ánh mắt ghét bỏ. Vinh Nhung nghe thấy lời của anh, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, có thể miêu tả đến rõ ràng như vậy sao? Vẫn còn ở trên bàn cơm đấy. Người này thật sự là rất quá đáng rồi! Hai tay cô đập mạnh lên bàn cơm, làm cho Vinh Hường bị dọa sợ. Cô tức giận đến cắn răng, thờ phỉ phỉ nói với Vinh Hường: “Đến lúc đó đừng trách ngược lại em là tại sao không giúp anh, hừ.”

Vinh Hường cúi đầu cười một tiếng, giúp cô vuốt lông: “Được rồi, vốn là chuẩn bị dẫn em theo. Không phải là ngày hôm qua em không khỏe sao, bây giờ muốn đi thì mau thay quần áo đi, anh đợi em dưới lầu.”

Vinh Nhung lập tức nở ra một nụ cười biết âm mưu đã thực hiện được, kéo đôi dép lệt xệt chạy lên lầu. Vinh Hường đứng ở phía sau bỗng nhiên lên tiếng: “Nhớ mang theo thuốc giảm đau, à, còn có... băng vệ sinh của em nhớ phải mang theo đủ đấy. Chúng ta sẽ ở lại đó một đêm.

Vinh Nhung đang bước trên bậc thang thì lao đảo một cái, thiếu chút nữa đã ngã dài trên mặt đất. Cô giật dử quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Vinh Hường! Anh có thể giống con trai một chút được không?”

“... Sợ em không biết thôi, trên núi... không mua được băng vệ sinh.” Người nào đó phát phát tay, bày tỏ mình là thật tâm muốn tốt cho cô.

Vinh Nhung thật muốn dùng một cái băng vệ sinh đập vào mặt anh, lại kèm tặng một câu, băng vệ sinh em gái anh! (câu này giống như câu mắng người vậy á)

*

Đến chỗ tập hợp, Vinh Nhung mới phát hiện có rất nhiều người cô đều không biết, phần lớn là lớp của Vinh Hường. Chỉ là từng các học sinh nam đều mang theo bạn gái, ở độ tuổi của bọn họ, loại chuyện này là cực kỳ bình thường. Bỗng nhiên Vinh Nhung nghĩ đến, hình như mấy năm nay chưa từng thấy bên cạnh Vinh Hường xuất hiện bạn gái nào. Cho nên anh mới có thể lựa chọn dẫn cô theo? Nhưng, nếu như cô không tới thì sao??

Chu Tư Thành chủ động chào hỏi với Vinh Nhung, mặc dù Vinh Nhung không muốn gặp anh. Nhưng bởi vì quan hệ của anh ta và Vinh Hường, nên cô vẫn lộ ra gương mặt tươi cười miễn cưỡng đồng thời cũng nói với anh ta vài câu. Loại con trai này vừa nhìn là biết ngựa đực khoác lên áo hoa hòe điệp, cho nên cô vẫn luôn giữ khoảng cách với anh càng xa càng tốt. Nhưng rất bất ngờ, Chu Tư Thành không trêu chọc cô giống như lần trước, mà lại đặc biệt thân mật cùng với một bạn gái cùng lớp tên là Lạc Lăng. Luôn cười cười nói nói đi ở phía trước bọn họ.

Tường Mạch và Dịch Phong đi ở phía sau bọn họ cách đó không xa cười nói âm ỉ, hai người này không phải là oan gia không cùng nhà, lúc nào gặp nhau đều rất rộn rã.

Gió biển từ phía sau thổi lên làm lay động quần áo, Vinh Nhung nhìn cây cối xanh um khắp núi, tâm trạng cực kỳ tốt. Chạy theo Vinh Hường muốn chụp hình, Vinh Hường chán ghét bác bỏ, cả đường luôn né tránh. Vinh Nhung ở phía sau chạy theo anh, chạy một đoạn xa liền không còn chút hơi sức nào, Vinh Hường nhận lấy ba lô của cô, bước chân chậm lại chờ cô: “Đã nói em không nên đến đây, rất phiền phức.”

Vinh Nhung không vui, nhéo vào cánh tay anh một cái: “Nói, có phải em chiếm danh sách của người nào đó hay không?”

Vinh Hường nhìn cô nở nụ cười quỷ dị, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ý cười của Vinh Nhung cứng ở khóe môi, Vinh Hường anh... có người trong lòng?

Vinh Hường cảm thấy người bên cạnh đi càng lúc càng chậm, ngay cả hăng hái hình như cũng giảm xuống. Anh nghi ngờ xoa xoa tóc của cô: “Sao vậy, tại sao chim sẽ không lên tiếng?”

“Chim sẽ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“...”

“Anh, anh có người trong lòng sao?”

Vinh Hường sùng sốt, vẫn chăm chú nhìn phía trước như cũ. Hình như anh đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói. Vinh Nhung có chút nhụt chí, trong lòng cực kỳ luống cuống. Bước chân cũng càng lúc càng nặng nề, im lặng không lên tiếng đi theo phía sau anh.

"Em thì sao?" Vinh Hường lên tiếng hỏi ngược lại cô, mang theo chút ý cười, từ từ quay đầu nhìn cô. Trên mặt tràn đầy dịu dàng, "Nhưng Nhưng có người nào thích chưa?"

Vinh Nhung nắm chặt tay trong túi áo, nheo mắt lại cười nói: "Anh đoán thử xem?"

Vinh Hường cười một tiếng, không trả lời.

Hai người im lặng. Vinh Nhung phát hiện, những năm này cô và Vinh Hường càng lúc càng xa, cho dù gặp lại, lúc nào anh cũng có thêm xa cách nhàn nhạt. Cũng sẽ không thẳng thắn đem chuyện trong lòng nói trước mặt cô, khi còn bé hầu như anh và cô luôn như hình với bóng, thân thiết như vậy cũng chỉ trong thời gian bảy năm đó mà thôi. Mà nay, anh đã trưởng thành, trở thành một thiếu niên bí mật, có suy nghĩ, với cô, chỉ là anh em, mà cũng không giống anh em.

Lúc đến giữa sườn núi, tất cả mọi người đều dừng lại nghỉ ngơi. Bỗng nhiên Lạc Lăng chạy tới chủ động chào hỏi Vinh Nhung, tính tình thoải mái niềm nở giống như rất thân với Vinh Nhung. Vinh Nhung nhìn Vinh Hường đang nói chuyện với đám người Dịch Phong, còn mình lại bị Lạc Lăng lôi kéo đi về phía trước. Lạc Lăng nhìn cô gái đang im lặng ở bên cạnh, nghiêng đầu cười nói: "Em là em gái của Vinh Hường sao, đúng là rất giống nhau, Vinh Hường cũng không thích nói chuyện."

Tên kia không thích nói chuyện? Trong lòng Vinh Nhung hung hăng khinh bỉ anh, quả nhiên là làm ra vẻ khô khốc, cả bụng đầy lời nói của anh đều chạy đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ anh thật sự thụ động sao?

Lạc Lăng từ từ đi tới, bước chân nhẹ nhàng. Tâm trạng cũng có vẻ rất tốt: "Mặc dù Vinh Hường không thích nói chuyện, nhưng lại là người rất tốt. Giúp chị rất nhiều, chị thật sự vô cùng cảm ơn cậu ấy."

"...." Vinh Nhung có chút ngoài ý muốn nhìn Lạc Lăng một cái.

Lạc Lăng hé môi cười nhẹ, khoe mắt nhìn thấy Vinh Hường và đám người Chu Tư Thành đi ở phía sau cách đó không xa, còn thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía các cô.

Lạc Lăng kéo dây đai ba lô, từ đầu đến cuối khoe miệng đều giương lên: "Trước kia chị chỉ biết học, có quan hệ không tốt với bạn học trong lớp, đặc biệt không ít người. Thân là lớp trưởng, nhưng không có một chút lòng dân. Rất nhiều bạn học nhìn chị không vừa mắt, còn có bạn nam cố ý bắt nạt chị. Nhiều lần chị vì trò đùa dai của bọn họ biến thành rất khó coi, không biết bắt đầu từ lúc nào mà loại chuyện này đã còn không nữa rồi. Sau này mới biết là Vinh Hường đã giúp chị." Hai má Lạc Lăng ửng đỏ, một đôi mắt trong suốt sáng ngời, "Chị không biết, người lạnh lùng như vậy cũng sẽ ra tay giúp đỡ người khác."

"Thật ra thì anh ấy, rất thích lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui." Vinh Nhung nói xong thì đồng thời cũng khinh bỉ bản thân mình, Vinh Hường sẽ vui khi giúp đỡ người khác mới là lạ. Trời sắp xuống anh cũng chỉ chống đỡ một mảnh trên đỉnh đầu của mình mà thôi. Nhưng...càng như vậy, thì anh mới càng kỳ lạ, không phải sao. Vinh Nhung len lén liếc nhìn người bên cạnh, một đôi mắt cong lên đến vô cùng long lanh, ánh mắt kia nhìn thế nào cũng giống như biết nói. Làn da trắng nõn không có một chút tỳ vết, giống như làn da mịn như sứ của trẻ con vậy. Người như vậy liệu Vinh Hường có thích không.

Đột nhiên trong đầu thoáng qua một ý nghĩa, có phải...chính mình đã chiếm chỗ của Lạc Lăng? Bởi vì Lạc Lăng cũng không dẫn theo bạn trai. Lúc nghĩ đến điều này, trong lòng cô có chút khó chịu. Ngay cả một chút ám áp cuối cùng thuộc về mình, cũng biến mất luôn hay sao?

Dọc theo đường đi Lạc Lăng rất hay nói chuyện, Vinh Nhung thì chỉ thỉnh thoảng hòa theo cô mấy câu. Nhưng Lạc Lăng không phải là kiểu người bụng dạ khó lường, không đến dăm ba câu đã nói trắng hết ra suy nghĩ của mình. Lại còn đỏ mặt hỏi Vinh Nhung, Vinh Hường thích gì, ghét cái gì.

Trên mặt Vinh Nhung không khỏi lộ ra một nụ cười dịu dàng, mỗi một cái đều giống như thuộc lòng như bàn tay: "Anh ấy hả, thật ra thì tính tình không hề tốt. Rất ngây thơ, giống như trẻ con vậy. Lúc tức giận không thể tiếp tục đã kích anh ấy, mà phải dụ dỗ. Nếu như ngún nguẩy làm nũng, đùa nghịch chơi xấu anh ấy. Lập tức anh ấy sẽ mềm xuống. Hơn nữa anh rất thích ăn đồ ngọt, điểm này so với con gái thì còn hơn con gái nữa. Nhưng anh ấy rất giỏi nấu cơm, thích tự mình xuống bếp. Ghét ăn thức ăn nhanh ở bên ngoài, cái này liên quan đến tính thích sạch sẽ của anh ấy. Anh thích màu xanh dương, thế nhưng chưa bao giờ mặc quần áo màu xanh dương, bởi vì da anh rất trắng, sợ mặc màu xanh dương sẽ nhìn giống con gái..."

Lạc Lăng tròn mắt há hốc mồm nhìn Vinh Nhung, thật lâu mới mở miệng: "Em nói.... đó chính là Vinh Hường sao?"

"...." Chẳng lẽ còn có một Vinh Hường khác sao?

"Tại sao Vinh Hường trong miệng em hoàn toàn không giống với người mà chị nhìn thấy?"

Vinh Nhung cũng buồn bực, nhìn đi, Vinh Hường là một người đáng sợ cỡ nào. Tâm cơ thâm sâu, đem tất cả khuyết điểm của mình giấu thật kỹ, chỉ có khi ở trước mặt cô mới bộc lộ ra tất cả khuyết điểm. Aizz? Trong đầu Vinh Nhung bỗng nhiên sáng tỏ, không phải nói, con trai ở trước mặt người con gái mình thích đều cực kỳ chú trọng hình tượng. Mình nói xấu anh mình nhiều như vậy, nếu anh ấy mà biết có khi nào giết mình diệt khẩu hay không?

Vinh Nhung vội vàng bắt lấy cánh tay Lạc Lăng nói: "Không đúng không đúng, vừa rồi người đó không phải là anh của em, anh của em là một người rất tốt, căn bản không có khuyết điểm. Tính khí vừa tốt, lại vừa đẹp trai, trong nhà còn có rất nhiều tiền. Điện hình là người cao soái phú*, cô gái thích anh tuyệt đối không sai." Sau khi nói xong thì cô phát hiện sắc mặt Lạc Lăng ửng đỏ nhìn phía sau lưng mình. (* cao soái phú là giỏi, đẹp trai, nhiều tiền)

Vinh Nhung cứng ngắc quay đầu lại, liếc nhìn Vinh Hường đang đứng ở phía sau. Trên mặt cũng hiện lên sự sùng sốt, nhìn dáng vẻ này của anh, khẳng định là đã nghe được cô vừa nói rồi. Bỗng nhiên Vinh Nhung có chút đau đầu, Vinh Hường...chắc sẽ không nổi giận chứ? Mình quảng cáo như vậy thật sự có phần giả tạo quá cao rồi, nhưng dù thế nào thì cô cũng đã giúp anh gia tăng thêm sự nổi bật mà. Nghĩ như vậy, Vinh Nhung vốn có chút không thể hô hấp lại lập tức hít thở đều lại, hiện ngang mà đón lấy ánh mắt của Vinh Hường.

Khỏe miệng của Vinh Hường mang theo chút ý cười, một phen ôm lấy cổ của cô đi về phía trước, một chút cũng không quan tâm Lạc Lăng đang sừng sờ đứng ở phía sau. Vinh Nhung bị anh mạnh mẽ xiết cổ đến không thở nổi, đưa tay đẩy cánh tay đang giam cầm trên cổ xuống: "Sao, em quảng cáo miễn phí giúp anh còn muốn giết người diệt khẩu hả."

Vinh Hường dẫn cô đi tới phía trước thật xa mới buông tay ra, nheo mắt lại cười cười. Vinh Nhung nhìn nụ cười quỷ dị của anh, vui mừng như đến thế sao? Không phải chỉ là ở trước mặt người anh thích tuyên truyền chút thôi sao. Chỉ dựa vào hành động bạo lực ban nãy không phân tốt xấu kéo cô đi, thì đoán chừng con gái người ta cũng đã bị dọa sợ không nhẹ. Quảng cáo này vô ích rồi, đáng thương cho lòng của cô cũng vì điều này mà trở nên mơ hồ.

"Em... Thật sự nghĩ như vậy sao?"

Vinh Nhung nghe thấy vấn đề anh hỏi thì lập tức ngu ngu ngơ ngơ gật đầu: "Cái gì mà nghĩ như vậy?"

"Chính là lời ban nãy em nói với Lạc Lăng đó." Đôi mắt Vinh Hường sâu xa nhìn chăm chú vào cô. Vinh Nhung bị anh nhìn có chút không thở nổi, lảng tránh ánh mắt của anh mà "Ừ" một tiếng

Tâm trạng của Vinh Hường trở nên tốt hơn đi về phía trước, Vinh Nhung vuốt ngực một cái, ổn định lại hơi thở rồi nói tiếp: "Ở trước mặt người anh thích, không phải em cũng đã khen anh mấy câu sao? Mặc dù anh là người đặc biệt ích kỷ, đặc biệt khó sống chung. Hơn nữa tính khí cũng không tốt cho lắm, nhưng em cũng biết bao che khuyết điểm cho anh, không thể để cho anh của em mất thể diện ở trước mặt người trong lòng được. Cho nên em liền trái với lương tâm mà nói nhiều ưu điểm của anh ra một chút, mặc dù em biết rõ con gái đi theo anh nhất định sẽ bị anh bắt nạt rất thảm, nhưng em cũng không đành lòng nhìn anh độc thân một mình...."

Vinh Nhung nhìn thấy vẻ mặt Vinh Hường đen lại, cô vội vàng che miệng lại. Tại sao cô cảm thấy.... có ảo giác hình như trời đã thay đổi thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8

Dường như Vinh Nhung cảm nhận được từng đợt gió thu, âm trầm thổi qua sau lưng mình, còn kết hợp thổi qua một vài lá khô. Cô ngưng ngưng cười cười, "Anh, bình tĩnh, Lạc Lăng đang đứng ở phía sau nhìn đây. Cần phải làm quân tử, quân tử!"

Vinh Hường ngoài cười nhưng trong lòng không cười cười nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu: "Anh ích kỷ sao?" Dáng vẻ này thực sự giống như chỉ đang hỏi cô về cách nhìn của mình, không có ý nào khác.

"Không ích kỷ, chỉ là... so với, cái kia, người không vì mình trời tru đất diệt. Phần lớn là suy nghĩ cho mình, đây là lời khuyên ông cha truyền xuống. Cái này nói rõ anh phải kế thừa truyền thống tốt đẹp của Trung Quốc, rất tốt, rất tốt." Sự yên tĩnh trước cơn bão táp, cô nhạy cảm đánh hơi được hơi thở của người nào đó sắp bạo phát. Người không giữ mình mới là vương đạo, khí phách gì gì đó, đều đi gặp quỷ đi. Sống chết ở trước mặt, bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

"Anh khó sống chung?" Người nào đó tiếp tục bày ra cái đuôi to chậm rãi hỏi.

Vinh Nhung oán thầm trong lòng, "Không khó sống chung, không cần phải để ý đến người khác. Vấn đề ở chỗ bọn họ, em ghét sống chung với bọn họ. Em có khí chất riêng của mình! Không dễ dàng thông đồng với nhau để làm bậy."

"Ừm, tính tình cũng không tốt?"

"Không phải tính tình anh không tốt, là em rất không có cá tính."

Vinh Hường nhàu mày, chậm rãi đứng thẳng lên. Cảm giác bị áp bức đã không còn, Vinh Nhung thở phào một cái, trong lòng âm thầm cảnh cáo chính mình, về sau cần phải cẩn thận, ở trong tình huống có bạo chúa ở bên cạnh thì nhất định phải đề phòng một trăm hai mươi phần trăm. Không thể tùy tiện

nói thật ra, phải học tập thật giỏi đạo sinh tồn để nịnh thần.

Bạo chúa tiếp tục đi về phía trước, Vinh Nhung chân chó chạy chậm đuổi theo. Vinh Hường ném cái ba lô đeo trên vai vào trong ngực cô: "Dù sao anh cũng là người ích kỷ, để cho em giúp anh đeo ba lô mới là chuyện ích kỷ nên làm, hửm?"

Vinh Nhung nhìn ba lô trong ngực khóc không ra nước mắt, ích kỷ cũng ích kỷ đến đúng lý hợp tình như thế, đây là thời đại gì hả! Vinh Nhung nhỏ giọng lầm bầm, anh là quỷ áu trĩ.

"Vậy, vậy tại sao ngay cả túi xách của anh cũng đưa cho em?"

"Bởi vì tính tình anh không tốt, biết em không dám phản kháng, cho nên mới có thể tùy ý bắt nạt."

"..." Cái gì gọi là tự bê đá đập vào chân của mình, cái gì gọi là ngâm bồ hòn làm ngọt, thì ra mỗi một câu ngạn ngữ đều là do người xưa bỏ ra không ít đau khổ bức bách máu chảy đầm đìa để đổi lấy.

"Anh, anh không biết như vậy là rất không ga lăng sao? Lạc Lãng ở phía sau nhìn anh đấy."

Vinh Hường quay đầu lại nhìn Lạc Lãng, sau đó nhú mồm, ánh mắt phức tạp liếc Vinh Nhung một cái, cuối cùng mím môi lạnh lùng tiếp tục đi về phía trước.

"Anh đang tự thử nghiệm để cho các cô gái nhìn xem cái gì gọi là quỷ ích kỷ."

"..." Suy cho cùng vẫn là mang thù đấy! Anh là hồ ly thôi có lòng dạ hẹp hòi!!

Vinh Nhung ủy khuất ôm ba lô, bĩu môi nói: "Vinh Hường, em cho anh biết, bây giờ anh rất nguy hiểm. Cứ tiếp tục như vậy, sẽ đụng túng cho tính tình không đàng hoàng không đứng đắn của anh, tính tình sẽ thói rửa dờ dội. Cho nên, cần phải tiếp thụ đề nghị chân thành của em, cố gắng cải thiện. Như vậy mới không đến mức ở trên con đường trai ế càng tìm càng xa."

Vinh Hường hừ một tiếng, "Vậy theo ý em, anh phải cải thiện như thế nào?"

"Đầu tiên, cầm lấy ba lô của em. Đây là điều quan trọng nhất, thương hoa tiếc ngọc, có hiểu hay không! Mặc dù là rất quê mùa, nhưng các cô gái rất yêu thích điều này. Tiếp theo, cần phải dịu dàng, không thể nhìn người ta bằng ánh mắt lạnh lùng, này nha, hiện tại anh dùng ánh mắt này, ngay cả gấu Bắc Cực cũng không chịu đựng được đấy, huống chi là các cô gái yếu đuối mỏng manh."

Vinh Hường càng nhú mồm nhiều hơn, dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn cô, "Ai nói cho em biết anh thích Lạc Lãng hả?"

"..." Hình như là không ai nói với cô thì phải, Vinh Nhung chớp chớp mắt, "Anh, tại sao anh không thích chị ấy?"

"Tại sao anh phải thích cô ấy?"

"Chị ấy rất đẹp, tính tình cũng tốt."

"Anh thích tính tình không tốt, bộ dáng không đẹp, cho nên cô ấy không phù hợp với tiêu chuẩn của anh." Vinh Hường đút hai tay vào trong túi, nhàn nhả đi về phía trước.

"..."

Vinh Nhung trợn mắt há hốc mồm, ôm ba lô trong ngực hi ha hi hục đuổi theo, dùng một ánh mắt khó có thể tin tưởng quan sát anh. Chẳng lẽ trong mười năm này, Vinh Hường đã từ một S hoàn mỹ lột xác biến thành M?

*

Ở trên núi có hồ nước nóng, tất cả mọi người lấy thẻ phòng cho phòng của mình. Dĩ nhiên Vinh Nhung và Trương Mạch sẽ ở cùng một phòng, bình thường Trương Mạch luôn lú ra lú rú nhưng từ xế chiều hôm nay bỗng nhiên lại đặc biệt yên lặng. Vinh Nhung quan sát một lúc lâu cũng không nhìn ra được gì, rốt cuộc có chuyện lớn gì mà khiến cho cô nhóc này bỗng nhiên biến đổi thành một người im lặng như vậy.

Trương Mạch luôn mang theo bộ dáng u sầu, lúc ăn cơm tối chỉ tùy tiện ăn vài thứ rồi lập tức trở về phòng. Vinh Nhung thấy tâm tình của cô không tốt, vì thế muốn tìm cô đi ngâm nước nóng. Nhưng về đến phòng thì lại không thấy người đâu, bèn trực tiếp đi đến phòng của Vinh Hường và Dịch Phong, đúng lúc Vinh Hường cũng mới từ thang máy đi ra.

Mới vừa mở cửa phòng ra hai người liền bị cảnh tượng bên trong phòng làm cho ngu muội, Trương Mạch bị Dịch Phong đè ở trên giường, áo bị ném ở trên mặt thảm, trên người chỉ còn lại cái áo ngực màu đen. Dịch Phong khóa hai tay của Trương Mạch để lên đỉnh đầu, chân trái quỳ xuống ở giữa hai chân cô, đùi phải lại mạnh mẽ đè lên đầu gối không ngừng giãy dụa của cô. Mặt Trương Mạch đỏ bừng vì bị Dịch Phong hôn đến không thở nổi, miệng còn phát ra tiếng 'ô ô' nhỏ vụn.

Thấy cảnh nóng trước mắt khiến Vinh Nhung cảm thấy như có dòng máu nóng sôi trào lên đỉnh đầu, đỏ mặt quay lưng lại, cảnh tượng như thế này giống như tiết mục cường gian hay chiếu trên ti vi vậy. Mặt Vinh Hường không có chút cảm xúc ném lại một câu, "Sau này nhớ khóa cửa cho kỹ." Sau đó tự nhiên đóng cửa phòng lại một lần nữa.

Vinh Nhung đứng ở ngoài cửa vắn về ngón tay, hồi lâu mới lúng túng nói, "Cái kia... Chúng ta có nên báo cảnh sát hay không?"

"?" Vinh Hường không hiểu nhìn cô.

"Chẳng lẽ không phải bây giờ Dịch Phong đang phạm tội? Chúng ta cần phải báo cảnh sát trước khi anh ta cưỡng gian nhà."

Vinh Hường xem thường liếc mắt một cái, trực tiếp coi nhẹ cô, sải bước đi về phía trước, Vinh Nhung nhìn thấy anh đi ngay lập tức cô ngăn lại anh lại: "Anh muốn đi đâu?"

"Tương Mạch chiếm phòng của anh, không phải anh nên ngủ trên giường của cô ấy hay sao?"

"?!"

Vinh Nhung chần ở trước mặt anh: "Đương nhiên không được!"

Bỗng nhiên Vinh Hường giờ tay đang nắm chặt để ở bên môi, cười nhẹ nói, "Yên tâm, nói đùa với em thôi. Tương Mạch sẽ không ở phòng anh cả đêm đâu."

"... Vì sao?"

Vinh Hường chỉ cười mà không nói, vòng qua cô trực tiếp đi tới phòng của các cô. Vinh Nhung ngu ngơ đi theo phía sau anh, thò phòng vừa mới được quét qua thì cô nhớ tới cái gì đó. Cô nhanh chóng chen lên đứng ở trước cửa, nhìn Vinh Hường nói: "Chờ em một chút." Nói xong liền chuẩn bị đóng cửa lại. Vinh Hường nhanh chóng chống tay ở trên cánh cửa: "Làm gì?"

"..." Nếu như làm gì còn nói cho anh biết thì sẽ để anh đợi ở bên ngoài sao? Vinh Tiểu Bạch!!

Ánh mắt Vinh Hường lóe lên, dùng một chút sức lực liền đẩy cánh cửa ra. Vinh Nhung luống cuống tay chân nhào tới giường muốn giấu thứ gì đó, nhưng tay chân của Vinh Hường

dài hơn cô cho nên vừa vươn tay ra liền cướp được thứ ở trên giường. Nhìn xong lại chán ghét vứt qua một bên: "Anh còn tưởng là thứ gì, thì ra là băng vệ sinh, trong siêu thị xếp đầy, tại sao phải giấu?"

Vinh Nhung tiếp nhận món đồ anh ném qua, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn anh, con trai ở tuổi của anh sẽ đi vào kkhu ợc băng vệ sinh trong siêu thị để mua đồ sao?

Vinh Hường nhìn cô phồng hai má, đưa tay捏捏 khuôn mặt đầy thịt của cô, "Làm gì, đi cả của con gái đến thì tâm trạng sẽ thay đổi rất nhanh hay sao? Để cho anh mở mang kiến thức vui mừng buồn giận cả một ngày."

Vinh Nhung tức giận ném băng vệ sinh ở trong tay qua: "Đi cả em gái anh!!"

"Em không phải là em gái của anh sao?" Vinh Hường bày ra vẻ mặt đơn thuần của người vô tội, "Tại sao đang em lại đi mắng chính mình?"

"...."

Vinh Nhung bực mình nhặt lại món đồ mới ném ra, yên lặng không lên tiếng, đầu năm nay cái gì đáng sợ nhất, không phải là lưu manh, mà là lưu manh có văn hóa, lưu manh có chỉ số IQ cao. Một cô bé tính khiết lương thiện như tờ giấy trắng là mình làm sao có thể địch nổi bạo chúa lưu manh cường đại.

Vinh Hường để hai tay ở phía sau, hai chân rành rỗi lả lư ở bên giường. Ánh mắt quét căn phòng một vòng, "Khát, cho anh ly nước."

"..." Khát em gái anh! Vinh Nhung rất muốn mắng, nhưng vẫn ngoan ngoãn khuất phục. Ai bảo mình là em gái, mắng đến mắng đi cũng là mắng đến trên đầu mình.

Vinh Hường nhìn Vinh Nhung để chân trần nhảy xuống giường, cầm lấy cái ly đi đến bình nước khom lưng rót nước cho mình. Bởi vì động tác khom lưng cho nên lộ ra một mảnh vòng eo trắng tinh ở bên ngoài áo T-shirt màu trắng, những sợi tóc đen nhánh trượt xuống bả vai. Ánh đèn ảm áp trong phòng rọi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn từ góc độ của anh, dường như ngay cả lông tơ thật nhỏ trên khuôn mặt anh cũng nhìn thấy rõ ràng. Lỗ mũi cao thẳng khéo léo tạo ra một tầng bóng mờ, đôi môi đỏ mọng hé mở. Ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm vào dòng nước trong suốt chảy ào ào vào cái ly thủy tinh.

Ánh mắt của Vinh Hường không tự chủ được mà lưu luyến đến vòng eo mảnh khảnh của cô, ý thức được đại não của mình có chút không thể khống chế, anh vội vàng thu hồi ánh mắt. Tim đập không ngừng, không ngừng nguyên rủa rủa cuộc mình đang lấy ánh mắt bí ố gì đến nhìn em gái mình. Thật sự là biến thái!

Vinh Nhung kéo dép lê đi đến gần anh, đưa ly nước cầm trong tay cho anh, "Cho này, thiếu gia."

Vinh Hường cũng phối hợp đáp lại, "Ừm, ngoan."

"..." Vinh Nhung biết rõ người nào đó rất thích héch mũi lên mặt, vì thế lại bò lên giường lần nữa thu dọn đồ đạc của mình. Trong phòng vô cùng trầm

tĩnh, Vinh Nhung nhìn Vinh Hường yên lặng uống nước, mở miệng hỏi, “Aizz, Trương Mạch và Dịch Phong thực sự không có chuyện gì sao? Nhìn bộ dáng ban nãy của Trương Mạch hình như là bị ép buộc.” Loại chuyện không quan tâm mặc cho Trương Mạch bị Dịch Phong ăn sạch hình như rất không phúc hậu lắm?

“Dịch Phong sẽ không làm càn đâu, chắc chắn không làm được bước cuối cùng.”

Vinh Nhung nhú nhú mày, che miệng lại xê dịch đến bên người Vinh Hường, “Dịch Phong anh ta... Thì ra là ED*?” Má ơi, bình thường thoát nhìn Dịch Phong rất cường thế, thì ra lại gặp nạn ở trong phương diện nào đó, thực sự là có khổ mà không thể nói. Thế giới này quả nhiên là huyền ảo, tất cả đều có khả năng a!

(ED: bệnh liệt dương tên tiếng anh là Erectile Dysfunction, gọi tắt chính là ED)

Vinh Hường âm thầm vỗ trán, tại sao chỉ kém nhau có một tuổi mà lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?

Vinh Nhung nhiều chuyện hỏi tới, “Anh làm sao anh biết? Là Dịch Phong nói cho anh hả?” Nói xong còn một bày ra bộ dáng đáng tiếc lắc đầu, “Thật đáng thương... Nhưng mà, anh, anh cũng rất không phúc hậu rồi. Người ta nói cho anh biết, anh lại cứ như vậy mà nói cho em biết. Thật không tốt, mặc dù em sẽ không đi nói khắp nơi. Sau này anh phải nhớ giúp người ta giữ bí mật đấy.”

“...” Vinh Hường nhú mày nhìn cô, “Lỗi tai nào của em nghe anh nói như thế?”

“Ách?” Vinh Nhung sờ sờ đầu, hồi tưởng lại một chút, hình như quả thực là tự mình bổ sung, “Không phải anh nói anh ta sẽ không làm được bước cuối cùng sao? Là anh nói dối em trước.”

Vinh Hường thờ dãi, “Trương Mạch mới 17 tuổi, Dịch Phong sẽ không cảm thụ như vậy. Nhất định là bị Trương Mạch làm cho kích động, chỉ trừng phạt có ấy một chút mà thôi.”

Trừng phạt? Chuyện như vậy, cũng có thể cho là trừng phạt sao? Vinh Nhung rối rắm tự hỏi. Vinh Hường nhìn cô đang suy nghĩ đến say sưa, ho khan một tiếng, “Em muốn cảm thụ này đến khi nào?”

Vinh Nhung cúi đầu nhìn, khuôn mặt lập tức trắng bệch. Vội vàng nhét đồ đang cầm trong tay vào trong ba lô, miệng còn hùng hùng hổ hổ nói, “Nhìn cái gì, bộ anh chưa thấy quần lót hình quái thú nhỏ sao!!”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9

Vinh Hường nhìn gương mặt trắng nõn của cô đỏ ửng lên, lông mi còn chớp chớp. Trong mắt hiện ra một chút giao hoạt, nghiêng mặt kề sát cô, thấp giọng cười nói: “Cái này... Chắc hẳn là cùng một bộ với cái trước nhỉ?”

Vinh Nhung nhớ đến lần trước ở trong phòng bị anh nhìn xuyên qua cổ áo, trên mặt lại càng nóng hơn. Mập mờ nắng không rõ: “Ai cần anh lo, em thích quái thú nhỏ, thì sao nào?”

Lúc Vinh Hường cười thì lồng ngực lên xuống nhẹ, bờ vai dán vào cánh tay của cô thuận thế mà tạo ra một chút ma sát làm cho cô cảm thấy nóng rực. Vinh Nhung cảm thấy có một luồng điện khác thường xuyên qua lớp áo mỏng thấm vào trái tim. Lồng ngực có một cảm giác rung động kỳ lạ, giống như có cái thứ gì đó ngứa ngứa khó nhịn ở trong lòng. Cô nâng mắt nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm sáng ngời làm nổi bật ngũ quan tuấn tú của anh giống như phát ra một tầng ánh sáng.

Vinh Hường nghiêng đầu, gò má cách cô rất gần, hơi thở như có như không thổi vào trên mặt cô. Nhìn khuôn mặt hàm chứa tức giận của cô, ánh mắt của Vinh Hường không tự chủ được mà nhìn cô thật lâu không rời, ngón tay cũng bất giác thuận theo sợi tóc mềm mại của cô liên tục mon mọn.

Tím Vinh Nhung giống như sắp nổ tung, bên tai đều là tiếng hô hấp nồng đậm và tiếng tim đập dồn dập của mình. Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào anh, hai tay đang đặt trên đầu gối luống cuống dùng lực nắm chặt lại.

Cảm xúc mềm mại dịu dàng trong tay giống như tính tình nhu thuận hiểu chuyện của cô, Vinh Hường có chút tham luyến vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô. Ánh mắt nóng bỏng di chuyển đến cánh môi đang khẽ mím lại, cánh môi căng mọng xinh xắn lộ ra màu hồng, hô hấp của Vinh Hường bắt đầu từ từ trở nên dồn dập. Bàn tay đặt ở phía sau đầu cô hơi dùng lực kéo cô về phía mình, kim lòng không được từ từ ghé sát vào cô.

Vinh Nhung khản trương nhắm mắt lại, trong đầu ngây ngô đại đột. Chỉ cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh xuyên qua sợi tóc truyền trái tim sớm đã đập loạn nhịp. Lúc Vinh Hường cảm nhận được trên mặt cô có mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, chớp mũi nhẹ nhàng cọ cọ chớp mũi nhỏ xinh của cô. Hơi thở nóng bỏng của hai người đều thổi vào khuôn mặt đối phương.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, lần đầu tiên thân mật với người khác giới. Đầu óc của hai người đều đã trống rỗng, dựa vào dục vọng và bản năng

vốn có trong một phần thân thể kia mà điều khiển. Môi của Vinh Hường rất lạnh, nhẹ nhàng dán lên chóp mũi của cô. Vinh Nhung run rẩy một chút, tay không tự chủ được mà nắm lấy vạt áo sơ mi của anh.

Một tay còn lại của Vinh Hường vòng ở trên eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Mang theo một luồng điện chỉ dừng lại ở đó mà không tiến tới, anh chỉ vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô, như thế nào cũng không tiến thêm bước nữa. Đôi môi dán vào gương mặt trắng nõn bóng loáng của cô mà nhẹ nhàng cọ xát. Vinh Nhung cảm thấy toàn thân mình đều giống như bị mất nước, toàn bộ sức lực và ý thức đều không biết chạy đi nơi nào. Yếu ớt dựa vào lồng ngực của anh.

Hai tay Vinh Hường nâng mặt của cô lên, môi di chuyển ở trên gò má của cô, nhẹ nhàng và dịu dàng giống như đang cầm một món đồ quý giá. Cả người Vinh Nhung đều ngồi ở trong lồng ngực của anh, cảm xúc mềm mại từ người cô truyền đến giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt lồng ngực của anh. Vinh Hường hôn cô, nhưng lại không chạm đến môi của cô. Chỉ lơ đãng trên mặt của cô nhẹ nhàng vuốt ve hôn mát, Vinh Nhung có chút động tình, hai mắt mê mải nhìn vào người quen thuộc trước mặt.

Mắt Vinh Hường như hồ sâu không đáy, sâu xa nhìn kỹ cô, trong lúc cánh môi của cô chỉ một milimet thì cúi đầu ní non gọi: “Nhung Nhung... Nhung Nhung...”

Tay của Vinh Nhung gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của anh, dùng ánh mắt gần như vỡ vụn mê ly ngẩng đầu lên nhìn anh. Vinh Hường nhìn dáng vẻ lúc này của cô, nhẹ nhàng thu tất cả vào trong mắt, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt: “Nha đầu ngọc.”

*

Vinh Hường cứ như vậy mà buông mình ra rồi rời đi sao, thật lâu sau Vinh Nhung mới lấy lại tinh thần. Toàn thân giống như còn vương vấn mùi hương nhẹ nhàng mê hoặc của anh, cô ngửa đầu, nước âm từ vòi sen bao bọc lấy cô, cơ thể đắm chìm trong hơi thở dày đặc nhưng ấm áp. Trong đầu vẫn không ngừng vang vọng mấy tiếng anh khàn khàn ní non gọi ‘Nhung Nhung’.

Vinh Nhung nhìn không được mà suy nghĩ, rốt cuộc thì tâm tư của Vinh Hường như thế nào lại có những hành động này. Anh dường như không khống chế được mình, nhưng dường như lý trí cũng rất tỉnh táo. Trong lòng Vinh Nhung cực kỳ mâu thuẫn, một giây này, trong lòng cô nghĩ đều nhớ đến Vinh Hường. Cho dù anh đối với cô như thế nào, đụng vào cô như thế nào, cô đều không chán ghét. Thậm chí còn vô cùng tham luyến, dưới sự vuốt ve đụng chạm của anh, cô thậm chí còn đạt được một loại cảm giác yên tâm chưa bao giờ có.

Vinh Nhung biết mình rất ghê tởm, loại tình cảm trái với luân thường đạo đức này sẽ bị người đời khinh bỉ như thế nào. Chỉ là, dường như từ bé cô đã có tình cảm không giống người thường đối với Vinh Hường. Người này, bắt đầu từ khi cô còn nhỏ, vẫn luôn yêu thương sủng nịnh cô, bảo hộ chiều chuộng, sắm vai người bảo vệ trong sinh mệnh vốn thiếu hụt tình cảm của cô. Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện thì đã cảm thấy, cả đời anh là của cô, chỉ có thể là của cô.

Cho dù anh có là anh trai của cô, cô cũng chưa từng nhìn thẳng vào phần huyết thống này mà thay đổi.

Bởi vì Tống Hải Thanh mà mấy năm qua Vinh Hường vẫn luôn hận cô, trong lòng vừa chịu hành hạ gấp đôi đồng thời cũng vừa ghê tởm và an ủi chính mình...

Anh hận cô, nếu như vậy cả đời cũng sẽ không quên được cô. Những thứ tình cảm biến thái này đã phong tỏa rất nhiều năm ở trong lòng cô, thậm chí cô không dám đụng vào. Sợ chỉ cần chạm vào một góc, tất cả đều đổ vỡ.

Mấy năm nay, lúc nào Vinh Hường nhìn cô cũng đều là đáng ghét lạnh lùng hờ hững, người ở bên ngoài nhìn bọn họ giống như là nước với lửa, oán hận lẫn nhau.

Nhung chỉ có Vinh Nhung biết, lúc cô sinh bệnh thì Vinh Hường đã từng lén bỏ hộp thuốc vào trong túi của cô, Vinh Hường đã từng ở ngoài trường học đánh nam học sinh nam quấy rầy cô đến gãy xương. Ở sau lưng cô, Vinh Hường dùng phương thức vừa kỳ cục lại vụng về để quan tâm cô, cô không phá vỡ nó, vừa hưởng thụ cũng vừa đau khổ.

*

Vinh Hường ngồi trên hành lang dài ở ngoài hội quán, ngăn người nhìn bề cá cách đó không xa. Điều thuốc lá ở giữa ngón tay đã hết, lúc ngón tay cảm nhận được nhiệt độ nóng mới vội vàng ấn điều thuốc vào trong cái gạt tàn thuốc trên bàn thủy tinh. Ngọn đèn màu xanh dương âm u chiếu vào bề cá, tiếng nước chảy ào ào luôn ở bên tai. Vinh Hường nhắm mắt lại, yên lặng nhìn ngón tay thon dài của chính mình.

Vinh Nhung là em gái của anh, anh hận chuyện này hơi bất cứ người nào. Anh vẫn hận Tống Hải Thanh, giận chó đánh mèo làm liên lụy đến Vinh Nhung. Nhung hai người bọn họ lại có duyên ngoài dự tính, cho dù anh đi đến trường nào, Vinh Nhung cũng sẽ học cùng trường với anh. Anh nghĩ, nhất định là Tống Hải Thanh để cho Vinh Nhung dính lấy anh cho nên mới tốn công sức sắp xếp cho bọn họ học cùng một ngôi trường. Vì thế, anh lại càng tỏ ra chán ghét Vinh Nhung.

Vinh Nhung là con rồi, cái gì cô cũng tin vào Tống Hải Thanh. Ngay cả lúc trước ở chung một chỗ với anh, đôi mắt phát ra ánh sáng ngây thơ nói cái gì mà tương lai nhất định phải gả cho anh đều là những kịch bản của Tống Hải Thanh. Từ khi còn nhỏ Vinh Hường đã chôn xuống thù hận đối với Vinh Nhung, bị lừa gạt bị tính kế. Anh vô cùng chán ghét sự chân thành của mình bị người khác giẫm đạp.

Cho dù anh bắt nạt hay đùa cợt làm cho cô nhục nhã như thế nào, thì cũng không có cách nào thỏa mãn được cơn giận và cảm giác trống trải trong lòng. Lúc nào Vinh Nhung cũng yên lặng chịu đựng anh làm nhục và giận chó đánh mèo, nhìn vẻ mặt nhịn nhục và đáng ghét quật cường của cô. Vinh Hường chỉ cảm thấy có một cỗ lửa giận trong lòng kia không ngừng tuôn trào thiêu đốt.

Chính anh cũng không biết tình cảm của anh dành cho cô là như thế nào, cho dù làm như thế nào thì anh cũng không thấy thoải mái. Cô giống như một cây kim chôn ở trong tim anh, làm cho anh không dám tùy tiện hành động. Vừa động, máu thịt sẽ lẫn lộn.

Mãi đến năm anh mười sáu tuổi, trong lúc vô tình nhìn thấy mấy học sinh nam lạ mặt chặn Vinh Nhung ở ngoài trường học. Mấy học sinh nam kia có dáng người cao cao vây xung quanh cô. Về mặt Vinh Nhung tràn đầy đề phòng, một đôi mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn học sinh nam cao hơn cô cả một cái đầu. Vinh Hường đứng ở cổng trường chờ tài xế đến đón anh, thờ ơ nhìn toàn bộ mọi chuyện.

Có nên giúp cô không? Vinh Hường còn chưa suy nghĩ kỹ thì nhìn thấy Vinh Nhung bị một học sinh nam trong số đó mạnh mẽ kéo vào trong ngực, Vinh Hường không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh tay đang khoác lên vai cô, lúc này trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ, dường như thứ gì đó của mình đã bị xâm phạm. Cái gì anh cũng không kịp suy nghĩ đã xông lên đánh một đấm vào mặt học sinh nam kia.

Năm đó, lần đầu tiên Vinh Hường vì một học sinh nữ mà đánh nhau. Cũng là lần đầu tiên vì đánh nhau mà bị trường học ghi lỗi, Vinh Nhung ôm túi sách sợ hãi đi theo phía sau anh, một lúc lâu cũng không dám nói câu nào. Vinh Hường dừng lại ở rừng cây nhỏ trong trường, xoay người nói với cô: “Đừng đi theo tôi nữa! Tôi nhìn thấy cô là phát điên rồi.”

Vinh Nhung im lặng không lên tiếng lấy ra bình thuốc mỡ từ trong túi sách, run rẩy đưa đến trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì thiếu dinh dưỡng mà tái nhợt nhìn vào anh. Vinh Hường nhìn chăm chăm cô một hồi, sau đó mới ngồi xuống ghế đá ở bên cạnh.

Vinh Nhung giúp anh thoa thuốc lên vết thương ở trên mặt, thuốc mỡ lạnh lẽo thoa lên ở khóe môi. Rõ ràng là rất lạnh nhưng ngón tay mảnh khảnh của cô lại giống như mang theo ma lực, thoa ở bên môi anh tạo ra một sự ấm áp. Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe môi của anh, thỉnh thoảng không cẩn thận chạm đến cánh môi. Ánh mắt của Vinh Hường phức tạp cúi đầu nhìn cô.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, Vinh Nhung ngừng động tác trong tay lại, mở to mắt nhìn anh.

Khuôn mặt kia, chỉ vài năm không gặp từ lúc nào đã trở nên xinh đẹp đến như vậy? Vinh Hường nhìn vào đôi mắt to trong suốt của cô đang chăm chú nhìn mình, không biết tại sao anh lại cảm thấy hơi chóng mặt. Cái miệng nhỏ của Vinh Nhung vênh lên, vẫn giống như hồi còn bé, lộ ra cái răng khểnh nhìn anh vui vẻ cười nói: “Anh, lúc anh đánh nhau thực sự rất đẹp trai.”

Vinh Hường chỉ gắt gao nhìn chăm chú vào ngũ quan xinh xắn kia, trong ngực có chút tình cảm khác thường quá nhiều đến đại não của anh, trong nháy mắt không có khả năng tự hỏi. Anh không biết là vì cái gì lại hôn lên đôi môi của cô. Chỉ là môi kề môi, lướt qua rồi dừng lại một như một cái hôn.

Trong nháy mắt thân thể Vinh Nhung cứng ngắc không dám chớp mắt nhìn chăm chăm vào anh, giống như bị hù dọa nhưng lại giống như có chút u mê luống cuống. Vinh Hường bị hành động của mình làm cho sợ hãi, im lặng một lúc lâu rồi rời đi, anh vẫn giữ khoảng cách như vậy đối với cô, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ lo sợ giống như con thỏ nhỏ. Anh chỉ cảm thấy hô hấp dần dần trở nên nặng nề, qua một hồi lâu mới mặt lạnh đẩy cô ra.

“Về sau không được gọi tôi là anh, nếu không sẽ phạt cô giống như hôm nay!” Dáng vẻ hung tợn của anh khiến Vinh Nhung co người lại ngồi ở đó cái gì cũng không dám hỏi.

Vinh Hường đứng dậy mau chóng rời đi, anh chán nản lo âu, trong lòng cảm thấy vừa oán giận lại vừa khinh bỉ. Rốt cuộc thì anh bị cô hạ thuốc gì mà lại giống như gặp quỷ, tự nhiên lại đi hôn một cô bé mới có mười lăm tuổi. Hơn nữa điều nguy hiểm nhất chính là cô là em gái ruột của anh, là con gái của Tổng Hải Thanh! Mỗi một thứ đều đủ để anh khinh bỉ chính mình một trăm lần.

Anh càng thêm xác định, Vinh Nhung giống như Tổng Hải Thanh, là yêu tinh, là hồ ly tinh giỏi nhất về việc quyến rũ người khác!

Đêm đó, lần đầu tiên Vinh Hường mơ thấy Vinh Nhung. Xa cách gần chín năm, Vinh Nhung ở dưới thân anh khó khăn nhận lấy vui vẻ, dịu dàng xinh đẹp như nước. Vinh Hường bị giấc mơ của mình làm cho giật mình tỉnh giấc, cái loại mơ mộng biến thái kinh tởm này rốt cuộc đã bắt đầu từ khi nào? Nhưng mà, cô luôn luôn có mặt ở mọi nơi, hoàn toàn cấm rể trong lòng anh. Có lẽ.... Thật lâu trước kia, cô đã ở trong lòng anh, lặng yên không một tiếng động, chậm rãi ăn mòn. Mang theo anh, rơi vào vực sâu tội ác tối tăm kia.

*

Buổi tối có vũ hội, được tổ chức ở bên ngoài, mọi người tụ năm tụ ba ở cùng một chỗ vui đùa ẩm ỉ. Vinh Hường và đám người Dịch Phong ngồi ở một bàn ngoài rìa, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười. Lúc Vinh Nhung bị Trương Mạc kéo đến gần chỗ bọn họ thì bước chân gần như không ổn định. Vinh Nhung có chút không biết nên đối mặt với anh như thế nào, anh có thể cảm thấy xấu hổ hay không? Nhưng bất ngờ, lúc Vinh Hường nhìn thấy cô lại tự nhiên nở nụ cười.

Vinh Nhung cảm thấy mình là một người rất buồn cười.

Lạc Lãng cũng ở đó, ngồi ở giữa Chu Tư Thành và Vinh Hường, bởi vì uống rượu mà hai gò má đỏ ửng lên. Lúc nhìn về phía Vinh Hường ngồi ở bên cạnh thì ánh mắt cực kỳ tỏa sáng, bỗng nhiên trong đầu Vinh Nhung nhớ lại một câu ‘đưa tình ân tình’. Trương Mạc không vui khi bị Dịch Phong lôi kéo tới ngồi ở bên cạnh anh ta, thỉnh thoảng hai người lại nói nhỏ vài câu với nhau. Vinh Nhung ngồi nghiêng người về phía Vinh Hường, ngồi đối diện cô chính là Chu Tư Thành. Trên bàn dài có rất nhiều người, đều là bạn học của bọn họ.

Nam nữ trẻ tuổi vô cùng náo nhiệt, nói mấy câu liền tổ chức chơi trò chơi. Có người la hét nói chơi đại mạo hiểm, tất cả mọi người đều đồng ý. Lúc Vinh Nhung muốn rời đi thì đã không kịp, Trương Mạc ở dưới bàn kéo lấy tay cô.

Cũng may, chơi mấy vòng vận khí của Vinh Nhung đều rất tốt, không bị phạt lần nào. Càng về sau thì càng hứng khởi, không khí cũng theo âm nhạc đỉnh tai nhức óc mà lên cao, Vinh Hường giống như ở trạng thái vắng mặt, vậy mà qua mấy vòng lại cũng có lúc thua. Các bạn nam đều cười xấu xa, có một

người đưa ra vấn đề: “Không bằng cậu nói một chút về đối tượng trong mộng của cậu là ai đi, cần phải có trong hiện thực, không phải là cái gì mà Thương Tinh Không, Ozawa Maria à.”

“...” Vinh Nhung tròn mắt há hốc mồm nhìn mấy học sinh nam kia, hỏi như vậy liệu Vinh Hường có tức giận không?

Hình như Vinh Hường cũng sững sốt, sau cùng ánh mắt nhẹ nhàng lóe sáng lên, cười nói: “Vậy mình chọn đại mạo hiểm.”

Một đám nam sinh lại nháo lên, bỗng nhiên Chu Tư Thành đề nghị: “Nếu như chọn đại mạo hiểm... thì không bằng cậu hôn Lạc Lăng của chúng ta một cái, như thế nào?”

Lạc Lăng đỏ mặt đánh Chu Tư Thành vài cái: “Đáng ghét, tại sao lại lòi tớ ra.” Nhưng ánh mắt lại len lén nhìn về phía Vinh Hường.

Vinh Nhung khần trương nhìn Vinh Hường, Vinh Hường nhìn thoáng qua cô, cái nhìn kia, vừa nhanh lại vừa mơ hồ. Thậm chí Vinh Nhung không kịp nắm bắt hàm ý trong đó. Khóe miệng của Vinh Hường mang theo một chút ý cười, thật sự đưa tay vòng qua bả vai Lạc Lăng: “Được, nhưng đừng chảy máu mũi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10

Vinh Nhung khần trương nhìn anh, lòng bàn tay bị ngón tay bấm đến phát đau.

Hai tay Vinh Hường nắm lấy bả vai của Lạc Lăng, lập tức thuận thế kéo cô ngã vào trong lòng của mình, sau đó cúi người xuống che phủ cả người của Lạc Lăng.

Lạc Lăng khần trương chăm chú nhìn vào người trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp của anh đều bị bóng tối làm cho trở nên mơ hồ không rõ. Khóe miệng của Vinh Hường cong lên, đột nhiên có một âm thanh cực nhỏ vang lên: "Hử!" Bàn tay lạnh lẽo của anh che ở trên môi cô, môi của anh dán lên trên mu bàn tay của mình. Trong mắt Lạc Lăng tràn đầy ngạc nhiên, nhìn người trước mặt diễn đến rất giống. Bốn mắt nhìn nhau, Lạc Lăng rũ mắt, anh không thích cô, ngay cả một nụ hôn trên đầu cũng không muốn!

Vị trí của Vinh Nhung chỉ có thể nhìn thấy phần lưng dày rộng của anh, không nhìn thấy được cảnh môi lưỡi của bọn họ giao nhau. Cô ngần ngại ở tại chỗ, trong mắt tràn đầy sự không dám tin tưởng, trong lòng cũng nổi lên một tia đau khổ. Không biết kéo dài bao lâu, có lẽ chỉ là vài giây ngắn ngủi, nhưng Vinh Nhung cảm thấy như là đã hơn phân nửa cuộc đời. Mọi thứ chung quanh đều trở nên mờ mịt, chỉ còn thừa lại ánh sáng sáng ngời bao phủ lấy hai người họ.

Âm thanh reo hò hết đợt này đến đợt khác, Chu Tư Thành vuốt vuốt cái ly thủy tinh trong tay, anh nhìn thấy rõ, mưu kế nhỏ này của Vinh Hường đã bị anh thu vào trong mắt. Anh không vạch trần, vạch trần... vậy thì không có ý nghĩa rồi.

Vinh Hường buông Lạc Lăng ra, quả nhiên Lạc Lăng đỏ bừng cả khuôn mặt ngần ngại ngồi tại chỗ. Vinh Hường cũng không thèm nhìn Vinh Nhung lấy một cái, về mặt hồ hững tiếp tục trêu chọc đùa cợt cùng đám người Dịch Phong. Vinh Nhung rũ mắt nhìn ly rượu trước mặt, hai tay run run cầm ly rượu lên không ngừng nhấp nhẹ. Đại não không kìm được mà quay trở về một màn kia ở trong phòng của mình cùng với một màn trước mắt này, càng lúc càng cảm thấy buồn cười. Ý cười bên môi từ từ thêm sâu, cho đến khi trong lòng nổi lên từng đợt chua xót, ngón tay nắm lấy ly rượu chậm rãi siết chặt.

Anh không giống như cô, tham luyến anh có thể cho. Cô thiếu ấm áp, thiếu yêu thương. Còn anh cái gì cũng không thiếu. Cho nên, cô không thể.

Trò chơi vẫn còn tiếp tục, Vinh Nhung không yên lòng ngồi xem. Đứng dậy nói một câu “Xin lỗi tôi khó chịu” rồi đi về trước. Vinh Hường nhìn vào bóng lưng của cô, chậm rãi rũ mắt xuống.

*

Vinh Nhung ngồi ở trên bãi cỏ cách đó không xa, nghe từng bài nhạc ở trong bữa tiệc truyền đến, dường như ồn ào và vui vẻ ở bên kia đều không liên quan gì tới cô. Tại sao cô lại cảm thấy lẻ loi một mình? Cảm giác được phía sau có tiếng bước chân, cả trái tim của Vinh Nhung đều chạy tới cô hòng nắm chặt đầu ngón tay quay đầu lại, Chu Tư Thành đứng cách đó không xa nhìn cô cười, "Cho dù thất vọng cũng không cần biểu hiện rõ như vậy chứ?"

Vinh Nhung xoay người lại, không trả lời anh, yên lặng cúi đầu nín lấy bãi cỏ ở bên dưới. Thế giới của cô, trừ bỏ người kia ra thì tất cả mọi người đều là dư thừa, cho nên làm gì cô thất vọng đáng nói?

Chu Tư Thành tự mình ngồi xuống ở bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. Thình thoảng sẽ có tiếng côn trùng kêu vang phá vỡ yên lặng giữa hai người. Anh có chút tò mò nhìn về phía cô, "Rốt cuộc anh đã làm cái gì lại khiến em ghét anh như vậy?"

Vinh Nhung sững sốt, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Không làm gì cả, chỉ là không thích thôi."

Có cần phải trực tiếp như vậy không? Chu Tư Thành có chút thất bại nhũn mảy, "Vậy anh có cơ hội để cho em thừa nhận anh một lần nữa không?"

"Không cần, anh có phải là người xấu hay không đều không liên quan đến tôi, không cần lãng phí thời gian thay đổi cách nhìn của tôi."

Chu Tư Thành cười nhẹ, "Có phải trừ Vinh Hường ra, đối với ai em cũng như vậy?"

"..."

"Em không biết sao, trừ bỏ cậu ta ra, hình như em không cười với ai cả." Chu Tư Thành như nghĩ tới cái gì híp híp mắt, "Nếu anh nhớ không lầm, mấy năm trước quan hệ của hai người không được tốt cho lắm."

Vinh Nhung không thể không nhìn người này bằng con mắt khác, dường như tâm tư của anh ta rất kín đáo. Quan hệ của cô và Vinh Hường như thế nào, đều không liên quan tới anh ta. Anh ta cần gì phải bỏ ra nhiều tâm tư như vậy để nghiên cứu chứ?

"Quan hệ của chúng tôi như thế nào thì anh ấy vẫn là anh của tôi."

"Chỉ có vậy?"

"Còn muốn như thế nào?"

Chu Tư Thành suy nghĩ một chút, rồi mới chắc chắn hai tiếng: "Thiếu chút nữa anh cho là em yêu anh trai của mình." Nhìn thấy Vinh Nhung không vui nheo mày lại, anh lại nói tiếp, "Có lẽ... Từ nhỏ bên cạnh em chỉ có cậu ta, cho nên mới có thể ý vào cậu ấy. Em thử mở lòng với người khác, em sẽ phát hiện trên thế giới này có rất nhiều người đàn ông tốt."

"Có nhiều người đàn ông tốt hay không thì tôi không biết, tôi biết anh không phải là được rồi." Vinh Nhung xả được giận, nghiêng đầu nhìn anh cười, "Chúc ngủ ngon." Nói xong đứng dậy rồi đi.

Chu Tư Thành nhũn mảy, khoe miệng nhếch lên, bày ra dáng vẻ không để ý cho lắm.

Vinh Nhung dừng bước lại, bỗng nhiên xoay người nhìn anh, "Tại sao bạn nãy anh ra yêu cầu này với anh ấy?" Trên đường đi nhìn thấy anh ta và Lạc Lăng vô cùng thân thiết, tại sao vừa rồi lại đưa ra yêu cầu kia để cho Vinh Hường làm.

Dường như Chu Tư Thành đã sớm đoán được vấn đề cô sẽ hỏi, đưa lưng về phía cô lên tiếng, "Bởi vì anh muốn giúp Lạc Lăng, cô ấy rất thích Vinh Hường. Anh cũng cảm thấy bọn họ rất thích hợp... Em không cảm thấy sao?"

"..." Vinh Nhung rũ mắt nhìn đôi giày màu trắng của mình đang ẩn trong bụi cỏ xanh biếc, bởi vì dính hạt sương cho nên có chút ướt. Cô nhắc chân rồi đi, bỏ lại một câu, "Không cảm thấy."

*

Cả đêm Vinh Nhung đều không ngủ được, trong lúc lơ mơ dường như là đang nằm mơ lại. Cô chỉ nghĩ đến lúc Vinh Hường và Lạc Lăng ở chung một chỗ, toàn bộ vốn nên thuộc về cô lại bị Lạc Lăng thay thế tất cả. Cô giống như người ngoài cuộc bị ngăn cách ngoài thế giới của anh. Trong mơ trở nên tan tành không chịu nổi, lại tiếp tục thay đổi thành một cảnh tượng khác. Bỗng nhiên lại nhớ tới mùa hè năm 15 tuổi Vinh Hường hôn cô. Vinh Hường vỗ về gương mặt của cô, bỗng nhiên cười cười gọi cô là Lạc Lăng.

Vinh Nhung mở mắt ra, hai má ẩm ướt. Đưa tay chạm vào thì đã trở nên lạnh lẽo.

Ngày hôm sau cô không có một chút tinh thần nào, ảm ức ngồi ở trong phòng ăn bữa sáng. Vinh Hường ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô một cái, "Không thoải mái sao? Nhìn không có chút tinh thần gì cả."

"Không có gì, ngày hôm qua uống nhiều quá cho nên ngủ không ngon."

Vinh Hường thấy cô không muốn nói nhiều nên cũng không lên tiếng nói tiếp, từ từ ăn bữa sáng do hội sở cung cấp. Vinh Nhung ăn được vài miếng thì cảm thấy không muốn ăn nữa, bỏ cái thìa trong tay xuống, suy nghĩ một chút nhìn Vinh Hường, "Hôm nay khi nào thì trở về?"

"Nhớ nhà?" Về mặt của Vinh Hường trở nên dịu dàng, bởi vì anh thay đổi sắc mặt quá nhanh cho nên Vinh Nhung có chút mất tự nhiên chuyển tầm mắt sang nơi khác. Nhẹ nhàng bóp đầu ngón tay của ngón trỏ, "Không phải." Cô đâu còn nhà để có thể nhớ.

"Nếu em muốn đi, vậy thì chúng ta lập tức đi." Vinh Hường ăn thức ăn, chậm rãi trả lời. Hai mắt của Vinh Nhung sáng lên, trong giọng nói cũng lộ ra kích động, "Thật sao?"

"Ừm."

Vinh Nhung nhẹ nhàng thở ra, "Vậy bây giờ em đi thu dọn đồ đạc."

"Ừa, hai người định về hả?" Lạc Lăng bung bữa sáng đến ngồi cùng bàn với bọn họ, tò mò nhìn Vinh Nhung. Vinh Nhung nở nụ cười ngượng ngịu, lúng túng nhìn về phía Vinh Hường. Vinh Hường vẫn cứ từ tốn ăn thức ăn của mình, "Ừm, Nhung Nhung nhớ nhà."

"Vậy mình sẽ cùng về với hai người, bây giờ thực sự không còn gì để chơi."

Vinh Nhung cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cảm giác vui vẻ ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Thái độ từ chối cho ý kiến của Vinh Hường khiến cô càng thêm ảm ức. Vì thế trên đường trở về, hầu như Vinh Nhung đều không nói câu nào. Yên lặng nghe một mình Lạc Lăng lúi rúi không ngừng nói chuyện. Đột nhiên Vinh Nhung lại nhớ tới câu nói “chim sẻ” của Vinh Hường trước kia. Nhưng nhìn thế nào Vinh Nhung cũng cảm thấy Lạc Lăng giống hoàng oanh hơn. Trên đường Vinh Hường cũng không lộ ra nét mặt không kiên nhẫn, chỉ luôn yên lặng mỉm cười.

Tới nội thành chỉ còn lại hai người bọn họ, vừa lên xe buýt Vinh Nhung liền giả ngủ, kê đầu lên cửa sổ thủy tinh. Cái lạnh khiến đầu óc của cô tỉnh táo hơn, nếu không cô thật sự sợ mình sẽ không khống chế được mà nói nhảm.

Vinh Hường biết trên đường đi cô mất hứng nhưng cũng không nói thẳng ra. Chỉ vươn bàn tay ra để cho lòng bàn tay rộng lớn che lấy phần đầu đựng vào trên cửa kính xe của cô. Lỗ tai nhẹ nhàng cọ sát vào lòng bàn tay của anh, Vinh Nhung mở mắt ra, vẫn bảo trì tư thế này. Sau một lúc lâu, cô nghiêng người toàn bộ dựa vào bả vai của anh, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại, trống ngực đập thình thịch.

Vinh Hường thở dài một hơi gần như không thể nghe thấy, cánh tay hạ xuống che chở ở bên người cô. Thỉnh thoảng thân xe lắc lư sẽ làm cho ngón tay của anh đụng vào bắp đùi của cô.

Tuyến 121 là xe buýt hai tầng, tầng trên chỉ có hai người bọn họ, đầu nhỏ của Vinh Nhung nhẹ nhàng cọ vào cái cổ của anh, cúi đầu nỉ non, "Anh..."

Vinh Hường nghiêng đầu, hai má chạm vào cái trán của cô, chậm rãi nhắm mắt lại, "Xuyt, đừng nói chuyện."

Vinh Nhung cũng nhắm mắt lại, hai người yên lặng dựa vào nhau. Ít nhất, nơi này chỉ thuộc về hai người bọn họ, cũng chỉ có hai người bọn họ.

*

Không biết là người nào thay đổi trước. Vinh Nhung và Vinh Hường đã không còn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi học. Hai người gặp mặt nhau thì lại cãi vã như trước, nhưng không gặp mặt thì sẽ không có ai cố ý tạo ra cơ hội. Có nhiều thứ sẽ yên lặng thay đổi trong tim bọn họ, hai người đều rất rõ ràng. Bọn họ đều không bước ra khỏi một bước kia.

Vinh Nhung đang phối hợp với Vinh Hường, cho tới nay anh chính là tất cả của cô. Anh không cần, cô cũng không cần. Anh cần, cô sẽ yên lặng nghiêng hợp. Hoàn cảnh trái ngang giữa bọn họ không chỉ là huyết thống mãi mãi không thể thay đổi, mà còn có Tống Hải Thanh. Vinh Hường không thể tháo gông cùm xiềng xích trong lòng anh, Vinh Nhung khát vọng nhưng lại không cưỡng cầu. Chỉ cần anh vẫn còn tồn tại, tất cả đều đủ rồi.

Thỉnh thoảng ở nhà ăn Vinh Hường sẽ nhìn thấy cô, có lúc cô ngồi cùng Trương Mạch, cũng có lúc cô ngồi một mình. Nhưng mà, bắt đầu từ khi nào thì bên cạnh cô lại xuất hiện thêm một học sinh nam? Vinh Hường không khống chế được tầm mắt lại mà nhìn sang chỗ của cô. Trong lòng buồn phiền, tính tình cũng không bị khống chế mà càng ngày càng nóng nảy. Ngày qua ngày như vậy, anh bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Dường như Dịch Phong cũng nhìn thấy tầm mắt của anh, không biết là cố ý hay vô ý nói, "Học sinh nam kia là lớp trưởng của lớp 11/3, tính cách cũng không tệ lắm, học giỏi mà nhân phẩm cũng tốt. Nhà của cậu ta và Trương Mạch ở trong một đại viện, tớ đã nhìn thấy cậu ta vài lần. Không nghĩ lại cùng với Vinh Nhung..."

Sắc mặt của Vinh Hường xanh mét khiến Dịch Phong ngừng lại, anh kinh ngạc đứng đứng cánh tay của Vinh Hường: "Tớ nói, tính tình của cậu cũng quá bá đạo rồi. Cậu ngại cậu ta phong lưu, thể nhưng thanh danh của tiểu tử kia sắp vượt qua đồng chí Lôi Phong rồi. Rốt cuộc cậu đang lo lắng cái gì hả?"

"Ai nói tớ lo lắng." Vinh Hường rũ mắt xuống, nhưng động tác ẩn lại có chút vội vàng.

Dịch Phong nhú nhú mày, "Mặc dù cô ấy là em gái của cậu, nhưng quân chặt quá sẽ tức nước vỡ bờ đấy. Hơn nữa, lúc trước cậu cũng chán ghét cô ấy sao không thấy quan tâm đến cô ấy như vậy. Cậu..."

"Rắc", Vinh Hường bẻ gãy đôi đũa trong tay, Dịch Phong há hốc mồm tròn mắt nhìn anh, này... rốt cuộc là anh bị cái gì kích thích vậy hả?

Vinh Hường nhắm mắt lại, trầm giọng nói, "Tớ no rồi, cậu từ từ ăn đi. Còn có... Em ấy mới 17 tuổi, ai cho phép yêu sớm!"

"..." Dịch Phong nhai thức ăn trong miệng, yên lặng nhìn thấy bóng dáng Vinh Hường rời đi. Trương Mạch cũng 17 tuổi rồi!!

*

Vinh Nhung tan học về nhà thì đi thẳng về phòng cất túi sách thay quần áo, nhưng vừa mới mở cửa phòng ra lại bị một sức lực thô bạo đẩy vào phòng.

Mùa đông trời rất nhanh tối, cả căn phòng bị một mảnh tối đen bao phủ. Vinh Nhung bị Vinh Hường ôm lấy từ phía sau, phần lưng dán vào lồng ngực của anh, dường như có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ như thép. Trong bóng tối, mùi hương quen thuộc lan tràn ở chóp mũi. Hai tay của Vinh Nhung không kim được xoa nhẹ lên cánh tay đang vòng ở trước ngực mình, "Anh..."

"Đừng gọi anh là anh trai, đừng..."

Anh chôn ở trong cổ của cô, tham lam hít lấy mùi thơm trên người cô. Đôi môi ở bên tai cô nhẹ nhàng vuốt ve, khàn giọng hỏi, "Nhưng Nhưng, có thích anh không?"

Vinh Nhung ngẩn ra, tiếng vang của túi xách rơi ở bên chân nhắc nhở cô tất cả đều là sự thật, lần này, không phải là mơ.

Cửa sổ chưa được đóng chặt thổi vào một luồng gió lạnh, rèm cửa sổ dày nặng phát ra từng trận sột soạt. Trong bóng tối, giọng nói trầm thấp của anh giống như một ma chủ hấp thụ linh hồn của cô. Anh không ngừng siết chặt cánh tay, trong giọng nói hỗn loạn có chút vội vã, "Nhưng Nhưng, có thích anh không?" Giống như anh thích em, rất thích, rất thích...

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11

Vinh Nhung ngây người nhìn ánh sáng như ẩn như hiện ở trước mắt, hơi thở có chút rối loạn. Môi của anh dán lên vành tai lạnh lẽo của cô, hơi thở nóng bỏng mang theo ý tứ mê hoặc, từng tiếng so với lời thì thầm còn làm cho cô mê muội hơn: "Nhưng Nhưng... Nhưng Nhưng..."

Ngực Vinh Nhung bắt đầu phập phồng lên xuống mạnh mẽ, lòng bàn tay cũng đỏ đầy mồ hôi, gắt gao nắm chặt lấy ngón tay thon dài của anh: "Anh..."

Vinh Hường lật người của cô lại, để cho cô đối diện với chính mình. Rõ ràng là cả phòng đều đã tối đen, nhưng dường như hai người lại có thể cảm nhận được khát vọng trong mắt của đối phương. Vinh Nhung ngẩng mặt nhìn chân lên, hai cánh tay mảnh khảnh của cô đặt ở cổ anh: "Anh, ôm em một cái đi, có được không?"

Vinh Hường ôm chặt lấy eo của cô rồi nhấc cả người của cô lên, sau đó thì in xuống một nụ hôn ở trên trán của cô. Vinh Nhung nhận không được mà đưa hai chân quăn quật chặt ở trên người anh. Người con trai này mỗi lần ở bên cạnh cô đều là cho cô có cảm giác an toàn, nhưng một khi anh rời khỏi thì toàn bộ cảm giác không an toàn chôn chặt sâu trong trái tim của cô sẽ không ngừng trỗi dậy, dần dần lấn át hết cả trái tim. Dường như anh đã trở thành cái cây để cô dựa vào.

Vinh Hường đặt cô ở trên bàn viết, bàn tay vuốt ve cái gáy bong loáng của cô. Ánh sáng mờ ảo cho nên chỉ có thể nhìn thấy sống mũi nho nhỏ đang nhô lên của cô. Bởi vì cô sợ hãi nên ngực không ngừng phập phồng, một lần lại một lần dán lên người anh. Rốt cuộc thì Vinh Hường không nhận được nữa, cúi người ngậm chặt lấy đôi môi đã mơ ước từ lâu kia.

Môi vừa mới chạm vào, hai người đều đã giống như phá tan gông xiềng trời buộc bấy lâu, cả hai đều có chút vội vàng dùng lực ôm chặt lấy đối phương. Vinh Nhung vòng qua người anh, ra sức kéo anh đến gần ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên cố gắng đón nhận nụ hôn vừa vội vàng vừa gấp rút của anh.

Đầu lưỡi từ từ thăm dò vào, cái lưỡi xinh xắn nóng bỏng của Vinh Nhung đuổi theo anh, lưỡi của Vinh Hường ở trong miệng cô bú mút, lần theo cánh môi mềm mại của cô mà liếm cắn. Vinh Hường cao hơn cô nửa cái đầu, bây giờ hơn nửa người đều đè ép lên người của cô, sức lực giữa môi và lưỡi làm cho cả người cô đều trở nên tê dại, phụ thuộc hoàn toàn vào anh, cả người bị anh nhẹ nhàng áp chế làm cho cô phải ngửa ra phía sau.

Vinh Hường giống như con mãnh thú bị giam cầm rất lâu, một tay linh hoạt thăm dò vào bên trong vạt áo của cô.

Vinh Nhung cảm nhận được bàn tay nóng bỏng của anh mang theo một dòng điện nho nhỏ từ từ thăm dò ở trước ngực mình, cả người cô đều tràn ngập một cảm giác vô cùng kỳ lạ, cô không kim được mà gờ tay lên nắm lấy bàn tay của anh. Năm ngón tay của Vinh Hường đan vào tay cô, rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô di chuyển tới trước ngực cô mà vuốt ve, môi của anh dán vào tai cô thì non nớt hỏi: "Thích không?"

Cả người Vinh Nhung khô nóng khó nhịn, lại cộng thêm sự trêu chọc của anh mà cả gương mặt đều nóng lên, trong lòng bàn tay còn có cảm giác mềm mại của chính cơ thể mình. Cô "Ừm" một tiếng rồi không dám nói nữa.

Vinh Hường cười nhẹ hôn lại cô, anh cầm lấy tay cô rồi chen vào giữa hai chân của chính cô, làm cho cả người cô trở nên cứng ngắt đồng thời càng khản trương hơn nữa. Sau đó anh từ từ cởi bỏ đi từng thứ trời buộc, làn da trắng nõn trong bầu không khí lạnh trở nên run rẩy. Cả người cô cảm thấy lạnh lẽo lại càng cố gắng dán sát vào trong ngực nóng bỏng của anh, Vinh Hường giúp cô sưởi ấm, anh ôm cô vào trong ngực, nắm chặt eo cô rồi hôn xuống một đường. Nụ hôn nóng bỏng làm cho đầu óc của Vinh Nhung trở nên trống rỗng, chỉ có thể luống cuống bám chặt lấy anh.

Hơi thở của Vinh Hường trở nên dồn dập, thỏa thích vuốt ve cái bụng bằng phẳng, cộng thêm làn da trơn mịn nhẵn nhụi, ở dưới tay anh giống như tơ lụa, anh tham luyến cảm giác tuyệt vời này, rồi lại dịu dàng hôn cô. Ngón tay của Vinh Nhung nhẹ nhàng miêu tả xương quai xanh của anh, còn dùng ngón trở nhẹ nhàng vuốt yết hầu. Cảm nhận được yết hầu chuyển động, Vinh Nhung nhích lại gần, đầu lưỡi tinh tế liếm vào xương quai xanh.

Hình như động tác của Vinh Hường cứng ngắt lại, trong phòng tối đen chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của anh, sự nhiệt tình của Vinh Nhung làm cho anh không tưởng tượng nổi, càng làm cho anh vừa kích động lại vừa hoảng sợ. Vinh Nhung đưa tay cởi nút áo của anh, nụ hôn tinh tế theo dọc áo sơ mi mà trượt dài xuống. Sau đó lại ôm lấy cổ của anh rồi dán môi của mình vào, cả người anh nóng tới dọa người, trong nháy mắt Vinh Nhung bị dọa sợ, chỉ biết ngây ngốc mà ôm anh, rồi sợ hãi nhìn đôi mắt đen láy kia.

Lòng ngực của Vinh Hường cũng lên xuống phập phồng, gấp gáp ma xát với người cô. Vinh Hường dừng tất cả động tác lại, chỉ gói đầu ở trên cổ cô không ngừng thờ dốc, giống như là đang kiểm chế gì đó. Vinh Nhung đã mười bảy tuổi rồi, không còn là một đứa bé, đương nhiên cũng sẽ biết Vinh Hường đang kim nén cái gì.

Cô đỏ mặt, vuốt mái tóc mềm mại của anh, ý tứ trong lời nói trở nên đứt quãng: “Vinh Hường... anh... có muốn không?”

Vinh Hường bối rối vì lời nói của cô mà dừng lại mọi chuyện, ôm cô thờ nhẹ: “Không”

“... Tại sao?”

Vinh Hường thương tiếc vuốt ve cái lưng trơn mịn của cô, trong giọng nói mang theo chút ý cười: “Đứa ngốc, em bao nhiêu tuổi rồi. Sau này chúng ta.. còn có rất nhiều thời gian.” Nhưng mà, thật sự có sau này sao? Trong lòng anh bắt đầu lan tràn cảm giác tuyệt vọng, tay vẫn tham lam ôm lấy cô như cũ. Loại mâu thuẫn này, vốn sớm đã thành thói quen, nhưng mỗi khi nhớ đến thì anh vẫn lại không thể không chế được mà tự thôi miên chính mình.

Trong lòng Vinh Nhung vừa ám ám lại vừa chua chát, quan hệ của cô cùng Vinh Hường luôn ở trong tình cảnh như nước với lửa. Hôm nay ngừng chiến, nhưng ngày mai có thể sẽ tràn ngập khói thuốc súng. Cô cực kỳ sợ sẽ mất đi anh, có lẽ ngày mai anh sẽ hối hận? Có lẽ ngày mai, anh sẽ trốn tránh? Cánh tay Vinh Nhung không ngừng thắt chặt, cắn chặt môi không nói gì.

Vinh Hường cảm nhận được sự khác thường của cô, thử dò hỏi cô một tiếng: “Nhưng Nhung?”

Vinh Nhung cắn răng, tay lập tức tìm kiếm ở dưới người anh, tìm thẳng đến nơi biến hóa của anh. Vinh Hường nắm chặt lấy cổ tay của cô, sau đó hơi buông lỏng rồi mới cắn răng hỏi: “Nhưng Nhung, em biết em đang làm cái gì không?”

“Biết.” Ngón tay Vinh Nhung nhẹ nhàng cọt xát vào anh: “Anh... Em thích anh, rất thích. Thích đến mức một giây cũng không muốn rời xa anh.”

Vinh Hường thờ dài, đem tay không an phận của cô từ từ đặt vào lòng bàn tay của mình: “Ngốc quá, em cho là thích thì dùng cách này để thể hiện sao?”

Vinh Nhung nói quanh co, mơ hồ mà không rõ: “Mọi thứ của em, chỉ muốn cho anh.”

Vinh Hường nhếch môi, kè vào cánh môi của cô: “Nhưng Nhung.. Em còn nhỏ như vậy, em xác định là tương lai sẽ không hối hận chứ? Chúng ta là ruột thịt...” Lời còn chưa nói xong thì anh đã bị Vinh Nhung dùng răng môi đập vào, động tác của cô kích động đến mức thiếu chút nữa cắn nát cả môi của anh.

Nhưng chính vì hành động táo bạo như vậy của cô làm cho Vinh Hường hiểu được trong lòng cô đang sợ hãi. Anh nên làm sao đây? Anh cũng sợ hãi, cũng khẩn trương. Sợ mọi chuyện sẽ bị vạch trần, để rồi tất cả mọi sự dịu dàng và lưu luyến trước mắt đều biến thành bọt nước, tất cả nhu tình ý mật đều như nước chảy về biển Đông. Tình cảm của bọn họ đã mang theo sự cam kết, ngay cả khi hai bên yêu nhau cũng chỉ có thể ở trong bóng tối mà bày tỏ.

Một khi ra ánh sáng, thì nên đối mặt như thế nào?

Cô gái này, anh đã bảo vệ bao nhiêu năm nay. Đến hai năm trước, anh mới hiểu rõ khát vọng trong lòng của mình là như thế nào đối với cô. Rốt cuộc thì duyên phận này có động cơ gì? Yêu tới cuối cùng ai sẽ chiếm được nhiều hơn. Anh không muốn tương lai của họ sẽ không thể quay đầu lại được, Vinh Nhung là tim là thịt của anh, cho dù cô đâu đón đến thế nào, thì người đau sâu nhất vẫn là trái tim của anh.

Vinh Nhung còn nhỏ, cô suy nghĩ không được nhiều như anh vậy. Cho nên anh phải bảo vệ cô, tuổi của cô bây giờ có lẽ vừa yêu vừa ỷ lại, thói quen cũng chưa phân biệt rõ. Nhưng đến lúc cô hiểu được thì sao, anh không muốn cô hối hận, lại càng không muốn làm cho cô đau khổ.

Hình như Vinh Nhung cảm nhận được anh đang ngậy người ra suy nghĩ, cô nhẹ nhàng lắc tay anh, lưỡi lại càng linh động khiêu khích hơn, Vinh Hường bị cô làm cho cả người bắt đầu trở nên nóng lên, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, anh ôm lấy cô muốn nhét cô vào trong thân thể của chính mình. Vinh Nhung cố ý, vừa hút lưỡi vừa đốt lửa ở trên người anh. Con trai vào tuổi này làm sao mà chịu nổi, mấy cái qua lại đã bị Vinh Nhung làm cho đầu óc trở nên trống rỗng.

Anh ôm lấy cô thả lên giường, sau đó cả người đè lên người cô bắt đầu giờ trò xấu.

Vinh Nhung ngênh hóp với anh, đây vốn là điều cô muốn. Nhưng Vinh Hường chỉ vỗ về chơi đùa qua lại trên người cô, chứ không chịu tiến thêm một bước. Vinh Nhung mê man chống người lên nhìn anh, ánh mắt của Vinh Hường trở nên u ám, nhìn chằm chằm vào cô: “Vinh Nhung, em thật sự không hối hận sao?”

“Không hối hận.” Vinh Nhung nhẹ nhàng lắc đầu, ở trong ánh sáng mơ hồ không rõ nhìn dáng người cao to của anh.

Tay Vinh Hường nhẹ nhàng xoa mặt cô, mang theo chút cung chiêu, dọc theo bờ vai cô nhẹ nhàng đè cô ở trên giường. Cả người Vinh Nhung run lên, cảm giác được đầu lưỡi của anh lướt qua địa phương vô cùng bí ẩn của mình. Cô nắm chặt ga trải giường, chân cũng không biết nên làm động tác như thế nào, vì vậy mà cứ cứng ngắc nằm ở đó.

Đầu lưỡi của anh mỗi cái đều mang theo một dòng điện đánh tan đi suy nghĩ của cô, Nhung Nhung che miệng của mình lại cố ý không phát ra tiếng, cả người bối rối vì bị anh trêu chọc mà run lên. Một cảm giác ngứa ngáy rất kỳ lạ đánh thẳng vào tay chân, cô nhắm chặt hai mắt lại, nhưng rồi lại chịu không nổi mà la lên. Vinh Hường ôm cô, cắn thân hôn từng chút một. Ngón tay thon dài từ từ xoa nhẹ tóc của cô: “Nhưng Nhung, cho đến lúc em trưởng thành, đến lúc em xác định được tình cảm của mình thì... Anh không làm được.”

Cả người Vinh Nhung mềm nhũn nằm trong lòng anh, hai mắt nhìn vào anh. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng lạnh lạnh, gương mặt tuấn mỹ của anh mang theo sự lạnh lùng và trông đợi, Vinh Nhung nắm tay anh nhẹ nhàng đặt ở trước ngực mình: “Chỗ này, mười bảy năm qua chỉ có anh.” Mười bảy năm sau, cũng chỉ có anh...

“Nhưng Nhưng, em biết con đường này khó đi bao nhiêu không?”

Cầm của Vinh Hường cọ vào sợi tóc của cô, sự rung động trong lòng mình thật lâu sao mới bình tĩnh lại. Đã đi tới nước này, anh biết rõ bản thân đang làm cái gì. Mười tám năm cho đến bây giờ anh chưa hề động tâm với một người con gái nào, anh luôn cho là không ai có thể hấp dẫn được mình. Nhưng sao đó từ từ mới bắt đầu phát hiện, thì ra rất lâu rồi anh luôn luôn lấy người khác để so sánh với Vinh Nhung.

Có lẽ cô không xinh đẹp nhất, nhưng lại vô cùng ngoan ngoãn. Có lẽ cô không phải hoàn mỹ nhất, nhưng lại là người hiểu anh nhất, lại có thể làm cho anh đau lòng, động tâm, nóng nảy. Nhiều tình cảm hỗn loạn như vậy ở cùng một chỗ, có phải chính là yêu hay không?

Vinh Nhung lật người đè lên anh, gấn từng chữ mà nói: “Rõ ràng anh ở bên cạnh em, rõ ràng anh ôm em, nhưng em vẫn còn khao khát anh. Đây là tình cảm của em gái với anh trai sao?”

“...” Vinh Hường không biết tình cảm của Vinh Nhung đối với mình là như vậy... Anh vẫn cảm giác ở giữ họ có cái gì đó chuyển động vô cùng thân mật, anh biết những thứ đó nhưng lại cố ý đè nén tình cảm của mình. Nhưng anh không biết Vinh Nhung cũng có cảm giác giống như mình. Thậm chí so với mình càng khát vọng đối phương hơn.

Anh từ từ nhắm mắt lại, thật lâu sau mới mở miệng: “Nhưng Nhưng, anh không buông em ra được, nhưng lại không thể chịu đựng được khi nhìn em bị kéo vào nơi tối tăm này, anh nên làm cái gì bây giờ?”

Vinh Nhung khéo léo dựa vào ngực của anh, rồi nhòì giọng nói: “Cái gì cũng không cần suy nghĩ, dẫn em theo tiếp tục đi về phía trước. Chỉ cần anh còn ở đây, cái khác em không để ý.” Trên mặt anh từ từ hiện lên một nụ cười thỏa mãn: “Anh không cần, sao anh có thể làm tổn thương em được.”

Hai người không nói tiếp nữa, yên lặng mà ôm lấy đối phương. Không gian yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy hơi thở của đối phương, đồng thời cả hai người đều có tâm sự.

Chỉ là không giống như vậy, trong lòng của anh đầy tội ác tối tăm, còn cô thì bất an không yên. Anh sợ hãi sẽ kéo cô cùng rơi vào vực sâu, cô sợ anh sẽ đột nhiên tỉnh giấc. Phần tội ác xinh đẹp này ở trong thân thể hai người từ từ nảy sinh giống như một loại thuốc phiện, nó chính là cây anh túc. Anh không cai được cô, cô cũng không muốn bỏ anh.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12

Sự thay đổi giữa Vinh Hường và Vinh Nhung rất nhỏ nên không có ai nhìn ra. Ở trước mặt người khác họ vẫn cãi nhau ầm ĩ như cũ, thỉnh thoảng tính xấu của Vinh Hường sẽ bộc phát, ầm ĩ với Vinh Nhung một trận rồi bỏ đi. Trương Mạch rất kinh ngạc, hình như Vinh Nhung đối với Vinh Hường hoàn toàn không có chút giới hạn nào. Cho dù anh vui giận thất thường hay vô lý ngang ngược ra sao thì Vinh Nhung luôn bao dung vô điều kiện. Hai anh em này, hình như Vinh Hường mới là người ấu trĩ nhất.

Trương Mạch và Vinh Nhung ở nhà ăn đợi Dịch Phong và Vinh Hường đến, Trương Mạch chống cằm yên lặng nhìn Vinh Nhung.

Vinh Nhung bị cô nhìn chằm chằm nên có chút sợ hãi, ngưng ngừng phát phát tay: "Nhìn cái gì, đừng nói là vứt bỏ Dịch Phong rồi quay sang yêu tớ đây."

"Nhưng Nhưng, Vinh Hường coi như là bị hủy trong tay cậu rồi."

"..." Vinh Nhung chột dạ trong lòng, ngây ngốc nhìn cô, chẳng lẽ Trương Mạch đã nhìn ra cái gì rồi sao?

"Nói thật đi, cậu hận anh ta sao?" Trương Mạch hí hất áp sát lại gần cô, sờ cằm gương mặt vô cùng quý dị.

"?" Càng nói Vinh Nhung càng không hiểu gì cả.

"Cậu đang trả thù cho mười năm bị anh ta bắt nạt, nên cố ý chiều hư anh ta, sau đó đem tính tình tồi tệ hết thuốc chữa đó đim chết trong chiều chuộng. Để sau này anh ta cả đời phải độc thân?"

Nếu anh cả đời độc thân thì tốt biết mấy, cô ước gì cả đời này không ai muốn lấy anh đấy. Vinh Nhung gian ác cong khóe mắt lên: "Vậy mà lại bị cậu phát hiện ra rồi, là tớ cố ý chiều hư anh ấy đó. Cho nên, sau này cậu không được vạch trần tớ, cứ để cho anh ấy tiếp tục tồi tệ đi. Tính tình anh ấy càng tồi, thì con gái sẽ càng chán ghét anh ấy, tốt nhất đừng có người khác giới nào ở bên cạnh anh ấy, nếu vậy thì mục đích của tớ đã đạt được."

"..." Trương Mạch yên lặng nuốt nước bọt, độc nhất chính là lòng dạ đàn bà, mặt ngoài thì nghe lời như vậy nhưng trong lòng lại gian manh tính kế như thế... Quả thực là đáng sợ.

Vinh Nhung nhìn cô giống như bị kinh động quá mức rồi sợ hãi, trong lòng cô âm thầm cười trộm. Trương Mạch hít sâu, muốn bên cạnh anh không có một người khác giới nào, rốt cuộc thì cậu oán hận anh ta bao nhiêu vậy? Cô chống cằm nhìn về phía cửa: "Chỉ là nếu như muốn con gái không để ý đến anh ta, thì trừ khi phải phá hủy đi gương mặt đó, nếu không sẽ có không ít cô gái đơn thuần ngây thơ bị dẫn dụ, à, lại là một người không biết sống chết."

Vinh Nhung nhìn theo tầm mắt của cô, ở cửa nhà ăn Vinh Hường đang nói chuyện cùng với một học sinh nữ, Vinh Nhung chưa từng nhìn thấy cô gái kia bao giờ. Dường như Vinh Hường có chút không kiên nhẫn, nhưng cô gái kia thì lại liên tục lái nhai không ngừng, còn không có ý muốn ngừng lại. Vinh Hường nhíu mày nhìn vào bên trong, chỉ thấy Vinh Nhung bình tĩnh nhìn bọn họ.

Dịch Phong đi vào trước rồi ngồi xuống bên cạnh Trương Mạch, Trương Mạch tò mò hỏi: "Cô nàng kia, mặt của Vinh Hường đã cứng ngắt lại rồi, vậy mà cô ta không hề có một chút tự giác nữa, đúng là rất kiên quyết."

Dịch Phong nhìn cô khẽ cười, vươn tay vỗ vào cái ót của cô một cái: "Bà tám nhỏ, tại sao lúc nào em cũng tám được vậy?"

Trương Mạch lộ vẻ tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác: "Quả nhiên gần mực thì đen, tiếp xúc với Vinh Hường lâu như vậy, ngay cả anh cũng trở thành người đáng ghét rồi. Em đoán chắc, anh mà ghét ai thì sẽ đưa người đó đến bên cạnh Vinh Hường, bảo đảm người đó sẽ lập tức bị Vinh Hường đồng hóa trở thành người bị người đời phỉ nhổ."

"...." Dịch Phong im lặng tưởng bệnh động kinh của cô lại sắp phát tác.

Vinh Nhung khẽ nhíu mày, ánh mắt cực nhanh lướt qua Trương Mạch.

Lúc Vinh Hường đi vào thì Dịch Phong và Trương Mạch đang "đấu" đến không biết mệt, anh bức mình ngồi xuống, chữ "xuyên" hiện rõ ở giữa hai hàng lông mày. Dịch Phong và Trương Mạch liếc mắt nhìn nhau, Trương Mạch chậm rãi uống trà sữa bừa bãi mỗi lần bảy: "Vinh thiếu gia, lại bị bạn học nữ quán lấy sao? Đây cũng không phải là lần đầu tiên, điều này nói rõ anh rất có sức quyến rũ, sao lại không kiên nhẫn mà sử dụng vậy?"

Vinh Hường lạnh lùng liếc cô một cái, hừ một tiếng nói: "Tôi không phải là hoa, trừu chọc nhiều bướm bướm như vậy để làm gì? Cho dù không có các cô ấy, tôi cũng biết mình rất có sức quyến rũ."

Quý ấu trí tính tình tôi tệ cộng thêm cuồng tự kỷ, Trương Mạch liếc xéo anh, "Thật sự không biết có phải những cô gái kia đều bị mù mắt hay không."

Dịch Phong ung dung nhìn hai người gần như muốn khai chiến với nhau, nhân rồi không có việc gì làm nên muốn xem kịch vui. Vinh Hường vẫn không nói chuyện, bỗng nhiên Vinh Nhung nhỏ giọng nói với Trương Mạch: "Mạch Mạch, nghe nói.....Dịch Lỗi sắp trở về rồi."

"...." Trương Mạch cầm ly trà sữa trong tay, miệng há thành hình chữ "O" phải một lúc lâu sau mới khép lại. Cô theo bản năng quay đầu nhìn Dịch Phong về mặt Dịch Phong đầy thâm trầm, sắc mặt không tốt chút nào mà nhìn cô chăm chú.

Trương Mạch khó khăn nuốt trà sữa trong miệng xuống, oán hận trừng mắt nhìn Vinh Nhung: "Vinh Nhung, cậu là một cô gái rất độc ác." Có cần bao che tới vậy không, không phải là cô chỉ không cần thận nói ra mấy tật xấu nhỏ nhỏ của Vinh Hường thôi sao. Vậy mà lại gây khó dễ cho cô, tự vạch áo cho người xem lưng thôi. Biết Dịch Lỗi là tâm bệnh của Dịch Phong, vừa nhắc tới Dịch Lỗi thì Dịch Phong ước gì sẽ được ăn sạch cô.

Vinh Nhung tốt bụng nheo mắt lại cười, cũng không nói chuyện. Vinh Hường nín thở, trong mắt lóe lên một tia cười, anh chỉ sợ thiên hạ không loạn còn nhìn Dịch Phong nói: "Dịch Lỗi trở về, không biết có quay về nhà lớn ở hay không, nếu nói vậy thì..." Anh ý vị sâu xa liếc nhìn Trương Mạch: "Aizz, Trương Mạch đến lúc đó em sẽ không còn nhảm chán rồi. Không phải lúc nhỏ em giống như cái đuôi đi luôn đuôi theo anh ta sao?"

"..." Trương Mạch kinh ngạc, hai người này quả nhiên đều là họ Vinh, nói bọn họ không phải là anh em chắc chắn sẽ không ai tin! Hứa người này nên lấy họ Hắc mới đúng, cả hai anh em đều một bụng đen như nhau!!

Sắc mặt Dịch Phong tối lại, quay đầu nhìn Trương Mạch: "Tại sao anh lại không biết Dịch Lỗi sắp trở về?"

"Em...Quên nói cho anh biết." Trương Mạch càng nói càng nhỏ, yên lặng cúi đầu nghịch ngón tay.

Dịch Phong nhíu mày: "Quên?"

Một trận gió lạnh thổi qua, Trương Mạch bỗng nhiên đứng dậy, cười khan nói: "Em...Em chợt nhớ ra còn bài tập tiếng Anh vẫn chưa viết xong, tiết thứ hai chiều nay phải nộp. Mọi người từ từ ăn, từ từ ăn." nói xong liền chuẩn bị bỏ chạy, Dịch Phong bình tĩnh nhả ra một câu nói: "Chiều nay em không có lớp tiếng Anh."

"..." Có cần phải thuộc lòng thời khóa biểu của cô rõ đến như vậy hay không? Mẹ kiếp, Trương Mạch khóc không ra nước mắt, cứng cổ quay đầu nói: "Nhớ lắm, ha ha, nhớ lắm."

Dịch Phong vươn tay nắm lấy bả vai của cô, đem cô giam cầm ở giữa hai tay của mình: "Buổi chiều em có lớp toán, chắc em chưa làm xong bài tập toán? Anh sẽ giúp em phụ đạo." Nói xong anh đẩy cô chuẩn bị đi khỏi nhà ăn. Trương Mạch nắm chặt mép bàn không chịu buông tay, nói đùa, lúc này mà ở một mình với anh, không phải là thả vào hang sói hay sao? Cô lắc lắc đầu nói: "Em làm xong, làm xong rồi."

"Ngoan, anh giúp em kiểm tra lại." Dịch Phong dùng lực một chút thì đã ôm trọn cô vào trong lòng rồi rời đi. Trương Mạch tức giận mắng: "Vinh Hường, Vinh Nhung, hai người đều là hồ ly thối, đợi đến lúc gặp lại xem tôi trị hai người như thế nào."

Ở bên này, hai anh em phúc hắc có thù tất báo yên lặng cười trộm. Vinh Hường thu lại nụ cười, bàn tay ở dưới bàn nắm lấy ngón tay của cô: "Tiểu bại

hoại, càng ngày càng tệ rồi."

"Sao vậy, anh không vui à? Không cho ai nói đến anh, cũng không cho ai được nói xấu anh với em." Vinh Nhung nghịch ngợm nhăn cái mũi lại, cô thừa nhận mình vừa hẹp hòi lại ấu trĩ, nhất định không cho phép ai nói xấu Vinh Hường.

"Ừm." Vinh Hường cười nhẹ gật đầu, "Thì ra em yêu anh như vậy."

"Vậy anh phải yêu em nhiều một chút, nếu không thì sẽ không công bằng tí nào cả." Vinh Nhung nghiêng đầu nhìn anh, nhìn bộ dáng cười nói vui vẻ của Vinh Nhung làm cho Vinh Hường rất muốn ôm cô vào lòng hun hăng hôn một trận.

Anh nhỏ giọng nói: "Buổi chiều trốn học chứ?"

"Làm gì?"

"Hẹn hò."

*

Hai người lén lút trốn ra khỏi trường học, hẹn gặp nhau ở trước cửa hàng ở con phố bên cạnh. Đem túi sách bỏ vào trong tủ chứa đồ tự động ở siêu thị. Hai người chạy đến công viên chèo thuyền, Vinh Hường lười biếng nằm ở trên thuyền, cánh tay che ánh mặt trời lại, Vinh Nhung bấu môi kháng nghị: "Anh, có ai như anh không, tại sao lại để cho một mình em chèo suốt như vậy?" Có cái chạy bằng điện thì không thuê, lại đi thuê cái chèo tay, thì ra là để cho cô chèo.

Vinh Hường cong khóe môi: "Lực của anh quá yếu, cảm nhận phương hướng không rõ ràng, sợ thuyền sẽ quay tròn ở giữa hồ. Như vậy thì em sẽ say sóng, cho nên vì tốt cho em, anh thấy em nên tự chèo sẽ tốt hơn."

"..." Được rồi, vì để không mất hình tượng, cô nhin. Vinh Nhung cắn răng dùng sức chèo, thân thuyền nhẹ nhàng lắc lư, nụ cười của Vinh Hường cũng thuận theo ánh mặt trời lóa mà nhẹ nhàng lắc lư ở khóe miệng.

Thuê xe đạp, Vinh Nhung đạp đến hai chân đều đau nhức.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi hừ nói: "Vinh Hường, anh có dùng sức đạp hay không vậy, tại sao lại nặng như thế?"

Vị thiếu gia nào đó ôm lấy eo cô, mặt mày hớn hờ nói: "Cố lên Nhung Nhung, nếu không thì hai cái hamburger lúc nãy không tiêu hết, như vậy sẽ còn mỡ thừa đó."

"..." Vinh Nhung vô cùng căm phẫn đạp xe, ban nãy là ai muốn để cho cô ăn hai cái hamburger? Là ai chỉ cần có một miếng rồi ném cho cô bảo cô nhất định phải ăn hết? Là ai không biết xấu hổ uy hiếp nếu cô không ăn sẽ hôn cô ở trước mặt đám đông!! Vinh Nhung thở hổn hển gia tăng thêm sức lực ở trên bắp đùi, "Vinh Hường, anh là một tên rất biến thái, chỉ biết bắt nạt em."

Vinh Hường nhẹ nhàng hà hơi ở bên tai cô: "Ai nói cái này là khi dễ? Cái này gọi là....yêu."

Lỗi tại Vinh Nhung nóng lên, bỗng nhiên tay cầm không chắc, xe đạp lao đảo mấy cái liền xông thẳng vào rừng cây nhỏ ở ven đường. Vinh Hường vội vàng để hai chân xuống để gia tăng lực cản, vươn tay ra cầm lấy tay lái, tiếp tục ác liệt nói nhỏ với người nào đó ở trong lòng: "Nhung Nhung, đi vào rừng cây nhỏ này, là muốn làm gì hả?"

"..." Vinh Nhung trừng mắt nhìn anh: "Anh nói thử xem muốn làm cái gì, hừ, đi vào cắn chết anh."

Vinh Hường nhin không được cười ra tiếng, vẫn giữ nguyên tư thế rồi hôn cô một cái: "Muốn cắn sao? Vậy tùy em, muốn cắn thế nào cũng được."

"..." Vinh Nhung tròn to hai mắt, cái người này bây giờ giờ trò lưu manh càng lúc càng thành thực rồi.

**

Đứng ở rạp chiếu phim, hai người nhìn tấm bảng nhấp nháy do dự không biết nên nói cái gì. Vinh Nhung nhìn từ trên xuống dưới nhiều lần, lúc nhìn thấy hai chữ "Sắc Giới" thì khóe mắt gật gật. Len lén liếc nhìn người ở bên cạnh, rồi lại nhanh chóng dời tâm mắt đi. Vinh Hường vươn tay ra nắm lấy tay cô: "Đi thôi."

"Xem...Xem cái gì?"

Vinh Hường dừng lại xoay người nhìn cô, khóe mắt cong lên: "Sắc Giới."

"..."

"Nhung Nhung, chúng ta sắp mười tám tuổi rồi, cần phải phổ cập kiến thức ở phương diện nào đó một chút."

Hai người ngồi giữa đám người trưởng thành, Vinh Nhung có chút không được tự nhiên. Mặc dù toàn là cặp đôi, người khác cũng sẽ không để ý đến hai người bọn họ. Nhưng cô cảm thấy có chút chột dạ, dù sao cũng là lần đầu tiên xem...cảnh nóng.

Lúc bắt đầu chiếu, hai người đều im lặng nhìn chăm chú vào màn hình. Khi mới vào phim Vinh Nhung ở trạng thái bình thường, nội dung phim này cô biết sơ sơ cho nên vẫn không mấy hứng thú. Cho đến lúc chiếu đến cảnh nóng bỏng của Thanh Duy và Lương Triều Vĩ, Vinh Nhung mới thấy lo lắng bất an, trong chốc lát không biết nên dời tầm mắt đi hướng nào. Người bên cạnh vẫn không có phản ứng gì, Vinh Nhung khẩn trương nắm chặt hai tay.

Mặc dù lần trước ở trong phòng đã xảy ra tiết mục giống như đang chiếu trên màn ảnh, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái chưa tới mười tám tuổi. Cùng với nhiều người nhìn chăm chăm cảnh nóng như vậy, vẫn có chút thẹn ngượng ngùng lo lắng. Hơn nữa cả người cũng bắt đầu nóng lên.

Cô muốn nhìn phản ứng của Vinh Hường nhưng lại không dám quay đầu, dường như là cả người đều trở nên cứng ngắc nhìn hai hình dáng đang dây dưa ở trên màn ảnh.

Vinh Hường chậm rãi nắm lấy bàn tay của Vinh Nhung, nhẹ nhàng vuốt ve năm ngón tay mềm mại của cô. Tim Vinh Nhung đập rộn lên, im lặng nhìn vào trong mắt anh, ở trong rạp chiếu phim rất tối nên cô không nhìn thấy rõ gương mặt của Vinh Hường. Anh từ từ nhích tới gần cô, hơi thở thuộc về phái nam phun ở trên mặt cô. Vinh Nhung vội vàng nhắm mắt lại, lo sợ siết chặt ngón tay của anh.

Đột nhiên Vinh Hường dừng lại, cách khuôn mặt của cô rất gần bật cười ra tiếng, âm thanh ấm muội khàn giọng nói: "Nhưng Nhưng, em đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Mặt của Vinh Nhung hoàn toàn đỏ lên, cắn môi liếc anh một cái, bực mình xoay người đi. Vinh Hường vươn tay ôm lấy cô, cắn vào vành tai của cô: "Anh rất thích nhìn dáng vẻ này của em, thật sự rất muốn....ăn em."

Vinh Nhung chỉ cảm thấy sự rung động trong cơ thể kia càng ngày càng mãnh liệt, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào anh. Bên tai không còn biết rõ là có phải tiếng rên rỉ trên màn ảnh nữa hay không. Vinh Nhung ở trong nơi tối đen chỉ nhìn thấy rõ đục vọng trong mắt của anh, Vinh Hường không kìm lòng nổi mà hôn lên môi cô, liếm láp từng chút từng chút một, bú mút gặm cắn ở cánh môi xinh xắn: "Nhưng Nhưng, sờ anh." Tay của cô bị anh mạnh mẽ kéo đến nơi đã sớm căng cứng lên đang chờ đợi được giải thoát, tay của Vinh Nhung run lên, rụt lại muốn thoát khỏi tay của Vinh Hường.

Hô hấp của anh trở nên rối loạn, cô nâng tầm mắt lên, đôi mắt mê ly đầy xinh đẹp nhìn anh: "Anh là đồ bại hoại, là anh có ý đúng không? Có ý dẫn em tới xem phim này." người nào đó thực sự rất tà ác, dụ dỗ trẻ vị thành niên, hừ hừ...

Vinh Hường cười khê, ngón tay vuốt ve cần cổ của cô: "Anh muốn dẫn em đi xem phim Deyja Ultraman, nhưng đến đây lại phát hiện phim đó mỗi ngày đều chiếu trên tivi. Không bằng dẫn em xem phim này....không có chiếu trên tivi."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13

Đến cuối cùng thì chiếu cái gì, Vinh Nhung hoàn toàn không biết, vì cô đã bị người nào đó vừa dụ dỗ vừa lừa gạt để bàn tay nhỏ bé của mình chạy loạn ở trên người anh, xong rồi cũng không biết thật ra nói là cái gì. Mỗi lần chạm vào da thịt của anh, cô còn chưa làm gì thì đã hoảng hốt thu tay lại, nhưng ở tại nơi công cộng nên cô cũng không dám buông tay ra. Vinh Hường nhìn dáng vẻ này của cô vừa ngửa ngáy lại vừa động tâm, làm cho động tác không kìm chế lại được.

Lúc hết phim Vinh Nhung vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ ở trong tay của mình, trong cái khoảng khắc vuốt ve đó, trong đầu cô thỉnh thoảng sẽ phát họa hình dáng của nó, sau đó thì ngáy ngốc ra rồi lại đỏ mặt.

Đến cửa siêu thị, Vinh Hường vào trong lấy đồ, Vinh Nhung đứng đợi ngoài cửa. Có chút hứng thú nhìn một đôi tình nhân đang giằng dỗi ở cách đó không xa, trong mắt đều là ý cười. Đột nhiên bà vai bị vỗ nhẹ, Vinh Nhung cong khóe môi lên quay đầu lại. Nhìn thấy người mới thì lập tức trong lúc nhất thời cả người đều trở nên cứng ngắc, đỡ đầu mà đứng tại chỗ giống như bị hóa đá.

Ánh mắt của đôi phương nhìn cô rất mãnh liệt làm cho cô có cảm giác áp bức, lúng túng mở miệng gọi: "Mẹ..."

Tổng Hải Thanh mới vừa trở về thành phố N không lâu, bà nghĩ thầm có nên đi gặp cô con gái “đã lâu không gặp” của bà hay không, ai ngờ lúc đi đến cửa hàng thì lại đúng lúc gặp mặt như vậy. Nhìn xa còn tưởng rằng mình nhận lầm người, vì cách ăn mặc tí mỉ như thế này thật sự không giống với con bé lúc trước. Tổng Hải Thanh cười đến cực kỳ rạng rỡ: "Nhưng Nhưng, có nhớ mẹ không?"

Vinh Nhung khẩn trương nắm chặt vạt áo, khóe môi mấp máy, một lúc lâu cũng không nói ra tiếng. Tổng Hải Thanh cũng không tức giận, đưa tay lên sờ sớ tóc của cô, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Nhưng Nhưng, mẹ đi hơn nửa năm rồi, bây giờ cũng đúng lúc nên thực hiện lời con đã hứa lúc đầu với mẹ chứ?"

Vinh Nhung mở to hai mắt, trong nháy mắt cả người như không còn sức sau đó thì lui về sau một bước dài. Chuyện nên tới, muốn trốn cũng không được.

...

Vinh Hường ở xa nhìn thấy Vinh Nhung đang đưa lưng về phía anh, nhìn dòng người đang ở ngoài đường, anh đi tới gần cô, tay còn chưa chạm đến bà vai thì cô đã cảnh giác quay đầu lại. Ánh mắt kia, giống như là lộ ra chút hoảng sợ và... chán ghét?

Vinh Nhung vừa nhìn thấy anh thì lập tức bỏ nhào vào trong lòng ngực của anh, giống như bị ngăn cách mấy thế kỷ rồi dùng sức ôm chặt lấy hông của anh: "Anh, anh thật là chậm."

Vinh Hường buồn cười nhìn người trong lòng: "Có sao? Anh đi nhiều nhất cũng chỉ mới mười phút mà?"

Vinh Nhung cọ cọ vào lòng ngực của anh, anh không hiểu, mười phút này, nếu như anh không đi thì thật là tốt. Nhưng cô không nói cái gì hết, bởi vì cô không mở miệng được.

Trên đường đi Vinh Nhung không nói lời nào, Vinh Hường cúi đầu nhìn cô, cô vẫn rũ mắt nhìn dưới đất không biết đang suy nghĩ cái gì mà thần thờ đến như vậy. Vinh Hường nhéo đầu ngón tay của cô: "Đang ngây ngốc cái gì đó?"

Vinh Nhung ngẩng đầu lên buồn bã nhìn anh một lát, cuối cùng cười nhẹ nói: "Sắp đến sinh nhật của em rồi, anh tốt nhất là nên nghĩ giúp em xem nên tổ chức ăn mừng như thế nào?"

Vinh Hường cảm thấy trong một giây kia cô muốn nói gì đó, chắc chắn không phải là những lời này, nhưng anh vẫn vui vẻ trêu chọc cô: "Em muốn ăn mừng như thế nào thì em nói cho anh biết là được, anh đỡ phải tốn nhiều thời gian suy nghĩ. Nếu nghĩ được thì chưa chắc em đã thích. Em cứ nói thẳng đỡ tránh được nhiều việc."

Vinh Nhung trừng mắt nhìn anh: "Sao anh không có lòng gì hết vậy!"

Vinh Hường nhìn đáng vẻ xù lông của cô, trong mắt tràn đầy ý cười, nhưng gương mặt nghiêm trang lại xụ xuống: "Em cũng biết anh không hiểu cách làm surprise, cũng không giỏi dỗ dành con gái vui về."

"Nhưng em không giống như vậy!"

"Không giống ở chỗ nào?"

Nhìn thấy vẻ mặt vô tội của Vinh Hường, Vinh Nhung thở phì phò quay đầu bước đi. Cái người này, sinh nhật của anh cô nhớ rất rõ, còn tốn sức tổ chức ăn mừng cho anh. Đây là sinh nhật lần đầu tiên hai người bọn họ hoà thuận với nhau, hơn nữa cũng là sinh nhật lần đầu tiên ở cùng một chỗ, quan trọng hơn nữa, đây là lễ trưởng thành của cô. Tại sao có thể không coi trọng như vậy, còn thoải mái nói cô giống với những cô gái khác. Hừ, Vinh Nhung càng đi càng nhanh, anh đi đi cả của anh mà không giống nhau đi!

Vinh Hường cười nhẹ đuổi theo cô, giữa hai hàng lông mày hiện lên sự rối rắm "Giận sao? Được rồi, em và những cô gái kia không giống nhau, vô cùng không giống, đặc biệt không giống."

"Tại sao không giống?"

Hai tay của Vinh Hường nắm lấy eo của cô rồi kéo cô vào trong lòng, cười xấu xa nói: "Em là bảo bối của anh, đương nhiên không giống."

Vinh Nhung nghe xong câu này thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cả lăm nói: "Vây, sinh nhật của em, thật sự không biết nên tổ chức như thế nào sao?"

"Ngốc, surprise nói ra sao còn được gọi là bất ngờ nữa?"

Nam thanh nữ tú đứng ở dưới đèn đường, chính là tình yêu đẹp nhất. Sóng nước gọn nhẹ, mặt hồ bình tĩnh khiến người ta không nhìn ra một chút manh mối nào trước một cơn bão lớn sắp tới.

*

Trước sinh nhật vài ngày thì Vinh Nhung bắt đầu mong đợi, cho đến ngày sinh nhật thì Vinh Hường nói với Hồng Mộ muốn đến thành phố S thăm bà nội, Vinh Nhung nghe xong thì sửng sốt. Không ngờ bất ngờ dành cho cô chính là mang cô đi thăm bà nội? Vinh Nhung có chút không vui hạ bà vai, bà nội không thích cô, vì sao trong ngày sinh nhật của cô Vinh Hường lại dẫn cô đến đó?

Cho tới khi đến nhà ga Vinh Nhung mới khôi phục lại tinh thần, thứ Vinh Hường mua chính là ... vé xe lửa của thị trấn J. Cái thị trấn cổ đó cô đã muốn đi lâu lắm rồi.

Trên xe lửa rất ít người, trong xe trống trải lác đác mấy du khách. Vinh Nhung rất hưng phấn, nhìn đồng ruộng cỏ bay thẳng cánh và trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ xe, dường như cảm giác cách ước mơ càng lúc càng gần. Tự do, chính là tự do. Cái loại cảm giác chờ đợi sắp được tự do này, đúng là vô cùng vui sướng lâm ly, không có cảm giác lo lắng gì làm cho cô kích động đến mức không thể khống chế được.

Nhìn người bên cạnh vẫn luôn yên lặng chống cằm chăm chú nhìn vào mình, Vinh Nhung dựa vào bờ vai của anh thì non: "Anh, anh thật là tốt."

"Nha đầu không có tiền đồ, cái này cũng mua chuộc được em sao?"

Vinh Nhung lắc lắc đầu, nhìn không ra anh có chút mất mát gì thì mới thỏa mãn cười nói: "Cho dù anh không làm những việc này vì em, em cũng rất thoải mái. Chỉ là anh tốt như vậy, em thật sự rất luyến tiếc anh."

"Luyện tiếc cái gì?" Vinh Hường có chút không rõ, tính tình của con gái khi nổi thật sự là rất khó nắm bắt.

Vinh Nhung chỉ cười một tiếng không nói gì hết.

*

Tối thị trấn J, đầu tiên bọn họ đến khách sạn đặt phòng cất hành lý trước, lúc sắp đến bàn tiếp tân thì Vinh Nhung kéo tay Vinh Hường lại: "Anh, đặt một phòng thôi."

Vinh Hường nhìn cô một lát, trong giọng nói mang theo ý cười: "Qua đêm nay em mới mười tám, bây giờ vẫn còn là trẻ vị thành niên đấy."

"Mặc kệ, hôm nay anh nhất định phải nghe theo em." Vinh Nhung rất cố chấp, đáng vẻ phòng má rất buồn bực nhìn anh.

Vinh Hường cười cười, khẽ thở dài trong lòng: "Được, vậy vừa qua mười hai giờ thì đóng cửa lại làm đến ngày mai trực tiếp về nhà."

"..." Vinh Nhung nhìn nụ cười lưu manh của người nào đó, khẽ nuốt nuốt nước bọt một cái.

Vinh Nhung không muốn ăn cơm ở trong khách sạn, cô muốn kéo Vinh Hường đi ăn mấy món ăn vặt ở trong trấn nhỏ.

Nhìn thấy có quán bán món đậu phụ thối thì Vinh Hường đã chạy trốn thật xa, đứng ở góc đường trông mắt lạnh lùng nhìn Vinh Nhung. Vinh Nhung cười híp mắt cầm một cái hộp nhỏ chạy đến trước mặt Vinh Hường, đem một miếng đậu hủ đen thùi đưa đến trước mặt anh. Vinh Hường bịt mũi, chán ghét giễu cợt cô: "Một cô gái lại thích ăn thứ có khẩu vị nặng như thế này, cẩn thận cẩn thận sau này gả..." Suy nghĩ một chút lại nhú mày không lên tiếng.

Vinh Nhung không để ý đến vẻ mặt buồn bực của anh, vô cùng cố chấp mà giờ miếng đậu hủ thối lên, "Anh ném thử một miếng đi, ăn rất ngon đấy." Thấy Vinh Hường vẫn liều chết không theo, Vinh Nhung tức giận: "Thứ em thích, anh dám không thích!"

Vinh Hường hết cách, ngừng thờ cần một miếng, trực tiếp nuốt xuống. Vinh Nhung ném cho anh một ánh mắt xem thường: "Anh cho rằng anh là Nhị sư huynh nuốt quả nhân sinh hử, một miếng nữa."

Vinh Hường hít vào một hơi, thấy chết không sờn tiếp tục cần một miếng. Vinh Nhung cười hừ hống nói: "Không được nuốt đó nha, nếu nuốt vào sẽ phạt anh ăn toàn bộ, buổi tối tiếp tục mua một trái sầu riêng, hai chúng ta mỗi người một nửa."

"..." Vinh Hường buồn bực nhìn người trước mặt phe phẩy cái đuôi, tại sao cô thích ăn cái gì thì cái đó anh đều ghét vậy!

Mới đi dạo được một nửa trấn cổ thì thời tiết thay đổi. Mây đen nặng nề xếp thành tầng, không khí dường như cũng trở nên u ám. Gió mùa đông lúc nào cũng rất lạnh, Vinh Hường chà sát hai cánh tay phong phanh của cô, ôm cô chuẩn bị trở về khách sạn. Đáng tiếc động tác hai người không nhanh bằng ông trời, còn chưa về tới khách sạn thì trời đã bắt đầu đổ mưa to.

Quần áo và tóc bị ướt đều dính ở trên người, mặc dù Vinh Hường đã cời áo khoác che ở trên đỉnh đầu của cô nhưng vẫn không tránh khỏi bị mưa tạt cho ướt sũng. Về tới phòng thì hai người đều đã trở thành con vẹt nước. Vinh Hường pha nước nóng để Vinh Nhung đi tắm, còn mình thì tìm khăn lông lau tóc.

Lúc Vinh Nhung đi thì đúng lúc Vinh Hường quay đầu lại, khăn tắm của khách sạn quá ngắn, chỉ che đến bắp đùi của cô. Làm cho Vinh Nhung căng thẳng xấu hổ mà che lấy đôi chân, tóc rũ xuống ở một bên trên bả vai, có chút không được tự nhiên nhìn anh, "Em tắm xong rồi."

"... À, vậy đến lượt anh tắm."

Phòng tắm của khách sạn thiết kế hết sức biến thái, là dạng kính mờ áp vách tường. Ở bên ngoài có thể nhìn thấy bóng người không rõ ở bên trong, và rồi anh sớm đã nhìn thấy nước chảy xuống đáng người trắng muốt của cô. Ở trong phòng tắm, Vinh Hường thầm cười nhạo chính mình, quả nhiên Liễu Hạ Huệ không phải ai cũng có thể làm được, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự không dám bảo đảm mình có thể không chế được.

Điều chỉnh lại nước ấm, Vinh Hường từ từ nhắm hai mắt để nước chảy từ vòi sen chậm rãi phun ra ở trên mặt mình, thuận theo lòng ngực chảy xuống phía dưới, tình cảm không an phận trong cơ thể từ từ lắng xuống. Nghe được âm thanh mở cửa kính của phòng tắm, hai tay của Vinh Hường đang vỗ ở trên hai gò má dừng lại một chút. Tim đập dường như có chút mất khống chế.

Cánh tay mềm mại nhả nhui vòng ở bên hông của anh, hai má của Vinh Nhung khẽ cọ vào bờ lưng đầy nước của anh. Bàn tay nhỏ bé chuyển động ở trên cơ bụng rắn chắc của anh. Dục vọng ở trong cơ thể mới được Vinh Hường đè nén xuống lại tiếp tục mãnh liệt, bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ không an phận của cô, từ từ dâng lên xoay người lại nhìn thẳng vào mắt cô.

Mái tóc đen còn ướt rù ở trước ngực, hai má ửng đỏ. Toàn bộ tế bào khát vọng trong cơ thể đều bị đánh thức, cái gọi là dây cung lý trí kia trong nháy mắt cũng đã đứt đoạn. Anh cúi người xuống hôn cô, sức lực mạnh mẽ ép cô lùi về phía sau, bước chân nghiêng ngả đụng vào tường gạch ở phía sau lưng, cảm xúc mất mề khiến cô cảm nhận được một chút mất mề.

Vinh Hường vội vàng ở trong miệng cô tìm kiếm, một cánh tay vòng qua eo đỡ lấy cô, cánh tay còn lại chống ở trên vách tường giúp cô kéo giãn khoảng cách với nền tường gạch.

Động tác của hai người vừa lỗ mãng vừa vội vàng, dường như là muốn kịch liệt và khẩn trương chiếm lấy nhau, cứ như đây là điều họ đã mơ ước lâu

nay.

Vinh Hường cắn nhẹ lên chóp mũi nhỏ nhỏ của cô, nhỏ giọng nói: "Đồ ngốc, cứ muốn chọc anh. Ở trong này sẽ làm đau em."

Thân thể của Vinh Nhung không an phận cọ cọ vào người anh, giọng nói ngọt như đường phèn: "VẬY anh tắm nhanh lên." Nói xong cô rời khỏi người anh, đỏ mặt chạy ra ngoài.

Vinh Hường từ phía sau ôm lấy cổ của cô, ở bên tai cô phả ra hơi thở nóng bỏng: "Không bằng... cùng tắm đi." Vinh Nhung còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã bị Vinh Hường ôm lên đi tới vòi sen, dòng nước ấm áp bao bọc hai người cùng một chỗ.

Hai người đẩy đưa ngã lên trên giường, ra giường trắng tinh lập tức bị thân thể chưa khô của hai người mà ướt thành một mảng lớn. Vinh Nhung bị anh ép đến không còn đường lui, thân thể mảnh khảnh không ngừng run rẩy. Vinh Hường rất dịu dàng hôn cô vô cùng cẩn thận. Bởi vì cô ngược mặt lên cho nên lộ ra gương mặt vô cùng nhỏ nhắn, làm cho anh tràn đầy cảm giác nóng nảy muốn được nhiều hơn.

Anh nhẹ nhàng gặm cắn cô, hai má của Vinh Nhung đã sớm trở nên đỏ ửng, hoảng hốt nhắm hai mắt lại không dám nhìn anh. Con ngươi thâm sâu đen như đá quý của Vinh Hường sớm đã nhuộm màu tình dục, nhìn thấy cô không ngừng run rẩy rồi lại mê ly quyến rũ, Vinh Hường dụ dỗ cô, ở bên tai cô không ngừng nói những lời tâm tình, từ từ từng chút từng chút đi tới.

Vinh Hường nhìn thấy cô nhú chặt lông mày vì đau đớn mà không khỏi đau lòng thay cô, anh cúi người ôn nhu hôn lên khóe môi của cô: "Làm em đau sao?"

"Không có." Vinh Nhung mở mắt ra, nhìn khuôn mặt cách mình rất gần, trong nháy mắt đau đớn như xé rách thân thể kia là người con trai này cho cô. Giờ khắc này, bọn họ là cùng hòa tan với nhau, cô bao bọc lấy nhịp đập của anh, cảm giác này khiến cô mừng rỡ phát điên. Người con trai này là của cô, nếu như cả đời đều như vậy thì tốt biết mấy.

"Anh, nói yêu em, nói anh yêu em đi." Vinh Nhung giống như một người sắp chết đi tìm nguồn nước, ôm chặt lấy cổ của anh kéo đến trong ngực của mình, đầu lưỡi vội vàng ở trên môi của anh tìm kiếm hương vị thuộc về anh.

Thân dưới của cô theo tuần suất mà động đưa, mái tóc đen tán loạn ở trên ra giường màu trắng tạo ra độ cong đầy mỹ hoặc. Vinh Nhung như vậy anh khát vọng đã lâu nhưng lại không có dũng khí chiếm lấy, anh cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đều bị thiêu đốt, càng đốt càng nóng bỏng.

Nắm chặt lấy thắt lưng của cô, Vinh Hường cảm thụ đầu lưỡi mềm mại chặt chẽ của cô, thì thầm ở bên môi cô.

"Anh yêu em..."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14

Kết quả của hai ngày đi chơi lần này chính là thể giới của hai người trong khách sạn, bọn họ giống như hai con thú nhỏ dây dưa, quấn quýt lẫn nhau. Vinh Nhung lắng tai nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ. Trong lòng trở nên trống trải. Rõ ràng trong thân thể trống rỗng đã bị anh lấp đầy, nhưng mà, nghĩ tới lần gặp mặt vừa rồi cô lại trở nên tuyệt vọng. Trước kia từng có người nói, giữa bọn họ có thể có tình yêu, chỉ là ----- không thể nghĩ tới tương lai.

Tương lai sau này của cả hai có phải sẽ bị hủy hoại trong tay cô?

Người bên cạnh an ủi ôm cô, ngủ say sưa. Ngũ quan từ từ được chiếu sáng bởi những tia nắng sớm, Vinh Nhung nhìn thật lâu khuôn mặt anh, từng giây từng phút không muốn tách rời.

Xế chiều ngày thứ hai, Vinh Hường đang thu dọn hành lý. Vinh Nhung vẫn luôn im lặng ngồi bên thành giường nhìn anh, thật lâu mới mở miệng, "Anh..... chúng ta không thể trở về muộn hơn sao?"

"Nếu thích nơi này thì lúc khác chúng ta sẽ quay lại, ngày mai còn phải lên lớp nữa chứ, mẹ mà gọi điện cho bà nội thì lộ mất."

Vinh Nhung rừ mắt xuống, cúi đầu yên lặng nghịch ngón tay, giống như trẻ con không đòi được kẹo. Vinh Hường không nhìn được mà ôm chặt cô, cúi đầu dỗ dành, "Nhưng Nhung không phải là rất nghe lời anh sao?"

"Vâng." Long mi Vinh Nhung khẽ chớp, quá nhiều khiến cổ anh ngứa ngáy. Vinh Hường thoáng buông cô ra, ngón tay nhẹ miết trên đôi môi mềm mại của cô, ánh mắt âm u, sâu thẳm. Vinh Nhung quán lên người anh mà hôn, đôi mắt sáng trong lấp lánh "Nếu như không thể lấy em, anh có lấy người khác không?"

Vinh Hường sừng sốt, ôm chặt lấy Vinh Nhung, anh biết rằng, đời này bọn họ khó có khả năng kết hôn. Cho nên đối với chuyện kết hôn, anh chưa bao giờ nhọc công suy nghĩ. Hơn nữa hiện giờ anh cũng chỉ mới 19 tuổi..... Anh dịu dàng hôn lên khóe môi cô, "Sẽ không, đời này, chỉ yêu duy nhất mình

em”

Khỏe môi Vinh Nhung khẽ nhếch, trên mặt là bộ dáng đầy thỏa mãn, làm ỏ trong ngực anh mà dâng lên nụ hôn bóng bồng. Vinh Hường bắt gặp bộ dạng này của cô tưởng như mình đang mơ, ôm chặt eo cô, tăng thêm chút lực. Mang theo vài phần cảnh cáo, “Chút nữa sẽ không kịp xe mất.”

“Em mặc kệ.” Ánh mắt cô mang theo vẻ mỉa mai, vừa nũng nịu lại vừa khiêu khích. Vinh Hường cười tà mị đẩy cô ngã xuống giường, cô cười khúc khích nằm trên tấm ga trải giường, chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người. Trở mình một cái liền chui vào trong chăn, lộ ra phần nửa cơ thể trắng bóc, mái tóc dài đen nhánh vừa vịn che đi bộ ngực phần nộn đang đập loạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Nhung xấu hổ đỏ bừng nhìn anh cười, “Anh .....”

Vinh Hường nhìn dáng vẻ của cô, cười đùa giỡn, “Xem anh trừng trị em đây.” Xóc chăn lên chui vào, nhắm vào những chỗ mẫn cảm nhất của cô mà trêu đùa, không tới một lúc Vinh Nhung đã liên tục thở gấp cầu xin tha thứ. Vinh Hường ôm eo cô, dịu dàng vuốt ve làn da trắng mịn, tron nhắn, “Sao thế? Anh thấy em là lạ.”

Vinh Nhung mềm nhũn tay chân quẩn lầy người anh, lắc đầu, “Không sao cả, từ một thiếu nữ sau một đêm biến thành phụ nữ, còn không cho em tự thương cảm một chút sao.”

Vinh Hường cười không nói, chỉ yên lặng ôm cô. Có lẽ, anh chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên 19 tuổi, còn chưa hiểu rõ cảm giác của chính mình. Bản năng nguyên thủy lại càng nhiều, anh với Vinh Nhung, đến tột cùng là do ham muốn dục vọng càng sâu hay là yêu càng thêm sâu? Nhưng mà Vinh Nhung lại cảm thấy thật thỏa mãn, chỉ cần là lời anh nói, bất luận thật giả, bất luận có thể thực hiện hay không, một lời thề kia --- với cô đã đủ lắm rồi.

Trở về thành phố N, Vinh Nhung đi tìm Tổng Hải Thanh, Tổng Hải Thanh đang ngồi trong phòng dưới lầu chơi mạt chược. Lật bài được quân Tử (chắc là tên quân bài trong mạt chược), mặt mày hơn hờ định đứng lên. Ba người khác bắt phải quân Tử lộ vẻ không vui, bèn nói kháy, “Ai, đúng là không ra cái về gì cả, vừa thắng đã định chạy.”

Tổng Hải Thanh cũng chẳng phải hiền lành, “Phi, với chút tiền nhỏ của các ông các bà, lão nương này chẳng việc gì phải chạy, không đem tiền trong túi các người ăn sạch đúng là phí phạm. Không thấy con gái tôi về thăm tôi sao.” Nói xong tùy tiện gạt người đàn ông đang làm chỗ ngồi cho bà ra. Thân thiết kéo tay Vinh Nhung đi lên lầu, “Con gái ngoan, hôm nay thật là ngoan nha. Nhớ mẹ nên tới thăm sao?”

Vinh Nhung không hé răng, bị bà kéo vào căn phòng nhỏ. Vinh Nhung nhìn căn phòng mình đã rời đi hơn nửa năm, trong lòng trăm vị ngàn ngang. Yên lặng một lúc lâu mới mở miệng nói với Tổng Hải Thanh, “Trong người không khỏe còn đi chơi mạt chược, mẹ ..... không phải là lừa con chứ?”

Tổng Hải Thanh vừa nghe mấy lời này lập tức xụ mặt, tiện tay cầm cái gối dựa bên cạnh đi tới. Cọ mạnh lên gò má của Vinh Nhung. Tổng Hải Thanh hung ác nằng chừ, “Con là cái đồ không có lương tâm, có phải là ở nhà họ Vinh hưởng phúc tới nỗi quên luôn cả người mẹ này không, lừa con? Ta phải lấy bản thân mắc bệnh ung thư ra để lừa con sao? Nguyên rủa bản thân thì có chỗ gì tốt?”

Hai gò má Vinh Nhung đỏ bừng do vừa bị cọ đau, trong lòng chế giễu, có lợi ích gì? Nhà họ Vinh không phải là chỗ rất tốt sao?

“Hy vọng là mẹ thật sự không lừa con, bằng không ..... sau này mẹ chết thật, con cũng không rơi lấy một giọt nước mắt.” Cô xoa xoa mặt của mình, nói giọng lạnh nhạt. Trong lòng rõ ràng luôn có cảm giác thống hận, không hề che giấu chút nào đã bộc lộ ra ngoài.

Con giận lúc nãy của Tổng Hải Thanh còn chưa tan hết, bây giờ lại càng nổi giận đùng đùng, giọng nói càng lúc càng lớn, “Ta khinh, đúng là mắt công nuôi con chừng ấy năm. Vừa mới ở nhà họ Vinh chưa bao lâu, người đàn bà Hồng Mộ đó, bà ta làm thế nào đã mua chuộc được con rồi? Há?” Bỗng nhiên chợt nghĩ tới điều gì đó, bà ta khẽ cười châm biếm, “Hay là do tiểu tử thú kia? Ta cho con biết, đừng tưởng ta không biết suy nghĩ của con. Những bức ảnh của con, nhật ký của con ta đều xem hết rồi. Con ở đây trách móc cái gì hả? Trách nó với con trong người đều chảy chung dòng máu sao?”

Nét mặt Vinh Nhung biến thành hoảng sợ, khuôn mặt tái nhợt, nói không nên lời.

Tổng Hải Thanh khẽ nhếch môi, “Không nên vọng tưởng, con với nó cả đời này cũng không có khả năng đâu. Kiếp sau đầu thai cho tốt, nói không chừng còn có thể cùng nó làm hai đứa trẻ vô tư. Nó là anh con, cả đời này đều là anh con!” Tổng Hải Thanh nói khiến cho sắc mặt Vinh Nhung tái nhợt càng để lộ chân tướng, lời nói bèn nhọn của bà vẫn còn tiếp tục, “Nó hiện tại thương con, là do nó còn chưa biết những suy nghĩ biến thái, ghê tởm, bản thù của con với nó. Nếu như nó biết, nó nhất định sẽ chán ghét con? Còn có, con đừng có quên lúc trước đã đáp ứng ta, giúp ta quay về nhà họ Vinh!!!”

Hồ hấp của Vinh Nhung dần trở nên dồn dập, ánh mắt đờ đẫn nhìn người mẹ giống như đang bị bệnh tâm thần. Trước đây là do Tổng Hải Thanh bị chuẩn đoán mắc bệnh ung thư, cô mới mềm lòng, quyết định giúp bà quay về nhà họ Vinh. \ĐLQĐ/ Nhưng người nhà họ Vinh đều không thích Tổng Hải Thanh, điều này Tổng Hải Thanh rất rõ ràng, bèn đem mục tiêu chuyển hướng tới Vinh Nhung.

Vinh Hường rất thương cô, chỉ cần biết cô bị Tổng Hải Thanh ruồng bỏ, nhất định sẽ tìm mọi cách đưa cô trở về nhà họ Vinh. Lúc đó, Hồng Mộ nhắc nhở Vinh Hường, nói mẹ con bọn họ hai người hợp lại tính kẻ anh. Trong giây phút đó, Vinh Hường siết chặt tay cô nói anh tin cô. Vinh Nhung cảm thấy chính mình quả thực không còn mặt mũi nhìn anh, bây giờ ..... đúng là báo ứng, cô phải làm sao để vẹn cả đôi đường? Làm sao để cho mẹ không tuyệt vọng, cũng không khiến cho anh phải thất vọng?

Vinh Nhung vô lực ngã xuống sô pha, mờ mịt nhìn xuống dưới đất.

Tổng Hải Thanh khều nhẹ chân, đảo ánh mắt lên trên người cô, “Mẹ đã sớm nghĩ ra biện pháp, chỉ cần con giúp mẹ dẫn cha con tới đây, chuyện còn lại cứ để mẹ lo.”

“Cha sao có thể nghe con được.”

“Tự mẹ sẽ có biện pháp.” Tổng Hải Thanh mỉm cười, bộ dạng của bà khiến cho Vinh Nhung không khỏi rùng mình. Sự tình ..... Sao lại phát triển tới mức này?

*

Sau đó Vinh Nhung theo lời Tổng Hải Thanh tới Vinh thị tìm Vinh Kiến Nhạc, Vinh Nhung phải đợi ở bên ngoài rất lâu mới nghe được thư ký nói, Vinh Kiến Nhạc đã dự hội nghị xong. Vinh Nhung nhắm thật chặt ngón tay, đẩy cửa phòng của Vinh Kiến Nhạc. Đây là lần đầu tiên cô gặp cha mình ở một nơi không phải là nhà họ Vinh, quan sát ông từ trên xuống dưới, dáng vẻ quyết đoán kia khiến cô hiểu được khí chất trên người Vinh Hưởng từ đâu mà có.

Vinh Kiến Nhạc hơi bất ngờ khi thấy Vinh Nhung tới công ty tìm ông, nhưng cũng chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn cô, “Ngồi đi.”

Cô con gái này, tình cảm của ông dành cho cô thực ra có chút phức tạp. Dù ở gần nhau, nhưng thực ra ông cũng chẳng nói được mấy câu với cô. Nghĩ cũng lạ, nhưng mà trên người cô xác thực là dòng máu của ông. Sở dĩ lảng tránh cô, phần lớn là muốn trốn tránh đoạn ký ức sai lầm thời tuổi trẻ, lúc phản bội lại tình yêu, phản bội lại hôn nhân.

Vinh Nhung dè dặt ngồi lên chiếc ghế da đối diện ông, thân hình gầy yếu trên chiếc ghế to lớn càng thêm phần nhỏ nhắn.

Vinh Kiến Nhạc đặt hai tay trên bàn, mở miệng trước tiên, “Tìm cha có chuyện gì không?”

“A .....” Vinh Nhung nuốt nuốt nước miếng, “Cha ..... mẹ con, bà bệnh rất nặng, người ..... Có thể bớt chút thời gian, đi thăm mẹ không?” Một câu ngắn ngủi mà cô nói đứt quãng, rõ ràng là chuyện rất bình thường nhưng lại giống như phải đắn đo mãi mới dám nói ra. Trong lòng Vinh Nhung có chút đau khổ, cứ dầy dụa như vậy sẽ được cái gì?

Vinh Kiến Nhạc nhìn cô, nửa ngày cũng chưa nói chuyện. Chỉ vài phút ngắn ngủi nhưng áp lực từ ông cũng khiến Vinh Nhung hít thở không thông, cúi đầu không dám nhìn Vinh Kiến Nhạc.

Vinh Kiến Nhạc chậm chạp nói, âm thanh không hề mang chút cảm xúc, chỉ cúi đầu nặng nề lên tiếng, “Mẹ của con? Bà ấy bị bệnh có liên quan tới cha sao?”

“.....” Vinh Nhung có chút không dám tin mà ngẩng đầu nhìn cha mình.

Vinh Kiến Nhạc hơi nhếch miệng, hí mắt nói, “Bà ấy mấy năm nay, chẳng phải cũng không hề cô đơn sao?”

“Cha ----”

“Nhung Nhung.” Vinh Kiến Nhạc lớn tiếng quát cô, “Cha hy vọng con hiểu được bản thân đang làm gì, di con có thể chấp nhận con, đã là ân huệ lớn nhất rồi. Làm người, phải nhớ không được lấy oán báo ân!”

Vinh Nhung nhếch môi không thốt nên lời, lấy oán trả ơn, cô sao có thể không hiểu chuyện không nên lấy oán trả ơn. Nhưng chính các người tạo ra nhiều nghiệp chướng như vậy, vì sao muốn cô phải chịu? Tổng Hải Thanh cũng được, Vinh Kiến Nhạc cũng tốt, vì sao không tự đi giải quyết ân oán tình thù, lại cô tình muốn đổ lên người cô gái nhỏ là cô! Hộc mắt Vinh Nhung ửng đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vinh Kiến Nhạc.

Vinh Kiến Nhạc khẽ xoay ghế, không để ý tới cô, “Được rồi, trở về đi. Cha gọi lão Lưu đưa con về.”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15

Vinh Nhung yên lặng đứng dậy nhìn theo bóng lưng Vinh Kiến Nhạc. Ánh mặt trời chói mắt xuyên thủng qua cửa sổ sát đất khiến cô choáng váng. Ánh sáng rực rỡ khiến hộc mắt cô trở nên chua xót, Vinh Nhung cắn môi nhỏ giọng nói, “Cha, mẹ con thực sự muốn gặp cha. Mẹ bị ung thư từ cung, thời gian còn lại không nhiều. Mối nhờ con ..... cầu xin cha.”

Vinh Kiến Nhạc vẫn quay lưng lại với cô, yên lặng tới trầm tĩnh.

Mất Vinh Nhung dần mờ đi, Vinh Kiến Nhạc thật nhẫn tâm, liệu Vinh Hưởng có bị di truyền tâm địa sắt đá như thế không? Cô chống tay vào thành ghế đứng lên, rõ ràng là tiết trời tháng một, mà sống lưng cô đã ướt đẫm mồ hôi. Khẽ liếc về ánh mặt trời sáng chói kia bất chợt tầm mắt của cô trở nên tối sầm.

*

Lúc Vinh Nhung tỉnh lại đã ở trong bệnh viện, cô gái đứng bên cạnh trông rất quen, là thư ký của Vinh Kiến Nhạc. Dáng vẻ đúng tiêu chuẩn của một thư ký, mặt không đổi sắc, đuôi lông mày chau lên, “Cô đã tỉnh?”

“..... Tôi sao thế?”

Thư ký Trương vuốt trán, dáng vẻ có chút mệt mỏi, “Bác sĩ nói dinh dưỡng không đầy đủ, bị hạ đường huyết.”

Vinh Nhung thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt khẽ đảo qua căn phòng, lại lặng lẽ rũ xuống. Thư ký Trương hiểu được ánh mắt cô, ho nhẹ một tiếng, “Tổng giám đốc Vinh ở ngoài hành lang.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm, “Cùng với mẹ cô.”

Tâm trạng của Vinh Nhung vừa với thả lỏng thoáng chốc đã thót lên tới cổ họng, bàn tay đặt trên chân nắm thành quyền. Máu theo ống truyền dịch bị đảo ngược, thư ký Trương sợ hãi kêu lên, “Cẩn thận.”

Vinh Nhung thân nhiên nhìn mu bàn tay, có tiếng động từ cửa truyền đến. Vinh Kiến Nhạc cùng Tổng Hải Thanh đẩy cửa vào, Vinh Kiến Nhạc nghiêm nghị, cũng không khác so với bình thường là mấy. Tổng Hải Thanh lại bày ra bộ dáng mẹ hiền, lông mày nhíu chặt, tiến tới gần cô. Đau lòng mà vuốt sống lưng cô, “Sao lại để cho dinh dưỡng không đủ thế, bình thường con không biết tự chăm sóc bản thân cho tốt sao? Mẹ không ở bên con, con phải chú ý hơn mới phải, đừng để mẹ lo lắng.”

Sắc mặt Vinh Nhung tái nhợt, ngơ ngẩn nhìn Vinh Kiến Nhạc. Vinh Kiến Nhạc lại chỉ khẽ vuốt tóc cô mà không nói gì.

Lúc Vinh Hường tiến vào phòng bệnh giống như một trận gió lốc, lông mày Vinh Kiến Nhạc khẽ chau, “Vội vàng hấp tấp cái gì chứ?”

Vinh Hường nhìn thấy Tổng Hải Thanh thì ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, trực tiếp tiến tới giường bệnh, “Không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Vinh Nhung mỉm cười nhìn anh, trong lòng liền trở nên an ổn.

Tổng Hải Thanh khẽ cong khóe miệng, dịu dàng tới nỗi khiến Vinh Nhung sợ hãi, “Nhưng Nhung, mẹ đi hầm canh cho con nhé, lâu rồi không được uống canh mẹ nấu, có nhớ không?”

“Vâng.” Vinh Nhung rụt rè trả lời, không hiểu Tổng Hải Thanh lại chơi trò gì nữa đây. Ở trước mặt Vinh Kiến Nhạc cô không dám làm càn, Tổng Hải Thanh biết tình cảm của cô với Vinh Hường, cô thực sự không muốn chuyện bại lộ.

Mặt mày Tổng Hải Thanh hớn hờ nói với Vinh Kiến Nhạc, “Kiến Nhạc, công ty anh còn nhiều việc, đi thôi, tiện đường đưa em về với.”

Vinh Kiến Nhạc nhìn bà với ánh mắt phức tạp, cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Vinh Hường. Vinh Kiến Nhạc có chút nhức đầu. Xem ra có một số việc không muốn giải quyết cũng không xong, ông khẽ than thở, “Cũng được, đi thôi.”

Tổng Hải Thanh liếc nhìn Vinh Hường, rồi lại quay sang Vinh Nhung cười nói, “Nhưng Nhung ngoan, ở lại với ‘anh trai’ tốt của con, lát nữa mẹ lại tới.”

Vinh Hường vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt khiêu khích của Tổng Hải Thanh, chán ghét quay sang chỗ khác.

Tới khi phòng bệnh trở nên yên ắng, Vinh Nhung dè dặt lời kéo tay áo Vinh Hường, “Anh?”

Vinh Hường lườm cô một cái, cúi người xuống chống hai tay cạnh cô, ánh mắt sắc xảo, “Em tới công ty của cha làm gì?”

Vinh Nhung vội rụt vai, cười ngượng ngùng, “Em chỉ đi ngang qua, mua bánh ngọt mang lên cho cha ăn.” Cô lại lập tức rũ đầu xuống, làm ra bộ dạng đáng thương, “Anh cũng biết đấy, cha không thương em. Em..... chỉ muốn cùng cha sống hòa thuận thôi.”

Vinh Hường hí mắt, chợt cười thành tiếng, “Ngu ngốc, em khẩn trương cái gì?”

“?”

Vinh Hường dịu dàng vuốt ve đôi bàn tay lạnh như băng của cô, “Lạnh sao? Anh đi lấy cho em túi sưởi tay nhé.”

Vinh Nhung cong miệng, “Muốn anh sưởi ấm.” Vừa nói xong đã dùng bàn tay không bị cầm ống truyền kéo tay của anh. Vinh Hường nhìn tay mình đang bị cô nắm chặt, lập tức nhẹ nhàng phủ lên bàn tay không cầm ống truyền của cô. Lòng bàn tay Vinh Hường ấm áp, hơi nóng từ từ vây lấy cô.

Vinh Nhung nhoeo miệng cười khúc khích nhìn anh. Vinh Hường cũng không nhịn được cười, “Không sợ lúc Tổng Hải Thanh quay lại sẽ thấy sao? Anh là anh trai em mà.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi thêm hai chữ ‘anh trai’ vào.

Vinh Nhung khẽ lắc đầu, “Không sợ, chỉ cần anh không sợ, em cũng sẽ không sợ.”

“Nịnh nọt!”

Vinh Nhung chu miệng tỏ vẻ mất hứng. Vinh Hường lại gần cọ lên chóp mũi của cô, giọng nói trầm thấp, “Sao đột nhiên lại té xỉu?” Lúc này nhận được điện thoại của Vinh Kiến Nhạc, tìm anh dường như ngừng đập, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra mấy căn bệnh hiểm nghèo máu chó trong phim Hàn!

Vinh Nhung chớp chớp mắt, “Là do anh luôn bắt nạt em, giành đồ ăn ngon của em. Còn thường xuyên sai vặt ..... Em nhỏ như vậy, yếu như vậy .....”

Vinh Hường cúi đầu cười, mang theo nụ cười nhẹ nhàng mà cụng trán lên cái đầu nhỏ của cô, “Ừ, đúng là rất nhỏ, rất yếu.”

“.....” Vinh Nhung tức giận nghĩ, hai người bọn họ không phải cùng một thế giới, tuyệt đối không! Đúng là nói không lại mà!

*

Vinh Kiến Nhạc vừa lên xe đã đóng chặt cửa xe, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, “Hải Thanh, tôi nghĩ là tôi đã nói rất rõ ràng.”

“Ừ, rất rõ rồi.” Tổng Hải Thanh không để ý lắm, vẫn cười khanh khách như cũ.

Vinh Kiến Nhạc không mở miệng, ánh mắt mờ mờ khó hiểu nhìn chăm chú vào bà. Nheo mắt dò xét, “Nếu đã hiểu, thì không nên ở trước mặt Tiểu Hường nói ra những lời kỳ quái như thế. Nó sẽ không vui.”

Ánh mắt của Tổng Hải Thanh rớt cuộc cũng nhiều thêm mấy phần buồn bã, khẽ hừ mũi nói, “Nó không vui, nó hưởng thụ mười chín năm tình thương của anh, cho tới bây giờ anh cũng chỉ quan tâm mỗi nó. Nhưng Nhung thì sao? Con bé thiếu mười tám năm tình thương của cha, ai sẽ bù đắp cho nó?” Bà ngồi dậy, từ từ kể sất mà nhìn thẳng vào mắt ông ta, “Anh có bao giờ quan tâm xem con bé vui hay buồn không?”

Vinh Kiến Nhạc ngẩng đầu nhìn ánh mắt sắc bén của người phụ nữ, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ đơn thuần của bà lúc mới quen. Trong lòng không khỏi áy náy, “Thật xin lỗi, trừ xin lỗi ra. Tôi cũng không còn lời nào để nói.”

Tổng Hải Thanh cười lạnh, “Thế nào, một câu xin lỗi là có thể xóa bỏ hết quá khứ phản bội tình yêu, phản bội hôn nhân sao? Nhung Nhung tồn tại, cho dù ông có muốn chối bỏ thế nào cũng không được. Con bé sẽ từng giây từng phút nhắc nhở ông ..... ông đã mất kiểm chế đến cỡ nào, ác liệt tới cỡ nào, làm thế nào mà lên giường cùng với chị em tốt của vợ mình. Rồi lại làm thế nào để dùng tiền mà đuổi mẹ góa con côi chúng tôi đi!”

“Tôi biết là bà hận tôi, oán trách tôi, dù bà có hận, thì ngoại trừ tình yêu và danh phận, bà muốn những cái khác tôi đều có thể cho bà.”

Tổng Hải Thanh vội vã quay mặt nhìn ra phía cửa sổ, nhắm mắt lại, nuốt xuống đáy lòng từng trận chua xót. Nói một cách tinh tế, “Có phải cái gì ông cũng nguyện ý?”

“Đúng.”

Ông ta không thấy được lúc này Tổng Hải Thanh đang nở nụ cười xảo quyết, bà chậm rãi quay đầu nhìn ông ta, môi đỏ mọng khẽ mở, “Vây ..... Cùng tôi lên giường, một lần cuối cùng.”

Vinh Kiến Nhạc khó tin nhìn bà, lông mày nhíu chặt, “Không thể nào!” Ông ta không thể hết lần này tới lần khác khiến Hồng Mộ đau lòng.

Tổng Hải Thanh chậm rãi áp sát lên người ông, mùi phấn son nhàn nhạt quanh quẩn nơi đầu mũi, bà ta cười yêu mị, “Kiến Nhạc, thừa nhận đi, anh vẫn còn cảm giác đối với em. Anh ..... Rõ ràng là rất lưu luyến thân thể em, vì sao phải trốn tránh?” Bà ta bắt được tay của Vinh Kiến Nhạc, từng ngón tay xương xương bị bà ta ngậm vào môi, “Cái gì em cũng không muốn, chỉ muốn anh thôi, bắt đầu từ lúc học đại học, anh ..... Thực sự không hiểu tình cảm của em sao?”

Vinh Kiến Nhạc trầm mặt thu tay lại, “Hải Thanh, đừng cố gắng dùng lại cái chiêu này để quyến rũ tôi. Tôi không giống như trước kia mờ mắt vì tình dục nữa, Mộ Mộ đã vì tôi mà hy sinh rất nhiều. Thực lòng tôi không muốn tổn thương cô ấy nữa.”

Ánh mắt Tổng Hải Thanh trở nên lạnh lẽo, cười giễu cợt, “Hy sinh rất nhiều vì anh? Cô ta là một đại tiểu thư, tính khí không tốt, học hành thi tệ, cái gì cũng không biết, ngoại trừ gương mặt có chút dễ nhìn, ngoại trừ một người cha có tiền. Cô ta có cái gì hơn em chứ.” Tổng Hải Thanh kích động hét lên, “Anh cho rằng cha cô ta thật lòng muốn giúp anh sao, chẳng qua chỉ muốn biến anh trở thành tên con rết biết nghe lời. Vinh Kiến Nhạc! Tự trọng của anh, sự kiêu ngạo của anh đâu mất rồi? Hả?”

Vinh Kiến Nhạc đột nhiên bóp cằm bà ta, “Câm miệng, tôi không cho phép bà nói cô ấy như vậy!”

Tổng Hải Thanh không chớp mắt nhìn ông ta, bên dưới cằm đang đau đớn kịch liệt khiến bà ta hiểu rằng người đàn ông này đang vô cùng tức giận. Ông ta tức giận có nghĩa là ..... ông ta còn rất yêu người đàn bà kia!

“Bị chọc giận rồi hả? Bị tôi nói trúng rồi sao? Đối với Hồng Mộ, ông chẳng qua chỉ là một kẻ kêu thì đến đuổi thì đi thôi.”

Vinh Kiến Nhạc vung tay hung hăng đám một quyền lên chiếc ghế sau lưng bà ta, lồng ngực phập phồng kịch liệt, rõ ràng là đang cố đè nén cơn giận, “Tổng Hải Thanh, không nên tiếp tục trêu chọc tôi, nếu không bà sẽ chết rất khó coi.”

Tổng Hải Thanh nghiêng răng, nhìn ông ta khiêu khích, “Muốn bóp chết tôi à? Được thôi, để tôi xem ông có làm được không.”

Vinh Kiến Nhạc không nhịn nổi nữa, vung tay hất bà ta ra, “Tiện nhân!”

Bà vai Tổng Hải Thanh đập vào cánh cửa xe, thân thể đau đớn cũng không sánh được sự bi thương tuyệt vọng trong đáy lòng. Bà quật cường nhìn ông ta, cười đến đáng sợ, “Vinh Kiến Nhạc, ông còn dám nói ông yêu Hồng Mộ? Cô ta có quan tâm đến ông không, nếu thực sự quan tâm lại có thể dễ dàng tha thứ cho hai mẹ con tôi sống ở đây nhiều năm sao? Căn bản là Hồng Mộ không hề yêu ông, không hề thương ông.”

Vinh Kiến Nhạc đỡ đỡ dựa vào thành ghế, ánh mắt trầm buồn nhìn lên phía mũi xe, “Hải Thanh, đừng quán lấy tôi nữa, mặc kệ Hồng Mộ có yêu tôi hay không, cả đời tôi, cũng chỉ yêu mình cô ấy. Tôi biết rõ trong lòng cô ấy vẫn còn người kia ..... Không phải là tôi. Nhưng tôi chỉ yêu mỗi cô ấy.”

Tổng Hải Thanh khẽ gượng dậy, nhìn khuôn mặt đau thương của ông ta. Lòng nhất thời mềm xuống, lại càng cảm thấy khổ sở. Bà yên lặng cúi đầu, “Người như ông chính là bị coi thường.”

“Đúng thế, tôi chính là bị coi thường.” Vinh Kiến Nhạc không hề buồn rầu, nhắm mắt cười khổ. Ông đã mệt mỏi quá rồi, người phụ nữ tên Hồng Mộ đó chính là góc chết của ông, bà ấy thực sự không thương ông sao? Nếu không sao lại nhiều năm như vậy lạnh nhạt yên tĩnh chung sống với ông. Cho dù bị chính chị em tốt nhất của mình phản bội, bà ấy cũng chỉ oán hận đau lòng bởi vì Tổng Hải Thanh là chị em tốt của bà ấy. Ngay cả một chút thương tâm vì ông bà ấy cũng không có, kết hôn, cũng chỉ vì bị cha bắt ép mới chịu lấy ông.

Trên môi truyền tới cảm xúc mềm mại, ông mở mắt ra. Cùng Tổng Hải Thanh yêu mị, kiều diễm bốn mắt nhìn nhau, bà ta ở trên môi ông mà ní non, “Kiến Nhạc, không nên đau lòng. Còn có em, còn có em ..... Yêu anh!”

Hô hấp của Vinh Kiến Nhạc cứng lại, ánh mắt u ám, “Bà .....”

“Xuyt!” Ngón tay Tổng Hải Thanh nhẹ nhàng đặt lên môi ông, “Đừng nói chuyện, để cho em yêu anh.”

“...”

Tổng Hải Thanh quán lấy thân thể ông ta mà từ từ trượt xuống, ngón tay lướt một đường qua lồng ngực bẽn lẽn. Qua lớp vải vóc Tổng Hải Thanh nhẹ nhàng hà hơi lên thân thể sớm đã có phản ứng của ông, ngẩng đầu mỉm cười, “Cho dù anh không yêu em, nhưng nó rất thích đây chứ?”

Hầu kết của Vinh Kiến Nhạc trượt xuống, đưa tay muốn đẩy bà ta ra. Tổng Hải Thanh nhận ra ý đồ của ông, cúi người luồn tay kéo khóa quần xuống, đầu lưỡi một đường trên trục. Rất nhanh ngấm vào nó, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve.

Ánh mắt Vinh Kiến Nhạc buồn bã, ngẩng đầu tuyệt vọng nhắm mắt lại. Khoái cảm sung sướng trên cơ thể khiến ông cảm thấy mình thật xấu xa đáng hổ thẹn, vừa mới ra về đạo mạo quyết định sẽ trung thành với vợ, giờ lại không thể tự khống chế mà làm tổn thương bà. Vinh Kiến Nhạc ông hóa ra cũng chỉ là kẻ ngu quân tử nói một đằng làm một nẻo mà thôi. Đáng đời ông không Hồng Mộ yêu!

Vinh Kiến Nhạc dừng xe dưới nhà Tổng Hải Thanh, thư ký Trương yên lặng chờ trong xe. Rất lâu sau đó Vinh Kiến Nhạc mới từ tòa nhà cũ kỹ kia đi ra, ông không nói một lời ngồi ở sau xe. Thư ký Trương cũng không nhiều lời, bèn lái xe về công ty.

Vinh Kiến Nhạc vẫn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, sự phiền não lộ ra giữa hai hàng lông mày. Vẫn thế, đây đưa cả một buổi chiều, phóng túng, giải thoát. Ông cho rằng mình đã được giải thoát, nhưng mà mọi chuyện đều không thay đổi. Ông không kháng cự được, nhưng gì ông không có được từ Hồng Mộ, Tổng Hải Thanh đều cho ông. Nhưng, vẫn tuyệt vọng như vậy, trái tim trống rỗng này, ai lấp cũng không đầy.

“Tôi quán trà Mộ Kỳ.” Vinh Kiến Nhạc chợt ra lệnh. Thư ký Trương hơi sững sốt một chút, lập tức cười nói, “Vâng, có đặt hoa không ạ?”

Sắc mặt Vinh Kiến Nhạc hơi tỉnh táo, “Khi nào thấy cửa hàng hoa thì dừng lại đợi, tôi tự mình chọn.”

“Vâng.”

Thư ký Trương nhìn ông chủ của mình qua kính chiếu hậu, mặt mày hớn hờ. Ông chủ cùng phu nhân quan hệ thật tốt, mấy chục năm nay đều như vậy, mỗi ngày tan sở sẽ tự mình tới quán trà đón phu nhân. Còn thỉnh thoảng tặng hoa tạo sự kinh ngạc, thư ký Trương thờ dài hâm mộ, tương lai mình nhất định phải gả cho một người đàn ông như thế. Mặc dù kiểu đàn ông thành công này thỉnh thoảng sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng mà, tấm lòng của ông chủ đối với phu nhân quả thật chưa từng thay đổi. Phu nhân lại luôn dịu dàng, chưa từng thấy bà cau mày, ngược lại người phụ nữ như Tổng Hải Thanh mới thực sự là hoa bướm.

Vinh Kiến Nhạc cũng không nghe được tiếng lòng hâm mộ của cô thư ký, ông chỉ cảm thấy tội lỗi của mình ngày một sâu. Chỉ có nhanh chóng nhìn thấy Hồng Mộ, đối xử tốt với bà, yêu thương bà vô điều kiện, mới khiến ông cảm thấy bản thân được trấn an.

*

Vinh Hường đưa Vinh Nhung về nhà, suốt đường đi tâm trí của Vinh Nhung đều không tập trung, muốn suy nghĩ xem Tổng Hải Thanh rốt cuộc định làm gì. Vinh Hường nhìn cô mất hồn, bóp mũi cô. Vinh Nhung bị đau, lại không thờ được, nói giọng ồm ồm “Đau”, tức tối bắt lấy tay anh.

“Nghĩ gì vậy, sắp đụng luôn vào cột điện mất, có soái ca ngồi ngồi như anh ở bên cạnh, em còn thất thần vì cái gì thế?”

Hai người đi trên đường về nhà, đêm đông, trời đầy sương. Mỗi lần nói chuyện lại phả ra một làn hơi trắng, Vinh Nhung nhìn người con trai mặc áo lông màu trắng trước mắt, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Không nghĩ gì hết ..... Anh à, anh sẽ đi đâu học đại học?” Hỏi câu điên khùng, suy nghĩ một chút lại mở lời, “Tôi lúc đó chúng ta thi cùng một thành phố, sau này sẽ ở lại đó. Không cần quay về nữa có được không?”

Vinh Hường cười dịu dàng, quả quyết lắc đầu, “Không.”

“?”

Anh cau mũi một cái, động tác nghịch ngợm như vậy trên gương mặt anh tuấn tuyệt không khó coi, “Sau này chúng ta sẽ xuất ngoại, sau đó có cuộc sống ở nước ngoài ..... Sinh những đứa trẻ.” Vinh Hường ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mềm mại, “Ở nơi đó, không có ai biết về chúng ta, chúng ta có thể giống như những cặp vợ chồng bình thường khác.”

Vinh Nhung cảm thấy hốc mắt đầy nước, thì ra trong kế hoạch của anh ấy, luôn có cô.

“Cảm ơn.” Vinh Nhung tựa vào vai anh, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, “Cảm ơn anh.”

“..... Em nói không cần thì sao?”

“..... Em vừa nói cảm ơn mà.”

“.....” Sau đó em lại nói không cần? Muốn trả thù sao?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Hai người

Bình yên được vài ngày càng khiến cho Vinh Nhung càng không nổi, từ ngày đó về sau Tống Hải Thanh cũng không có chủ động đi tìm cô. Mà Vinh Kiến Nhạc mỗi ngày đều về nhà rất đúng giờ, cho dù hiếm khi có xã giao thì cũng sẽ xin phép với Hồng Mộ. Vinh Nhung nghĩ có lẽ chính mình thật sự đã quá lo lắng rồi. Bình thường Vinh Kiến Nhạc yêu Hồng Mộ như vậy, chắc hẳn cũng sẽ không dễ dàng bị Tống Hải Thanh chi phối.

Mà Vinh Kiến Nhạc từ ngày đó về sau không có gặp lại Tống Hải Thanh. Nếu không ngày đó phải bị bà ta chọc giận, chạm đến vết thương trong đáy lòng, đồng thời ông cũng tự giận vì chính mình cũng không khống chế được cảm xúc của mình, mới đem tất cả tức giận và áp lực toàn bộ phát tiết ở trong cơ thể bà. Không sai, ông cần một loại phát tiết. Nhưng mà sau khi phóng túng qua đi cũng không làm cho ông nhẹ nhõm một chút nào, ngược lại ông cảm thấy có tội sâu hơn. Cho nên ông cự tuyệt tất cả các lời mời của Tống Hải Thanh, đến cuối cùng cả điện thoại cũng không nhận.

Tống Hải Thanh lại một lần nữa bị chọc giận, hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện. Bà ngồi ở trên ghế sofa, nhìn màn hình di động đen thui, lạnh lùng bật cười: "Vinh Kiến Nhạc, đây chính là ông ép tôi."

***

Vinh Nhung đã đợi ở cổng trường rất lâu rồi, dòng người tan học nhón nha nhón nháo trào ra, cô cẩn thận dựa vào cạnh cửa. Chờ rất lâu mà còn chưa thấy Vinh Hường đi ra, Vinh Nhung quay đầu nhìn nhìn quanh, nhìn thấy có mấy người đang đi xuống lầu trong đó có anh và Dịch Phong đang chậm rãi đi xuống. Cô nhìn anh mặc quần áo chơi bóng màu trắng, trong nháy mắt gương mặt của Vinh Nhung trầm xuống, dờ dẩn mà dùng mũi chân đá mặt đất.

Vinh Hường để cho bọn người Dịch Phong đi tới sân banh trước, cả đám người cũng nhìn thấy Vinh Nhung, hi hi ha ha mà cười chào hỏi cô. Vinh Nhung lạnh lợi mà mỉm cười gật đầu với bọn họ, nhưng khi nhìn về hướng của Vinh Hường thì vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc, đáng vẻ dường như là không muốn gặp mặt anh.

Vinh Hường buồn cười cúi người nhìn cô: "Sao gương mặt lại biến sắc như vậy? Anh có tội gì với em sao, con chim sẽ nhỏ?"

Vinh Nhung lườm anh, giọng điệu cũng không tốt lành gì: "Quay về sớm sao không nói cho người ta biết! Để cho em giống như kẻ ngốc đứng ở chỗ này, có phải anh có cảm giác rất có thành tựu phải không?"

"... Quên, bây giờ nói thì không phải cũng giống như nhau sao."

Vinh Hường không biết lửa giận của nha đầu ở đâu ra, mà gần đây ngày càng lợi hại. So với lửa của Hỏa Diệm thì càng khó dập tắt hơn, cả ngày không cẩn thận là cô liền xù lông lên, như thế nào cũng cảm thấy không công bằng. Anh nheo lại mắt cười, không đứng đắn mà trêu chọc cô, "Dì cả lại tới à? Muốn anh mua Sofi* cho em sao?"

(*Sofi: một nhãn hiệu băng vệ sinh)

Vinh Nhung không lên tiếng, ngược đầu nhìn anh một lúc. Vinh Hường nhú mày, tự nhiên lại có một cổ dự cảm xấu dâng lên, "Em..." Lời còn chưa nói hết thì ngực của anh đã mạnh mẽ bị trúng móng vuốt.

Vinh Nhung cào cho đã nhưng vẫn chưa hết giận, thề lười nói với anh: "Cào chết anh, hừ. Tên lửa gạt nói không giữ lời, tốt nhất là ngày mai vừa thức dậy thì liền có cảm giác lỗ mũi có thể dài đến bầu trời!"

"..."

Vinh Hường không hiểu gì cả, nhìn bóng lưng cô xoay người rồi đi, cũng may là cô không kêu nháo, nhưng anh càng gọi thì cô đi càng nhanh hơn. Vinh Hường bĩu môi, gian nan cúi đầu kéo quần áo chơi bóng của, đồng thời liếc nhìn ngực của mình có mấy vết máu, thật đúng là kẻ không có lương tâm, xuống tay vừa chuẩn vừa ngoan. Anh đành chẹp miệng, yên miệng lắc đầu, rốt cuộc mình anh đã làm gì cô rồi? Lúc trở về nhất định phải đem mấy cái móng vuốt nhỏ của cô ra phạt mới được.

Bọn người Dịch Phong huýt gió, Vinh Hường phát phát tay với bọn họ ý bảo mình sẽ lập tức đi qua, rồi liếc nhìn con chim sẻ nhỏ xù lông với người ta giờ đã vui sướng chạy đến cửa trường học rồi.

Vinh Nhung không có đi xe về nhà họ Vinh, mà một người yên lặng đi dạo trên phố ở bên ngoài trường học. Cô không có mục đích đi dạo, người nào đó có bộ móng vuốt buồn bực đã hai ngày nay giờ cũng đã được thư giãn một chút. Vinh Nhung che miệng cười trộm, chẳng lẽ cô là người cuồng ngược đãi sao. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Vinh Hường thì tâm tình của cô liền trở nên rất tốt, không nhịn được mà đắm vào ngực như con vượn, hô to một tiếng "sáng khoái".

Đi qua hai con đường, cô mới ở tiệm đồ ngọt mua bánh trắng trứng mà Vinh Hường thích ăn. Lúc chuẩn bị đẩy cửa tiệm ra, thì tất cả động tác của cô đều dừng lại. Ở con phố đối diện Tổng Hải Thanh đang cười nói tự nhiên cùng một người đàn ông. Mà người đàn ông kia, mặc dù đã đưa lưng về phía cô, nhưng tấm lưng đó cô vừa nhìn thì đã biết rõ là ai....Người đó chính là Vinh Kiến Nhạc?!

Vinh Nhung nhìn hai người lên xe hơi rồi đi, cô đứng tại chỗ một lúc lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần.

***

Vinh Hường đá hơn nửa hiệp thì cũng không còn nhần nại được nữa rồi, bọn người Dịch Phong cũng nhìn ra được dáng vẻ phân tâm của anh. Liền gạt anh ra ngoài trận, Vinh Hường cũng thuận theo tình hình, trực tiếp thay quần áo chơi bóng thuê xe về nhà.

Vinh Nhung nằm lý ở trên giường xem tiểu thuyết, nghe được tiếng gõ cửa nhưng cô vẫn mặc kệ. Vinh Hường mở cửa ra, thoải mái khi bị cô liếc nhìn vài lần. Anh đi tới bên cạnh giường ngồi xuống cười nói: "Giận sao?"

"...."

"Ai, nhích qua chút đi." Vinh Hường chen lên giường, thuận thế mà dùng tay ôm lấy eo của cô, cười đùa hí hửng nhích tới gần.

Vinh Nhung đẩy ra anh: "Ôm cái quả bóng của anh cả đời đi."

Vinh Hường ngẩn người, ngay sau đó thì không nói gì, "Chẳng lẽ đến quả bóng mà em cũng ghen ư?"

"..."

"Được rồi, sau này em là quan trọng nhất, không ai quan trọng bằng em. Bóng thì vẫn là bóng..."

Vinh Nhung trừng mắt nhìn anh: "Quả bóng cũng có quan hệ, rõ ràng là anh không tốt, cần gì dựa vào trái bóng"

"....Là em nói về bóng trước mà."

Được rồi, Vinh Nhung vỗ trán, thật sự là miệng cô bị quán rồi. Cô ngồi dậy, ôm ngực nhìn Vinh Hường. Lấy chân đá đá anh, "Bạn học Vinh Hường, đứng dậy đi Nghiêm túc một chút đừng có nghe rằng nhếch miệng, bây giờ em muốn nói chuyện chính sự với anh."

"...."

"Xét thấy gần đây anh có đủ loại thói quen, cho nên em phải chân thành đề xuất ý kiến và đề nghị đối với anh, anh phải rửa lỗ tai để nghe."

Vinh Hường nằm nghiêng, lười biếng chống cằm nhìn cô. Dáng vẻ cười như không cười nhìn cô, thật sự là rất đáng đánh đòn.

"Gần đây, tính khí của đại thiếu gia càng ngày càng nghiêm trọng, bản thân mình cảm giác mình càng ngày càng lương thiện, trình độ ích kỷ cũng càng ngày càng đáng sợ. Căn cứ vào sự đoàn kết và sự yên ổn của xã hội, muốn cho xã hội tốt đẹp phát triển mà nói, anh cần phải lập tức chỉnh đốn lại thái độ của mình. Về sau đối với tiểu thư Vinh Nhung thì yêu cầu cơ bản là phải quan tâm, tôn trọng, mến yêu, thương yêu....A...."

Vinh Hường kéo cô ngã xuống giường, cười lưu manh nhìn cô, trong mắt hiện lên tia chớp lóe.

"Làm gì?"

"Thương yêu em."

Vinh Hường cười cười, đôi tay bắt đầu ăn ở xấu mà chui vào bên trong áo lông của cô. Vinh Nhung luống cuống tay chân ngăn anh lại, "Đại sắc lang, lời của em còn chưa nói xong mà. Mỗi lần nói đến điểm mấu chốt đều bị anh phá hủy, anh là đồ trướng thối."

"Anh thích dùng loại phương thức không đứng đắn này để nói chuyện hơn." Ngón tay Vinh Hường mang theo tia lạnh lẽo hăm dọa nụ hoa trước ngực cô, Vinh Nhung bị cái lạnh làm cho lui về sau cả người đều giấy giụa, "A, khôn kiếp, sắc tình cuồng! Lạnh chết em rồi." Nói xong liền muốn đưa móng vuốt

ra muốn cào ngực của anh. Bây giờ Vinh Hường mặc áo len màu xám tro, cổ chữ v, khi cúi người còn có thể mơ hồ mà nhìn vết đỏ do cô làm ở trước ngực anh.

Tay chân của anh nhanh chóng chế ngự bộ móng vuốt nhỏ sắc bén của cô, đồng thời cũng dùng đầu gối áp chế cô: "Bị nghiền cào rồi à? Vẫn còn muốn cào cùng một chỗ hay sao. Hay là cào ở chỗ khác xem sao? Ví dụ như là nơi này...." ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, nhích từng chút lại gần cô.

Vinh Nhung chớp chớp hai mắt, làm bộ ra đáng vẻ đau thương, trông mong nhìn anh: "Anh, buông em ra, tay em đau quá."

Vinh Hường cúi đầu hôn cô một cái: "Ngoan, làm nũng cũng không có tác dụng."

"Vinh Hường, anh là tên sắc lang đáng chết, cho em xuống."

"..."

"Anh, em sai rồi."

"..."

"Vinh Hường, chờ buổi tối anh ngủ thiếp đi em sẽ cào chết anh. Cào cho anh ngày mai phải quần băng vải như xác ướp mà đi học."

"..."

Trong mắt Vinh Hường tràn ngập nụ cười, anh biết rõ đáng vẻ của tiểu nha đầu này rồi, đáng vẻ vừa đầm vừa xoa cũng có thể bay lác lác theo gió được rồi. Anh nắm chặt lấy bả vai cô để cho cô lật người lại, đang chân ra đặt ở trên eo cô, từ trong túi lấy ra một cái đồ cắt móng tay. còn từ từ mà quơ quơ trước mặt Vinh Nhung: "Đáng yêu chứ? Anh cố ý mua hình tiểu quái thú cho em đó." Nói xong thì lập tức kéo lấy tay của cô, mút từng đầu ngón tay mà trêu đùa, còn trêu chọc bên tai cô, "Trước tiên anh giúp em, coi nó có dễ sử dụng hay không."

"Vinh Hường, anh dám cắt móng tay của em. Thì em liền cào....cắn chết anh."

Vinh Hường bị động tác không an phận của cô làm cho anh hoa mắt, chỉ sợ là mình tùy tiện ra ta sẽ làm cho cô bị thương. Một cái tát không nặng không nhẹ vỗ vào mông của cô: "Nếu mà em không đàng hoàng nữa thì anh sẽ hung hăng làm em ngay chỗ này. Làm cho em sáng ngày mai không xuống giường được."

"...."

Vinh Nhung đàng hoàng để cho Vinh Hường cắt móng tay. Nhưng mà còn chưa có đụng vào móng tay của cô thì đã cảm thấy thân thể cô phát run, còn phát ra tiếng nứt nứt nổ nổ. Vinh Hường quay đầu lại nhìn cô, nhất thời tròn tròn mắt. Vội vàng đặt cô xuống, giọng điệu không dịu dàng cũng không được. "Sao vậy? Không phải chỉ là cắt móng tay thôi sao, sao lại khóc rồi?"

Vinh Nhung mặt co đến hồng hồng, tóc cũng tán loạn ở cạnh má, thút tha thút thít kéo tay áo anh mà lau nước mắt, "Anh đánh em, ác như vậy, đau chết rồi. Còn nói phải làm đến ngày mai không xuống giường được, di cả của người ta tới anh cũng không hiểu. Không yêu thương em."

"...Vậy anh xoa cho em."

"Anh xoa cái gì?"

"Thì xoa cái kia." Về mặt Vinh Hường nghiêm trang chọc ghẹo cô, một bên thì dụ dỗ người trong lòng: "Có chút chuyện mà đã khóc rồi."

Vinh Nhung trừng mắt nhìn anh, anh lập tức ịu xiu không lên tiếng. Tây đang xoa nhẹ liền bắt đầu dao động tới eo của cô, Vinh Nhung giả vờ từ chối bị đè xuống giường. Còn chưa có làm gì thì Vinh Hường liền phát hỏa, bởi vì...móng tay Vinh Nhung hình như "không cẩn thận" mà để lại mấy dấu ấn ở trên lưng của anh.

Vinh Nhung cẩn thận bước xuống giường, hai tay chấp sau lưng, "...Anh, em nghe hình như cha đã trở về. Chúng ta mau đi xuống xem một chút đi?"

Vinh Hường cười buồn rười rượi, sờ sờ dấu vết nhô ra ở trên sống lưng, dính dính, chắc chắn là chảy máu rồi. Anh nheo lại mắt, rất nhanh lần nữa đem cô áp chế dưới thân mình. Hai chân để ở bên người như không có áp chế cô, nhưng mà eo của cô thì vẫn bị siết chặt tới gắt gao, vì vậy mà cho dù cô có lăn qua lăn lại thế nào thì cũng trốn không thoát.

Vinh Nhung đập tứ tung trên giường nên một lúc lâu, mặt chôn ở trong gối nằm mà gào khóc.

Vinh Hường công chính liêm minh mà nắm từng ngón tay của cô lên tinh tế mà cắt trơ trụi, quả nhiên là không lưu lại chút gì cho cô. Vinh Nhung thấy vậy liền "rầu rĩ" một tiếng, lệ rơi đầy mặt. Vũ khí của mình, về sau lấy cái gì để chăm sóc con sói đuôi dài này đây.

Vinh Nhung giơ ngón tay của mình lên, khóc không ra nước mắt. Vinh Hường hài lòng đem đồ cắt móng tay trong tay ném cho cô, "Về sau sẽ kiểm tra định kỳ, phải giữ nguyên chiều dài bây giờ, vượt quá một cm thì sẽ hôn năm phút." Ngay sau đó anh lại cho thêm một câu không tốt lành gì, "Cộng thêm sờ năm phút."

"..." Vinh Nhung phần hận nhìn tên bạo quân trước mặt, sử dụng ánh mắt lạnh tri mà nhìn anh. Hôn bóng, sờ bóng đi! Hừ!

Hai người ở trong phòng trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, lầu dưới chột truyền đến tiếng đồ kịch liệt rơi xuống đất. Vinh Nhung và Vinh Hường đều sững sờ, lập tức chạy xuống lầu đi. Vừa tới cửa cầu thang thì thấy tình cảnh của phòng khách, Hồng Mộ lạnh lùng đứng ở bên ghế sofa. Cả phòng khách đầy mảnh sứ bình hoa bể rơi tứ tung mà người đứng trong đó...chính là Tổng Hải Thanh và Vinh Kiến Nhạc?

Trong tay Vinh Kiến Nhạc đang cầm theo một cái valy, sắc mặt xanh mét đứng ở nơi đó nhìn Hồng Mộ.

Mà câu nói tiếp theo của Hồng Mộ làm cho Vinh Nhung và Vinh Hường hóa đá ngay tại chỗ. Hồng Mộ giễu cợt nhìn hai người đối diện: "Vinh Kiến Nhạc, bây giờ ông đang chơi cái gì? Mang tiểu tam vào nhà à, chuẩn bị nhất hoàng nhị hậu, ngồi hưởng phúc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17

Về mặt Hồng Mộ lạnh lùng làm cho một chút mềm lòng của Vinh Kiến Nhạc vỡ ra, ông buông valy trong tay xuống đến gần bà. Cả người đều cảm thấy ư ờai, "Mộ Mộ, không phải như em nghĩ..." Một câu ông cũng nói không nên lời, không phải như bà nghĩ, vậy thì như thế nào? Trên thực tế, là ông phản bội bà, cho dù chỉ là một lần thì cũng là phản bội.

Hồng Mộ bình tĩnh nhìn ông, dường như làm cho ông không có cơ hội để nói tiếp. Một chút xú dừng khi Vinh Kiến Nhạc tích góp được, nhưng khi nhìn thấy con người trong sáng ở trong mắt của bà thì từ từ tiêu tán hết. Cuối cùng chỉ biến thành một câu gượng ép lời nói qua loa: "Cô ta bị ung thư cổ tử cung, không còn có bao nhiêu thời gian, cô ấy....nhớ Nhung Nhung."

Hồng Mộ không nói gì thêm, liếc nhìn Tổng Hải Thanh rồi xoay người đi lên lầu, cho dù là một giây bà cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy người phụ nữ vô sỉ này nữa.

"Vinh Kiến Nhạc, phòng này là cha tôi để lại cho tôi. Nếu muốn cùng bạn của ông song túc song tề* thì tôi không phản đối. Nhưng ông cứ ra khỏi phòng của tôi."

(Song túc song tề: ở cùng nhau, bay cùng nhau. Tương tự với những người yêu không thể tách rời.)

Vinh Hường và Vinh Nhung sững sờ đứng nguyên tại chỗ nhìn ba người trong phòng khách. Hồng Mộ ưu nhã kiêu ngạo cất bước, lúc đi lên cầu thang ánh mắt phức tạp liếc nhìn Vinh Nhung, khóe môi hơi cười cười.

Vinh Nhung đứng tại chỗ không tiếng động cúi đầu xuống khiến trách chính mình, bàn tay siết thật chặt, không dám nhìn Hồng Mộ, cũng không dám nhìn người bên cạnh mình một cái. Vinh Hường chỉ lạnh lùng liếc nhìn phòng khách, rồi xoay người rời đi.

Trong nháy mắt mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, Vinh Kiến Nhạc khổ sở nhắm lại mắt, nói với Tổng Hải Thanh: "Đây chính là kết quả cô muốn sao?"

"Tôi không ngờ cô ta lại có thể bình tĩnh tới vậy, xem ra, địa vị của ông ở trong lòng cô ta còn không bằng căn nhà này." Tổng Hải Thanh nhún vai, nhẹ nhàng giễu cợt.

Vinh Kiến Nhạc hoàn toàn không có phản bác lại, yên lặng đi về phía bà, khom lưng thay bà cảm hành lý: "Tôi sẽ sắp xếp cho cô ở chỗ khác." Đi hai bước thì ông dừng lại, im lặng một lúc mới nói tiếp: "Đừng tiếp tục lấy những thứ đó ra uy hiếp tôi...tôi không có kiên nhẫn."

Tổng Hải Thanh cắn răng, cuối cùng cười một tiếng: "Được." Rồi quay đầu lại liếc nhìn Vinh Nhung đang đứng trên cầu thang, Tổng Hải Thanh khẽ nhún mày với cô, một câu nói cũng không lưu lại liền đi theo Vinh Kiến Nhạc.

Vinh Nhung không biết mình đã đứng ở cầu thang bao lâu, sau đó thì như đi vào cỏi tiên mà trở lại phòng mình, xóc chẵn lên bao bọc toàn bộ mình trong đó. Trốn không được, trốn không thoát, Tổng Hải Thanh hình như là xác định đúng nhà họ Vinh, mà liều mạng mà quẩn chặt. Vinh Nhung nhắm chặt hai mắt, trong lòng trở nên hoang vu trống rỗng, giống như một vùng nước đọng. Người phụ nữ đó đã cho cô sinh mạng, rốt cục là trong lòng cô đang chấp nhận cái gì chứ? Tại sao cô và bà ta huyết mạch tương thông, vậy mà cô lại chẳng hiểu lòng của bà ta tí nào.

Cô đã từng thật sự có một giây, thật lòng đợi một người nào đó trong quá khứ?

***

Vinh Hường không có giận chó đánh mèo cô, nhưng vừa là biết hình như anh đang tức giận. Anh im lặng rất lâu, ở một chỗ với cô rất lâu nhưng vẫn không có nói nhiều lời, Vinh Nhung cẩn thận, chỉ sợ là sự bình tĩnh này bị phá vỡ. Vinh Hường sẽ cùng cô đi học, cùng nhau ăn cơm. Chỉ là.... trừ lần đó ra cái gì cũng không có.

Không có biện pháp mở miệng khai thông, cũng không còn biện pháp phá xuyên cái tầng quan hệ mỏng manh kia. Anh vẫn còn không biết phải làm sao, thậm chí không có tức giận, không có cãi vã. Nhưng anh lại càng bình tĩnh thì càng làm cho Vinh Nhung khó chịu. Vinh Hường không nên như vậy, giờ

phút này anh giống như một con báo nhỏ đang ngủ say, điều này làm cho Vinh Nhung rất sợ. Không biết là sau khi anh tỉnh lại thì sẽ bộc phát như thế nào đây? Lúc mà mỗi lần anh há miệng muốn nói rồi lại thôi, làm cho ngực của Vinh Nhung đau đớn vô cùng, chỉ sợ anh sẽ nói câu kia.

Mùa đông trôi qua cực kỳ hoang vu và cô đơn, không có ấm áp của anh, giá rét của mùa này càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu hơn.

Vinh Nhung núp ở trong chăn, co ro người lại, cả người ướt đầm mồ hôi. Trong mộng cô mơ thấy Vinh Hường ôm cô, hôn cô, tất cả dịu dàng lưu luyến cuối cùng đều chỉ hóa thành một câu nói: thật xin lỗi, anh không có cách nào ở cùng với em.

Khóe mắt Vinh Nhung ẩm ướt, mơ mơ màng màng mờ mắt ra. Thấy trong bóng đêm tối có một bóng người đang nhìn chằm chằm và cô, bàn tay ấm áp quen thuộc lưu luyến ở xương quai xanh. Vinh Nhung đưa tay ôm chặt anh, chỉ sợ đây chỉ là mơ.

Đầu lưỡi Vinh Hường chui vào trong miệng cô, hút lấy hương thơm của cô, lưỡi của cô nhỏ nhỏ mềm mại nhún nhảy theo anh. Làm cho anh có vội vàng, ở trên người cô gần tiếp an ủi mình mấy cái, rồi cứ như thế mà trực tiếp chen vào. Vinh Nhung đau đến sắc mặt đều trắng bệch, còn chưa có tỉnh táo hoàn toàn thì cô xát quả mứt đến nóng rát, làm cho cô muốn khóc lên. Vinh Hường chôn đầu ở cổ cô, đè cô xuống thật chặt, giống như là đang phát điên mà va chạm vào người của cô.

"Nói xin lỗi."

Anh nặng nề thở dốc, phun hơi thở ở trên gò má của cô, nhiệt tình mà đụng chạm vào điểm mẫn cảm của cô. Vinh Nhung yên tĩnh mơ hồ nhìn hình dáng không rõ ràng của anh, rồi đưa tay vuốt mặt anh, ngoan ngoãn khéo léo mà nói: "Thật xin lỗi."

Vinh Hường bình tĩnh lại, rốt cuộc động tác cũng không còn nóng nảy như vậy, nhẹ nhàng hôn lên cái cổ trắng nõn. Bàn tay ôm lấy cái gáy của cô đỡ cả người cô lên khỏi tấm nệm, ở ngoài dưới ánh trăng sáng lấp ló, anh tham luyến vuốt ve cơ thể trần trụi đẹp đẽ, tí mỉ mỉêu tả tường đường cong cô, môi thì liếm láp từng chút một.

"Em yêu anh, tại sao mỗi lần bà ta đều xuất hiện? Tại sao cố tình làm như vậy, em yêu anh rất thâm sâu sao?"

Vinh Nhung không phát ra được âm thanh nào, ngọt ngào và chua xót trong lòng tất cả đều cuộn cuộn chung một chỗ. Cuối cùng chỉ hóa thành sự dầy dụa không tiếng động, cô nhắm hai mắt khẽ ngẩng đầu lên, tóc dài xốc xếch, nhiệt tình và điên cuồng phóng túng trên người của anh. Vinh Hường nhìn trán cô ướt đầm vài sợi tóc rơi dính vào trán, không nói lên được sự quyến rũ và hấp dẫn.

Vinh Nhung nằm ở trong ngực anh mà thở dốc, bị anh đụng chạm đến phải nức nở nghẹn ngào phát ra tiếng. Anh ôm cô ngồi dậy, ngón tay vuốt ve đôi môi đỏ tươi của cô, thì lại bị cô ngậm lấy mà nghịch ngợm liếm láp, hình như khóe miệng còn mang theo một nụ cười, lảng lảng bám lấy anh mà nói: "Anh, em yêu anh. Anh chỉ cần nhớ, người yêu anh chính là Vinh Nhung! Chính là Vinh Nhung."

Vinh Hường nhắm hai mắt lại, ôm cô sát vào ngực, đem toàn bộ dục vọng trong cơ thể của cô. Người con gái này là trái tim của anh, anh đã sớm biết, cô là quả tim của anh làm thế nào cũng không bỏ xuống được?

***

Mấy ngày này Hồng Mộ cũng rất bình tĩnh, không có cãi vã với Vinh Kiến Nhạc, cũng không có hỏi chuyện của Tống Hải Thanh. Giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì. Vinh Kiến Nhạc thì hoàn toàn trầm mặc ở giữa mà chịu hành hạ, bà thật sự không thương ông, không yêu ông một chút nào.

Có một thời gian, Hồng Mộ mới biểu hiện ra hết tất cả mọi mặt. Bà an tĩnh ngồi ở trước bàn trà nghệ bằng gỗ lim, nhìn lá trà ở trong nước ấm lên xuống.

Phụ tá Tiểu Đinh nhẹ nhàng gõ cửa phòng: "Chị Mộ, có người tìm chị."

"Oh, để cho bà ta vào đi." Hồng Mộ lấy lại tinh thần, vội vàng sửa sang lại vẻ mặt của mình, thần sắc nghiêm túc lại. Ở trước mặt người ngoài, từ trước đến bây giờ bà luôn che giấu sắc mặt của mình, một chút cảm xúc cũng sẽ không biểu lộ ra, đây là điều mà từ thuở nhỏ bà đã chịu ảnh hưởng bởi sự dạy dỗ của ông bố hắc bang của mình, không dễ dàng gì mà biểu diễn ra sự thất lễ của mình.

Nhìn người đang đi tới, bà không hề khiếp sợ gì. Mím cười gật đầu nói: "Ngồi đi."

Tống Hải Thanh ngồi xuống đối diện bà, nhìn bà thuần thực pha trà, tư thái ưu nhã giống như trước kia. Bà rũ mắt xuống, thoáng thu lại ý định trong lòng của mình. Sau khi ngẩng đầu lên thì lại thay đổi thành sắc mặt khác.

"Hình như là cô không hề ngạc nhiên khi tôi tới tìm cô."

"Tôi tương đối ngạc nhiên với sự kiên nhẫn của cô, có thể lâu như vậy mới đến." Hồng Mộ bình tĩnh như sóng, ánh mắt thâm trầm rơi vào trên mặt bà, điều này làm cho Tống Hải Thanh có chút không được tự nhiên. Lâu như vậy rồi, mà bà vẫn không có biện pháp khi một mình nhìn vào đôi mắt kia. Sẽ làm bà nhớ tới quá nhiều kỷ ức lúc còn nhỏ.

"Nói đi, tìm tôi cần những thứ gì? Từ trước tới giờ cô thường không ra bài lẻ. Tôi không cho phép mình đoán sai bao giờ." Hồng Mộ nhẹ nhàng người Trà Hương trong tay, lông mày khẽ nhíu lại.

Tống Hải Thanh nhìn bà một lúc, rồi lấy một lá thư ở trong ví da ra, chậm rãi đem vật cầm trong tay đẩy tới trước mặt bà.

Hồng Mộ mở lá thư ra, nhìn hai người điên cuồng dây dưa trong hình, đầu ngón tay không nén được mà run một cái. Hai bên thái dương khẽ giật, Vinh

Kiến Nhạc như vậy bà chưa từng thấy qua, giống như một con sư tử bị sở lỏng. Bà đành để xuống cảm xúc dâng lên trong lòng, lạnh nhạt buông tằm hình trong tay xuống: "Chỉ có chút ít này mà làm cho Vinh Kiến Nhạc thỏa hiệp rồi hả? Ông ta chỉ có chút ít bản lĩnh thôi à?"

Tổng Hải Thanh cười cười, lắc đầu nói: "Những thứ đồ này đương nhiên là ông ta không quan tâm, tôi cũng vậy không cần thiết phải uy hiếp ông ta. Làm thì cũng đã làm, Vinh Nhung cũng đã có, ông ta còn sợ bị uy hiếp à? Hơn nữa...." Bà cười như không cười nhìn Hồng Mộ, "Nếu ông ta sợ cô nhìn thấy, thì làm gì còn dám dẫn tôi về nhà. Dẫn tôi trở về còn có thể kích thích hơn so với những bức hình này?"

Hồng Mộ nhìn bà, ánh mắt lạnh lùng, bà nói rất đúng. Những thứ đồ này căn bản đối với Vinh Kiến Nhạc không thể tạo thành uy hiếp được, như vậy.... nói cách khác thì chính là Vinh Kiến Nhạc tự nguyện? Tự nguyện mang bà ta trở về nhà họ Vinh, thậm chí, không hề quan tâm tới cảm giác của bà?

"Cô muốn cái gì?" Hồng Mộ không muốn tốn nhiều lời với bà ta. Bây giờ đầu óc của cô đã trở nên hỗn loạn, không ngừng nghĩ tới hình ảnh bản thù của hai người kia triển miên với nhau, bà cảm thấy có chút ghê tởm, không không chê được mà muốn giết người.

Tổng Hải Thanh nheo lại mắt, đáng về hải lòng: "Mộ Mộ thông minh như vậy, tôi cũng không muốn nói nhiều. Nếu không thương ông ấy thì nên dứt khoát buông tay. Loại ảnh chụp này cô không ngại, nhưng mà....không biết nếu tiểu Hưởng nhìn thấy, thì sẽ có cảm giác thế nào đây. Bé trai đã lớn như vậy rồi, không phải cái gì cũng không hiểu."

Hồng Mộ càng dùng thêm sức bóp chặt ly trà trong tay, rót cuộc trên mặt cũng có chút tức giận: "Tổng Hải Thanh, cô dám!"

Tổng Hải Thanh chẳng nói đúng sai mà chỉ nhú mày nói: "Cô nói đi, nếu những bức hình này một nửa gửi cho bà cụ, một nửa gửi cho các tòa soạn báo lớn.... thì thời này Vinh Kiến Nhạc coi như là bị phá hủy rồi?"

Hồng Mộ cười lạnh một tiếng, "Thật không nghĩ tới, cô đã đề tiện tới mức này rồi, ảnh giường chiếu lỏa thể của mình mà cũng không ngại để cho mọi người nhìn thấy."

"Cô cũng biết, tôi là loại người ti tiện. Làm sao có thể để ý tới tôn nghiêm chỉ."

Hồng Mộ cố gắng đè nén cơn tức giận của mình đang dâng trào lên ngực, cắn răng nói: "Tổng Hải Thanh, cô còn là có chút lương tâm sao? Nhà họ Hồng của tôi rốt cuộc là có lỗi gì với cô, mà cô phải đối xử với tôi như vậy?"

Tổng Hải Thanh rót cuộc cũng thu lại nụ cười, nhòm dậy, hai tay chống ở trên bàn, kinh sợ nhìn Hồng Mộ: "Còn không biết xấu hổ mà nói về nhà họ Hồng của cô? Cha tôi vì nhà họ Hồng mà bán mạng hơn nữa đòi người. Đến phút cuối cùng không phải là chết oan ở trong ngục giam sao? Lương tâm, cô có sao!"

"...."

Hồng Mộ không thể tin nhìn bà, một lúc lâu cũng không trả lời. Sắc mặt Tổng Hải Thanh trở nên tươi cười: "Mộ Mộ, nghe chị nói một câu. Rời khỏi Vinh Kiến Nhạc, mang theo con trai của cô mà cút đi thật xa. Hừm?" Nhìn thấy cặp mắt hờ hững quật cường của Hồng Mộ, Tổng Hải Thanh nói tiếp, "Coi như cô không suy nghĩ vì Vinh Kiến Nhạc, thì cô cũng không hi vọng con trai của mình sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ chứ?"

Hồng Mộ ngồi yên tại chỗ, nhìn Tổng Hải Thanh lắc đầu rồi đi, lòng như bị người ta nhéo lại mà không thờ được.

***

Buổi tối lúc về nhà Vinh Kiến Nhạc thì đã sắp hai giờ, đại não trở nên dần dần, rượu còn xâm nhập từng tế bào làm cho cả người ông cũng bắt đầu nóng lên. Ông xé cả vạt trực tiếp đi vào phòng ngủ, đèn đầu giường vẫn còn vì ông mà mở, Hồng Mộ ở trên giường chỉ lộ ra một cái đầu xù xì, cả người núp ở góc giường. Ông tựa vào cạnh giường nhìn một lúc rồi cởi quần áo đi tắm.

Sau khi ông lau khô tóc thì vén chăn lên chui vào, theo thói quen mà mò qua người bên cạnh nghĩ sẽ ôm vào trong ngực. Hồng Mộ không an phận giấy giữa, áo ngủ trượt xuống bả vai, lộ ra sống lưng trắng nõn thon gầy, đột nhiên xương quai xanh của cô bên mỗi ông lại lộ ra mùi thơm mơ hồ thuộc về bà. Ông hôn xuống xương quai xanh của bà, tay chui vào trong áo ngủ. Hồng Mộ mơ mơ màng màng hừ ra tiếng, hình như vẫn còn ở nửa tỉnh nửa mê.

Vinh Kiến Nhạc dịu dàng khẽ xoa trước ngực bà, đa số thời gian bọn họ yêu đương với nhau đều là lúc cô ngủ mơ mơ màng màng. Cũng không phải là cô hoàn toàn không phối hợp. Có đôi lúc cũng sẽ nhiệt tình nhu mì, hấp dẫn mê người nghênh đón ông, chỉ là mỗi lần bà đều không muốn nhìn chăm chú vào ông, ở trong mắt trong lòng bà đang cất giấu cái gì, bà vẫn còn hình bóng của người nợ chứ? Vinh Kiến Nhạc nghĩ như vậy, động tác trong tay không tự chủ mà gia tăng lực độ. Hồng Mộ cảm giác giữa hai chân tê liệt liên tiếp lại, híp mắt nhìn người mơ hồ dưới ánh đèn.

Nhìn một chút liền đẩy ông ra, thấy Vinh Kiến Nhạc trầm mặc xuống, bà lật người đưa lưng về phía ông: "Tôi không thoải mái."

"...." Lại viện cớ này, trong một năm rốt cuộc là bà có bao nhiêu ngày không thoải mái. Men say của Vinh Kiến Nhạc vừa đi lên, cường thế xoay người cô lại, trước mặt cô mà ti mi nhìn, sau đó thì lập tức cởi dây áo ngủ trên eo của bà: "Tôi sẽ làm cho em thoải mái."

Trong nháy mắt Hồng Mộ có chút sững sốt, từ trước đến giờ ông không bao giờ ép buộc cô. Trong đầu lập tức hiện lên những thứ sắc nhục, hình ảnh dâm mị kia, bà cắn môi dùng cả hai tay và chân đâm đá ông. Vinh Kiến Nhạc bị Hồng Mộ khác thường kích như vậy làm cho nổi giận, bắt được hai tay của bà rồi đè bà lại: "Nổi điên làm gì?"

Trong lời nói của ông nồng nặc rượu còn làm cho bà nhú chặt mày lại, ánh mắt chán ghét nhìn ông: "Cút ngay, tôi ngại bản."

Lập tức trong hai mắt Vinh Kiến Nhạc có cuồng phong tụ tập, ông nắm chặt lấy cằm, cúi người tìm đôi môi của bà. Hồng Mộ đánh không lại ông, tránh né hô: "Vinh Kiến Nhạc, ông TMD buông tay cho tôi. Đồ không biết xấu hổ, đã từng chạm vào con tiện nhận kia thì đừng đụng vào tôi."

Vinh Kiến Nhạc dừng lại tất cả động tác, bắt được trọng điểm trong lời nói của bà, "Cô ta....Tìm em rồi hả?"

Hồng Mộ không nói lời nào, nghiêng đầu lẳng lặng nằm. Vinh Kiến Nhạc đưa tay gạt hết mớ tóc lộn xộn của bà ra, trên gương mặt tái nhợt, có nước mắt trong suốt chảy xuống. Lòng của Vinh Kiến Nhạc nhảy thình thịch, cô....khóc? Có một cảm giác không xác định được về sống động trong lòng của ông. Ông ôm lấy bà, thay bà lau nước mắt trên mặt: "Thật xin lỗi, tôi....Uống nhiều quá. Bà xã, đừng khóc."

Hồng Mộ nức nở, cúi đầu ở trong lòng ông, không tiếng động mà rơi lệ. Vinh Kiến Nhạc ôm sát bà, nhẹ nhàng ma sát ở bên cổ bà: "Em vẫn còn cần tôi sao? Chỉ cần em gạt đầu, những thứ này cần bản không phải là vấn đề."

Ông gắt gao nhìn chăm chăm bà, chỉ sợ sẽ bỏ qua bất kỳ một tia biến hóa nào ở trên mặt bà. Hồng Mộ giương mắt, âm thanh khàn khàn: "Ông thật sự không hiểu vấn đề ở chỗ nào? Vấn đề là ông lại lên giường của cô ta, hiểu không?"

Sắc mặt Vinh Kiến Nhạc tái nhợt, sau lưng đều là lạnh. Giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ đau thương: "Mộ Mộ."

"Đừng gọi tôi...." Bà nhẹ nhàng đè ép huyết thái dương. "Chúng ta ở riêng đi, ông và người yêu của ông ở cùng một chỗ. Tôi sẽ dẫn tiểu Hưởng về nước Mỹ."

Vinh Kiến Nhạc mở to mắt, phương tắc đại loạn*, một lần nữa ôm lấy bà: "Không cho phép, tôi không cho phép. Ai cho em đi, em và tiểu hưởng chính là tất cả của tôi. Không ai cướp đi được, chứ đừng nói là một Tổng Hải Thanh."

(Phương tắc đại loạn: Mô tả một tâm trạng xấu, suy nghĩ hỗn loạn)

Hồng Mộ bị ông ghì chặt dường như không thở nổi, bà thở dài nói: "Ông cần gì phải làm vậy, chúng ta ở chung một chỗ như vậy, đối với người nào cũng không tốt. Tổng Hải Thanh cố chấp vì ông nhiều năm như vậy, ông cũng nên...." Bà dừng một chút, mới nói tiếp: "Nếu không thương, ở chung một chỗ cũng không có ý nghĩa gì. Tôi cũng không muốn, tiểu Hưởng sẽ có một người cha như vậy."

"...." Tay Vinh Kiến Nhạc nắm cả bà vai bà chạm rầm rơi xuống, tiếp theo là trầm xuống ....Còn có trái tim đã sớm rách nát đến không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18

Vinh Hưởng ngậm điều thuốc trong miệng, còn chưa châm lửa. Nhìn về phía màn hình máy vi tính, tâm tư đã phiêu dạt tới nơi nào. Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh quay lại, nắm đấm cửa nhẹ nhàng xoay, Hồng Mộ đã bước vào. Vinh Hưởng vội vàng rút điều thuốc trong miệng, ném thẳng vào thùng rác.

Hồng Mộ cười liếc anh một cái: "Giấu cái gì, đã sớm biết rồi."

Vinh Hưởng hậm hực xoay ghế tiếp tục rê chuột. Hồng Mộ đi tới chiếc sofa bên cạnh anh ngồi, ánh mắt thâm trầm dõi theo khuôn mặt anh hồi lâu.

"Mẹ và cha con chuẩn bị làm thủ tục ly thân."

"Oh."

Hồng Mộ nhìn về mặt bình tĩnh của con trai, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, "Con có trách mẹ không?"

Vinh Hưởng dừng tay, từ từ xoay người nhìn bà, "Tại sao? Mẹ nên làm như thế từ sớm."

Hồng Mộ có chút kinh ngạc, bà còn cho rằng con trai hoặc ít hoặc nhiều sẽ nói ra vài câu oán giận. Không nghĩ tới, con trai bà lại lý trí như vậy, so với mình còn rõ ràng hơn. Bà hé miệng cười, "Con đã không phản đối, vậy mẹ sẽ làm như thế."

"Mẹ luôn không muốn như vậy, vì sao bây giờ lại đột nhiên đồng ý?" Vinh Hưởng có chút kinh ngạc, nếu như anh đoán không sai, chắc chắn là do người đàn bà kia rồi.

"Ba người chúng ta dây dưa lâu như vậy, trước kia là mẹ không cam lòng. Bây giờ nghĩ lại, không cam lòng cũng chỉ là đem bản thân trở thành tình cảnh khó cả đôi đường. Cứ hành hạ lẫn nhau, nếu bọn họ yêu nhau ..... Cũng nên tác thành cho ông ấy." Hồng Mộ nói như mây trôi nước chảy, yên lặng rũ mắt, che dấu hết những cảm xúc đang sôi trào nơi đáy mắt.

Lông mày lười mác của Vinh Hưởng chau lại, có vẻ hiểu nhưng lại có vẻ không hiểu. Không phải Hồng Mộ chưa từng yêu Vinh Kiến Nhạc sao? Đáng về mặt mặt bây giờ, không lẽ là do anh ảo giác?

“Mẹ, có phải .....”

Hồng Mộ ngắt lời anh, khẽ mỉm cười, “Được rồi, mẹ chỉ muốn cho con biết quyết định của mình. Còn bốn tháng nữa là con thi tốt nghiệp trung học rồi, chờ kỳ thi kết thúc, mẹ con ta sẽ sang Mỹ với bà ngoại. Về sau sẽ định cư ở Mỹ.”

Vinh Hường kinh ngạc nhìn Hồng Mộ, bà quyết định bất thình lình như thế khiến cho anh không biết phải làm sao. Rồi khỏi nơi này chính là quyết định lúc trước của anh, lúc đó do quá chán nản cảnh cha mẹ cãi vã nhau. Vậy mà hôm nay, thật sự định rời đi? Vinh Nhung phải làm thế nào? Vinh Hường gian nan mở miệng, “Mẹ, vì sao quyết định đột ngột thế, chúng ta phải tới chỗ bà ngoại sao? Ở lại chỗ này cũng có thể bắt đầu lại mà .....” Nói tới câu cuối cùng, chính anh cũng cảm thấy thật gượng ép, vì vậy đành trở nên trầm mặc.

Hồng Mộ nhíu mày quan sát anh, hình như có vẻ ngoài ý muốn khi thấy phản ứng của anh.

“Không phải trước kia con luôn muốn cùng mẹ rời khỏi nơi này sao?”

Vinh Hường quay người không dám đối diện với bà, hạ thấp mắt lên tiếng: “Hiện tại không muốn nữa.”

“Vì sao?”

“...”

Hồng Mộ chăm chú nhìn anh, lông mày càng chau càng sâu, “Tiểu Hường, có phải là

con .....”

“Không phải!” Vinh Hường chưa thềm nghĩ ngợi đã vội phủ nhận, anh thậm chí còn chưa biết Hồng Mộ định nói gì. Chỉ là lúc đó nhịp tim không tự chủ mà đập loạn.

Hồng Mộ cười cười, dáng vẻ vẫn ôn hòa như cũ, “Mẹ còn chưa kịp nói hết đã phủ nhận rồi, là như vậy đúng không?” Bà trêu chọc con trai, “Không ngờ con trai mẹ cũng biết yêu sớm, là con gái nhà ai thế, cô gái đó như thế nào? Nói mẹ nghe xem, mẹ con rất sáng suốt đó. Chỉ cần không ảnh hưởng đến học tập, mẹ sẽ không phản đối.”

“Mẹ nói vậy!” Vinh Hường thờ phào nhẹ nhõm, làm mặt lạnh không để ý đến Hồng Mộ.

Hồng Mộ dựa vào máy tính bên cạnh anh, nâng cằm anh nhìn ngắm, “Con trai mẹ đẹp trai như vậy, chắc hẳn cô nữ sinh kia cũng rất xinh đẹp?”

Trong đầu Vinh Hường hiện lên ngũ quan thanh tú của Vinh Nhung, trong lòng không khỏi cười nhẹ, có chỗ nào xinh đẹp chứ, chính là một con chim sẻ nhỏ.

Hồng Mộ nhìn thấy mặt anh hiện ra vẻ nhu hòa, không khỏi cười thầm, từ từ nói, “Không phải là cô bé Tường Mạch thường tới nhà chơi đó chưa? Đáng đáp rất dễ thương.”

Vinh Hường thiếu chút nữa ghen thờ trừng mắt nhìn Hồng Mộ, “Mẹ chớ nói nhảm.”

“.....” Hồng Mộ mím chặt môi làm động tác kéo khóa, trong lòng lại mơ hồ có chút lo lắng. Nếu như Vinh Hường không muốn, bà sẽ không ép buộc anh. Nhưng để anh một mình ở lại thì bà thật sự không làm được.

Lúc Hồng Mộ đi tới cửa thì Vinh Hường chợt gọi bà. “Mẹ .....”

“Sao thế?”

Vinh Hường nhìn bà một lúc “Nếu như mẹ yêu ba thì không nên dễ dàng từ bỏ, nếu như đã không yêu, thì mẹ quyết định làm gì con cũng đều ủng hộ.”

Hồng Mộ chỉ cười, không hề nói gì. Vinh Hường suy nghĩ một chút là nói tiếp, “Nếu như mẹ muốn con cùng mẹ rời đi, con .... Đồng ý.”

“Dì.”

Hồng Mộ vừa mở cửa phòng Vinh Hường ra đã thấy Vinh Nhung đang gợn tay chuẩn bị gõ cửa. Vinh Hường cũng nhìn thấy cô qua khe hở nhỏ, có chút khân trang nhìn bóng lưng Hồng Mộ. Chỉ sợ Hồng Mộ vì chuyện của Tống Hải Thanh mà giận chó đánh mèo lên Vinh Nhung.

Vinh Nhung cũng sợ sệt nhìn Hồng Mộ. Ánh mắt của Hồng Mộ cũng dừng lên người cô vài giây rồi xoay người đi, khiến Vinh Nhung có chút kinh ngạc. Tính hướng khác thường như vậy cô không thích ứng kịp. Mỗi lần Hồng Mộ nhìn thấy cô đều sẽ chế cười hoặc dung ánh mắt khinh bỉ, hôm nay ánh mắt của bà nhìn có chút phức tạp khiến cô thực sự khó hiểu?

“Đứng ngốc ở đây làm gì. Vào đi” Vinh Hường cau mày trừng cô, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô sẽ nhin không được mà chêu chọc.

Vinh Nhung “Oh” một tiếng rồi vội vàng vào phòng. Vinh Hường nhìn cô buồn buồn không vui, kéo cô qua dựa vào chiếc máy tính đối diện, nhẹ nhàng xoa những ngón tay mềm mại của cô, “Sao thế?”

Vinh Nhung lắc đầu, ánh mắt lại nhìn chăm anh. Vinh Hường cau mày, nhéo chớp mũi cô, “Mặt mũi giống như bà cụ tám mươi ý, nhăn nhó như thế còn dám bảo không có việc gì.”

Vinh Nhung vòng tay ra ôm anh, cọ cọ bên cổ anh, “Anh à, di hình như rất tức giận.”

Vinh Hường im lặng ôm cô thật chặt, giữa bọn họ một khi nhắc đến đề tài về Hồng Mộ hoặc Tống Hải Thanh đều sẽ chán nản. Giờ phút này đứng là hai người nhất thời đều lâm vào trầm mặc. Vinh Hường nhẹ nhàng siết chặt tay, cô mềm mại dựa vào anh, nhu thuận giống như con mèo nhỏ. Vinh Hường rất hưởng thụ cảm giác mềm mại của cô, anh thực sự chỉ cần cứ như thế này mà chìm vào yên tĩnh.

“Mẹ muốn ly thân với cha.”

Vinh Nhung vùng ra từ trong ngực anh, trừng mắt kinh ngạc, “Cha đồng ý sao?”

“Có đồng ý hay không chúng ta cũng không cần chen vào, bọn họ đều là người lớn, cho dù có phạm sai lầm thì cũng nên có dũng khí gánh chịu.” Anh nắm tay cô nâng lên, hôn nhẹ lên mu bàn tay, “Cho nên anh cũng chỉ quan tâm em, đối với Tống Hải Thanh hoàn toàn không liên quan.”

Vinh Nhung lộ vẻ xúc động, hốc mắt ề ề. Yên lặng dựa vào vai anh, Vinh Hường xoa lưng cô, cười khẽ, “Anh nói từ nãy tới giờ, sao em đều không có phản ứng?”

“Ừ.”

“Chỉ như vậy.”

“...”

“Mới được một câu đã im rồi.”

“Anh, anh thực sự sẽ đi cùng đi sao?”

Thì ra cô nghe thấy. Vinh Hường cân nhắc tìm từ. “Nhưng Nhung, nếu như cha mẹ ly hôn, anh sẽ không ở lại nhà họ Vinh. Có thể chấp nhận em không có nghĩa là anh có thể chấp nhận Tống Hải Thanh. Mặc kệ anh cùng mẹ đi đâu, anh đều sẽ dẫn em theo. Tống Hải Thanh đối xử với em như thế nào anh đều rõ, anh không yên tâm để em với bà ta. Mẹ anh chỉ cần rời khỏi nơi này là có thể bắt đầu cuộc sống mới, anh có thể yên lòng. Đến lúc đó ...” Giọng nói trầm thấp nồng đậm của anh mang theo vẻ trịnh trọng. “Chúng ta sẽ có cuộc sống riêng, không có bất kỳ ai trong nhà họ Vinh. Chỉ có hai chúng ta.”

Trong lòng Vinh Nhung vô cùng ấm áp, nhưng vẫn cố ý cười anh, “Nói vậy, anh còn chưa tốt nghiệp đại học, lấy gì để nuôi em?”

Vinh Hường chỉ cười, không nói câu nào. Anh mặc dù trầm mặc, nhưng Vinh Nhung biết Vinh Hường rất có tiền, bình thường cô cũng biết anh chơi cờ phiêu, đầu tư gì đó thì cô không hiểu rõ, nhưng cô biết từ nhỏ Vinh Hường đã rất thông minh. Hơn nữa, hai năm đã được Vinh Kiến Nhạc huấn luyện nghiêm túc, anh vẫn được huấn luyện trên tư cách là người kế nghiệp Vinh thị. Hai năm qua, Vinh thị rửa sạch không ít

vụ buôn bán, Vinh Kiến Nhạc chính là muốn xây dựng cho con trai một sản nghiệp “sạch sẽ” trong tương lai.

Vinh Hường thấy cô lại đang ngẩn người, nhéo cái mũi nhỏ của cô rồi hôn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vinh Nhung thoáng chốc đỏ bừng, ô ô hừ ra. Vinh Hường tha cho cái mũi của cô, nhưng lưỡi anh vẫn còn ở trong miệng cô khuấy đảo, đem cô giam cầm giữa hai cánh tay, “Anh không nuôi nổi em sẽ đem em đi bán, để tự nuôi sống bản thân.”

Vinh Nhung trợn trắng mắt, “Em không đáng bao nhiêu tiền.”

“Tiểu Trư nuôi lâu như vậy rồi chắc sẽ bán được giá, anh dung ánh mắt để đầu tư, tuyệt đối không sai.”

“Em là cổ phiếu tiềm năng?”

“Heo tiềm năng.”

“...” đầu Vinh Nhung hiện lên toàn vạch đen, Vinh Hường đứng là quý ấu trĩ! Đối thoại nhiều với anh quả nhiên sẽ khiến đầu óc không được bình thường.

Vinh Kiến Nhạc kể từ buổi tối hôm Hồng Mộ nói muốn ly thân với ông ta, rất ít khi trở về biệt thự nhà họ Vinh. Ông ta biết không thể tránh khỏi nhưng cũng không đủ dũng khí để tiếp nhận sự thật rằng Hồng Mộ sẽ thực sự rời đi. Ông ta biết không còn cách nào để giữ bà ấy lại, nhưng cũng không muốn buông tay. Sau vài ngày tự giận bản thân, vẫn quyết định tranh thủ một lần cuối cùng.

Tìm Tống Hải Thanh ngã bài, Tống Hải Thanh cũng không hề tức giận, tỉnh táo, kiểm chế nhìn ông ta, “Chuyện tới nước này ông vẫn không chịu buông tay, không ngờ ông si tình đến thế.”

Vinh Kiến Nhạc trước khi tới đây đã chuẩn bị tốt, cho dù Hồng Mộ có kiên trì tới như nào, thì ông ta cũng sẽ không để bà đi. Những tín nhiệm đã mất ông ta sẽ từng chút từng chút bù lại, nhưng mà đầu tiên phải giải quyết được vấn đề của Tống Hải Thanh đã. Nhân từ nương tay không phải là bản tính của ông ta, đối với người phụ nữ kia càng không thể thương hại. Tâm tư của bà ta so với bất kỳ người nào khác cũng đều kín đáo gấp vạn lần, ông nên cực kỳ thận trọng.

Cho nên đối mặt với sự chế nhạo và khiêu khích của bà ta, ông đều cố gắng bình tĩnh, bản tính ông vốn nóng vội, một khi bị chọc giận sẽ dễ dàng đánh mất lý trí, nhất là về chuyện của Hồng Mộ. Cho nên ông tận lực đem mọi tức giận đè xuống, để lý trí thực sự tỉnh táo đối mặt với bà ta.

“Bà muốn bồi thường cái gì cũng được, dừng lại mấy trò xiếc kia đi, đừng tìm cô ấy nữa. Nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

“Không khách khí? Ông đã bao giờ khách khí với tôi chưa?”

Tổng Hải Thanh cười như không cười, yên lặng rũ mắt xuống vuốt ve điều thuốc lá kẹp ở tay. “Xem ra, những tấm hình cùng video kia không khống chế được ông rồi.”

Vinh Kiến Nhạc dụi điều thuốc tàn trong tay, khoe miệng cong lên, “Cũng chỉ là một chút phong hoa gặp dịp thì chơi thôi. Hơn nữa, bà thực sự ngây thơ tới mức tin rằng tòa soạn sẽ dám đăng mấy bức hình đó sao?”

Huyết thái dương của Tổng Hải Thanh giật giật, thể lực hắc đạo của Vinh Kiến Nhạc ở thành phố N bà rất rõ ràng. Dĩ nhiên cũng biết ông ta có bao nhiêu biện pháp để ngăn cản việc công bố nhưng tấm hình kia ra ngoài. Nhưng mà, bà không thể nhận thua dễ dàng như vậy được.

“Tôi đã nói trước rồi, tôi không có tính nhẫn nại. Không nên đem lòng nhân từ của tôi ra để đặt cược, tôi không phải người lương thiện gì, bà nên rõ mới phải.” Ông đứng dậy tiến lại gần bà ta, hai tay chống vào ghế sofa hai bên bà ta, nhìn xuống từ trên cao mang tới cảm giác vô cùng áp bức, “Ép tôi, ngay cả biến mất như thế nào bà cũng không biết.” Vinh Kiến Nhạc chậm rãi đứng dậy, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt khẽ vuốt phẳng tay áo “Tự giải quyết cho tốt.”

Tổng Hải Thanh vòng tay trước ngực, hai bả vai không nhịn được mà phát run.

Vinh Kiến Nhạc lạnh lùng sắc bén như vậy bà đã sớm biết từ lâu, cũng vì bộ dạng này của ông ta mà bị hấp dẫn. Khi bà phát hiện được Hồng Mộ chính là nhược điểm của ông ta, bèn lợi dụng người ở trong lòng Hồng Mộ để tàn nhẫn kích động ông ta. Rốt cuộc khiến ông ta chiếm đoạt bà trên giường. Rốt cuộc cũng có đứa trẻ của ông ta theo ý nguyện, nhưng kết quả thì thế nào? Vì sao cùng là phụ nữ, cùng lúc quen biết ông ta, so với Hồng Mộ thì tình cảm của bà càng thêm sâu sắc. Vậy mà kết quả cuối cùng lại không giống nhau? Ông ta hết lần này đến lần khác đánh mất tự trọng đến thế thảm mà yêu người đàn bà kia, còn đối với thâm tình của bà lại làm như không thấy, chà đạp khinh bỉ.

Bà càng nghĩ thì càng bực phát những tích tụ trong lòng, hung hăng cắn răng. Vinh Kiến Nhạc, ông bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa!

Sau hết thấy mọi chuyện đều vượt ra khỏi quỹ đạo. Vinh Nhung vẫn cho là, cô và Vinh Hường sẽ có kết quả tốt đẹp cùng nhau tay trong tay. Cho tới sau này cô mới nhận ra, thì ra người nắm giữ tương lai của bọn họ, chính là mẹ ruột của cô, chính là Tổng Hải Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19

"Vậy thì anh đi đi, đi mà nhìn thấy em sẽ không vui đâu." Vinh Nhung đi vài bước rồi đứng lại ở sau lưng Vinh Hường, tay nắm chặt khung cửa không chịu buông tay, cả gương mặt đều nịt nịt lấy lòng anh.

Vinh Hường dừng bước chân, nhìn cô khấn trương và đề phòng như vậy làm cho anh có chút buồn cười cũng đồng thời có chút buồn bực: "Buổi tối cũng phải gặp, hôm nay là sinh nhật của mẹ chắc hẳn mẹ sẽ rất vui vẻ, vậy nên chắc mẹ sẽ không làm khó gì em đâu. Em và anh chỉ cùng nhau đi đón mẹ thôi mà, sợ cái gì chứ?" Nói xong lại dùng sức lôi kéo cô, ai mà biết cô nhóc này nhìn ốm tong ốm teo nhưng sức lại không yếu tí nào. Nếu dùng sức tiếp thì anh sợ sẽ làm cô bị thương.

Vinh Nhung kiên quyết lắc đầu: "Đừng mà, đi đi Mỹ vui chơi giải sầu vừa mới về mà còn phải nhìn em nữa thì tâm tình không chừng sẽ trở nên xấu đi đó." Cô bây giờ là thật rất sợ gặp lại Hồng Mộ, nếu không cẩn thận sẽ nổ tung cả bãi mìn, nói không chừng quan hệ mỏng như băng đối với Vinh Hường cũng sẽ bị đánh nát.

Vinh Hường nhàu mày, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Sức dùng ở tay buông lỏng đi nhiều: "Vậy em để tài xế chở mình về nhà rồi đợi ở nhà đi, anh sẽ đón xe đi ra sân bay."

"Không cần đâu tự em sẽ ngồi xe buýt về. Anh cũng mau đi đi, trời lạnh như vậy đừng bắt đi phải đợi."

Trên mặt Vinh Hường có chút nụ cười, lặng lẽ ôm cô một cái rồi cúi người nói nhỏ bên tai của cô: "Nhanh như vậy đã biết yêu thương mẹ chồng, có cô dâu thân thiết như vậy thật muốn lấy về nhà sớm một chút để thương mà."

"...."

Vinh Nhung đỏ mặt đẩy anh ra, nhìn xung quanh không ai chú ý tới cử động của bọn họ. Anh thấy hàng động của cô thì suy nghĩ xem ra lá gan của cô

cũng lớn hơn rồi, dám nhìn mặt nhũn mày le lưỡi làm động tác xấu còn cố ý trêu chọc anh: "Vậy thì em sẽ coi tình hình rồi mới chịu lấy anh."

Vinh Hường nhìn đáng vẻ cười nói riu rít của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nhìn cực kỳ mê người làm cho trong lòng của anh trở nên ngứa ngáy. Nhưng cái gì cũng không thể làm, nên chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi hù dọa cô: "Ngứa da rồi à, để coi buổi tối anh sẽ trị em thế nào đây."

Vinh Nhung hí mắt, nhướn chân lên giống như con cáo nhỏ, giọng nói mập mờ trầm: "Buổi tối em sẽ không khóa cửa chờ anh.... Để xem trong hai chúng ta ai sẽ trừng trị người nào." Nói xong rồi cô còn nháy mắt mấy cái với anh.

Một cơn máu nóng xông lên đại não, Vinh Hường đưa tay muốn bắt gáy cô thì Vinh Nhung chột lui về phía sau một bước: "Dịch Phong, anh đến tìm anh trai của em à."

Vinh Hường thu về mặt lại, gặt tái mặt quay ra phía sau nhưng sau lưng làm gì có ai tên Dịch Phong? Trong lúc nhất thời anh hiểu rõ mình bị cô chơi đùa, chờ lúc anh xoay người lại thì Vinh Nhung đã ngồi ở trong đống bạn học nữ khiêu khích cười nhìn về phía anh. Vinh Hường nghiêng răng, hí mắt cười, dùng khẩu hình miệng nói một câu: "Em chờ đi."

*

Lúc Vinh Hường tới sân bay thì Hồng Mộ đã đứng đợi ở cửa rất lâu rồi. Do bà khá cao nên đứng ở trong đám người lúc nào cũng nổi bật lên. Vinh Hường đến gần bà, còn tài xế thì giúp đỡ bà cất đồ vào xe. Hồng Mộ nhéo lên cánh tay của Vinh Hường, "Không gặp nữa tháng mà mẹ lại có cảm giác con đã khỏe mạnh hơn rồi."

"Vì không có ma ám của mẹ ở bên tai nên con ăn được ngủ được, tinh thần cũng khỏe hẳn lên. Cho nên cũng lớn nhanh hơn nhiều."

Hồng Mộ liếc mắt nhìn anh, hừ một tiếng: "Con đừng có kinh thường người khác chờ lúc mẹ con đây mất đi, thì con sẽ rất nhớ mẹ, cầu cho những ngày trước kia quay trở lại."

"Vâng ạ. Không phải mẹ vội vàng trở về để đoán sinh nhật cùng với ai đó sao?" Vinh Hường cười quý dị. Hồng Mộ liền biến sắc, trừng mắt liếc nhìn anh một cái rồi dùng đáng vẻ rất hung hăng đi về phía xe đang đậu.

Trước khi Hồng Mộ đi đã nói qua một lần với Vinh Kiến Nhạc, Vinh Kiến Nhạc chết sống không muốn ở riêng, vì vậy Hồng Mộ mới đi tới Mĩ để giải sầu. Thế nhưng chuyện sớm muộn gì cũng vẫn phải giải quyết. Bà có chút lo lắng dựa vào xe ngồi yên không lên tiếng, Vinh Hường nhìn thấy bà như vậy liền biết bản thân đã nói sai. Anh cố ý nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, bà ngoại vẫn khỏe chứ?"

"Con còn nói, bà ngoại của con cả ngày đều nhắc tới con nói con lớn rồi chả có tí lương tâm nào. Lâu như vậy mà không hề đi thăm bà." Trên mặt Hồng Mộ có chút nụ cười, suy nghĩ một chút rồi cười rất thân bí nhích tới gần Vinh Hường, "Con trai, con còn nhớ Tô Mộng không?"

"Ài?"

Hồng Mộ tròn trắng mắt, "Năm con mười lăm tuổi tới San Francisco với mẹ, sát vách nhà bà ngoại của con có một em gái người Hoa đó, con bé mắt to xinh đẹp đó."

"Không nhớ rõ." Vinh Hường trả lời qua loa. Hồng Mộ im lặng, con trai của bà đúng là người vô cùng hiếm thấy, con gái mười người thì hết chín người nó đã không nhớ mất, trừ khi là quen nhau ba năm trở lên. Mà bạn học cùng lớp thì chả có mấy ai hợp nhau.

Hồng Mộ nhiều chuyện vỗ vỗ vai anh: "Con trai, con nói thật với mẹ đi có phải con thích nam không? Nếu đúng như thì con nên nói sớm với mẹ để mẹ chuẩn bị tốt tâm lý trước vài năm."

"? !"

Vinh Hường lười phản ứng lại, ánh mắt chuyển qua ngoài cửa sổ. Hồng Mộ nhìn đáng vẻ của con trai như vậy, thì kinh ngạc há to mồm: "Mẹ đoán trúng rồi sao?"

"Có cha mẹ nào như mẹ đâu chứ, cả ngày không quan tâm con trai học tập, chỉ khích lệ con trai yêu sớm."

Bị Vinh Hường ghét bỏ, Hồng Mộ quả nhiên lộ vẻ tức giận ngậm miệng lại. Vinh Hường cong khóe môi, ôm Hồng Mộ nói: "Mẹ yên tâm, giới tính của con trai mẹ vô cùng bình thường. Mẹ nên quan tâm nhiều tới chuyện của mình đi...."

Hồng Mộ từ từ thờ dài, nghiêm mặt nói: "Chuyện của mẹ.... vẫn còn như vậy, lần này mẹ trở lại là muốn nói cho cha của con biết, mẹ...."

Lời còn chưa dứt thì hai người đã cảm thấy sườn xe bị va chạm mãnh liệt với thứ gì đó. Vinh Hường quay đầu nhìn lại, phía sau là một chiếc màu đen Volvo. Bảng số xe không nhìn rõ được, nhưng mà cho dù biển số thế nào thì chắc chắn chiếc xe đó không có ý tốt gì. Sau đó là âm thanh hoảng loạn của chú Lưu làm tài xế, "Phu nhân, thiếu gia ngồi sau...."

Chiếc xe tăng lực lên làm cho chiếc xe của họ lao thẳng tới chỗ hàng rào chắn xung quanh, lúc chú Lưu dùng sức đánh tay lái đi, thì phía bên phải đột nhiên xuất hiện một xe hàng lớn. Vì tránh né xe hàng, chiếc xe đành đâm vỡ hàng rào chắn, rồi rơi thẳng xuống đồi. Cỏ mọc trên đồi vào mùa đông trở nên vô cùng trơn trượt, chiếc xe trượt một đường dài xuống dưới, trên đường còn va chạm vào tảng đá mấy lần. Cuối cùng đâm thẳng xuống khe núi.

Sườn xe lắc lư kịch liệt cuối cùng biến thành lăn lộn, Vinh Hường trong lúc mơ hồ chỉ nhớ rõ Hồng Mộ đã che chở anh rất kỹ. Cũng không biết rõ rốt

cuộc chiếc xe đã rơi xuống nơi nào, vô tri vô giác mà chìm vào bóng tối.

Chiếc xe lắc lư cuối cùng cũng ngừng lại, cả người anh cứng ngắc không động đậy được. Vinh Hường mơ mơ màng màng cảm thấy vô cùng mệt mỏi cứ muốn ngủ, bên tai đều là âm thanh ong ong. Trước khi anh mất đi ý thức thì có nghe thấy một giọng nam như có như không vang lên: "Chết chưa?"

"Chết rồi."

....

Trong khoảng không gian tối đen, âm thanh Hồng Mộ vang vọng bên tai: "Tiểu Hường, hãy sống cho thật tốt vì mẹ nhé."

Khi Vinh Hường tỉnh lại thì nhìn thấy Vinh Nhung đang ngồi bên cạnh giường bệnh, đôi mắt anh tập trung nhìn thật lâu mới nhận ra cô. Muốn mở miệng nói chuyện, nhưng một lúc lâu cũng không nói ra được từ nào, cuối cùng mới hé miệng nói nhẹ với cô: "Mẹ anh đâu?"

Ánh mắt Vinh Nhung trở nên buồn bã, nặn ra nụ cười: "Anh có khát không? Em đi rót nước cho anh." Nói xong cô lập tức đứng dậy, kể cả liếc mắt nhìn anh cũng không có tí dừng khí nào.

Vinh Hường suy yếu nhưng nghe rất rõ lời của cô, "Mẹ anh đâu?"

Vinh Nhung nắm chặt lấy ly thủy tinh, không ngừng hít thở mấy lần mới nhìn thẳng vào anh mà nói: "Đi....đi rồi."

Đôi mắt Vinh Hường như lửa đốt nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt kia sắc bén đầy uy hiếp, làm cho cô trở nên vô cùng hoảng sợ. Cô nuốt nước bọt, cẩn thận kéo tay của anh: "Anh..."

Vinh Hường không biết lấy hơi sức ở đâu ra, dùng sức hất cô ra rồi bám người như muốn đứng dậy. Vinh Nhung vội vàng đỡ anh, lại bị anh hất ra, "Anh, anh bình tĩnh chút đi."

"Cút ngay." Vinh Hường rống to với cô, "Anh không tin, Vừa rồi mẹ anh còn rất tốt mà. Mẹ còn nói chuyện với anh, em nói bậy...." Vinh Hường đi chân trần, thậm chí còn không để ý tới việc mang giày cứ thế mà chạy ra ngoài. Vừa mới mở ra cửa thì nhìn thấy Vinh Kiến Nhạc. Đôi mắt của Vinh Kiến Nhạc trở nên đỏ ửng, trên cằm còn nhìn thấy râu mọc ra. Khi nhìn thấy Vinh Hường, con người của ông trở nên co rút lại: "Đã tỉnh rồi sao? Chạy loạn cái gì, mau về giường nằm."

"Con đi tìm mẹ con. Mẹ con đâu?"

Vinh Kiến Nhạc nhìn Vinh Hường, vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi nói ra vài chữ rất rõ ràng: "Mẹ con đi rồi."

Vinh Hường nắm chặt tay lại, nhìn người trước mặt rất bình tĩnh mà nói ra những lời này. Sau đó anh dùng lực đẩy Vinh Kiến Nhạc ra rồi chạy thẳng ra ngoài, "Nói bậy, con không tin!" Mới vừa rồi rõ ràng mẹ còn luôn cười nói với anh, làm sao có thể nhanh như vậy đã không còn. Rõ ràng là mẹ còn cười với mình, tại sao lại đột nhiên nói là đã mất.

Hốc mắt Vinh Nhung trở nên ươn ướt nhìn đáng vẻ mặt không chế của Vinh Hường. Vinh Kiến Nhạc giữ chặt anh từ phía sau, nói khàn cả giọng: "Vinh Hường, con tỉnh táo lại cho cha. Mẹ con đã đi rồi, đi rồi, là chết con có hiểu hay không!"

Đột nhiên cả phòng trở nên yên tĩnh, Vinh Hường cũng ngừng giãy giụa, lồng ngực lên xuống liên tục. Anh từ từ xoay người lại nhìn Vinh Kiến Nhạc: "Cha nói lại một lần nữa."

"Tiểu Hường, để cho mẹ con được ngủ yên ổn đi. Mẹ con không muốn nhìn thấy đáng vẻ của con như vậy đâu...." Giờ phút này cả người Vinh Kiến Nhạc cũng lộ ra sự cô đơn và bi thương, trong nháy mắt dường như là tiêu tụy đi rất nhiều. Sau khi biết tin tức Hồng Mộ chết, ông là người đau lòng hơn bất cứ ai. Ông còn nhiều lời chưa kịp nói với cô, làm nhiều chuyện sai lầm như vậy chưa kịp đền bù.

Vinh Hường chợt bình tĩnh lại, ánh mắt dường như xuyên thấu qua Vinh Kiến Nhạc nhìn về chỗ khác, một lúc lâu sau mới nói ra một câu: "Mẹ ở chỗ nào?"

*

Vài trắng lạnh lẽo trang nghiêm được kéo ra, Hồng Mộ yên lặng nằm đó. Vinh Hường ngồi ở trên ghế trước giường bệnh, một câu cũng nói không nên lời, chỉ biết ngây ngốc nhìn chăm chú vào bà. Một lúc lâu sau cặp mắt mơ hồ càng ngày càng nhìn không rõ, nhưng vẫn là gượng ép cười nói: "Có phải là mẹ bị lệch mũi giờ không? Rõ ràng là chỉ một mũi trong người, muốn ngủ một chút thôi, có phải không?"

Nhìn Hồng Mộ không hề có sức sống, sắc mặt tái nhợt, Vinh Hường vui mặt vào giữa đôi tay. Tất cả đều đang tốt đẹp, sao lại đột nhiên biến thành đáng vẻ như bây giờ. Tay Vinh Hường đều là tràn đầy chất lỏng mặn, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó lập tức gục xuống, siết thật chặt bả vai Hồng Mộ, "Mẹ...."

Vinh Nhung che miệng đứng ở bên ngoài phòng bệnh, nhỏ giọng nghẹn ngào, nhìn đáng vẻ của Vinh Hường làm cho lòng của cô như bị nhéo từng cái. Tất cả đều tới quá nhanh, thậm chí đến bây giờ cô không thể nào tin nổi Hồng Mộ cứ như vậy mà ra đi. Rõ ràng là sinh mạng đang sống sờ sờ cứ như vậy mà biến mất, Vinh Hường khổ sở cô có thể tưởng tượng được, nhưng cô không chia sẻ được. Cô chỉ hi vọng có thể đau thay anh nhiều một chút.

*

Tang lễ của Hồng Mộ rất đơn giản, bà vốn cũng không phải là người thích màu mè. Trời vào đông, lại cộng thêm trời cứ mưa dầm dề làm cho tâm tình của người khác như bị ức chế. Vinh Hường mặc áo khoác màu đen đứng ở trước mộ bia, mưa rơi tí tách thấm lên trên tóc của anh. Nhưng anh vẫn cuối đầu, trên lông mi hiện lên một tầng hơi nước thật mỏng.

Vinh Nhung mặc váy lông cừu màu đen, yên lặng đứng ở anh sau lưng.

Lúc Tổng Hải Thanh đi tới thì Vinh Nhung có chút khản trương. Cô không hiểu lúc này Tổng Hải Thanh tới để làm gì, cô cứ như vậy mà thấp thòm nhìn Vinh Hường. Những ngày qua Vinh Hường cực kỳ im lặng, cô thật sợ tất cả tức giận anh đè nén sẽ bộc phát trong nháy mắt.

Đầu tiên Tổng Hải Thanh nói mấy câu với Vinh Kiến Nhạc, Vinh Kiến Nhạc hiển nhiên cũng không có gì tâm trạng tiếp bà. Nhưng mà ở trước mặt người ngoài ông thật sự không thể bạo phát nên để mặc cho bà trình diễn.

Vinh Hường lạnh lùng nhìn bà một cái rồi dời ánh mắt đi chỗ khác. Vinh Nhung thở phào nhẹ nhõm, có lẽ trong ngày như thế này, Vinh Hường không muốn Hồng Mộ đi mà không an lòng.

Tổng Hải Thanh tháo kính mát xuống đứng ở trước mộ bia, có lẽ giờ phút này không ai biết trong lòng bà đang tính toán những gì. Nhưng mà người ngoài nhìn vào thì bà giống như đau buồn vì một người bạn cũ. Bà từ từ đến gần Vinh Hường, tỉ mỉ nhìn chăm chú anh một hồi. Vinh Nhung nhìn dáng vẻ kia của bà, thì trong lòng không cảm được mà có chút rụt rè.

Không biết Tổng Hải Thanh và Vinh Hường đã nói những gì, nhưng ánh mắt Vinh Hường chợt trở nên phức tạp nhìn Vinh Nhung một cái. Cái nhìn kia làm cho Vinh Nhung chợt có một loại cảm giác như rơi vào hầm băng tội lỗi. Tại sao.... giờ phút này cô lại cảm thấy anh xa xôi đến thế. Xa tới mức không thể nào đuổi theo được, cũng không nhìn thấy được tí bóng dáng nào của anh.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Khe hở trong tim

Mưa ngày một lớn, dòng người dần tản ra theo từng nhóm nhỏ. Vinh Kiến Nhạc đưa mẹ ruột Hồng Mộ rời khỏi, bà cụ bước chân sớm đã tập tễnh, nét mặt khô kiệt. Cầm chặt tay Vinh Kiến Nhạc, định nói lại thôi, cuối cùng chỉ im lặng lau nước mắt. Người đã mất, có nói gì đi nữa cũng chỉ vô ích.

Vinh Hường đứng trước bia mộ, giống như xa cách với toàn bộ thế giới. Vinh Nhung lạnh công tới mức run lấy bầy, chậm rãi đến gần anh, “Anh ơi ..... Về thôi.” Vinh Hường không lên tiếng, chỉ quay đầu lại nhìn cô. Vinh Nhung đón nhận ánh mắt của anh, hơi rủ mắt xuống. Vì sao trong mắt của anh ấy, lại mang hàm ý của sự tha thứ?

“Như thế nào?”

Vinh Hường cười lạnh, vừa nói vừa bước lên phía trước. Trong lòng Vinh Nhung chợt dâng lên lạnh lẽo, không ý thức được mà đi theo bước chân anh. Vóc dáng cao lớn của anh lúc này lại lộ ra sự cô đơn, bước chân nặng nề chậm chạp. Vinh Nhung cách anh mất bước chân, không dám tùy tiện tiến lại gần. Anh lúc này, quanh người đều lộ ra cảm giác xa lạ khiến cô đề phòng.

Cô sợ, sợ giờ phút này anh sẽ nhìn cô.

Vinh Hường đi phía trước, bước chân nặng nề xuyên qua màn mưa bằng bạc, nước mưa tí tách nhỏ xuống từ tóc anh. Vinh Nhung bị lạnh đến nỗi răng va lập cập, hai tay ôm chặt lấy cơ thể để giữ ấm. Không biết đi được bao lâu, nghĩa trang hoang vu dường như chỉ còn lại hai người họ. Bên tai trống rỗng chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi “Ào ào”, không khí vùng ngoại ô thoáng thoảng mùi bùn đất dưới trận mưa.

Vinh Hường ngẩng mặt lên, mặc cho nước mưa chảy xuống theo khuôn mặt anh, chảy vào trong miệng mặn chát. Anh dừng chân, âm thanh bình tĩnh ngoài dự đoán, “Vì sao lừa anh?”

Lòng Vinh Nhung như thất lại, cắn chặt hàm răng tới phát đau. Anh biết rồi! Là Tổng Hải Thanh nói. Trong lòng cô ảm ức chưa xốt, cái lạnh từ cơ thể lan vào tận tim, cô chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn bóng lưng anh. Bất chợt cảm thấy tự giận, Tổng Hải Thanh là ai chứ? Ích kỷ cực độ, là người phụ nữ bạc bẽo vô tình, bà ta sao có thể bỏ qua cơ hội này để đã kích nhà họ Vinh.

Toàn thân ướt lạnh cũng không sánh bằng sự rét buốt trong lòng, bên tai Vinh Hường giờ phút này đều là câu nói lúc trước của Hồng Mộ: hai mẹ con họ đều là những người tâm kế gian xảo giống nhau, chờ đến lúc phát hiện ra mình bị lợi dụng, con nhất định sẽ tin lời của mẹ!

Vinh Nhung lợi dụng anh, đây là chuyện mà cả đời này anh chưa từng nghĩ đến. Trong cái gia đình tình cảm đậm bạc này, anh cho là, ít nhất bọn họ còn có thể dựa vào nhau. Cô thiếu tình thương, anh có thể mang đến. Anh thiếu ấm áp, cô bù cho anh. Vậy mà hôm nay, tất cả tốt đẹp đều là giả tưởng.

Thì ra là ..... Mấy chục năm nay anh còn chưa nhìn thấu lòng cô.

Vinh Nhung mấp máy môi, nước mưa tràn vào miệng. Cổ họng mẫn chất không nói được lên một chữ, chẳng qua là giờ có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Cô bất chợt chạy nhanh về phía anh, dùng toàn bộ sức lực ôm anh từ đằng sau. Mặc kệ ai sẽ thấy, cũng không quan tâm tới thân phận cấm kỵ. Chỉ biết rằng nếu cô không ôm chặt anh, anh có thể sẽ biến mất....

Vinh Nhung chỉ biết lắc đầu, tựa vào lưng anh mà ô ô khóc thành tiếng. Trong lòng Vinh Hường tràn đầy tuyệt vọng, bàn tay ướt nhẹp của hai người chạm vào nhau, Vinh Hường gỡ từng ngón tay cô ra, sức lực không cho phép kháng cự. Ánh mắt lạnh bạc của anh khiến cho cô sợ hãi, Vinh Hường rất tỉnh táo nhìn cô, nhà từng chữ.

“Cho nên, bà ta nói đều là sự thật ..... Em có ý dẫn cha tới gặp bà ta? Có ý giúp bà ta trở về nhà họ Vinh?”

Đôi mắt cô trở nên trống rỗng, không còn chút sinh khí nào nhìn anh. Trong lòng Vinh Hường quặn đau, tiếng mưa rơi hòa lẫn với hô hấp trầm nặng, chờ rất lâu cũng không nghe được một câu phủ nhận hoặc một lời giải thích gượng ép từ cô. Lòng của Vinh Hường dần chìm xuống, ở nơi các linh hồn an nghỉ như thế này, tim của anh từng chút từng chút bị cô xé nát, cuối cùng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ không thể vãn hồi.

Tầm mắt của Vinh Nhung bị nước mưa làm cho mờ hồ, đôi môi tái nhợt run rẩy, lời muốn nói quanh co trong miệng cuối cùng cũng không chịu được mà vỡ tan, “Xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi .....” Cô liên tục nói lời xin lỗi, cuối cùng hóa thành những tiếng lẩm bẩm trong nước mưa.

Khóe miệng Vinh Hường lộ ra một tia giễu cợt, thật xin lỗi? Ba chữ vụn văng đó, chính là sự châm chọc tốt nhất đối với tấm chân tình ngu ngốc của anh.

Anh tiến lại gần cô hơn, cơ thể lạnh lẽo khiến cho cô lui về phía sau một bước. Ánh mắt sắc bén, từng chữ rõ ràng: “Nói với Tổng Hải Thanh, muốn vào được cửa nhà họ Vinh ..... kiếp sau!” Anh nâng môi cười khê. Ánh mắt kia, đâm vào tim cô khiến máu chảy nhỏ giọt, trong ánh mắt u ám của anh, cô có thể nhìn thấu những bi thương hỗn tạp trong đó. Cũng chính là khoảng cách vạch ra giữa hai người.

“Còn cô nữa, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, một giây cũng không muốn.”

Anh quyết tuyệt rời đi, nơi ngã tư hoang vu, chỉ còn lẻ loi mình cô ..... lệ rơi đầy mặt.

*

Nhà họ Vinh trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều, mất đi Hồng Mộ, hình như mất đi cả sự sống. Bà ngoại chưa đi, tâm tình Vinh Hường dù có hồngбет cũng cố gắng đè thấp tinh thần sa sút của mình trước mắt bà. Bên ngoài tươi cười, bên trong lại một mình trầm mặc. Thế giới của anh, cuối cùng chỉ còn lại mình anh.

Sau thất đầu của Hồng Mộ, bà Hồng quyết định quay về LA. Sau bữa tối bên gọi Vinh Kiến Nhạc vào thư phòng, Vinh Hường biết bà có chuyện muốn nói với Vinh Kiến Nhạc, đang chuẩn bị về phòng. Bà Hồng gọi anh lại, “Tiểu Hường, cháu cũng ở lại đi.”

Vinh Hường không hiểu chuyện gì, sắc mặt Vinh Kiến Nhạc có chút khó coi, hình như đoán được ý đồ của bà Hồng khi cố ý lưu lại Vinh Hường. Bà trầm mặc một lúc lâu mới mở lời, “Trong khoảng thời gian Mộ Mộ về Mỹ đã nói với mẹ chuyện của các con.”

Sắc mặt Vinh Kiến Nhạc đột biến, ngồi ở trên sofa không dám lên tiếng, khuôn mặt cũng chìm trong sự u ám.

“Chuyện Tổng Hải Thanh năm đó mẹ cũng biết rõ, cha cô ta ..... Là nhà họ Hồng chúng ta có lỗi với cô ta. Nhưng cùng với cô ta làm ra chuyện như vậy, con cũng không đứng. Tính tình Mộ Mộ từ nhỏ đã bướng bỉnh, mọi chuyện đều tự mình làm. Năm đó .....” Bà nhìn Vinh Hường, hình như có chút do dự, cuối cùng chỉ đành than thở, “Là cha mẹ chia rẽ nó với Cao Vũ, Cao Vũ lại chết trong tay con. Nó hận con, oán con cũng là chuyện thường tình.”

Vinh Kiến Nhạc bị nói đúng tâm sự, trong lòng đau đớn. Mặt giống như không có chút máu, “Mẹ, con đều hiểu. Là con có lỗi với cô ấy, cô ấy không yêu con đều là con tự chuốc lấy.”

Bà Hồng nhìn ánh mắt biến đổi của ông ta, cuối cùng dần trở nên bình tĩnh, “Mộ Mộ còn chưa kịp nói với con? Con bé quyết định trở về .....”

Vinh Kiến Nhạc chợt ngừng đầu, nhìn chằm chằm bà Hồng. Bà vẫn lạnh nhạt bình tĩnh, chậm chạp nói, “Con bé quyết định trở về, muốn cho con một cơ hội. Đã cùng con kết nghĩa vợ chồng hơn hai mươi năm, con bé muốn cho chính mình một gia đình hoàn chỉnh, một phần, cũng là vì không có đủ dũng khí để yêu. Đáng tiếc, con bé không được hưởng cái phúc này, còn chưa kịp nói điều gì.”

Vinh Kiến Nhạc ngẩn ra, tất cả lý trí đều biến mất không sót lại chút nào, hốc mắt cũng trở nên hồng hồng, từng giọt nước mắt rơi xuống, “Cô ấy muốn tha thứ cho con?” Một câu nói mà lú lú không thành lời cuối cùng vỡ òa, ông cúi thấp đầu. Chỉ yên lặng dùng tay bấm chặt vào đầu gối.

Vinh Hường buồn rầu, 1 giây trước khi xảy ra tai nạn, Hồng Mộ đã định nói cho anh biết quyết định của bà. Anh còn cho là Hồng Mộ không yêu Vinh Kiến Nhạc, anh không biết rằng giữa cha mẹ mình lại có yêu hận rồi rắm như vậy. Chỉ biết rằng Hồng Mộ rất để ý tới chuyện của Vinh Kiến Nhạc với Tổng Hải Thanh, nhưng nghĩ rằng Hồng Mộ cũng thâm chán ghét ông ta.

Thiếu chút nữa, cả gia đình bọn họ sẽ có cơ hội trở lại như lúc ban đầu. Chỉ kém một bước, là anh có thể hạnh phúc.

Vinh Hường đột nhiên bật dậy, tay nắm thành quyền, đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn trong ngực, “Con đi ra ngoài một chút.”

“Tiểu Hường” Bà Hồng vịn tay ghế sa lon đứng dậy, “Cùng bà trở về.”

Vinh Hường cùng Vinh Kiến Nhạc đều nhìn về phía bà Hồng. Bà có chút mệt mỏi, nói chuyện cũng yếu ớt mấy phần, “Mẹ đã mất con gái, chỉ còn duy

nhất một đứa cháu ngoại. Lúc còn sống, chỉ mong muốn có nó hầu hạ bên gối.” Lúc nói chuyện này bà nhìn Vinh Kiến Nhạc, ý tứ rất rõ ràng.

Vinh Kiến Nhạc có chút chật vật, khuôn mặt còn những vệt nước mắt chưa khô giờ lại lộ vẻ kinh ngạc khiến ông nhìn có chút tức cười. Ông hít sâu vài hơi, giọng nói kiên định không chịu thỏa hiệp, “Thật xin lỗi! Con đã không còn Mộ Mộ, không thể mất thêm con trai nữa.”

Về mặt bà Hồng khẽ thay đổi, bắt đầu lộ ra dáng vẻ của một vị trưởng bối quản lý việc nhà, “Không phải tôi đang cùng anh thương lượng, đừng quên. Anh được như hôm nay tất cả đều là nhờ nhà họ Hồng, đừng để tôi phải xuống tay với anh.”

Vinh Kiến Nhạc tím mặt, đè nén tức giận. Vinh Hường nhắm mắt, từ từ đi về phía bà ngoại, ngồi xuống bên cạnh bà.

“Bà ngoại, cho con một chút thời gian. Con còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, chờ cho mọi việc kết thúc ..... Con sẽ cho người một câu trả lời chắc chắn.”

Bà Hồng vẻ mặt ôn hòa, vuốt mu bàn tay anh, “Đừng khiến bà ngoại thất vọng, nơi này không ai cần con. Bà ngoại chính là người thân duy nhất của con.” Ý tứ gạt bỏ trong lời nói quá rõ ràng. Vinh Kiến Nhạc đóng sầm cửa rồi đi, Vinh Hường có chút nhức đầu. Hồng Mộ mất đi khiến bà Hồng chịu đựng quá lớn, bà oán giận, là rất bình thường. Vinh Kiến Nhạc mất phong độ như

vậy, là vì thực sự quan tâm đến anh sao? Hay là do tự ái của bản thân?

Nơi này... Thật sự không có người cần anh. Vinh Hường thở dài, lý do có chấp lúc đầu, bây giờ nhìn lại thấy thật buồn cười.

*

Bà Hồng rời đi vào ngày thứ hai. Từ đó Vinh Kiến Nhạc bắt đầu thường xuyên không về nhà, trong nhà cũng trở nên hiu quạnh. Vinh Hường cố ý quên đi người kia, ngồi một mình ở bàn ăn điểm tâm, một mình đón xe rồi đi. Lão Lưu bởi vì tai nạn xe mà biến thành người thực vật, tài xế mới bây giờ rất ít nói chuyện. Vinh Hường lạnh mặt ngồi ở sau xe, trong buồng xe cũng không khác gì hầm băng.

Tài xế mới chậm chạp không chịu cho xe chạy, Vinh Hường tức giận quát: “Làm cái gì thế?”

“Tiểu thư...”

Vinh Hường lác mắt nhìn chiếu hậu, thấy người kia đang đứng ở cửa trước thay giày, thu hồi tầm mắt, “Lái xe.”

“Vâng.”

Chiếc xe đi mất, ngón tay buộc dây giày của Vinh Nhung dừng lại, cắn cắn môi, lại tiếp tục buộc. Trong miệng đều là vị máu, cũng không xua tan được khổ sở trong lòng.

*

Anh ấy không muốn nhìn thấy cô sao, thật sự là chán ghét tới cực điểm. Ngay cả phòng ăn cũng không thấy bóng dáng anh, ở nhà cô trốn anh, ở trường học... Anh tránh cô. Không gian nhỏ như vậy, lại không hề chạm mặt nhau, Vinh Nhung nghe người làm nói qua chuyện anh có thể sẽ cùng Hồng lão phu nhân đi L.A, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ. Anh chỉ còn hai tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp, có phải kết quả thi tốt nghiệp trung học cũng chẳng có ý nghĩa gì, bọn họ thực sự sẽ không gặp nhau nữa?

Vinh Nhung ngồi trong phòng, ôm quyền album ảnh vào ngực, bên trong đều là những kỷ ức đẹp nhất từ thuở nhỏ của hai người. Nếu như thời gian có thể dừng lại ở đó thì tốt biết bao. Cô gập quyền album, đứng ở bên tủ quần áo thật lâu. Yên lặng lấy vali, xếp gọn tất cả đồ hành lý lúc đầu cô mang đến đây.

Chiếc vali cồng kềnh trượt xuống dưới sàn gỗ vang lên âm thanh chói tai, trên hành lang tĩnh mịch, Vinh Nhung tận lực giảm bớt tiếng động, hơi thở hỗn hển kéo chiếc vali. Vinh Hường đứng ở đầu cầu thang nhìn cô, hình như là mới vừa trở về từ bên ngoài. Mặt không đổi sắc.

Móng tay Vinh Nhung bấm vào lòng bàn tay tới trắng bệch, quá lâu rồi không có nói chuyện, do khản trương nên lòng bàn tay đầy mồ hôi, “Em... Về nhà.”

Anh đi từng bước lại gần, Vinh Nhung theo bản năng dán vào vách tường, bàn tay còn ngậy ngốc nắm quai túi. Vinh Hường đứng trước mặt cô, tỉ mỉ quan sát, dáng vẻ giống như vô cùng xa lạ. Đưa tay chống vào bên cạnh cô, cười trầm thấp: “Tôi không nghe nhầm chứ?”

“...”

“Về nhà? Cô đã thương lượng với Tống Hải Thanh chưa?” Anh nói lời lạnh nhạt, như từng dao đâm vào tim cô. “Khó khăn như vậy mới vào được nhà họ Vinh, vai diễn này cũng không dễ dàng như thế, tương lai nếu muốn quay về sẽ khó khăn gấp bội đấy.” Anh cúi người nhìn cô, tư thái mập mờ nhưng khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười, duy chỉ có ánh mắt là không hề mang chút nhiệt độ.

“Lần sau nếu muốn trở lại... Sẽ rất khó khăn. Cho dù có bị người khác chen ép tôi cũng sẽ không thương tiếc. Nghĩ cho kỹ...” Hơi thở của anh phả trên chóp mũi cô, đôi mắt khiến cho toàn thân cô phấp phấp lạnh.

Trái tim Vinh Nhung đã chết, anh còn nói... Còn nói rằng tất cả đều là diễn trò, ngay cả chuyện thiếu chút nữa bị Tống Hải Thanh đánh cũng trở thành

tiết mục của cô? Hốc mắt không chịu nổi tới mức đắng chất, cuối cùng cố kìm nén. Vinh Nhung quật cường nhìn anh, “Em không có cách nào... Nhìn anh rồi đi trước.” Thay vì trơ mắt ra nhìn anh rồi xa, không bằng để cô trốn đi trước.

Trong đáy mắt u tối của Vinh Hường, sâu kín lóe lên, cuối cùng hóa thành điệu cười hài hước. “Để làm gì? Chưa diễn đủ sao, đến cuối cùng còn muốn tỏ rõ tình cảm sâu đậm sao?” Nhìn dáng vẻ không tưởng tượng nổi của Vinh Nhung, anh chỉ càng cảm thấy những uất ức trong lòng trở nên rối rắm hơn. Anh cường thế áp chặt cô vào vách tường, nhìn gương mặt cô hoảng sợ, nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi cô. “Có muốn tôi cho cô một Good-bye kiss không? Hả?”

Vinh Nhung nhìn khuôn mặt anh đang tiến lại gần, không cảm mà khóc lên. “Ba” một tiếng vang lên thanh thúy khiến cô tỉnh táo vài phần, nhìn bàn tay mình vẫn còn đang run rẩy. Bởi vì hành động bất ngờ của cô, những sợi tóc ngang mắt của Vinh Hường khẽ rung động, không nhìn thấy rõ cảm xúc trong mắt anh, Vinh Nhung sợ sệt dính sát vào tường, chỉ sợ anh bộc phát.

Vinh Hường chỉ đứng thẳng dậy, đi về phía phòng của mình. Trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Trước khi tôi đổi ý, cút nhanh một chút.”

Vinh Nhung nhìn bóng lưng tịch mịch của anh, nước mắt hung hăng tràn ra. Tầm mắt mơ hồ chỉ còn nhìn thấy bóng dáng anh dần xa, cô ở sau bóng lưng anh nhẹ nhàng nói: “Anh, em thật sự, thật sự yêu anh...”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21

Vinh Hường cố ý xem nhẹ cơn đau nhói từ ngực truyền tới, vội vã xoay người vào trong phòng, "rầm!" một tiếng cánh cửa đóng sầm lại. Anh không thể nhìn, không thể nghĩ. Mỗi một câu, mỗi một giọt nước mắt của cô đều như một roi quất vào trái tim của anh. Không trở lại được, cái gì cũng không thể trở lại. Anh nhắm chặt mắt, vì ra sức nhắm chặt mắt lại mà hai bên vành mắt trở nên rất đau. Cô là con gái của Tổng Hải Thanh, anh lần lượt nhắc nhở mình.

Điện thoại di động ở trong túi áo của anh run lên, nhìn màn hình âm u mà cả gương mặt của anh trở nên lạnh lẽo.

"Thiếu gia, bản số xe mà cậu nói tôi đã điều tra rồi. Chủ xe đã sớm báo mất đồ rồi...chiếc xe bỏ lại ở hiện trường tôi đã điều tra, người đó nhìn rất quen mắt, chính là lính của anh Nhạc...."

"Tôi biết rồi." Vinh Hường phiền não cắt đứt báo cáo của Nhạc Lô, nhà họ Vinh còn có thể bản hơn được nữa sao?

"Gần đây Tổng Hải Thanh cũng không có hành động gì, chỉ là...."

"Có gì cứ nói."

"Giống như là bà ta rất thân với anh Nhạc...."

Vinh Hường nắm chặt điện thoại di động, cảm dưới căng cứng lên, cuối cùng không có cảm xúc gì chỉ "ừ" một tiếng, điện thoại di động từ từ trượt vào túi áo. Anh ngừng thờ lư ý động tĩnh bên ngoài, thật lâu cũng không có âm thanh, cô đi chưa? Vinh Hường khẽ thở dài, cô đi cũng tốt.

Ít nhất... Nhà họ Vinh này tất cả đều bản thủ, cô không cần vội lấp mình trong đó. Nếu vậy thì trong lòng cô anh cũng còn có thể lưu lại một chút điểm tốt?

Vinh Nhung đứng ở ngoài cửa thật lâu, từ từ kéo hành lý rời khỏi Nhà họ Vinh. Nơi này, mỗi một lần rời đi, cũng làm cho anh và cô càng tổn thương thêm một phần. Mỗi một lần, cũng làm cho bọn họ càng thêm xa cách. Vinh Hường nhìn cô nhìn bóng lưng yếu ớt đơn độc từ từ biến mất, lòng của anh cũng bị xé ra từng chút một.

***

Lúc Tổng Hải Thanh tìm được Vinh Kiến Nhạc thì ánh mắt lập tức bốc lửa. Trên người của ông còn vương lại mấy món đồ của phụ nữ, ngón tay đỏ chót của bà liền nắm lại thật chặt. Vinh Kiến Nhạc hít mắt nhìn bà, cười lạnh một tiếng, rồi sau đó nhắm mắt lại. Ly rượu trong tay mới vừa giương lên một nửa thì lập tức bị bà đoạt đi, trực tiếp ném xuống đất.

Lập tức trên đất tràn đầy mảnh vỡ, những người trong phòng đều thức thoi mà đứng sang một bên. Vinh Kiến Nhạc cũng không phát cáu, đưa tay lấy một cái ly khác. Tổng Hải Thanh nhìn bộ dáng của ông liền phát bực, lập tức diu ông đứng dậy. Ngũ quan xinh xắn cũng đã phần nộ đến cực điểm, đến bây giờ ông vẫn không quên được Hồng Mộ, đến lúc cô ta chết thì bà cũng đánh không lại?

"Ông muốn uống tới chết để đi bồi cô ta sao?"

Hơn phân nửa sức nặng trên người Vinh Kiến Nhạc đều đè lên vai của bà, Tổng Hải Thanh thiếu chút nữa đã ngã lên sô pha, oán hận mà trừng mắt nhìn

ông. Vinh Kiến Nhạc nhìn dáng vẻ bà tức giận, thì bỗng nhiên lại cười nói: "Đúng là tôi thật sự rất muốn đi với cô ấy, nhưng đáng tiếc là tôi không còn mặt mũi nào để nhìn cô ấy nữa."

Sắc mặt Tống Hải Thanh càng thay đổi: "Vinh Kiến Nhạc, làm cũng đã làm. Bây giờ mới hối hận có phải có chút giả mù sa mưa không?"

Vinh Kiến Nhạc không nói lời nào, đè nén cơn giận trong lòng. Ông sợ sẽ thật sự bóp chết người phụ nữ này, ăn nói lung tung, lòng dạ như rắn độc, trên đời này còn có từ ngữ nào thích hợp hơn để so sánh với bà ta? Nếu không phải là bà ta thì sao ông lại có thể rơi vào hoàn cảnh này? Ít nhất, ít nhất ông còn có thể nhìn thấy cô, nhìn thấy Hồng Mộ sống sờ sờ ở trước mặt ông.

Tống Hải Thanh cười nhạo, khoe môi hơi cong lên: "Ông đừng nói cho tôi biết là ông có lương tâm để lo lắng?" Bà hùng hổ hăm dọa, tuyệt không nề tình: "Ông cho rằng mình là người tốt sao? Là ai khi phát hiện ra cô ta tìm luật sư đòi bồi thường của Vinh thị lập tức luống cuống, là ai khi biết cô ta thật sự muốn ly hôn thì sợ tới mức không còn biết gì?"

"Cô câm miệng cho tôi!"

Vinh Kiến Nhạc tức giận hất bà ra, một bụng tức giận nhưng lại không có chỗ xả. Tống Hải Thanh nói không sai, ông không phải là người tốt. Ông luôn nói là ông yêu Hồng Mộ, nhưng cuối cùng vẫn không đánh bại được sức hút của ông đối với tài sản nhà họ Hồng, ông phản đầu nửa đời người Vinh thị là tất cả của ông. Ông phản bội hôn nhân, phản bội tình yêu, cuối cùng còn vì ham muốn của bản thân mà bày ra vụ việc mưu sát này. Trên đời này ông là người không có tư cách nhất để chỉ trích Tống Hải Thanh....

Ông không còn mặt mũi nào để nhìn Hồng Mộ, cũng không có dũng khí để đi nhìn người đã chết kia.

Người trong phòng đều đã sớm giải tán, chỉ còn lại hai người ông và Tống Hải Thanh. Tống Hải Thanh nhìn ông dần dần tỉnh táo lại, liền mềm nhũn ngã vào trong lòng ông: "Tất cả đều đã qua, chúng ta đã gây ra chuyện ác cho dù có chết cũng không đền bù được gì. Chỉ bằng chúng ta hãy sống thật tốt."

Vinh Kiến Nhạc nhìn bà, đáy mắt đều là sự đau thương. Men say để cho cả người ông lạnh đến thấu xương, nhìn tay của bà đang chạy dọc trên người của mình, rồi từ từ găm cắn môi của ông. Rốt cuộc ông vẫn bị bà làm cho phát hỏa, xoay người đè bà ở dưới thân, xé rách từng cái một, mang hận ý mà xông vào.

Tại sao đến cuối cùng ông chỉ có thể dựa vào vào bà, rõ ràng người phụ nữ này ông vừa chán ghét vừa hận cực kỳ. Nhưng mà bà có thể đem toàn bộ sự ích kỷ, ý niệm vô sỉ của ông làm cho nó trở nên hợp lý, bà luôn có thể làm cho ông yên tâm và thoải mái, quang minh chính đại sống ở dưới ánh mặt trời.

Nhìn gương mặt của Tống Hải Thanh, trong đầu ông luôn hiện lên dáng vẻ hoan ái ngấm ngấm chịu đựng của Hồng Mộ, bộ dạng bà khê cắn cắn môi. Nhưng khi bà cố tình làm vậy thì lại làm cho toàn thân ông dần lên một cảm giác hưng phấn và dục vọng muốn chinh phục, còn Tống Hải Thanh, bà có thể lấy lòng ông, thế nhưng ông lại không muốn. Đến cuối cùng tâm lý mâu thuẫn này là thế nào? Vinh Kiến Nhạc nảy sinh ý định ác độc muốn ở trên người bà đời lâu. Ông không muốn thừa nhận, chết cũng không muốn thừa nhận bọn họ là cùng một loại người.

Ông leo lên người bà, đè bà ở trên ghế sofa. Từ phía sau mà đâm vào, hung hăng và chầm.

Tống Hải Thanh biết ông đang phát tiết trong cơ thể bà cho tới bây giờ cũng chỉ là phát tiết, nhưng bà không quan tâm. Bà thương ông, nói bà ti tiện cũng tốt, nói bà đáng thương cũng được. Bọn họ vốn là cùng một loại người, trời sinh đã ích kỷ, từ ở nơi dưới chót mà từng chút bò lên, té cũng không dậy nổi. Vinh Kiến Nhạc bị sự tự ái của chính mình ép tới không thở nổi, không dám đối mặt đối với thực tế. Tống Hải Thanh thì lại biết, bọn họ giống nhau. Trừ bà ra thì không người nào có thể an ủi được Vinh Kiến.

Đây chính là nguyên nhân mà bà lần lượt dụ đến ông mắc câu, bà quá hiểu con người này.

Vinh Kiến Nhạc ở trong cơ thể bà đạt được cao trào, toàn bộ đều phóng thích trong cơ thể bà; sau cao trào là cảm giác vô vọng và trống rỗng đáng úp lại. Ông từ trong cơ thể bà rút ra, nhắm hai mắt lại nói: "Chuyện này tôi không muốn để cho tiểu Hường biết, thử tôi đã từng hứa tôi sẽ cho cô. Cô không cần phiền chọc nó nữa."

Tống Hải Thanh thở hổn hển, đầu óc vẫn còn ở trong cơn cao trào mà chưa hoàn hồn. Nhẹ nhàng chống đỡ thân thể mềm yếu lên nhìn ông: "Yên tâm, tôi sẽ đối đãi với nó rất tốt." Tôi nhất định sẽ chờ đợi nó thật tốt....

***

Ngay đến cả Trương Mạch luôn chậm chạp cũng phát hiện ra Vinh Nhung khác thường, cô luôn ngủ gật khi đi học. Lúc ăn cơm lại cơm nuốt không trôi, luôn nhìn về phía bài thi mà ngẩn người. Dáng vẻ hoảng hốt, giống như hồn phách không biết đi tới nơi nào. Đại khái cụm từ diễn tả dáng vẻ bây giờ của cô chính là hồn bay phách lạc.

"Cậu và Vinh Hường cũng không phải là cãi nhau, nhưng mà tại sao cơm nước lại ăn không vào? Tình tình của anh ta như vậy, không hò hét

là tốt rồi!" Trương Mạch không hiểu Vinh Nhung lắm, không phải là cô luôn luôn có biện pháp giữ chặt Vinh Hường sao? Vinh Hường cũng không phải bị cô ăn sạch sành sanh, bây giờ tại sao trở về điểm ban đầu.

Vinh Nhung nhìn cô một cái, vẻ mặt đờ đẫn của cô làm cho lòng của Trương Mạch nhúu chặt lại. Hai anh em này tính khí không hợp nhau ở cùng một chỗ cũng không có ngày nào được tốt đẹp, trong trái đất này không tìm được đôi anh em nào kỳ lạ như hai người này.

“Anh ta không phải là vì giận chuyện của mẹ cậu mà giận chó đánh mèo chứ? Đã sớm nói với cậu rồi người này tính tình quá xấu không cứu được, không phân biệt tốt xấu. Chuyện này có quan hệ gì với cậu, mấy năm trước mỗi ngày anh ấy đều khi dễ cậu còn chưa tính, bây giờ thì càng quá đáng. Nâng cậu lên thật cao rồi độc ác mà ném cậu xuống, lòng của người này thật quá độc ác mà.” Trương Mạch suy nghĩ một chút lại tự mình nói tiếp, “Chỉ là cậu nhường anh ấy một chút đi, mẹ của anh ấy mới xảy ra chuyện, tâm trạng không tốt cũng có thể hiểu. Chúng ta là người trưởng thành, không nên chấp nhất với một con quỷ ngây thơ, ha”

Vinh Nhung mím chặt môi không nói lời nào, ánh mắt rơi vào trên sách học, không hề có tiêu cự, mơ mơ hồ hồ. Tay không tự chủ là luồn vào cặp sách, siết thật chặt một mảnh nylon nhỏ. Kế hoạch sinh con mà nhân viên bán hàng ở cửa hàng đồ dùng, dùng ánh mắt mập mờ đưa cho cô làm cho đầu óc của cô đến bây giờ vẫn ong ong, sống lưng trở nên lạnh lẽo.

Trương Mạch nói hồi lâu cũng không thấy cô phản ứng, đưa tay quơ quơ ở trước mắt cô, “Này, Vinh Nhung?”

Vinh Nhung liếc nhìn cô một cái thật sâu, Trương Mạch bị cô nhìn như vậy thì đáng vẻ liền trở nên hoảng hốt, lúng túng hỏi: “Cậu... Có phải là không thoải mái hay không? Cần đi bệnh viện không?”

Bệnh viện? Cả người Vinh Nhung lập tức toát mồ hôi lạnh, bỗng nhiên đứng dậy. Động tác quá nhanh nên đụng vào một canh của bàn học, sách rơi tán loạn trên mặt đất. Học sinh trong phòng học đều nhìn về phía cô. Vinh Nhung thở hổn hển, sau một hồi mới chậm rãi lắc đầu. Trương Mạch càng lo lắng hơn, đáng vẻ của

Vinh Nhung như vậy đúng là quá khác thường, nhất định đã có chuyện gì, rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Vinh Nhung xin về nhà nghỉ ngơi, lúc Trương Mạch ở cùng Dịch Phong không tránh được chuyện cô tám cho anh nghe, nhìn thấy gương mặt của Vinh Hường hắc trở nên đen lại cô lại càng không ngừng được bắt đầu nói nhiều hơn.

“Gần đây không biết Vinh Nhung bị làm sao nữa, hoàn toàn không có tinh thần. Tinh thần hoảng hốt, nhìn đáng vẻ giống như là bị người khác ức hiếp quá mức rồi. Thật đáng thương...”

Vinh Hường tự nhiên mà ăn, đáng vẻ chả có tí xao động gì càng làm cho Trương Mạch thêm căn răng nghiến lại.

Dịch Phong ở dưới đáy bàn đá cô một cước: “Chẳng phải mỗi tháng nữ sinh đều có vài ngày bất tiện sao, nói không chừng cô ấy cũng giống em, chu kỳ sinh lý tới thì trở nên nóng nảy.”

Trương Mạch trừng mắt nhìn anh, “Nói vậy, bộ lần đầu tiên cậu ấy có chu kỳ sinh lý sao? Tại sao trước kia không lường trước. Ai, không đúng, người nào tới chu kỳ sinh lý mà trở nên nóng nảy hả?”

Dịch Phong giả bộ mất thính giác, yên lặng mà ăn. Trương Mạch giận Vinh Hường đáng vẻ bình tĩnh của anh, nói lâu như vậy mà anh cũng không có tí phản ứng nào cả. Một chút phản ứng tự giác cũng không có, cô ai oán mà đâm chọt vào món ăn: “Đáng vẻ của cậu ấy nếu không phải là người thân thiết thì con tưởng là cậu ấy đang mang thai nữa chứ, so với trong phim điện ảnh cũng không khác gì nhau. Nhưng rõ ràng cậu ấy không thể mang thai, cậu ấy đâu có bạn trai đâu. Cũng không thể nào giống Maria...” Trương Mạch hao tâm tổn sức chống cằm say sưa.

Dịch Phong uống một ngụm nước thì bị sặc tại ngay cổ họng, bị lời nói của Trương Mạch làm cho hốt hoảng: “Khụ, em nói những nói cuối gì đấy.” Anh quay đầu lại nhìn Vinh Hường, chỉ thấy ánh mắt của người nọ phức tạp nhìn chằm chằm vào Trương Mạch, ánh mắt đó giống như một giây kế tiếp sẽ xông lên cắn chết cô. Dịch Phong thường quen bao che khuyết điểm giúp người nào đó, liền vội vàng che giấu, ngượng ngùng cười làm lành nói: “Đừng để ý tới cô ấy, suy nghĩ của cô ấy hơi xa rồi.”

Huyết thái dương của Vinh Hường nhảy thành thạch, lòng bàn tay trở nên ướt đầm. Trong đầu vẫn lần quần việc lần trước ở phòng cô, lúc đó anh bị quá nhiều tức giận đè ép, hoàn toàn không có suy tính đến chu kỳ an toàn của cô. Anh đúng là không cẩn thận, tại sao không có chú ý tới những thứ này. Trước kia mỗi lần tới chu kỳ sinh lý của cô anh đều nhớ rất rõ ràng, gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện. Anh nhất thời cũng quên mất, lại vào đúng lúc này...

Tại sao, lại là lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22

Bốn năm sau...

"Vinh Nhung, có người tìm."

Nghe giọng nói nhưng không thấy người đâu, Vinh Nhung bất đắc dĩ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Tần Lộ đá văng cửa phòng ra trên tay xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào. Tần Lộ nhún mày, vẻ mặt chán ghét nhìn cô: "Cậu muốn ngăn cách với thế giới bên ngoài tới khi nào? Cậu có chỗ nào giống người

hiện đại chứ, điện thoại di động không cần, QQ không chơi. Cậu dứt khoát xuyên về cổ đại được rồi đó."

Vinh Nhung chỉ cười cười không trả lời. Chậm rãi mở tủ treo quần áo ra tìm áo khoác, Tần Lộ sớm đã tập thành thói quen cô như vậy. Cô đá giày cao gót rồi ngồi xuống gác chân lên ghế, liếc mắt nhìn cô thay quần áo.

"Cậu có cần hay qua loa như vậy không? Cho dù là mẹ cậu tìm đối tượng hẹn hò cho cậu, nếu cậu không muốn gặp người ta thì cũng không cần qua loa tới mức vậy chứ. Tốt xấu gì cũng nên gọn gàng lại một chút khi ra khỏi cửa." Tần Lộ im lặng, đáng người Vinh Nhung vô cùng đẹp, nhưng cô ấy lại có tình ăn mặc quê mùa. Nếu không phải là cô nài ép lôi kéo cô ấy đi mua quần áo mấy lần, thì không biết là cô ấy có chủ động đi mua quần áo không nữa.

"Có vấn đề gì sao?" Vinh Nhung về phía chiếc gương to, nhìn quần áo màu xám tro trên người một chút, nó rất thoải mái, cô đẩy gọng kính đen ở chóp mũi lên, cười cười đầy hài lòng.

Tần Lộ chán nản, nằm dài ở trên bàn sách làm dáng vẻ bội phụ cô: "Chị ơi, bộ trong mắt chị tất cả mọi người đều là cường gian hay sao. Rốt cuộc là cậu muốn cất giấu sắc đẹp của mình cho ai vậy?" Mỗi lần thấy cô cố ý giả trang thành người già dặn có kinh nghiệm, cố ý hóa thành một cô gái xấu xí, thì Tần Lộ liền nhón nha nhón nháo.

Vinh Nhung cười cười chọt vào ót của cô: "Nếu mình không phải là bông cúc đại nỏ, thì cậu có thể thành Sayuri sao?"

(Sayuri (小百合): Đây là từ tiếng Nhật thường dùng chỉ tên dễ thương của con gái, có nghĩa là lily)

"Cắt..." Tần Lộ khinh bỉ nhìn cô, "Trời đã tối rồi cậu nhanh chóng đi xuống lầu đi, người ta vẫn còn chờ đấy. Người này cố chấp không chịu đi, mặc kệ mọi thứ xung quanh, vẫn còn kiên trì đấy."

Vinh Nhung nghĩ đến người dưới lầu thì lập tức cảm thấy nhức đầu, lè mề mà đứng ở cửa. Đứng ở trước ký túc xá mà lăm lết nhìn trái nhìn phải, không ngờ cô không nhìn thấy Chung Hách. Hai tay Vinh Nhung bỏ trong túi áo, đôi giày bông màu xanh dương mềm nhũn đá ở trên sàn nhà, trong lòng không ngừng nhớ lại, làm cách nào để đuổi tên kia đi.

Chung Hách đứng ở phía sau, anh cao hơn cô cả một cái đầu, từ từ đi về hướng của cô. Sau đó từ bỏ vai của cô mà nhô đầu mình ra: "Nghĩ xem coi nên đuổi anh đi như thế nào sao?"

Vinh Nhung bị anh làm cho hoảng sợ, phản xạ có điều kiện mà nhảy đến phía trước một bước dài. Chung Hách buồn cười nhìn cô: "Thì ra tin đồn bên ngoài là thật."

"...Tin đồn gì?"

Chung Hách cười cười, trong mắt hiện lên một tia sáng: "Chúng ta thế này làm cho mọi người truyền miệng nhau rằng em có churong ngay khi kết giao với người khác, hơn nữa..." Anh cố ý dừng một chút, ho nhẹ một tiếng, "Nói em đặc biệt ghét đàn ông đến gần."

"...."

Chung Hách nhìn dáng vẻ ngây ngô của cô, trong lòng có ý định chọc ghẹo cô sâu hơn: "Này, nói thật đi, không phải là em thích con gái đó chứ?"

"...." Vinh Nhung mở đôi mắt to tròn ở phía sau gọng kính trừng mắt nhìn anh.

Chung Hách nhìn dáng vẻ tức giận của cô thì tâm tình càng trở nên tốt hơn, thì ra là cô gái này nhìn lạnh lùng như đồ bỏ đi nhưng khi nổi giận thì lại làm cho người ta vô cùng hả hê. Anh nắm chặt tay cố gắng kiềm chế nụ cười của mình: "Khụ, dù sao thì chúng ta cũng hợp tác với nhau. Mẹ em cũng sẽ không nữa buộc em đi xem mắt nữa, ba anh cũng sẽ không vì chuyện của anh mà nổi giận. Cho nên, giới tính của em... anh sẽ giúp em giữ bí mật."

Vinh Nhung nhìn người nào đó sắc mặt hả hê, cũng không có hứng thú đâu mà đùa giỡn với anh, bày ra một dáng vẻ nghiêm trang gật đầu: "Cám ơn, thật ra thì mẹ em đã sớm biết. Nếu không thì sao bà ta lại không gấp gấp thu xếp chuyện xem mắt cho mình chứ."

"...." Lần này đến lượt Chung Hách tròn tròn mắt, cô, cô quả nhiên là người khéo léo?!

Vinh Nhung không có tính nhẫn nại để cùng với anh nói chuyện, nhả lại mày: "Anh cũng diễn trò quá mức rồi đó, làm gì mà cuối tuần nào cũng chạy tới trường học của em trình diện thế. Công ty của anh đóng cửa rồi à?"

"...Em có cần quyền rửa anh đến vậy không?" Chung Hách tròn trố mắt, chậm rãi đốt lửa: "Mẹ của em không liên lạc được cho em, nên trực tiếp gọi cho anh. Bảo ngày mai anh đón em về nhà ăn cơm."

Vinh Nhung bắt đầu dĩ than thở: "Em biết rồi. Vậy anh về sớm một chút đi, em lên lầu đây."

Nhìn thấy cô chuẩn bị đi lên lầu, thì vội vàng dừng lại động tác đang đốt điều thuốc của mình, trong miệng vẫn còn ngậm lấy điều thuốc, lông mày nhíu chặt lại. Hai tay không ý thức được mà bắt lấy cổ tay trắng nõn của cô, "Em thật sự coi anh như cái ông chuyện lời à?"

Vinh Nhung hất tay của anh ra, chậm rãi lau cánh tay của mình, chân mày cũng nhíu lại thật sâu: "Chung thiếu gia còn có gì chỉ giáo?"

Chung Hách nhìn cô đang lau chùi cổ tay mình thì sắc mặt tối sầm lại, còn làm như vậy sao? Không phải anh chỉ đụng cô một chút thôi sao, cũng không

dẫn bệnh truyền nhiễm gì, không lẽ cô thích sạch sẽ tới vậy à! Lòng mảy của Vinh Nhung nhúu chặt lại thành chữ xuyên (川), cổ tay bị cô vô thức mà chui tới đồ bưng.

Chung Hách nhìn động tác của cô càng lúc càng nhanh, cổ tay đều đã đỏ lên cũng không bỏ qua. Làm cho anh có chút buồn bực, "Vinh Nhung đủ rồi, không phải chỉ đựng em có một cái sao. Tại sao nhất định phải làm khổ mình vậy chứ."

Vinh Nhung không để ý tới anh, động tác vẫn tiếp tục, trong miệng hình như còn mơ mơ hồ hồ ngập ngừng nói gì đó. Chung Hách hình như nhìn ra chút gì, lại cảm thấy không giống lắm, cẩn thận gọi cô: "Này...."

Vinh Nhung ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt là không giống bình thường, ánh mắt hoảng loạn, "Em.. biết rồi, ngày mai gặp." Nói xong cũng vội vã chạy lên lầu. Chung Hách đứng tại chỗ, sững sờ nhìn điều thuốc trong tay còn chưa cháy hết. Trợn mắt há hốc mồm sau đó thì cảm thấy có chút buồn cười, cô gái này rất thân bí lại còn làm nhảm gì đó. Sau đó anh dập tắt điều thuốc, xoay người rời đi.

***

Tần Lộ đang trước gương tay múa chân khoe chiến lợi phẩm hôm nay của mình, bỗng nhiên cửa phòng bị người khác đẩy ra. Vinh Nhung vội vàng hấp tấp xông vào, Tần Lộ đang muốn chèn ép cô mấy câu thì thấy Vinh Nhung đi lại thùng đồ dùng của mình, ôm một đồng sữa tắm xà bông thơm sữa rửa mặt cái gì cũng bị cô gom vào trong cái chậu của mình, rồi ôm chậu nước rửa mặt vọt vào phòng tắm.

Tần Lộ vội vàng đem váy trong tay ném lên giường, từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc mỡ đã chuẩn bị tốt.

Chờ Vinh Nhung ướt nhẹp đi ra ngoài, thì Tần Lộ mới ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cánh tay của cô qua tí mĩ mà nhìn. Quả nhiên là trên cánh tay, trên lưng đều là dấu vết xanh xanh tím tím. Cô vừa than thở vừa giúp Vinh Nhung bôi thuốc, không nhịn được lại mắng mấy câu: "Rốt cuộc cậu muốn đem chính mình ngược đãi thành cái dạng gì mới cam tâm hả? Mình thật sự không hiểu, người hai mươi hai tuổi có thể trải qua những thứ gì. Cậu cũng đừng như mình chơi qua cái thanh xuân đau đớn gì, phần nữ tuyệt đối không thích hợp với cậu."

Vinh Nhung không nói lời nào, mái tóc ẩm ướt rủ dài trên mặt, hốc mắt hồng hồng nhìn sàn nhà.

Tần Lộ biết lúc này cô không có trả lời mình, chuyện này đã sớm thành thói quen. Nhưng cô vẫn có chút bực, cho nên sức lực trên tay cũng độc ác thêm mấy phần, "Cậu nói một chút đi, cậu có nơi nào như một nữ sinh bình thường. Bốn năm đại học, không yêu không nói chuyện với bất kỳ nam sinh nào, không cho nam sinh đến gần trong phạm vi một mét. Thậm chí ngay cả nữ sinh cũng không có mấy người hợp với cậu. Ai, mình thật không rõ, tự phong bế mình làm gì, không phải là cậu có bóng ma tuổi thơ hay là cha mẹ ly dị gì chứ? Cha mẹ cậu rất tốt đẹp, mỗi báo đều đăng tin họ là vợ chồng đầm thắm với nhau, cậu có chỗ nào giống như là người có bóng ma chứ?"

Vinh Nhung rút cánh tay của mình về, giống như một đứa trẻ đang phát cáu ôm lấy cánh tay của mình không nói lời nào. Tần Lộ bị đáng vẽ của cô làm cho vui vẻ, một bụng bực bội đều từ tan biến.

Sau khi tắt đèn Vinh Nhung nằm ở trên giường ngơ ngác nhìn trần nhà, trong đầu như có vấn gì đó sắp hiện lên rõ ràng rồi lại bị cô đè ép xuống. Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc trong một mảnh yên tĩnh cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại....

Chất lỏng đỏ tươi không cầm được mà phun ra, từng giọt nhỏ chảy ra ngoài không ngừng. Người đàn ông ở trên người cô, cả người anh đều là mồ hôi từng giọt từng giọt mà rơi trên ngực của cô, chất lỏng chất chất theo môi của anh xâm nhập vào răng cô. Trong thân thể tất cả trí nhớ đau khổ bắt đầu hồi phục, anh đang trên người cô lưu lại dấu vết cho đến bây giờ vẫn còn, che giấu sâu như vậy, nhưng làm thế nào cũng không đánh lại vết thương sâu nhất trong đáy lòng.

"Gặp lại, chúng ta không là gì của nhau. Anh em... cũng không."

Vinh Nhung không nhịn được mà khóc lên, đưa tay vòng qua cổ của anh. Anh giống như ảo ảnh trong nước, khi ngón tay cô điểm nhẹ vào thì anh từ từ đỏ bết, từ từ biến mất không thấy gì nữa. Hồ hấp nặng nề của anh rõ ràng vẫn còn ở bên tai, lúc ôm cô vẫn còn ấm áp rõ ràng như vậy. Nhưng rốt cuộc vẫn không sờ được, không chạm được.

Vinh Nhung khóc thành tiếng, liều mạng kêu tên của anh, Vinh Hưởng...Cổ họng như cái gì đó làm cho mắc kẹt, một âm tiết cũng không phát ra được. Nhanh chóng cả người cô đều ướt đầm mồ hôi, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh biến mất không tung tích.

"Vinh Nhung mau tỉnh lại?"

Vinh Nhung mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt Tần Lộ nóng nảy. Bên cạnh còn có hai bạn cùng phòng khác, trên mặt họ đều là hoảng sợ và kinh ngạc, kỳ lạ mà nhìn chăm chăm vào cô.

"Cậu.... lại gặp ác mộng rồi hả?"

Vinh Nhung giờ tay lau đi mồ hôi lạnh trên mặt của mình, yên lặng rũ mắt xuống, "Lại đánh thức các cậu rồi?"

Tiểu Diệp mất hứng lắm bả: "Biết mình có tật xấu còn ở trường, trong nhà có tiền như vậy. Sao không ở trong nhà đi."

Vương Oánh đứng ở bên cạnh đẩy cô một cái, Tiểu Diệp bĩu môi trở lại giường của mình nằm xuống, oán hận mà ôm Tiểu Hùng trên giường lật người đưa lưng về phía cô. Tần Lộ giúp cô chỉnh lại chăn: "Được rồi ngủ một giấc đi, cũng không phải là lần đầu tiên cậu ấy nói như vậy, nói năng chua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hũ. Cái gì cũng đừng nghĩ."

Vinh Nhung cười khỏ, lời cảm ơn cũng nói không ra. Trong phòng lại một lần nữa tắt đèn, lập tức cả phòng đều tối đen. Vinh Nhung lặng lẽ lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, đã hai giờ sáng. Cô nhẹ nhàng đưa di động đến ngực mình che lại, người khác cũng không biết, không phải là cô không có điện thoại, cũng không phải là không cần. Điện thoại di động của cô chỉ có một số, mà số của cô cũng chỉ có người kia biết.

Cổ tình, bốn năm, một lần nó cũng không vang lên.

Sợ là người nọ đã sớm quên cái số này rồi, Vinh Nhung yên lặng nhìn dãy số duy nhất trong điện thoại di động, vẫn là số của Vinh Hương bốn năm trước.

Anh rời đi hai năm trước, cứ mỗi khi hai giờ sáng cô tỉnh lại, cô đều sẽ ngáy ngốc bấm gọi số này. Trừ tiếng thu âm của phụ nữ nhắc nhở không gọi được ra thì chẳng có cái gì cả, chỉ lưu lại một tia tuyệt vọng mà thôi.

Từ từ cô cũng không gọi nữa, bắt đầu gửi tin nhắn, mỗi rạng sáng tỉnh lại trong đầu đều là mớ hỗn độn; giấc mơ và thực tế dây dưa với nhau, ôm điện thoại di động cô giống như một kẻ điên mà kẻ ra nỗi nhớ nhung của chính mình. Một cái đáp lại cũng không có, nhưng cô cũng không hề tuyệt vọng nữa. Cô luôn cười nghĩ đến, anh đang một chỗ khác, nhìn thấy được lòng của cô.

Cô nhớ anh, nhớ tới phần tâm tình chận thật của anh.

***

Ngày thứ hai trở về nhà họ Vinh, Tần Lộ lục lọi trong tủ quần áo của Vinh Nhung một lúc lâu, cuối cùng là đem cô chỉnh sửa thành một người khác. Váy dài màu đen, giày cao gót màu đen tinh tế, tóc dài bị cô dùng cây uốn điện cuốn lên rồi xả dài ra. Vinh Nhung có thói quen quơ tay lấy gọng kính đen ở trên bàn, Tần Lộ đánh một cái vào cổ tay của cô: "Mình phải nói một chút nha, cậu nhìn đi, trong tủ treo một dây quần áo toàn màu đen, cậu cho rằng bản thân mình là nữ tu sĩ à?"

Vinh Nhung xoay người lại sờ cổ chân, "Màu đen dễ mặc, cũng sẽ không phạm sai lầm. Cái đó....mình có thể đổi đôi giày này không. Như vậy sẽ rất đau chân, mình chỉ là đi về nhà, cũng không phải là đi dự tiệc, cần gì ăn mặc như vậy? Sẽ dọa đến người trong nhà."

"...." Tần Lộ nhìn cô, không tiếng động mà cho cô một khẩu hình miệng, NO!

Vinh Nhung kéo mép váy đi xuống lầu, Chung Hách từ xa đã nhìn thấy động tác chĩa ra gì của cô, gương mặt nghiêm trang lại. Vinh Nhung vừa mới đi tới gần anh, thì anh liền bật cười, vô cùng không có hình tượng mà cười đến run bả vai. Vinh Nhung nghiêm mặt lại, lạnh lùng đứng ở đó. Chờ anh cười xong mới nói, "Cười đủ rồi à, nếu cười đủ rồi thì mau chóng tìm chỗ nào đó để tôi thay bộ đồ khác đi, nhìn kỳ cục muốn chết."

"Đừng, em như vậy mới giống con gái đó."

Không ngờ cô gái hơn hai mươi tuổi cuối cùng cũng có thể ra dáng được một chút rồi?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23

Mặc dù Chung Hách không phải là dạng con nhà giàu hay ăn chơi trác táng, cũng rất hiểu lễ nghĩa, nhưng lại lôi kéo Vinh Nhung đến cửa hàng để mua quà tặng. Vinh Nhung xụ mặt đi theo bên cạnh anh. Trong lòng oán thầm, giả bộ cái gì giả bộ, thanh danh của mình ở bên ngoài nổi đến thế nào rồi, mà còn trông chờ vào ít đồ này để gây ấn tượng sao. Cũng đâu phải lần đầu tiên anh tới nhà họ Vinh đâu, cần gì chuẩn bị chu đáo như vậy để lấy lòng Vinh Kiến Nhạc chứ.

"Ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm, đây là chủ ý của cha anh, anh đây không có tâm tình đâu mà đi lấy lòng ông cụ." Chung Hách giống như hiểu rõ trong lòng cô đang nghĩ gì.

Vinh Nhung rung mình một cái, xoa xoa cánh tay, "Ban ngày đừng có chơi đùa người như vậy chứ, giả bộ làm như mình có năng lực siêu nhiên làm cái gì."

"Là trên mặt em đã viết rõ ràng, đàn ông trên đời này đều là kẻ lừa gạt, là kẻ khôn khéo!" Mặt Chung Hách nghiêm túc lại đưa đầu ngón tay chỉ vào giữa hai hàng lông mày của cô. Nhưng khi anh chạm tới da thịt thì hình như nghĩ tới chuyện gì đó rồi lại bỏ tay xuống.

"Cái gì? Em cho rằng mình che giấu rất tốt mà, sao có thể biểu hiện ra bên ngoài rõ ràng tới vậy chứ?"

Chung Hách bị cô hỏi như vậy nhưng chỉ im lặng nhún mày không nói gì, "Em... trước kia có từng chịu kích thích gì không? Bị kích thích đến mức căm ghét cả phái nam?"

"...."

Lông mày của anh càng nhíu càng chặt ra về vô cùng đau đớn, "Thật đáng thương cho nụ hoa, còn chưa kịp nở rộ đầu thì đã khô héo. Ai, nếu không thì anh giúp em chữa trị? Anh giỏi nhất là hiểu rõ tâm tư của con gái, trên đời này không có ai hiểu rõ con gái hơn anh."

Khóe miệng Vinh Nhung co giật, "Nếu còn muốn em phối hợp diễn với anh thì anh nên đường hoàng một chút, còn lộn xộn nữa thì chúng ta đường ai nấy đi. Dù sao thì em bị mẹ mình quấy rầy quen rồi có thêm vài câu nữa cũng không sao."

"...."

Được lắm, đại tiểu thư như cô không ngại để ý đến anh! Nhưng anh thì lại bị anh cha gây phiền phức tới mức phải chạy ra khỏi nhà để tị nạn. Chung Hách lộ vẻ tức giận nhưng vẫn cầm miệng lại không dám chọc cô chủ này, chuẩn bị dẫn cô vào thang máy. Hai người vào thang máy cũng cách hơn nửa ly, Chung Hách nhìn cô giống như là đang đề phòng cướp, thấy tên đàn ông nào thì liền cách xa ra nửa mét. Trong lòng không khỏi có chút tò mò cũng đồng thời có chút nhút nhát, rốt cuộc thì trong lòng cô có bóng ma tâm lý lớn đến thế nào?

Vào lúc cửa thang máy đang khép lại, trong lúc vô tình Vinh Nhung ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy có hai người từ cửa đi vào....

Chung Hách thấy Vinh Nhung liếc mắt nhìn nút thang máy, dáng vẻ nóng nảy này của cô so với dáng vẻ tinh tảo lạnh nhạt quá khứ đúng là một trời một vực. Anh buồn bực cản cô lại, cô lại có tình không cho anh đụng vào mình, chỉ là anh không hiểu cô tại sao lại đột nhiên mất khống chế tới như vậy.

"Này, tiểu thư. Thang máy đã lên tới nơi rồi, em có làm gì đi nữa thì cũng không xuống được đâu."

Vinh Nhung ngoác nhìn trên con số màu đỏ của thang máy không ngừng tăng lên, trong lòng điên cuồng rung động cũng dần dần bình tĩnh lại. Tại sao lại là anh? Không có khả năng là anh, nhưng nếu như anh trở lại.... Cô suy nghĩ một chút lại không ngừng an ủi mình, chỉ là hoa mắt mà thôi. Nhất định là do cô đã nhìn lầm.

Cô yên lặng dựa vào vách tường bên trong thang máy, hơi lạnh của vách tường truyền tới lòng bàn tay đang đỏ đầy mồ hôi. Cả người cô cảm thấy hình như có cái gì đó không đúng, Vinh Nhung mê mang liếc nhìn người xung quanh. Sau đó lại nhìn về phía Chung Hách, "Chúng ta đi thôi, tôi muốn trở về nhà."

Chung Hách nhìn sắc mặt cô tái nhợt, giờ phút này anh tự nói với chính mình về mặt này của cô có thể coi là.... giống như đang cầu xin? Làm cho anh không ngừng cảm thấy tò mò, cô gái này.... Rốt cuộc là cái gì đã làm cho cô trở nên.... bí ẩn đến như vậy?

*

Trở lại nhà họ Vinh, sắc mặt của Tống Hải Thanh dịu đi rất nhiều khi nhìn thấy Vinh Nhung và Chung Hách cùng nhau đến. Bà hỏi han ân cần Vinh Nhung vài câu, ra dáng vẻ của một người mẹ hiền làm cho Vinh Nhung không được tự nhiên. Vinh Kiến Nhạc chỉ lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, còn Vinh Nhung thì rú mắt gọi một tiếng "Cha". Sau đó thì cả hai người không nói gì nữa.

Chung Hách đã quen khi nhìn thấy cha con hai người này gặp nhau rồi, anh chỉ mỉm cười khách sáo trò chuyện với Vinh Kiến Nhạc. Vinh Nhung có chút không được tự nhiên. Cô không nói lời nào chỉ kiên nhẫn nghe Tống Hải Thanh dặn dò và dạy bảo. Tống Hải Thanh nói mấy câu, khi nhìn thấy dáng vẻ của cô như chết rồi thì néo vào eo của cô một cái: "Lời nói của mẹ con có nghe không?"

"Dạ nghe."

"Tức giận bốn năm rồi còn chưa đủ hả?" Tống Hải Thanh nhỏ giọng nói, con gái của bà và bà đúng là chẳng hợp nhau tí nào, mỗi lần gặp mặt đều luôn nổi lửa.

Vinh Nhung thở dài, ngẩng đầu nhìn bà, "Mẹ nói cái gì thì chính là cái đó, tất cả mọi thứ con đều nghe mẹ rồi, mẹ còn muốn thế nào nữa?"

"Con!" Tống Hải Thanh nén giận, từ từ đè ép lửa giận ở lòng ngực, "Bây giờ là bình nứt không sợ bể rồi hả?"

"Con vốn là cái bình đã bị bể rồi...." Âm thanh của Vinh Nhung thật thấp, nhưng từng chữ lại rơi vào tai Tống Hải Thanh rất rõ ràng.

Bà cắn răng nhìn cô, lửa giận trong lòng đi từ từ nhảy lên, "Mẹ không cho con nhắc lại chuyện này!" Đã bốn năm rồi, trong lòng con còn hận tới vậy sao? Ngay cả mẹ ruột mình cũng oán hận như vậy. Mẹ cũng là vì con, chẳng lẽ con muốn mẹ trở mặt đứng nhìn cả đời con bị hủy sao?

Sống gió của hai mẹ con bốc lên, Vinh Nhung đã sớm biết trở về nhà lớn của họ Vinh thì sẽ có kết quả như vậy. Mỗi lần cô đều bị kích thích đến mức không khống chế được, thứ cô đã chôn sâu trong trí nhớ lại ủa về, từng đạo xé nát tim cô làm cho nó đầy vết thương. Tống Hải Thanh tức giận đi vào phòng bếp coi món ăn, Vinh Nhung ngồi một mình ở phòng khách mà ngẩn người.

Vinh Kiến Nhạc và Chung Hách ở bên kia không biết nói đến cái gì mà cả hai đều vui mừng cười ra tiếng.

Đột nhiên Vinh Nhung cảm thấy vô cùng chán ghét nhà họ Vinh này, rõ ràng hai người kia đều có quan hệ quyết thống với cô, nhưng họ lại làm cho lòng của cô trở nên lạnh hoàn toàn.

Lúc Tống Hải Thanh trở lại lần nữa thì khóe miệng hiện lên một nụ cười không rõ ràng, chậm rãi quan sát Vinh Nhung, "Quên nói cho con biết...." Bà chăm chú nhìn vào mắt Vinh Nhung, một chút chuyển động cũng không bỏ qua, "Hôm nay tiểu Hường sẽ trở về...."

Nhìn con người của con gái mình co rút lại, ánh mắt của bà trở nên lạnh lạnh, từ từ ném ra một câu cuối cùng như một con dao làm cho cô hết hy vọng, phải chấm dứt đoạn tình cảm kia, "Nó dẫn theo bạn gái."

Vinh Nhung ngây ngô nhìn đôi môi khép mở của bà, đây chính là mục đích hôm nay Tổng Hải Thanh muốn cô trở về sao? Đây chính nguyên nhân vì sao cô phải dẫn theo Chung Hách? Cảnh tượng như thế này Vinh Nhung đã sớm xây dựng hàng trăm lần ở trong lòng, cho nên dù có phản ứng cô cũng không hề biểu hiện sơ hở ra bên ngoài. Chỉ khẽ mỉm cười, bình tĩnh mà hỏi: "Thật sao?"

Ánh mắt Tổng Hải Thanh khẽ chớp, dịu dàng vỗ về vai của cô, "Nó là anh trai của con, không phải con nên mừng cho nó hay sao?"

"Mẹ vui là tốt rồi."

Vinh Nhung vẫn cười như cũ, nhưng trong lòng là hàng trăm loại đau đớn. Anh đã trở lại còn dẫn theo một người khác.... Chuông cửa vang lên, cả trái tim của cô cũng thót lên tới cổ họng, cả người cứng ngắc không dám quay đầu lại.

Di Lư đi mở cửa, nhìn thấy dáng người cường tráng ở bên ngoài, trong lòng của bà là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Mặc dù là vui mừng kêu to nhưng đôi mắt vẫn đỏ lên, bàn tay thô ráp nắm lấy tay của anh không buông, "Cuối cùng cũng trở về rồi."

"Di Lư." Vinh Hường nghiêng người ôm lấy bà, ánh mắt đầy dịu dàng. Khi ánh mắt của anh chạm đến mấy người sau lưng bà thì anh từ từ đứng thẳng dậy khoe miệng khẽ nhếch, "Cha, đi."

Khi Vinh Nhung nghe giọng nói quen thuộc của người nọ, thì trong lòng cô vẫn mỉm cười nói với mình phải quay đầu lại chào hỏi! Nhưng mà làm thế nào cũng không động dậy được, toàn thân như bị đóng đinh tại chỗ.

Trên mặt Vinh Kiến Nhạc không kiềm nén được sự vui sướng, đôi môi động mấy lần cũng không biết nên nói gì. Chỉ có Tổng Hải Thanh là mở miệng trước tiên: "Tiểu Hường về rồi à. Mau vào nhà đi chứ, đừng cứ đứng đó." Nói xong bà nhìn về phía sau lưng anh: "Ah, không phải nói dẫn theo....bạn sao."

Sau lưng Vinh Hường đột nhiên xuất hiện một bóng dáng xinh xắn chen vào, gương mặt thanh tú mang theo sự ai oán nồng đậm, "Đi không chịu đợi mình...nếu mình lạc đường thì sao?"

Vinh Hường cười cười, không trả lời cô. Anh cởi áo khoác đưa cho Di Lư, rồi mở vạt cái cúc áo sơ mình, giữa hai lồng ngực cũng đổi lại sự trầm ổn. Anh nắm bà vai của cô đẩy tới trước mặt mình rồi giới thiệu với mọi người: "Đây là Tô Mộng."

Tổng Hải Thanh cười gật đầu, "Thật xinh đẹp."

Tô Mộng nhìn Tổng Hải Thanh, ánh mắt lóe sáng: "Đi là đi Tổng phải không, Vinh Hường đã nói với con trước rồi. Dáng vẻ này của đi, phải gọi là chị mới đúng."

Tổng Hải Thanh cười, ngầm cẩn thận quan sát tiểu cô nương trước mặt, "Thật biết nói chuyện, không trách được tiểu Hường của chúng ta thích tới vậy."

Trên mặt Vinh Hường từ đầu tới cuối luôn mang theo một nụ cười, không nhìn ra rõ tâm tình của anh. Chỉ là ánh mắt chuyển qua ghế sofa ở phòng khách thì nhẹ nhàng lóe lên.

Chung Hách nghi ngờ liếc mắt nhìn Vinh Nhung còn đang ngẩn ngơ, "Này, anh của em đã trở về, em cũng nên chào hỏi đi chứ?"

Vinh Nhung đứng dậy, đứng ở trước Chung Hách, hai người đứng cạnh nhau quả thật là trai tài gái sắc. Vinh Hường ở xa cũng nhìn thẳng vào mắt của cô, khoe miệng mang theo hận ý như có như không, hình như hận ý này chỉ có cô có thể nhìn thấy, chỉ có cô mới có thể đọc hiểu được. Anh nắm tay Tô Mộng đi về phía cô, mỗi một bước đi cũng như đang lăng trì thần kinh của cô.

"Nhưng nhưng, không chào đón anh trở về sao?"

Mắt của anh cong cực kỳ đẹp đẽ, thời gian bốn năm đã sớm làm cho thiếu niên trẻ trung lột vỏ thành một người đàn ông kín kẽ ôn hòa. Ngũ quan so với lúc xưa trở nên thâm trầm hơn rất nhiều, ngay cả đôi mắt, từ lâu cô đã không thể hiểu rõ được rồi. Anh hí mắt nhìn cô, ánh sáng trong mắt từ chút uốn lượn vào trong lòng cô của từng chút từng chút một như đang thiêu đốt.

"Anh... anh có khỏe không?"

Vinh Nhung có chút buồn phiền, vẫn khách sáo như cũ, đồng thời cũng ngây ngốc như cũ! Anh có thể tốt sao? Dừng dáng vẻ như thế rồi nhà họ Vinh mà đi, trong lòng vô cùng hận từng người của nhà họ Vinh, bao gồm cô!

"Ừm, rất tốt."

Vinh Hường không có nhìn cô, đưa tay nhận lấy ly trà đang đưa tới tay Tô Mộng, nhướn mày nói: "Đổi thành nước lọc, cô ấy không uống trà."

Vinh Nhung nhìn hai người chen chúc ở một chiếc ghế nhỏ, đột nhiên cô cảm thấy cả nhà họ Vinh vô cùng chật chội làm cho cô không thể nào hít thở được. Chỉ biết hạ mí mắt nhìn ly sứ màu trắng ở trước mặt.

Tô Mộng ngồi vững được hai phút thì bắt đầu tò mò quan sát khắp nơi những món đồ cổ ở phòng khách.

Lúc Vinh Kiến Nhạc giới thiệu về Chung Hách còn có cường điệu thêm ba chữ "Vị hôn phu", Vinh Nhung giật mình nhưng mí mắt vẫn hạ như cũ, mắt hồn nhiên chăm chăm ly trà trên tay. Chung Hách và Vinh Hường chào hỏi nhau, đáng vẻ lễ độ khiêm tốn rất là hù dọa người. Vinh Hường nhìn Vinh Nhung, dần dần thu lại nụ cười, lúc Vinh Nhung ngẩng đầu lên và vào con người lạnh lẽo của anh.

Tìm của Vinh Nhung nhảy thình thịch, đón nhận tầm mắt của anh nhìn trở lại, trong đó có một chút xú hận. Tại sao cô phải sống ở quá khứ đau khổ không chịu nổi, còn anh thì có thể thoải mái mà đi kiếm mỹ nữ. Cô vẫn còn ở trong khổ sở, thế nhưng anh lại đã sớm thoát khỏi cái đó gồng cùm xiềng xích để tự do, còn cô thì một mình giãy giụa.

*

Lúc ăn cơm, Vinh Nhung được Tống Hải Thanh sắp xếp ngồi đối diện Vinh Hường và Tô Mộng. Tống Hải Thanh từ trước đến giờ luôn cứng cỏi, bà muốn dùng loại phương thức tàn nhẫn nhất để cô quên đi người này. Tính tình của Tô Mộng như một đứa trẻ, cái này không ăn cái đó không thích, cái nào không thích thì liền ném vào trong đĩa của Vinh Hường. Còn Vinh Hường thì lại dễ dàng mà chấp nhận.

Vinh Nhung nắm chiếc đĩa tay mà hơi sức dần dần bị rút khô, dường như đến cả sức cầm cũng không có. Thì ra là Vinh Hường không phải không hiểu điệu dàng, cũng không phải không nhân nhượng. Chỉ là không có gặp được người kia, mà người kia, vừa đúng lúc không phải là cô.

Vinh Nhung hạ mí mắt ăn cơm, coi thường ánh mắt phần nộ và bức bối của Tống Hải Thanh đang phóng tới chỗ mình. Cô không có bản lĩnh, không có chí khí, trong lòng của cô không thể quên được người này. Coi như lúc anh ở trước mặt cô đối cung chiều yêu thương người phụ nữ khác thì cô cũng không thể quên được, không bỏ được. Anh là tai nạn của cô, cuộc đời này trốn không thoát cũng tránh không khỏi, muốn trốn cũng trốn không xong.

Chung Hách gấp thêm món ăn cho cô, nhỏ giọng trừu chọc: "Em làm cho người hầu nhà em khóc đi ra kia, tốt xấu gì cũng nên ăn thêm một chút. Đừng làm cho người khác thất nghiệp chứ."

Vinh Nhung lườm anh, gấp miếng sườn lên. Lúc đang chuẩn bị ăn thì thấy gương mặt của Vinh Hường trở nên âm u, cô có một chút buồn trong lòng, cắn răng một cái đem miếng sườn ở trước mặt bỏ vào chén của Chung Hách, cười nói tự nhiên: "Vậy thì anh ăn đi, anh 'vắt và' nhiều như vậy cũng nên bồi bổ cho chính mình." Tiếp đó cô còn chăm sóc cho anh tỉ mỉ tự tay mình múc canh đưa cho anh uống.

"...." Mẹ nó, Chung Hách hận không thể một ngụm cắn chết cô gái đang ngồi trước mặt này. Bồi bổ? Bỏ cái gì? Anh cường tráng như vậy, cần bồi bổ chỗ nào? Thanh danh một đời của anh, 'vắt và' hơn nữa anh cũng chịu được?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thọa Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24

Một bữa cơm mà ăn tới kiệt sức, không khí sôi nổi trên bàn ăn hình như hoàn toàn không liên quan tới mình, Vinh Nhung chỉ cảm thấy nhạt như nước ốc. Cô không hiểu được sao Vinh Hường vẫn có thể coi mọi chuyện như mây trời nước chảy, cô diễn không nổi, vội vã ăn vài miếng cơm rồi thôi. Anh càng thoải mái tự nhiên như thế, cô càng không còn mặt mũi nào.

Cô cảm thấy mình chính là kẻ ngu, một kẻ ngu chỉ luôn trốn tránh trong quá khứ không hơn không kém. Bước qua đủ các loại ánh mắt, trở thành một trò hề để mua vui cho những người khác trong phòng.

Vinh Nhung đau tới quặn lòng, một mình ngồi trong phòng khách nhắm nháp sự đau đớn.

Chung Hách ngồi xuống bên cạnh cô, chăm chú nhìn cô, dưới ánh đèn chiếu sáng, trên trán cô là lớp mồ hôi thật mỏng, bờ môi cũng nhợt nhạt khác thường. Cô mặc một thân quần áo màu đen khiến cho vẻ nhợt nhạt càng thêm nổi bật.

"Không sao chứ, không thoải mái?"

"..... Không có việc gì."

Ánh mắt Vinh Nhung trở nên mơ hồ không có tiêu điểm, trông cô giống như Du Hồn, một lúc lâu sau mới sợ hãi đưa bắt túm lấy tay áo của Chung Hách. Chung Hách thụ sủng nhược kinh nhìn ngón tay cô hơi run rẩy, cô đang chủ động chạm vào anh ?!

"Chúng ta đi thôi?"

Chung Hách thấy một loại cảm xúc giống như đang cầu xin ở trong mắt cô, đây là lần thứ hai trong ngày anh ta nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của cô. Anh ta có chút nghi ngờ, nhưng cũng có phần vui vẻ. Lúc này, anh ta cảm thấy cô đang rất cần tới mình, khiến anh ta có cảm xúc như đạt được thành tựu. Chung Hách cười lưu manh, "Vậy em phải cầu xin anh!"

Đôi mắt Vinh Nhung đen nhánh, lấp lánh nhìn anh ta, “Cầu xin anh .....”

Chung Hách trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt dời khỏi đôi mắt cô, liếc xuống đôi môi đỏ tươi kia. Chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hầu kết chợt động. Anh ta không kiềm chế nổi đưa tay ra muốn ôm cô, bàn tay vươn ra nửa chừng còn chưa đặt xuống đã bị một âm thanh lạnh nhạt làm cho hoảng sợ.

“Anh Chung muốn uống chút gì không?”

Vinh Hường không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau lưng hắn, Chung Hách có chút xấu hổ quay đầu lại. Chỉ nhìn thấy khoe môi anh khẽ nhếch lên, nhưng vẫn là bộ dạng ôn hòa như cũ.

“Ồ, không, chúng tôi đang chuẩn bị rời đi.”

Tầm mắt của Vinh Hường rơi vào bàn tay Vinh Nhung đang nắm áo Chung Hách, ánh mắt dần chuyển lạnh. Chung Hách cũng để ý được thay đổi này của anh, nheo mắt suy tính.

Vinh Hường nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của Vinh Nhung, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy, không ở nhà nữa sao?”

Vinh Nhung không mở miệng, từ sau cái đêm của bốn năm trước, cô đã ý thức được điều gì đó không đúng. Cô còn cho là rồi mọi chuyện sẽ thay đổi, hiện tại mới phát hiện, hóa ra mình càng để ý tới Vinh Hường hơn. Cô không có cách nào đối mặt với anh, không có cách nào cùng anh nói chuyện. Đối với tình trạng của anh lúc trước không khỏi kinh hoàng, sợ hãi. Hành động của anh đêm đó, đã khắc sâu trong lòng cô.

Chung Hách nhìn Vinh Nhung cứ siết chặt tay áo của mình mà không nói lời nào, thoáng nhúm mày, nhìn sang Vinh Hường mỉm cười, “Nhưng Nhung vẫn luôn ở trong ký túc xá, hình như cô ấy không được thoải mái, tôi định đưa cô ấy về trường trước.”

“Không thoải mái thì phải ở trong nhà.”

Vinh Hường nhìn chăm chăm Vinh Nhung, nói ra một câu không cho phép cự tuyệt. Chung Hách có chút không vui, người đàn ông này từ lúc xuất hiện đã khiến anh ta không thoải mái. Mặc dù là người của nhà họ Vinh, từ lúc bước vào cửa đã cư xử với mọi người khiêm tốn lễ độ, thể nhưng anh ta lại cảm thấy người kia luôn lộ ra vẻ lạnh lẽo. Hơn nữa, hình như đối với mình rất có địch ý?

Tổng Hải Thanh đi tới, Vinh Nhung trực tiếp chạy vụt qua Vinh Hường nói với Tổng Hải Thanh, “Con về ký túc trước, sáng mai còn có lớp.”

Tổng Hải Thanh như có như không liếc về phía Vinh Hường, Vinh Hường lại làm như không có chuyện gì mà ngồi lên ghế salon, ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch cái bật lửa, làm ra bộ dạng không hề có hứng thú đối với cuộc đối thoại bên này. Tổng Hải Thanh hờ hững gật đầu, dặn dò Chung Hách, “Nhất định phải đưa Nhung Nhung tới ký túc an toàn đó.”

“Di yên tâm, vậy bọn con xin phép đi trước.”

Vinh Nhung chủ động đưa tay nắm lấy bàn tay hơi lạnh của anh ta, lông mày Chung Hách càng chau lại, giống như đang có tâm sự, đưa cô rời khỏi biệt thự nhà họ Vinh.

*

Chung Hách nhìn cái bóng của cô trên cửa kính xe, rốt cuộc cũng lên tiếng cắt đứt không khí trầm mặc, “Em và anh trai quan hệ không tốt sao?” Hành động của hai anh em bọn họ hình như hơi kỳ quái? Cảm xúc trốn tránh của cô càng khiến anh ta tò mò, người con gái này rốt cuộc ở trong nhà họ Vinh đảm nhận vai trò gì? Tại sao đối với mỗi người trong nhà họ Vinh đều giống như mơ hồ xa cách.

Vinh Nhung vẫn nhìn vào bóng đêm ngoài cửa kính tới gần người, thật lâu mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Chung Hách kinh ngạc, sự nhiệt tình trước khi tới nhà họ Vinh giống như bị dập tắt trong nháy mắt, cô gái này lại bắt đầu phủ lên mình cái dáng vẻ xa cách. Vinh Nhung từ từ quay đầu lại nhìn anh ta, suy nghĩ một chút mới nói ra, “Anh ấy là anh cùng cha khác mẹ của em.”

Chung Hách sáng tỏ, cha anh ta mấy năm trước mới tới thành phố N nhậm chức, đối với việc của nhà họ Vinh biết rất ít. Nhưng mà cũng có thể đoán được, loại gia đình như vậy nhất định có quan hệ phức tạp, cũng chẳng lạ.

“Ài, về sau ở trước mặt ba mẹ em anh nên cố gắng tỏ ra chúng ta đặc biệt thân thiết mới được?”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Vinh Nhung, Chung Hách cười mập mờ, “Hành động của em lúc ăn cơm, không phải muốn tạo ra cảm giác chúng ta rất ‘thân thiết’ hay sao?”

Vinh Nhung trong lòng buồn bực, hành động như vậy đúng là thật ấu trĩ, nhưng mà đã cố tình, lại còn vụng về như vậy. Khăng định Vinh Hường vừa nhìn đã hiểu. Cô dán mặt vào cửa sổ xe, trong lòng chua xót, “Chung Hách, anh ..... đã yêu người nào chưa?”

Chung Hách nhúm mày, giống như đang hao tâm tổn sức suy nghĩ, “Hình như chưa, nhưng có lẽ về sau sẽ có.” Tâm tư anh ta hỗn loạn nhìn về phía cô, vài sợi tóc hỗn độn che khuất gò má trắng nõn. Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng cô tịch mịch trên cửa sổ, trong đầu Chung Hách là những suy nghĩ rối rắm, giờ phút này trong ngực anh có một cảm xúc kỳ lạ, giống như tìm anh bị ai gạt nhẹ.

“Thật tốt.”

Vinh Nhung cười nói hai chữ, Chung Hách không hiểu chuyện gì. Không yêu ai, thật tốt?

*

Vinh Hường đứng trước cửa sổ sát đất, bầu trời đầy sao, cao vời vợi, cảm giác mát mát ùn ùn kéo tới, bốn năm, cuối cùng cũng trở về ..... Điều thuốc đang dở còn trên tay, anh chậm rãi đưa lên miệng hút. Từ từ thò ra một hơi, xoay người đã thấy dáng vẻ giảo hoạt cười như không cười của Tô Mộng.

Vinh Hường không thèm để ý tới cô ta, trực tiếp ngồi lên ghế sofa, cầm lấy kính không gọng, bộ dạng từ chối tiếp khách. Mở laptop ra làm chuyện của mình.

Tô Mộng cười trộm bước đến, “Thì ra là Nhung Nhung lớn như vậy .....” Thấy người bên cạnh cúi đầu, ngón tay thon dài lướt trên bàn phím, không hề để ý tới mình. Tô Mộng bĩu môi, có chút nhàm chán, “Vinh Hường, sao anh có thể đối xử với em như vậy. Người ta bỏ mặc ba mẹ, theo anh từ nơi xa xôi về đây báo thù .....”

Vinh Hường trừng mắt với cô ta, Tô Mộng che miệng lại, nói vòng vo, “Câu chuyện vương tử báo thù, rất kích thích, vì sao không dùng cái tên này để hành động. Ài, nhưng mà chúng ta phải quyết định trước, tới lúc đó anh sẽ làm tư liệu sống miễn phí để em viết tiểu thuyết.”

Vinh Hường thờ dài, nhìn kẻ không đáng tin cậy kia, “Em xác định sẽ không làm hồng việc?”

“... Anh tuyệt đối sẽ không tìm được người thứ hai hiểu hơn em về Tâm Lý Học độc ác của các bà mẹ kè!”

Khuôn mặt Tô Mộng kích động, trong mắt lóe ra tia hưng phấn. Vinh Hường cau mày, đáng nhẽ không nên nhất thời mềm lòng mang theo con bé phiền phức này về. Nhung mà phải tìm người trông trị Tống Hải Thanh, ai bảo cứ như người phụ nữ ma quỷ mà quần bên cạnh anh. Tô Mộng vừa lấy ra mặt nạ cẩn thận đeo lên mặt, vừa thì thầm, “Đáng tiếc hoàng tử đã trở về quá muộn ..., công chúa không kịp đợi nữa rồi.” Cô cũng đã cẩn thận quan sát cả một tối, cái tên Chung Hách đó đúng là có ý định chạm Vinh Nhung thường xuyên nha.

Ngón tay đang gõ bàn phím dừng lại, đôi mắt dưới chiếc kính trở nên lạnh lẽo, “Hình như anh nhớ số điện thoại của mẹ em là 02——”

“Được rồi, được rồi em biết rồi.” Tô Mộng la to không cho anh nói tiếp, lần nào cũng dùng chiêu này, bắt được thóp của cô sợ bị lộ về. Tô Mộng ngoan ngoãn lê dếp, ngẩng mặt đề phòng mặt nạ rơi xuống. Từng bước đi về phía cửa, suy nghĩ một chút lại thò đầu vào, “Vinh Hường, anh chừng nào thì nói cho em biết một chút về quá trình H của bọn anh, em thấy gần đây tạp văn rất được ưa chuộng, người ta không có kinh nghiệm, coi như anh làm phúc .....” Thấy mặt ai đó càng lúc càng đen, Tô Mộng vội vàng giơ tay lên làm động tác sorry, vội vã đóng cửa. Trong lòng thầm mắng, cái đồ tính tình thối tha, trách không được Nhung Nhung vứt bỏ anh để đi với tên mặt trắng, hừ hừ .....

*

Cuộc sống của Vinh Nhung vẫn trôi qua như thường lệ, người kia không hề có dấu hiệu gì, giống như anh vẫn chưa hề trở về. Trái tim Vinh Nhung vừa mong mỏi, vừa thấp thỏm bất an. Cô tự kinh bản thân, vì sao đã như vậy còn không chết tâm. Năm tư thời gian lên lớp càng ngày càng ít, nhưng mà cho dù thời gian trống có nhiều hơn nữa Vinh Nhung cũng không muốn trở về nhà họ Vinh. Hơn nữa bây giờ còn có thêm hai người kia, cô càng không muốn trở về.

“Vinh Nhung, anh cậu tới tìm.”

Tâm trạng Vinh Nhung căng thẳng, chậm rãi quay đầu về phía bên ngoài lớp học. Vinh Hường đứng ở cửa sau phòng học nhìn cô cười, cười như vậy, giống như hồi thiếu niên lúc anh vẫn còn yêu cô. Vinh Nhung nắm chặt tay, đi về phía anh. Sau buổi tối hôm đó bọn họ cũng không gặp nhau, thậm chí tối hôm còn kỷ lạ tới mức một chữ cũng không nói cùng nhau.

“Có rảnh không? Đi với anh một chút.” Vinh Hường mang bộ dáng anh trai tốt, kiên nhẫn hỏi ý kiến cô, bước chân lại đi trước dẫn đường. Chỉ để lại cho cô bóng lưng của anh.

Vinh Nhung không có biện pháp cự tuyệt, phải nói là cô không mở miệng được mà cự tuyệt. Rối rắm theo chân anh, chỉ cần anh nhìn cô thôi, là cô đã không thể nói được câu nào rồi.

Hai người đi dạo xung quanh hồ nhỏ trong sân trường, liễu xanh mềm mại rủ xuống mặt hồ, khuấy lên từng đợt sóng lăn tăn. Cũng giống như tâm trạng của cô lúc này, rối ren phức tạp.

Bóng dáng anh cao lớn chặn lại ánh mặt trời chói mắt, giờ phút này ở chỗ anh không nhìn thấy Vinh Nhung mới dám len lén nhìn anh. Tham lam mà cố chấp, giống như muốn đem bốn năm đã mất bù lại.

Vinh Hường chợt quay đầu, ánh sáng chói lòa bỗng chiếu thẳng vào khiến cô hoa mắt, khiến cho ngũ quan của anh mơ mơ hồ hồ không thấy được rõ. Chỉ nghe thấy tiếng anh trầm ổn, “Buổi tối có rảnh không? Giúp anh được chứ?”

Vinh Nhung giơ tay lên theo bản năng để che chắn ánh nắng chói chang, rũ mắt xuống, “... Làm gì?”

“Buổi tối anh tới đón em.” Anh không nói chuyện gì, cũng không nói làm cái gì, chỉ là hơi tới gần cô. Ánh mắt dừng lại trên chiếc quần jean cùng với áo sơ mi có đang mặc để đánh giá, cuối cùng mập mờ cười nói một câu, “Nhớ ăn mặc hấp dẫn một chút .....”

Vinh Nhung hoảng hốt nhìn anh cười, có loại cảm xúc rất kỳ quái. Hình như trong lời nói của anh có mang theo thâm ý, rồi lại không nhìn ra điểm mấu chốt nằm ở đâu, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, "Oh....."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25

Editor: SunniePham

Dụng cụ lạnh lẽo như băng khuấy động trong bụng của cô, bụng dưới truyền tới cảm giác như bị rút nước vô cùng chân thật, cảm nhận được hai chân bị tách ra.... Đột nhiên Vinh Nhung mở mắt ra, phòng ngủ màu xanh lam có màn cửa sổ nhẹ nhàng lay động ở trong gió. Ánh sáng mặt trời chiếu chói cả mắt, cô ngẩn người nhìn nóc nhà trắng noãn, nhất thời giật mình cũng không biết mình đang ở nơi nào, sau đó thì bám lấy thân thể ngồi dậy.

Phòng ngủ trống rỗng chỉ còn có một mình cô, Vinh Nhung mơ hồ một hồi mới nhớ lại buổi tối cô có hẹn cùng với Vinh Hường. Do ngủ trưa quá lâu nên gương mặt của cô bây giờ toàn là dấu hồng hồng. Cô chậm rì rì từ trong tủ quần áo tìm cái váy dài Givenchy của Tống Hải Thanh mua, trang điểm nhạt một chút rồi thoa chút son màu quả quýt. Cuối cùng thì khí sắc cũng trở nên tốt một chút, cô mỉm cười với mình ở trong gương một cái.

*

Vinh Hường xe dừng ở trước cửa trường học, trực tiếp gọi vào điện thoại trong phòng. Vinh Nhung giẫm gót giày xăng-đan nhỏ lên xe, anh lẳng lặng nhìn chăm chú cô một hồi, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng cười nói một tiếng: "Rất đẹp".

Vinh Nhung cẩn thận nhìn anh, không gian chật hẹp cũng tràn ngập mùi vị đặc trưng thuộc về anh, làm cho tim của cô đập không ngừng.

Vinh Hường khởi động xe, cả đường đi đều yên tĩnh không nói một lời nào, gương mặt đầy vẻ dứt khoát không lộ ra một chút cảm xúc nào cho cô biết. Kể từ khi gặp lại, anh luôn là mang kính, trông kính chặn lại tâm tư của anh, càng làm cho người ta không đoán được điều gì.

Trong lòng Vinh Nhung lặng lẽ nhảy nhót rồi lại mơ hồ chần chừ, Vinh Hường không còn giống như lúc xưa, luôn im lặng và khó hiểu như vậy. Rốt cuộc anh đang suy nghĩ điều gì, rồi lại dẫn cô đi tới nơi nào?

Xe dừng lại ở trước một nhà hội nghị, Vinh Hường không có giải thích dư thừa, hình như anh chắc chắn cô sẽ đi theo. Cho nên anh trực tiếp xuống xe, đứng ở trước xe yên lặng nhìn cô, hôm nay anh mặc đồ vest càng làm nổi lên sự kiêu ngạo của chính mình.

Vinh Nhung do dự một chút, cuối cùng vẫn mở cửa xe đi theo anh. Nhà hội nghị này rất có tiếng ở thành phố N này, coi như cô rất ít khi đi đến mấy chỗ ăn chơi nhưng cũng biết bên trong toàn là ngư long hỗn tạp. Phục vụ dẫn đường ở phía trước luôn nhìn cô với ánh mắt vô cùng mập mờ, Vinh Nhung không được tự nhiên nắm chặt lấy tay của mình, bởi vì giày mang gót nhỏ không quen nên cô cũng đặc biệt cẩn thận.

Lúc đi qua hành lang, Vinh Hường đã nhận ra động tác nhỏ của cô, anh cố tình bước chậm lại để đợi cô. Đến chỗ cửa phòng, hình như là anh dừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô một lúc rồi cuối cùng vẫn đi vào mà không có chút do dự nào.

Vinh Nhung bị ánh mắt của anh làm cho bản thân trở nên rụt rè, đến khi nhìn rõ người bên trong đang mỉm cười với mình thì cả người của cô đều tràn đầy sự lạnh lẽo.

Cô nên sớm nghĩ tới, anh trở lại là để trả thù, làm sao mà đối xử tốt với cô được?

Ánh sáng mập mờ chiếu xuống trên người cả nam lẫn nữ, xinh đẹp đến đầy mê hoặc. Chu Tư Thành chìm trong ánh sáng sắc vàng nhìn cô, trên mặt vẫn kín đáo như cũ, hiện lên một nụ cười đầy sâu xa.

"Đến rồi sao?" Anh và Vinh Hường dùng giọng điệu quen thuộc chào hỏi nhau.

Vinh Nhung không biết, nhiều năm như vậy rồi mà bọn họ vẫn còn liên lạc với nhau hay sao? Bất hòa với người nhà, thậm chí không để lại bất kỳ câu nói nào mà đã bỏ đi. Nhưng lại có thể giữ mối quan hệ chắc chắn với Chu Tư Thành?

Thấy cô còn ngây ngốc đứng ở cửa, Vinh Hường mới vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Tới đây." Ý tứ như vua đã hạ chỉ, Vinh Nhung có chút không quen nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, âm nhạc đắc tai làm cho trong lòng của cô trở nên khô nóng và bất an. Vinh Hường đưa cho cô một ly rượu, nhiều màu sắc sống sảng lưu lại ở bên trong, ngón tay thon dài lắc nhẹ ly rượu, đôi môi gần như sắp dán lên vành tai của cô.

"Thay anh kính anh Thành một ly đi...."

Vinh Nhung đột nhiên ngẩng đầu không thể tin được, giống như là nhìn anh như một con hồng thủy.

Vinh Hường vẫn mỉm cười như cũ, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào cô, không biết lời của mình có gì không ổn.

Vinh Nhung tỉnh lại, siết chặt cái ly trong tay, anh muốn cô làm chuyện ti tiện này sao? Chuyện này có khó khăn gì, anh đã sớm đã biết cô so với cái này còn nhếch nhác hơn mấy trăm lần.... Tâm địa của anh sắt đá cô cũng đã sớm dùng thân thể của mình để kiểm nghiệm, bây giờ còn có chút thất vọng để làm gì?

Vinh Nhung khẽ cười đối với Chu Tư Thành rồi nói, "Anh Chu đã lâu không gặp, em mời anh." Uống một hơi hết cả ly, trong lúc nhất thời cả dầy dày cũng không chịu nổi, hơi nóng thổi lên làm cho cổ họng của cô trở nên khó chịu.

Chu Tư Thành cười hài lòng, vỗ vỗ cái mông của bạn gái bên cạnh. Cô gái quyến rũ đó liếc mắt nhìn Vinh Nhung một cái, trong ánh mắt rõ ràng mang theo sự kỳ thị và kinh bỉ của 'người cùng nghề'. Sau đó cô ngượng ngùng đứng dậy rồi đi, Vinh Nhung bắt đầu lo lắng nhìn Chu Tư Thành đang từ bước đi tới gần mình.

Chu Tư Thành ngồi ở bên cạnh cô, mang theo cả người đầy men say: "Hai năm qua, không ít lần anh từng tới trường học tìm em..."

"....Bây giờ cảnh sát đều rất rảnh rồi sao?"

"Vì nhân dân phục vụ, đồng thời thỉnh thoảng cũng muốn vì mình phục vụ mình." Chu Tư Thành kể sất cô, hô hấp nóng hổi mang theo mùi rượu nồng nặc, hình như trước lúc bọn họ đi vào trước anh đã uống rất nhiều, "Làm gì mà mỗi lần gặp anh đều giống như con nhím vậy?"

"Vậy sao? Sao em không cảm thấy vậy?" Vinh Nhung ngồi xê dịch ra một chút, vô tình lại dịch tới trúng bả vai của Vinh Hường.

Vinh Hường nghiêng mặt sang một bên nhìn cô, giữa hai lông mày đều là đáng về bình tĩnh lạnh nhạt. Vinh Nhung không khỏi giương nhẹ khóe môi, đúng lúc vừa rơi toàn bộ vào trong tầm mắt của anh, kết quả như thể anh hài lòng chưa?

Vinh Hường nhìn đáng về khiêu khích của cô làm cho trong lòng của anh đều hoảng lên, ngay lúc này điện thoại di động của anh lại vang lên, không thềm nhìn tới số mà trực tiếp nghe máy. Đồng thời anh cũng nhìn về phía Chu Tư Thành mà chào một tiếng, "....Minh đi nhận điện thoại."

Vinh Nhung lạnh lùng nhìn anh rồi đi, nhìn lại cánh tay Chu Tư Thành từng chút đang tiến tới eo của mình. Trong dạ dày liền trào lên cảm giác chua chát....

Vinh Hường dựa vào hàng rào chắn, Tô Mộng mơ mơ hồ hồ nói không rõ làm cho anh càng trở nên buồn phiền, trong nháy mắt liền không có tính nhẫn nại, "Nói điềm chính."

Lúc này Tô Mộng mới nức nức nở nở nói ra đầu mối, hình như là vừa giận đối với Arvin. Vinh Hường im lặng, hai người này giống như con nít ranh, chuyện như vậy cũng muốn kiếm anh giải quyết. Vinh Hường tốt tính khuyên cô mấy câu, đang nói chuyện không bao lâu thì cửa bị đẩy ra vang lên một tiếng 'rầm'.

Vinh Nhung đứng ở hành lang cùng anh bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt kinh hoàng trở nên luống cuống cả gương mặt đều trở nên tái nhợt.

Vinh Hường bị đáng về của cô làm cho trong lòng trở nên hoảng sợ, nói nhanh vào điện thoại một câu, "....Chờ anh trở về rồi hãy nói." Sau đó nhanh chóng cúp điện thoại, không kiềm chế được mà mềm giọng xuống: "Nhưng...."

Vinh Nhung đang nghe câu "Trở về rồi hãy nói" thì lập tức hiểu rõ người gọi là ai, cô lại càng cảm giác mình thật đáng buồn đồng thời cũng vô cùng buồn cười. Một câu cũng không kịp nghe anh nói xong thì đã lao đảo chạy ra ngoài.

Vinh Hường vội vàng hấp tấp đuổi theo tìm một vòng mới nhìn thấy cô đang ngồi ở bên cạnh hồ phun nước trước nhà hội nghị, giày xăng-đan đã bị đá qua một bên, chân trần ngâm ở trong nước, vạt áo và váy dài đều ướt trời ở trên mặt hồ.

Vinh Hường ở xa xa chăm chú nhìn cô, dù chỉ là một gò má cũng làm cho trong lòng của anh như bị đầu độc. Anh thu lại cảm xúc, đi về phía cô. Khom lưng nhặt lên giày lên rồi đưa lưng về phía cô mà ngồi xuống, "Không lạnh sao?"

Vinh Nhung không nói lời nào, kể cả việc nghiêng đầu nhìn anh một cái cũng không cam chịu, tất cả oán khí trong lòng đều bị chèn ép ở ngực không phát ra được.

Vinh Hường từ từ thờ dài, đưa tay muốn đi ôm cô. Vinh Nhung lập tức đưa tay hất ra anh, vừa chán ghét lại vừa theo dõi tay anh, giống như tay của anh so quái vật còn đáng sợ hơn.

Mặt Vinh Hường lạnh lại khi nhìn thấy cảm xúc trong mắt cô, đồng thời cũng nói ra những lời không dễ nghe gì, "Nhìn em bây giờ giống như cái gì? So với bà điên thì khác nhau chỗ nào."

Vinh Nhung cười lạnh, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào anh, "Chê em mất mặt sao? Vậy thì anh có thể đi tìm người khác, chuyện tiếp rượu như vậy không nhất định phải là em. Tìm em gái của mình đi tiếp rượu, không phải càng làm mất mặt danh phận đại thiếu gia của nhà họ Vinh của anh sao!"

Sắc mặt Vinh Hường càng thêm khó coi, giận quá hóa cười, đưa tay bóp lấy đầy cằm cô, buộc cô giương mắt nhìn thẳng vào mình, "Em nói đúng, chuyện tiếp rượu như vậy hoàn toàn không cần đến em. Đáng tiếc Chu Tư Thành không có mắt, không có em thì không được."

Vinh Nhung cắn môi đến trắng bệch, cặp mắt xuất hiện một tầng sương mù thật mỏng, giống như một giây kế tiếp sẽ nện ra lệ .

Tâm trạng của Vinh Hường lập tức mềm nhũn ra, đang muốn buông buông cô ra. Đột nhiên Vinh Nhung đánh loạn xạ về phía của anh, Vinh Hường mới vừa buông tay ra, thì Vinh Nhung liền luống cuống tay chân lau cầm. Chiếc cầm trắng nõn vốn dĩ đã bị anh dùng lực bóp nên có chút đỏ lên, nếu để cho cô cứ chà lau như vậy thì nó sẽ càng đỏ nhanh hơn thậm chí sẽ bắt đầu rỉ máu.

Vinh Hường run như cây sậy nhìn cô, thoáng chốc liền trở nên mềm lòng. Phản ứng đầu tiên chính là đưa tay đi bắt lấy bàn tay không an phận của cô, "Em làm cái gì vậy?"

Vinh Nhung không để ý tới anh, nhìn thấy tay của anh đang đưa tới thì cô lại vùng lên một cái tát. Vinh Hường tránh thoát khỏi tay của cô, đồng thời cũng bắt đầu nổi nóng.

Cô gái này đúng là không biết tốt xấu!

Một tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của cô, "Vinh Nhung?!"

Nước mắt Vinh Nhung cứ thế mà rơi xuống, cả người đều run lên nhăm hai mắt lại không nhìn anh. Đôi môi run rẩy không còn chút máu nào: "Buông ta ra, cầu xin anh....Đừng đụng vào em nữa."

Tim của Vinh Hường cũng như bị nhéo lấy, cảm giác đau đớn như bị đè nén lại, bàn tay cũng không tự giác mà trở nên dịu dàng, vỗ về trên lưng của cô: "Nhưng Nhung...."

Vinh Nhung cảm nhận được bàn tay của anh mang theo hơi nóng đang chạy dọc sống lưng của cô. Tất cả các tế bào nhất thời giống như bị co rút lại, tay chân cô đồng thời từ chối anh, khàn cả giọng kêu "Không cần".

Trong đầu Vinh Hường nổ tung một tiếng. Gương mặt của cô đầy nước mắt la hét không cần, hình ảnh này quá quen thuộc, trí nhớ trùng điệp giống như đêm đó của bốn năm về trước. Anh run tay, nhẹ nhàng vén đi sợi tóc đang dính vào gương mặt của cô, vừa đau lòng lại vừa nóng lòng, khàn cả giọng nói: "Nhưng Nhung, nói cho anh biết.... em đã như vậy bao lâu rồi?"

Vinh Nhung vẫn nhắm hai mắt như cũ, thế nào cũng không dám nhìn anh, chỉ là thờ nhẹ nhàng. Vinh Hường càng muốn giữ chặt cô thì cô lại càng vùng vẫy kịch liệt hơn, anh không dám động, chỉ là sâu sắc nhìn gương mặt tuyệt vọng của cô. Là anh đã bức cô đến mức này, người con gái anh che chở nhiều năm như vậy, cuối cùng anh lại là người tổn thương cô sâu sắc nhất.

Cho dù bốn năm trước có oán hận đến đâu, cũng không đau lòng như giờ phút này.

Tay Vinh Nhung chống đỡ trước lồng ngực của anh, mơ hồ nói không rõ: "Tại sao lại đối xử với em như vậy, em hận anh.... anh trả lại đứa bé cho em...." Cô đứt quãng nói ra một câu chỉ trích không hoàn chỉnh. Cô muốn hỏi, tại sao nhất định phải là anh, tại sao anh có thể tàn nhẫn tâm địa sắt đá như vậy, chính tay đưa cô đi vào phòng giải phẫu. Ai cũng có thể buộc cô bỏ đứa bé, chỉ duy nhất anh là không thể.

Vết thương đã kết vảy của Vinh Hường lại một lần nữa bị cô thứ làm cho rách ra, cả trái tim đều rỉ máu. Anh cau mày, chứng icteri của cô càng làm cho anh thêm sốt ruột, chuyện tối hôm đó vào bốn năm trước được cô nhắc lại. Nhưng khi nhớ tới hình ảnh Tổng Hải Thanh trần truồng hiện lên trong đầu anh, anh cũng không khờ khạo chế được hô lên, "Đứa bé gì, cũng chỉ là một cái trứng được thụ tinh chưa hình thành thôi! Tôi làm sao có thể cho con của Tổng Hải Thanh mang thai con của chính mình! !"

Vinh Nhung nói không ra lời, đôi mắt chứa lệ không thể tưởng tượng nổi. Cô đưa mắt nhìn anh. Giờ phút này, người đàn ông này lại xa lạ đến mức đáng sợ như vậy.

(Hysteria, tiếng Việt còn gọi là chứng ictêri hay chứng cuồng loạn là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Những người bị "hysteria" thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau một chấn thương tâm lý ở những người nhân cách yếu. Trong bảng phân loại bệnh quốc tế lần thứ 10 (ICD-10), Hysteria được gọi là rối loạn phân ly. Tỷ lệ gặp ở 0,3-0,5% dân số, thường gặp ở nữ giới. Biểu hiện bệnh rất đa dạng: Những dấu hiệu dạng cơ thể như mất một huyệt hơi, khó thở, đau nhức... nhưng không có bằng chứng xác đáng về bệnh cơ thể; Những biểu hiện về tâm thần kinh như khóc cười, sợ hãi vô cớ, la hét, mất hoặc tăng cảm giác..., ý thức chỉ bị ảnh hưởng)

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26

Editor: SunniePham

Vinh Nhung mấp máy môi, cuối cùng vẫn một môi không muốn nói tiếp với anh. Cứ như vậy đi, vấn đề giữa bọn họ vốn là vòng tròn đồng tâm, cho dù có cuộn tròn thế nào đi nữa thì cuối cùng ngọn nguồn cũng chỉ về phía Tổng Hải Thanh. Cô đi chân trần về phía trước, đi tới nơi nào cũng lưu lại dấu chân ẩm ướt.

Vinh Hường đưa tay bắt lấy cổ tay của cô: "Cùng anh trở về!"

"Trở về làm gì, tiếp tục bồi rượu sao? Bộ dáng này của em anh không thấy ngán sao?" Vinh Nhung nhàu mày bắt đầu gầy gù, đáng tiếc là cổ tay lại bị anh nắm chặt, làm thế nào cũng thoát không khỏi tay của anh.

Vinh Hường nhắm mắt lại, cắn răng nói: "Em nghĩ anh như vậy sao?"

Vinh Nhung hít một hơi thật sâu, gương mặt trở nên bình tĩnh đưa mắt nhìn anh: "Vinh Hường, chúng ta nói rõ ràng đi. Bốn năm trước anh đã nói, khi chúng ta gặp lại nhau thì cũng không phải là anh em. Bây giờ anh lấy lập trường gì để trông chừng em, lấy lập trường gì để uy hiếp em?"

Vinh Hường ngẩn ra, nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng của cô, vốn suy nghĩ của anh đang rối rắm nhưng giờ lại càng không rõ hơn. Rồi sao đó thì từ từ cười ra tiếng, cặp mắt như băng lạnh đâm về phía của cô: "Em cho rằng tất cả mọi chuyện cứ như vậy à? Tổng Hải Thanh thiếu tôi bao nhiêu, em so với người khác vốn dĩ là biết rất rõ mà." Anh đứng rất gần cô, gần đến mức cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt màu nâu kia hiện lên sự lạnh lùng dữ tợn rất rõ ràng, "Tên Chung Hách kia, Tổng Hải Thanh rất trông mong em qua lại với hắn đúng không? Em cảm thấy....Tôi sẽ dễ dàng để cho Tổng Hải Thanh được tạ tội nguyên sao?"

Vinh Nhung cảm nhận hơi thở của anh phả vào trên mặt của mình, ngược đầu lên không hề chớp mắt mà nhìn vào trong mắt của anh. Anh thật sự không còn thương cô, Vinh Hường đã từng yêu cô. Bây giờ trong đầu anh chỉ còn lại cái chết của Hồng Mộ, còn có sỉ nhục bị đuổi đi của bốn năm về trước. Vinh Nhung rất muốn cười, nhưng mà lại cười không nổi, chỉ có thể yên con người mà mang giày vào.

Vinh Hường nhìn đầu ngón tay của cô đều đã phát run lên, thất đi thất lại vài lần nhưng cũng không thể nào thất được dây giày của đôi giày sandal chẳng hề phức tạp lại. Vinh Hường lạnh mặt ngồi nhòm xuống, từ từ giúp cô thất lại dây giày. Khi ngón tay chạm đến cổ chân trơn mịn của cô, thì trong lòng anh có chút bi thương. Đây chính là kết cục của bọn họ, anh không thể thay đổi được. Chỉ có thể mặc cho mọi chuyện tiếp tục, trừ phi...

"Tốt lắm, đi thôi." Vinh Nhung hờ hững nhìn thẳng vào anh, dáng vẻ này của cô giống như là đang coi thường cái chết.

Vinh Hường nhìn không được mà khinh thường hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi tới bãi đậu xe. Vinh Nhung sững sốt một chút, không phải trở về buổi tiệc sao? Cô vội vã đuổi theo, không được tự nhiên mà hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Về nhà."

Vinh Hường từ xa đã lấy chìa khóa xe ra, suy nghĩ một chút lại cười như không cười nói với cô: "Chẳng lẽ em muốn trở về bồi hấn uống thêm vào ly sao?"

"...."

Vinh Nhung đứng ở cửa xe trừng mắt nhìn anh, nếu như là trước kia thì cô đã sớm nhào tới cắn vào lỗ tai của anh rồi. Đáng tiếc bây giờ, cô chỉ có thể đứng ở đây mà hờn dỗi.

Vinh Hường nhấn cái nút một cái, có chút không kiên nhẫn mà hạ kính xe xuống: "Thật sự là không nỡ đi sao?"

Ma quỷ mới không nỡ, chỉ là em không muốn đi xe của anh thôi. Trong lòng Vinh Nhung oán thầm, trên mặt lại đen như cũ giống như không muốn mỉm cười cho anh coi. Nhưng mà cô lại không biết chạy xe, chỉ có thể chấp nhận mở cửa xe ngồi vào.

Vinh Hường nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của cô, trong mắt liền hiện lên ý cười nhìn cô từ kính chiếu hậu.

"Nhìn cái gì?"

"Tùy tiện xem một chút."

"Không cho tùy tiện nhìn em."

"Anh muốn tùy tiện nhìn đó...." Vinh Hường đặt tay lên vô lăng, trên mặt hiện lên sự mỉa mai, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô, anh cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chỗ khác, em có gì đẹp."

Vinh Nhung mím môi, giận đến cả gương mặt đều đỏ ửng lên. Cô muốn tiếp tục cào anh nhưng rồi lại nghĩ tới thái độ của anh, trong lúc nhất thời trong lòng cô tràn đầy mâu thuẫn. Đúng là con quỷ ác trí !

Vinh Hường khởi động xe, nhưng lại chậm chậm không chịu chạy. Vinh Nhung kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy sắc mặt của anh đang thay đổi rõ ràng, sao người này lại lật mặt nữa rồi?

Vinh Hường liếc nhìn cách đó không xa, phía sau cây cột có bóng người, khoe miệng anh cong lên. Ngón tay gõ vào vô lăng, cuối cùng trực tiếp tắt máy.

Vinh Nhung không hiểu: "Sao lại không đi?"

Vinh Hường quay đầu nhìn cô, gương mặt trở nên nặng nề. Ánh mắt từ tìm tòi nghiên cứu như đang có hứng thú, Vinh Nhung có một dự cảm không tốt, ngón tay lần đến chốt cửa, còn chưa kịp mở cửa xe thì anh đã cúi người nhích lại gần. Một tay của anh giữ chặt lấy Vinh Nhung, tay còn lại chọt khóa của cửa xe lại. Từ từ nắm lấy tay cô, về mặt mạng dây ý cười nhìn cô.

Vinh Nhung bị anh ép xuống nơi giao nhau của cửa xe và ghế da, không gian nhỏ nhỏ, chớp mũi đều mang hơi thở quen thuộc của anh. Vinh Nhung hoảng sợ dính sát vào ghế, chỉ sợ anh sẽ gần thêm một chút nữa, "Anh... anh làm cái gì vậy?"

Vinh Hường hạ mí mắt nhìn cô, ngón tay từ từ vuốt ve da thịt ở bả vai của cô. "Đáng lẽ tôi không muốn chọc giận Tổng Hải Thanh sớm như vậy, bây giờ nhìn.... xem ra bà ta vẫn chưa tin tôi. Nếu vừa rồi chuyện của chúng ta đã bị nhìn thấy, thì không bằng chúng ta hãy làm thêm nhiều chuyện kích thích hơn đi."

Đột nhiên Vinh Nhung mở to hai mắt, không thể tin được mà nhìn người trước mặt. Vinh Hường lại mỉm cười với cô, cánh tay luồn qua eo cô, hoàn toàn ôm cô vào trong ngực của mình. Môi của Vinh Hường dán môi của cô, nhẹ nhàng mổ vào, "Nhưng Nhung, em sợ tôi sao? Đêm đó....một chút em cũng không có hưởng thụ được sao?"

Nghe lời nói châm chọc của anh, trái tim Vinh Nhung vẫn không nhin được mà đập càng ngày càng nhanh, cổ nén nước mắt chưa xót đang dâng lên trong hốc mắt. Mím chặt môi không muốn bị anh chiếm đóng, Vinh Hường thử mấy lần cũng không thâm dò được vào trong môi cô. Anh nắm lấy cằm của cô, ngón tay dùng sức, Vinh Nhung quả nhiên bị đau mà phải mở miệng.

Lưỡi của Vinh Hường rất nhanh chui vào, ở trong miệng cô mà dao động tứ phía.

Vinh Nhung lo lắng chống đỡ trước ngực anh, trong đầu lại hiện lên cái cảnh đêm đó của bốn năm trước cô bị anh đè ở trên bàn sách mà hung hăng hành hạ. Thân thể cũng bắt đầu không khống chế được mà trở nên run rẩy. Cô vụn về nói không ra lời, lưỡi của anh giống như là một con rắn linh động, cọ quảy đến mức làm cho đầu óc của cô trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27

Tổng Hải Thanh ngược lên nhìn người trước mặt, dường như bà đã cắn nát cả răng. Thế nào cũng không thể đem anh và thiếu niên trẻ trung năm đó coi như một người, ẩn dấu bốn năm, thì ra chỉ là vì ngày nay. Tổng Hải Thanh từ từ ngồi trở lại trên ghế sa lon cùng anh giằng co: "Tôi không tin cậu sẽ làm như vậy, dù sao thì Nhung Nhung cũng bỏ ra rất nhiều vì cậu...."

Vinh Hường sớm biết bà ta sẽ dùng đến chiêu này, lông mày khẽ nhíu lại: "Không sao tôi sẽ mãi mắt trông chờ."

Không thể không nói, trong lòng Tổng Hải Thanh Tâm đúng là có chút sợ. Vinh Hường của bây giờ đúng là làm cho bà đoán không ra, nếu nó vẫn còn thích Nhung Nhung thì lúc ở bãi đậu xe sẽ không làm ra một màn kia. Hiển nhiên là lúc ấy anh biết được có người đang theo dõi nên mới làm ra chuyện như vậy. Nếu như thật sự yêu một người con gái nào đó, thì sẽ không cam lòng để cho thân thể của cô ấy bày ra tư thế như vậy trước mặt người đàn ông xa lạ.

Bốn năm, đủ để cho một thiếu niên trở thành người trăm phương ngàn kế, cũng đủ làm cho một người đàn ông đem sự quyến luyến sâu tận trong đáy lòng coi như mây khói.

"Cậu có biết tại sao cậu lại bị như vậy không?" Tổng Hải Thanh hiện lên một nụ cười giả dối: "Năm đó ba cậu biết hai người làm ra loại chuyện trái luân thường đại lý này, dưới con nóng giận mới để cho cậu đi Mỹ học. Vậy thì làm sao lại coi như là đuổi cậu đi? Rõ ràng yêu quá thành ra trách phạt. Mấy năm nay Vinh thi phát triển không lạc quan lắm, nếu Nhung Nhung và Chung Hách ở cùng một chỗ với nhau, đối với chúng ta là trăm lợi không một hại. Nếu cậu phá hủy từ bên trong, thì ba cậu.... sẽ rất đau lòng."

Vinh Hường cười như không cười nhìn bà, thấy Tổng Hải Thanh có chút không được tự nhiên khi mở miệng nói chuyện: "Dì, chẳng qua dì chỉ có như vậy thôi." Anh từ từ nghiêng người, cúi chỏ chống đỡ trên đầu gối chống cằm lên nhìn bà: "Nói tới nói lui chỉ biết lấy tám bài tình thân ra, loại kỹ xảo này đúng là dư dả để đối phó tôi của bốn năm về trước. Đáng tiếc, đối thủ của bà bây giờ là tôi. Vinh Hường của hiện tại cái gì cũng đều hiểu, duy nhất chỉ có không biết yêu!"

Tổng Hải Thanh cuối cùng bị chọc giận rồi, mím chặt môi trừng mắt nhìn anh. Nhưng một lời nói cũng không nói ra được.

"Vinh thì là do nhà họ Hồng bỏ vốn ra đầu tư, bấy kỳ lúc nào nhà họ Hồng cũng có thể thu hồi nó. Chỉ là một Vinh thì, tôi cũng thật sự không để ý lắm." Vinh Hường nhìn đồng hồ, giống như là rất kinh ngạc: "Cũng đã trễ thế này rồi. Dì à, ngủ ngon, hi vọng dì có một đêm đẹp!"

Anh từ từ đứng dậy, đưa lưng về phía cô chớp mắt một cái, ánh mắt vô cùng lạnh.

*

Vinh Nhung ở phòng tắm ngâm người thật lâu, cổ đều là dấu vết mờ mờ, nhìn tình hình này chắc hai ngày cũng không hết nổi. Cô không một mảnh vải

đứng ở trước gương, rốt cuộc cũng không cảm mà nước mắt rơi đầy mặt, cô ngồi nhõm xuống mà khóc thành tiếng. Rõ ràng người đó ở ngay bên cạnh, rõ ràng là cô còn yêu anh như vậy, nhưng mà lại cố tình trở mặt nhìn cả hai càng ngày càng xa nhau, cái gì cũng không làm được.

Anh hận, cô làm cái gì cũng chuộc lại không được. Một lần cô cho rằng, chỉ cần cô thương anh, bọn họ có thể mặc kệ bất luận ai, không có nhà họ Vinh, không có Tống Hải Thanh. Nhưng đến cuối cùng thì anh lại rút lui. Hy sinh cô, lạnh lẽo đẩy cô vào phòng giải phẫu. Sau cùng lại chính tay chặt đứt thân thể và tất cả trí nhớ đối với cô, anh ngay cả một điều tốt đẹp cũng không chịu để lại cho cô.

Cô yên đến nỗi đã không còn đường để đi.

Cô tiêu sái đi ra khỏi phòng tắm với đôi mắt sưng đỏ, mặc lên người bộ đồ công sở kín đáo. Tần Lộ lo lắng liếc nhìn cô vài lần, nhìn cô mắt hồn người dựa vào ghế mà ngẩn người, đứng một chút vào thì cô sẽ sợ hãi trong mắt đều tràn đầy sự phòng bị.

"Không sao chứ?"

Con người Vinh Nhung từ từ co rúc lại, một lúc lâu sau đôi môi khô khốc mới nặn ra mấy chữ: "Không có chuyện gì."

Tần Lộ thở dài, không có việc gì mới là lạ, buổi chiều lúc ra khỏi cửa thì cảm xúc dâng trào, bây giờ thì lại ba hồn bảy vía. Chỉ có mấy giờ, sao cô cứ như là biến thành người khác vậy?

"Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?" Tần Lộ nhẹ nhàng vỗ về bả vai của cô, "Nhưng Nhung, đừng tự làm mình quá mệt mỏi. Thật ra, vui hay không vui cũng sẽ có trong cuộc sống, cần gì phải làm khổ mình tới vậy."

Vinh Nhung ngẩn ra, cô đang làm khổ chính mình sao?

Tần Lộ nhìn đôi mắt ngẩn dại của cô, vẻ mặt hoảng hốt, giống như là lần đầu nhìn thấy đáng sợ này của cô. Cô vỗ vai Vinh Nhung đầy sâu xa, cái gì cũng nói không ra được.

Đột nhiên điện thoại trong phòng kí túc xá vang lên, lòng của Vinh Nhung cũng theo tiếng chuông điện thoại mà nhảy lên, huyết thái dương nhảy thành thạch. Tiểu Đình nhận điện thoại rồi đưa cho Vinh Nhung: "Vinh Nhung, mẹ cậu tìm cậu...."

Vinh Nhung nhìn ống nghe mà ngón tay trở nên run rẩy, đột nhiên lại có một dự cảm xấu.

....

Đến đến quán cà phê mà Tống Hải Thanh đã hẹn, người đầu tiên Vinh Nhung nhìn thấy là Chung Hách. Vừa đúng lúc Chung Hách xoay mặt ra cửa kính, nghe được cửa tiếng chuông gió vang lên thì lập tức theo bản năng mà ngẩn đầu, phát tay về phía cô. Vinh Nhung nắm chặt túi trong tay, Tống Hải Thanh quay đầu lại nhìn cô sắc mặt lạnh ngắt như tờ. Vinh Nhung mơ hồ đoán được nguyên nhân bà ta mất hứng, bước chân trong nháy mắt cũng trở nên nặng nề.

"Ngồi." Tống Hải Thanh miệng hơi cười, thậm chí săn sóc đến mức giúp Vinh Nhung vén mái tóc đang rũ xuống ra sau tai.

Chung Hách cười với cô, Vinh Nhung cười không nổi, chỉ là có Chung Hách ở đây thì cô đã cảm thấy chuyện hình như có chút nghiêm trọng đến mức sắp mất đi phạm vi khống chế của mình rồi. Quả nhiên khi cô ngồi xuống không bao lâu thì nhìn thấy Tống Hải Thanh mở ví ra, chậm rãi lấy ra một vật đặt tới trước mặt Vinh Nhung và Chung Hách.

Sắc mặt Vinh Nhung trắng bệch, hô khẩu!

Tống Hải Thanh bụng cà phê lên nhấp một ngụm: "Ngày hôm qua chúng ta đã nói chuyện với cha của tiểu Hách rồi, ông ấy cũng hi vọng hai đứa kết hôn sớm một chút. Cô thấy chỉ bằng hôm nay đi, cô đã tìm người coi ngày rồi, họ nói hôm nay là ngày tốt."

Chung Hách hình như là vô cùng cảm kích, trên mặt không có quá nhiều sự khiếp sợ. Vinh Nhung kinh ngạc nhìn anh, đứng đứng cánh tay của anh: "Này, nói chuyện đi."

Chung Hách cũng theo cô, nói thầm: "Nói gì?"

"Chúng ta là giả bộ ...." Vinh Nhung nóng nảy, tại sao người này đến lúc này rồi mà vẫn còn bình tĩnh như vậy chứ?

Chung Hách cười nhẹ, đến gần bên tai cô: "Dù sao thì tôi cũng đang muốn tìm người kết hôn, tại sao lại không tìm em? Không phải trước mắt chúng ta đang hợp tác rất vui vẻ hay sao?"

"!" Vinh Nhung kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu cũng không ngấm miệng lại được. Người này, người này có thể tùy ý hơn nữa được không.

Vinh Nhung nhìn thấy Chung Hách bên này đã không còn hy vọng gì rồi, đành chuyển sang nói với Tống Hải Thanh: "Mẹ, bây giờ con mới năm thứ hai đại học, tại sao phải kết hôn gấp tới vậy?"

"Bây giờ sinh viên đại học kết hôn rất nhiều mà." Chung Hách giống như vô tình chen miệng vào, Vinh Nhung dùng giày cao gót của mình hung hăng mà đạp cho anh một cái. Chung Hách nhe răng trợn mắt cắn răng ôm bấp chân thẳng của mình.

Tổng Hải Thanh dĩ nhiên là biết trong lòng Vinh Nhung hoàn toàn không hề cam lòng, mới chậm rãi để cái ly trong tay xuống, hạ mí mắt từ từ vuốt cái thìa: "Đây là ý của cha con, con và tiểu Hách trước tiên hãy đi đăng ký. Tiếp theo...." Bà nâng tầm mắt lên, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào Vinh Nhung: "Tiểu Hường và Tô Mộng cũng sẽ đi đăng ký. Mẹ chỉ là muốn con đăng ký trước hai đứa nó, bây giờ thì tùy con."

Thân thể Vinh Nhung cứng đờ ở tại chỗ, sững sờ nhìn Tổng Hải Thanh, bên tai vẫn quanh quẩn mấy câu bên tai của bà. Tiểu Hường và Tô Mộng sẽ đi đăng ký! Cô đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, sớm biết rằng, cứ mỗi lần cô nghĩ tới lúc này, thì lòng sẽ đau như dao cắt, cuối cùng cô không chịu nổi nữa sẽ nói với chính mình, lần sau nữa độc ác quyết tâm thừa nhận sự thật này, còn lần này, hãy để cho cô phóng túng thêm một lần nữa, ích kỷ một lần nữa.

Nhưng rốt cuộc vẫn phải đợi đến ngày này, cuối cùng còn vào lúc cô không hề có chuẩn bị. Lúc mà cô còn chưa có phòng bị xong.

Im lặng một lúc lâu, Chung Hách nhìn Vinh Nhung giống như tượng đá, không hề tức giận.

"Này, theo anh thì kết hôn cũng không phải là trọng hình gì đâu. Đâu cần phải hoảng sợ và đau lòng tới vậy chứ?" Chung Hách vô cùng buồn bực, nha đầu này đúng là có thể đánh vào tự ái của người khác. Lúc bắt đầu thì vô cùng thích sạch sẽ, bây giờ lại trực tiếp ghét bỏ cả người của anh luôn.

Vinh Nhung thu hồi lại tin thần, động tác chậm chạp quay đầu nhìn Chung Hách. Chung Hách bị cô nhìn đến rụt rè, nuốt một ngụm nước bọt: "Ách, sao vậy? Làn da của anh ổn rồi, ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn ra được. Nếu gãi cho anh... anh sẽ nói cho em biết nên bảo vệ thể nào...."

"Được." Vinh Nhung cắt đứt lời của anh, khẽ mỉm cười nói: "Chúng ta đi đăng ký thôi."

"? !" Chung Hách ngạc nhiên, chuyện này.... Hi vọng vô thường quả nhiên là bản tính của phụ nữ.

Tổng Hải Thanh hài lòng cười, nhìn về phía Chung Hách ý vị sâu xa nói: "Nhưng Nhung của đi từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, đặc biệt rất biết nghe lời. Nhưng sau này không cho phép cháu khi dễ nó, nếu không dì cũng sẽ không tha cho con."

"Dì cứ yên tâm, con sẽ đối xử tốt với cô ấy."

Lúc nói lời này thì trong lòng Chung Hách như có cái gì đó sắp tràn ra, nghiêng mặt nhìn người con gái bên cạnh, gương mặt mắt hôn đang ngăn người nhìn họ khẩu để ở trên bàn.

*

Tối hôm qua uống quá nhiều rượu không ngủ được, say khi say rượu thì lúc tỉnh giấc đầu lại đau vô cùng. Vinh Hường đè ép huyết thái dương, cảm lấy đồng hồ báo thức đặt ở một bên nhìn thời gian. Đã sắp 12 giờ, sao anh lại ngủ lâu tới vậy. Đang đứng dậy chuẩn bị đi tắm, thì điện thoại di động đều đầu giường run lên.

Nhìn thấy người gọi chính là Dịch Phong đã lâu rồi không có liên lạc. Vinh Hường cười cười nhận điện thoại: "Tại sao lại gọi cho mình. Ở trong quân đội bị kìm nén quá rồi hả?"

"Hừ, còn có tâm tình lăm lăm, cái gì cậu cũng đừng nói, hãy để mình nói." Giọng nói của Dịch Phong vô cùng vội vàng: "Cậu có cần để cho bạn thân của cậu đây đi tới cục dân chính hỗ trợ cho Chung Hách đăng ký hay không? Mình nói cho cậu biết, bây giờ tên đó đang đứng xếp hàng ở cục dân chính kia. Biết đi cùng ai không? Vinh Nhung, đi cùng Vinh Nhung đó! Ai, mình nói, rốt cuộc là cậu có ý gì. Sao lại không chịu để ý tên tiểu tử Chung Hách kia...."

Mấy lời nói còn lại của Dịch Phong đều đã kết thúc trong âm thanh tút tút. Bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, cho nên ý thức của anh vẫn hoảng hốt không rõ ràng lắm, trong đầu chỉ biết được một tin tức vô cùng rõ ràng. Vinh Nhung muốn gả cho Chung Hách, muốn gả cho.... người khác!

*

Chung Hách liếc nhìn mấy người đang xếp hàng, lại nhìn người ở bên cạnh này giờ cũng không nói gì: "Ai, mẹ em nói không sai tí nào mà. Hôm nay là một ngày thật tốt đó. Có nhiều người tới đăng ký thật."

Vinh Nhung trong lòng không yên, qua loa nói: "Đây không phải quá tiện nghi cho anh sao. Ngày hai mươi tháng năm, rất dễ nhớ nha. 520, em yêu anh, tương lai ho dù có bận đến thế nào đi nữa. thì vẫn có thể nhớ ngày kỷ niệm kết hôn."

Chung Hách cười quỷ dị, ý vị không rõ nhìn cô vui vẻ.

Vinh Nhung bị anh nhìn nên sinh ra nghi ngờ, sờ sờ gò má của mình: "Sao vậy?"

Chung Hách đến gần cô một chút, Vinh Nhung lại tránh ra, anh cũng không tức giận, vẫn cười vui vẻ như cũ: "Ai, tự nhiên em lại chủ động tỏ tình với tôi. Tôi không hề biết thì ra là em thầm mến tôi rồi...."

Vinh Nhung mắt tròn trắng, đến nơi này rồi mà còn ấu trĩ tới vậy.

Chung Hách nhất quyết không buông tha cho cô: "Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng không tồi, ngày thật là dễ nhớ. Còn có bà xã tốt như vậy, sau khi kết hôn tôi nhất định sẽ không trắng hoa. Nếu lấy về nhà rồi, thì nhất định sẽ yêu thương che chở em, tuyệt đối sẽ không để cho em chịu uất ức gì."

Vinh Nhung trừng mắt nhìn anh, "Này, anh đủ rồi đó. Tôi đồng ý anh trắng hoa, cầu xin anh trắng hoa, tha thiết hy vọng anh trắng hoa. Có được hay không?"

"...." Trong mấy người đang xếp hàng, có đàn ông quăng tới ánh mắt hâm mộ, phái nữ thì về mặt khinh bỉ.

Chung Hách mừng rỡ lại càng mừng rỡ hơn, bả vai cũng run nhẹ nhàng: "Tôi không biết em lại có nhiều chỗ tốt tới vậy, nghĩ như vậy, thì tôi càng không nở ra ngoài lều lổng rồi."

"...." Vinh Nhung im lặng nhìn trời, chẳng thèm đếm xỉa đến anh. Cùng anh âm ỉ một hồi, đột nhiên cái suy nghĩ cứ lượn đi lượn lại trong lòng lại trở tan đi rất nhiều.

Chung Hách bỗng nhiên thò tay ôm lấy bả vai của cô, thân thể Vinh Nhung cứng đờ, lập tức bắt đầu giãy giụa; "Này!"

"Nhưng Nhưng...."

"Nhưng Nhưng!"

Hai âm thanh đồng thời vang lên, giọng nói êm ái của Chung Hách bị âm thanh vội vàng của Vinh Hường bao trùm.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28

Editor: -Tử Tinh-

Chung Hách đột nhiên thấy Vinh Hường xuất hiện, có chút ngoài ý muốn. Cúi đầu xuống nhìn người trong ngực, cô gái nhỏ đã hoàn toàn mệt mỏi.

Giờ phút này ánh mắt người đàn ông kia nhìn anh ta tuyệt đối không có gọi là thiện ý, Chung Hách khẽ nhủ mảy, đem những lời vừa định nói nuốt vào trong bụng.

Ánh mắt Vinh Hường xẹt qua cánh tay đang ôm lấy Vinh Nhung, ánh nhìn tối tăm tới cực điểm. Chung Hách lại giống như khiêu khích càng siết chặt tay, thật sự không hiểu được mục đích của người đàn ông vừa mới xuất hiện, còn có ánh mắt mang theo địch ý kia.

Vinh Hường đi tới trước mặt Vinh Nhung, lướt qua vẻ mặt kinh ngạc của cô, cười nói "Định kết hôn, vì sao không nói cho anh một tiếng?"

Vinh Nhung vì sự xuất hiện của anh còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đang định mở miệng lại bị Vinh Hường cắt đứt, anh nhìn về phía Chung Hách cười xin lỗi, "Tôi có vài lời muốn nói với Nhung Nhung."

Chung Hách nhìn về phía Vinh Nhung dò hỏi. Vinh Nhung định cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy cặp mắt giấu nụ cười kia của Vinh Hường, không khỏi có chút hoảng hốt. Vinh Hường vươn tay tóm được cánh tay của cô kéo vào trong ngực mình, không có một chút ý định chờ câu trả lời của Chung Hách. Ôm cô rồi khỏi đại sảnh.

Tới sân, bước chân Vinh Nhung lao đảo bị kéo tới một nơi hẻo lánh. Vinh Hường đẩy mạnh, cô liền đụng thẳng vào vách tường. Sóng lưng va vào tường thậm chí còn phát ra âm thanh âm ỉ, Vinh Nhung đau tới trào nước mắt, không thể tin nổi nhìn người đàn ông hung ác trước mặt.

Vinh Hường trầm mặt, không nói câu nào.

Vinh Nhung có chút lo sợ, sau lưng đã không còn đường để lui, chỉ có thể tận lực lùi sát vào vách tường.

Vinh Hường cúi người, con mắt đen nhánh oán hận nhìn cô, vươn tay bấu chặt vào bả vai thon gầy của cô, đốt ngón tay siết chặt tức mức trắng bệch, mang theo sự tức giận như muốn bóp vỡ cả xương cốt cô. Vinh Nhung đau tới vành mắt đỏ hồng, đôi tay gắt gao đẩy ngực anh. Giờ phút này Vinh Hường giống như một con dã thú khát máu, trong mắt là một mảng đỏ ngầu, một chút nhu tình cũng không sót lại.

"Quay về nói cho tên kia biết, sẽ không cùng hắn kết hôn." Anh lạnh nhạt nhìn cô, giọng nói thẳng thắn hùng hổ.

Vinh Nhung nghiêng mặt sang một bên, không có dừng khí nhìn thẳng vào mắt anh, con người xa lạ này đã khiến cô cảm thấy tuyệt vọng. Bả vai đau nhức, đánh cũng đánh không lại mà lòng thì vỡ nát.

Không nhận được câu trả lời, Vinh Hường cũng không tức giận, chậm rãi thò tay vào trong túi áo lấy ra một bức ảnh nhét vào tay cô, từ từ thu tay lướt nhẹ qua cánh tay tinh tế của cô, "Anh sẽ ở trên xe chờ em, tin tưởng em sẽ không để bọn anh chờ quá lâu."

Vinh Nhung nhìn bóng lưng anh xoay người dời đi, chậm rãi nâng tầm mắt lên nhìn, nhất thời sợ tới ngây người. Nước mắt nín nhịn từ lâu lúc này mới tràn

mi. Tại sao tất cả mọi người đều ép cô? Ngay cả anh, cũng không buông tha cho cô.

*

Vinh Hường ngồi trong xe hút thuốc lá, trong lòng không có một chút lo lắng. Cặp mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa, mỗi một giây một phút đều giống như lắng trĩ trái tim anh. Thấy cô hồn bay phách lạc xuất hiện trong tầm mắt mình, Vinh Hường thờ phào nhẹ nhõm, rồi lại không nén được tức giận. Muốn kết hôn phải không, em cứ như vậy mà thất vọng đi?

Ngón tay truyền tới cảm giác bông rất, lúc này anh mới giật mình nhìn thấy thuốc trên tay đã cháy hết từ bao giờ. Vứt điếu thuốc, Vinh Hường rướn người mở xe cho cô. Nhìn bộ dạng yên lặng không nói năng gì của cô, cơn giận của anh cuối cùng cũng không thể tiếp tục đè nén mà bộc phát, “Em định cứ thế mà giả cho tên kia?”

Vinh Nhung không muốn cùng anh âm ỉ, mệt mỏi quay đầu đi. Cô hiện tại đã hết hy vọng rằng người này còn có thể hiểu mình, lúc đầu khi còn yêu nhau đã không hiểu, huống chi là bây giờ.

Vinh Hường nhìn bộ dạng kia của cô, càng thêm bức tức, nghiêng người qua bắt được cảm của cô lập tức cắn xuống môi cô. Vinh Nhung bị anh làm hoảng sợ, ý thức được liền đâm loạn lung tung. Vinh Hường giữ chặt hai tay cô, định cậy mạnh chui vào trong miệng cô. Hai người giằng co nhau, giống như đang cắn xé, cũng giống như đang gặm cắn lẫn nhau.

Vinh Hường buông cô ra, tâm tình tốt đẹp không giải thích được, sò sò lên môi mình rồi lái xe rời đi.

Vinh Nhung không hiểu vì sao anh đột nhiên đổi tính, sững sờ ngồi trên ghế, nhìn không gian nhỏ trong xe, trên môi vẫn còn cảm giác bông rất. Tầm mắt lướt qua kính chiếu hậu, lại thấy rõ ràng khuôn mặt kinh ngạc của Chung Hách.

Vinh Nhung tức giận nhìn chằm chằm Vinh Hường, “Anh!” Anh quả thật vô liêm sỉ hết mức! Vinh Nhung vừa tức giận vừa tuyệt vọng, tại sao bây giờ anh luôn dùng đủ loại thủ đoạn hèn hạ để làm tổn thương cô. Nhìn cô đau lòng, anh thấy rất sung sướng sao?

“Anh làm sao?” Vinh Hường cười lạnh, “Chẳng lẽ giữa chúng ta không phải quan hệ này sao? Anh chỉ cho hắn ta nhìn rõ sự thật thôi.”

Trong tim giống như có thứ gì đó âm ỉ sụp đổ, Vinh Nhung dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, vết thương bị kéo rách lần này sợ rằng không có khả năng chữa khỏi. Vinh Nhung tự giễu, đây chính là người con trai mà ban đầu cô luôn mơ miệng nói rất thích rất thích. Nước mắt giống như đã cạn khô, hóc mắt chỉ còn chua xót khó chịu. Cô hít sâu một hơi chậm chậm nói, “Anh rốt cuộc định làm gì?”

Vinh Hường không để ý tới cô, vẫn tiếp tục lái xe. Vinh Nhung cho là anh sẽ không để ý tới mình nữa, vừa nhắm mắt lại đã cảm thấy sườn xe giống như đột nhiên đụng vào vật gì đó kịch liệt, bên tai là âm thanh báo động của xe hơi cùng với tiếng còi xe hỗn loạn. Cô kinh ngạc mở mắt, xe đã đâm vào hàng rào bảo vệ bên đường. Vinh Hường giận dữ nhìn cô, siết chặt nắm đấm đập lên tay lái. Mặt anh một vẻ hung dữ, đôi mắt đỏ ngầu phẫn uất, lồng ngực còn không ngừng phập phồng kịch liệt.

Nếu như nói một giây nữa anh sẽ lập tức lao tới đây hút máu cô thì Vinh Nhung cũng không kinh ngạc.

Lông mày Vinh Hường vặn sâu thành hình chữ Xuyên (川), anh chậm rãi nhắm mắt lại, giống như không hề bị ảnh hưởng bởi những âm thanh xung quanh, mơ hồ lộ ra vẻ mệt mỏi, “Nhưng Nhung, sợ không? Nếu như chúng ta cùng nhau, cứ thế này mà chết, sợ không?”

Trong nháy mắt đáy lòng Vinh Nhung bị một lực vô hình đánh chiếm, từ từ thất lại, mờ mịt nhìn anh.

Vinh Hường dựa lưng vào ghế, mắt nhìn ngang sang, “Vì sao lâu như vậy, anh vẫn không quên được. Vì sao hận như vậy, anh vẫn không bỏ được. Bốn năm, anh đã thử qua vô số lần. Em cứ như vậy mà đâm vào tim anh, rút không ra nhổ cũng không được. Anh không dám chạm tới, sợ vào một cái sẽ bị thương.”

Lông mi của anh nhẹ run, tất cả cảm xúc đều bị anh giấu ở trong lòng. Vinh Nhung không hiểu được giờ phút này anh đang che giấu gì nơi đáy mắt, thật sự là bị thương sao? Nhưng mà, thật đau, vì sao vẫn còn muốn tổn thương nhau nhiều hơn? Như tiếp tục dây dưa không dứt như thế, không phải sẽ chỉ làm cho vết thương càng thêm sâu sao?

Vinh Hường chậm rãi mở mắt, chuyên chú nhìn cô, “Anh rất ích kỷ, muốn đau thì cùng đau. Chỉ cần em và anh cùng rơi vào địa ngục, anh sẽ không hối hận. Cho dù chết, anh cũng muốn cùng em chết, nếu anh chưa buông em ra, em đừng nghĩ có thể thoát khỏi anh.”

Mặt Vinh Nhung tràn đầy kinh sợ. Vinh Hường cầm tay cô, Vinh Nhung rút tay lại lại bị anh nắm chặt hơn. Anh kéo cô vào trong ngực, khó có được lúc dịu dàng, “Nhưng Nhung ..... Thật xin lỗi. Lúc trước là anh hồ đồ, làm quá nhiều chuyện tổn thương em. Nhìn em đau lòng, anh cũng rất đau, biết em sắp kết hôn với người khác, anh liền trở nên điên cuồng.” Anh giữ chặt khuôn mặt cô rồi áp trán của hai người vào nhau, nỉ non thủ thỉ, “Thật xin lỗi, là anh không tốt .....”

Ngẩn ngui trong chớp mắt anh từ tức giận hóa thành dịu dàng, Vinh Nhung nhìn vẻ mặt mềm yếu này của anh, cảm giác như không thể phân biệt được thật giả. Cô có chút mê mang, không hiểu người trước mắt lúc nào thì thật lúc nào thì giả.

Làm thế nào để tiếp tục tin tưởng anh?

Vinh Hường ôm chặt cô, nhẹ nhàng dùng lưỡi mình để liếm láp, khắc họa môi cô, “Quay lại được không? Chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Anh không bỏ được em ..... em cũng giống như thế, đúng không?” Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt thon gầy của cô, cẩn thận vuốt ve má cô, “Em còn yêu anh không?”

Vinh Nhung mím chặt môi không biết nên trả lời thế nào, chữ ‘Yêu’ chôn dấu trong lòng không thể nói ra được. Anh chính là như vậy, lại biến thành cái bộ dạng điệu dàng giả dối này, lúc anh yêu thì che chở cô như trân bảo. Lúc anh hận lại hành hạ không chút lưu tình, phá hủy tất cả tình yêu của cô.

Thân thể Vinh Hường mang theo hơi ẩm, ẩm áp bao bọc lấy cô, toàn thân lạnh lẽo của cô được anh sưởi ấm từng chút một. Giọng nói mê hoặc lại vang lên bên tai cô, “Anh yêu em, Nhung Nhung, luôn luôn yêu ..... Chưa từng quên lãng.”

Vinh Nhung vùi vào cổ anh nghẹn ngào nước mắt, làm thế nào cũng không thể chống cự được tiếng ‘Yêu’ kia. Cô quá khao khát tình yêu, nhưng người nào cũng đều có tình keo kiệt. Anh đã từng yêu cô, nhưng lại chính trong lúc cô yêu đuối nhất mà thu hồi. Lúc này lại cho thêm, rốt cuộc có thể có bao nhiêu thật lòng? Cô không biết, cũng không dám đoán, chỉ muốn nắm chặt phần ấm áp thuộc về mình lúc này.

Tay cô quẩn ngang hông của anh, ngập ngừng đứt quãng, “Anh, có thể đừng đẩy em ra nữa được không ..... Em không chịu nổi .....” Cô thật sự không biết mình còn có thể chịu được bao nhiêu thương tích do anh gây ra, còn được bao nhiêu hơi sức nữa để mà chịu đau.

Vinh Hường ôm chặt cô, trong mắt là một mảnh tĩnh mịch u ám không nhìn rõ, “Không, sẽ không bao giờ đẩy em ra nữa .....”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29

Edit: Sunnie

Vinh Hường dừng xe ở cửa trường học, đột nhiên hai người cũng không biết nói. Yên lặng một lúc lâu, Vinh Hường nghiêng người kéo cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc của cô lên, một câu cũng không nói. Vinh Nhung ngoan ngoãn dựa vào ngực của anh, nhắm hai mắt lại nghe từng nhịp đập. Đã mất đi quá nhiều thời gian, giờ phút này lại có thể cảm nhận được việc này đúng là có chút không thực cho lắm.

"Vào đi thôi."

Vinh Nhung mở mắt ra, chỉ thấy ở dưới đèn đường của cửa trường học đang đắm chìm gương mặt hạnh phúc của một đôi tình nhân. Cô ngửa đầu lên nhìn anh, ngón tay mon mon anhtừng tác lông mày, mắt, hình như cũng đang cố chấp cầu xin cái gì.

"Em là thật...."

Lông mày Vinh Hườngnhú lại, bàn tay của anh nắm lại thật chặt, tất cả cảm xúc đang muốn cuộn cuộn gầm thét đã bị hai mắt đang nhắm thật chặt của anh che kín lại. Anh có chút đau lòng, lại có chút an tâm, phức tạp, cảm xúc dày vò này sắp làm cho anh không biết đâu là mình nữa.

"Ừ...." anh không dám nghe lời kể tiếp của cô, cho dù là cái gì đi nữa thì anh cũng không dám nghe tiếp nữa.

Vinh Nhung rừ mắt xuống, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ. Có lúc cô thật sự rất ghét chính mình tại sao lại hiểu anh đến vậy, giống như giờ phút này đây anhđang giãy giụa và hoảng hốt che giấu, còn có vài phần lo lắng. Cô vươn cánh tay ra ôm chặt lấy anh, nắm thật chặt cổ tay của anh, phủ môi của mình lên môi anh. Rõ ràng là trong lòng mình đang như cả một bãi cỏ um tùm, vậy mà cô vẫn gượng cười trước mặt anhnhư cũ.

"Không sao, em chờ anh, chỉ cần anh vẫn còn, thì em sẽ luôn chờ anh."

Giọng nói hơi khàn khàn, xẹt qua trong lòng anh làm cho anh trở nên mê mang, cảm giác phiền muộn trong lòng chợt tan đi mất sau đó là thay thế bằng cảm giác thoải mái. Vinh Hường trở mắt một giây, sau đó thì nắm chặt lấy hông của cô, dùng cái trán của mình chống đỡ cái trán của cô. Một lúc lâu sau mới nói ra một câu: "Thật xin lỗi, cho anh chút thời gian...."

Vinh Nhung chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ừ, chẳng qua là thời gian em cho anh có hạn, phải biết tiết kiệm để xài."

Vinh Hường nắm lấy cằm của cô, khóe môi hiện lên một nụ cười tình thế nhìn cô mà nói: "Sẽ không quá đã lâu...."

"...."

Vinh Nhung có chút u mờ, không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh. Đang muốn mở miệng hỏi thì điện thoại của Vinh Hườngvang lên, phát ra âm thanh ông ông rất nhỏ ở không gian chật hẹp làm cho người khác cảm thấy cực kỳ ngột ngạt. Vinh Hường liếc nhìn màn hình điện thoại di động, khóe miệng giương nhẹ lên nhưng lại không để lại dấu vết gì, lúc bắt máy lại để lộ ra giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Đi."

Vinh Nhung khần trương nhìn Vinh Hường, có chút lo lắng sợ Tổng Hải Thanh sẽ nói cái gì chọc giận anh, sự lo sợ này đã bị anh làm giảm đi một phần nào đó.

"Oh....Em ấy đang ở cùng với con.... rất tốt."

Lúc Vinh Hường cúp điện thoại thì trên mặt vẫn tràn đầy nụ cười như cũ, Vinh Nhung thật sự không nhìn ra tin tức gì từ cái nụ cười kia. Vinh Hường để ý tới sự lo lắng của cô, anh liền nắm lấy tay của cô mà nhẹ nhàng vuốt, cuối cùng đặt ở trước ngực mình rồi nói: "Yên tâm, anh biết rõ nên làm như thế nào, em hãy tin tưởng ở anh."

Nhìn Vinh Nhung đi vào trong trường, Vinh Hường không có lập tức rời đi mà cầm điện thoại di động ở lòng bàn tay vuốt ve chốc lát, sau đó từ từ ấn một dãy số. Đầu kia rất nhanh truyền đến giọng nam ồn ào, hình như còn có chút men say, anh chỉ là lười biếng hỏi một câu: "Thế nào?"

"Tôi đồng ý điều kiện của cậu, nhưng đầu tiên cậu phải giúp tôi làm một chuyện." ánh mắt Vinh Hường trở nên thâm trầm nhìn về phía bóng lưng của Vinh Nhung.

....

Vinh Nhung vừa mới tới dưới lầu của ký túc xá thì đã nhìn thấy bóng lưng của Chung Hách. Anh ở xa xa nhìn chăm chú vào mình, bởi vì cự ly quá xa nên Vinh Nhung không thấy rõ ánh mắt của anh vào lúc này. Nhưng cô lại có cảm giác không tốt cho lắm, hình như là có một chút áy náy đối với anh. Nhưng rốt cuộc tại sao có áy náy thì cô lại không nói ra được. Quan hệ giữa bọn họ không phải chỉ đơn giản là hợp tác hay sao? Nghĩ tới đây, Vinh Nhung lại cảm thấy bình thường lại, từ từ đến gần anh, cười nhẹ nói: "Chờ lâu lắm rồi sao?"

Chung Hách nghiêm túc nhìn kỹ cô, nhìn vào đôi mắt trong vắt kia, anh thế nào cũng không thể đem nhìn ra được một mảng vừa trong thấy kia lại liên quan tới cô. Anh có chút phiền não, cũng không có lập tức trả lời. Ở trên người lục lọi một lúc mới móc ra được một điều thuốc, sau đó thì biếng bật lửa vang lên. Anh nhúu chặt lông mày nhìn chăm chăm vào Vinh Nhung, một lúc lâu sau mới nói: "Em và anh của em....hai người..."

Vinh Nhung gật đầu một cái, không có một chút do dự: "Đúng, chúng ta ở chung một chỗ. Em yêu anh ấy."

Chung Hách nhìn cô như là quái vật: "Hai người là anh em. Anh em ruột đó! !"

"Vậy thì thế nào?" Vinh Nhung mỉm cười, khẽ nghiêng đầu cười nhìn anh, "Chúng tôi cũng không có làm chuyện xấu gì, chỉ là yêu người thân của mình mà thôi. Cho dù anh là ai đi nữa thì em cũng chỉ yêu người kia. Chỉ có anh ấy thôi, thân phận, ruột thịt k không có quan hệ gì hết."

Giờ phút này Chung Hách không biết làm sao hình sự được sự kinh sợ của chính mình, anh đã từng cảm thấy người con gái này rất thần bí, đã từng cảm thấy cô rất hấp dẫn anh. Nhưng giờ phút này anh mới phát hiện, cô ở trước mặt anh hình như không hề có một phút nào là chân thật. Ít nhất, giờ phút này trên mặt cô lại bình tĩnh tới mức anh chưa từng thấy qua. Lúc cô nói đến người đàn ông kia thì lại rất cứng rắn và quả quyết, so với ấn tượng khéo léo nghe lời lúc trước thì hoàn toàn không giống nhau. Là một cô gái vô cùng bảo thủ không chịu nghe lời.

Thì ra là cô cũng một bộ mặt vô cùng đặc biệt, lại thuộc loại người đơn độc như vậy.

"Anh ta có yêu em không? Nếu như yêu em, thì chuyện Tô Mộng gì đó vừa xảy ra là sao? Đừng nói với anh là anh ta chỉ vì muốn đả kích em nên mới tìm một diễn viên tạm thời à. Anh ta không giống như là dạng người ngây thơ đâu, Nhung Nhung, anh không hy vọng em sẽ rơi vào đường cùng. Tình cảm như vậy, thật sự là khó có được một cái kết hạnh phúc."

Vinh Nhung ngẩn ra, sự nghiêm túc hiếm có của Chung Hách làm cho cô có chút thụ sủng nhược kinh. Nghĩ đến Tô Mộng, cô không biết nên trả lời sự chất vấn của Chung Hách như thế nào. Trên thực tế từ đầu tới cuối Vinh Hường đều chưa từng giải việc Tô Mộng tồn tại, ngay cả quan hệ bây giờ của bọn họ cô cũng không biết nên định nghĩa như thế nào.

"Chung Hách, cảm ơn anh. Cho dù kết cục thế nào đi nữa thì trước kia em chỉ yêu có một người. Và về sau cũng như vậy."

Chung Hách không biết nên nói cô ngốc hay là nên nói cô ngu xuẩn, hình như từ lúc mới bắt đầu thì anh đã biết nha đầu này không thể trị nổi, bây giờ phát hiện tình cảm của cô như là không. Anh nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng chỉ hận hận nặn ra một câu nói: "Em đúng là không có mắt, điều kiện của anh tốt như vậy mà em lại không cần." Anh nghĩ nghĩ cuối cùng không tiếp tục hỏi nữa.

Hai người đứng ở dưới ánh đèn đường mờ ảo, trong sân cỏ ký túc xá thỉnh thoảng truyền ra mấy tiếng côn trùng kêu vang làm phiền người khác. Trong lòng Chung Hách chợt có chút trống rỗng, anh đến gần cô một chút, cúi đầu yên lặng nhìn cô: "Nếu như hối hận cũng đừng nhớ tới anh, anh không phải là đồ bỏ đi rồi thu hồi về."

"Ừ." Vinh Nhung mỉm môi cười, trong lòng có chút ấm áp, người đàn ông này mặc dù luôn bày ra dạng vẻ đùa cợt, nhưng quả thật anh làm cho cô vui vẻ rất nhiều, cũng cho cô rất nhiều ấm áp.

Chung Hách nhẹ nhàng thở dài, thu hồi giọng nói bắt cần đòi, nhìn thẳng vào mắt cô mấy giây sau đó chợt ôm lấy cô. Vinh Nhung không có cự tuyệt, chỉ là dựa vào bờ vai của anh nhìn ra bóng đêm xa xăm mà mất hồn.

Chung Hách ở bên tai cô nói thật nhỏ: "Muốn biết hôm nay anh có dân chính có lời gì nói chưa xong không?"

Vinh Nhung lắc đầu một cái, trên mặt mang mỉm cười: "Không muốn."

"Đồ không có lương tâm."

"...."

Chung Hách vỗ vỗ lưng của cô rồi từ từ buông cô ra. Cuối cùng giờ tay lên vén lấy mái tóc của cô, "Hi vọng hai người sẽ là ngoại lệ." Có thể có kết cục tốt, nếu như anh ta đủ yêu em.

Vinh Nhung dùng sức gạt đầu một cái, cô sẽ cố gắng, nhưng hạnh phúc thật sự không phải chỉ có một mình cô là có thể lấy được

Đưa mắt nhìn Chung Hách rời đi, Vinh Nhung ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, lời anh muốn nói cô biết. Đáng tiếc, cô hứa hẹn được nhưng không làm được. Tình yêu của cô chỉ dành cho một người, nếu không phải anh, thì cô cũng không có hơi sức nào, cũng không thể yêu nữa. Cho nên, điều Chung Hách nghĩ cô không đáp lại được.

*

Giảng co với Tống Hải Thanh so với trong tưởng tượng của anh nhẹ đi rất nhiều. Lần này, Vinh Hường không có trưng ra bộ mặt giả tạo như lần trước nữa, anh đối mặt với Tống Hải Thanh vô cùng bình tĩnh. Tống Hải Thanh đã tức giận tới cực điểm, gấp mặt lên vào thẳng chủ đề, "Rốt cuộc thì cậu muốn gì? Nhung Nhung là em của cậu, có phải cậu muốn phá hủy con bé hay không?"

Vinh Hường liếc nhìn người đang xanh cả mặt ở trước mặt mình, cảm thấy thật buồn cười: "Lúc nào thì bà đã có lương tâm rồi. Biết bắt đầu quan tâm cô ấy?"

Tống Hải Thanh cắn chặt môi, sắc mặt vô cùng khó coi, "Chuyện của mẹ con chúng tôi không cần cậu quan tâm. Cậu quên rồi sao, lúc đầu cha của cậu biết chuyện của hai người đã cảnh cáo cậu thế nào. Nếu như cậu không đi, thì ông ấy sẽ đưa Nhung Nhung đi, để cho cậu cả đời cũng không tìm được cô bé. Chẳng lẽ cậu thật sự muốn một người như Nhung Nhung..."

"Dì, hình như tôi quên nói cho dì biết một chuyện..." Vinh Hường cắt đứt lời bà, khéo môi từ từ hiện lên một nụ cười.

"Nhung Nhung đã không còn là xương sườn mềm của tôi nữa rồi, sở dĩ hôm nay có một màn kia..." Anh thu lại một chút nụ cười trên môi, sắc mặt tối tăm nhìn vào người phụ nữ ngồi đối diện, sắc mặt của bà bắt đầu trở nên trắng rồi xanh, "Là bởi vì không muốn để cho bà leo lên nhà họ Chung. Thế lực của người nhà họ Chung ở thành phố N, thật sự làm cho tôi không thể làm gì được cả. Cho nên, tôi làm sao có thể để cho kế hoạch của bà thuận lợi như vậy? Quả nhiên Nhung Nhung không làm cho tôi thất vọng, vẫn như si tình với tôi như vậy. Chuyện này đúng thật là vô cùng thuận lợi."

Tống Hải Thanh kinh ngạc nhìn anh, bà ngàn tính vạn tính vậy mà vẫn quên mất tình cảm chân thật của Vinh Nhung. Bà có chút tức giận, trong lòng vô cùng tức giận với Vinh Nhung cả trăm lần.

"Cậu... Cậu chỉ đang lợi dụng con bé? Không ngờ cậu cũng bắt đầu tính toán lợi dụng nó lần nữa?"

Vinh Hường nhàu mày, đáng về từ chối cho ý kiến: "Đây chẳng phải là điều bà hy vọng sao? Hơn nữa, bà một mực hợp tác tôi và Tô Mộng hay sao, tôi nhất định sẽ theo ý của bà, kết hôn với Mộng Mộng."

"Về phần cha của tôi. Đại khái bà có thể yên tâm, ông ta có độc ác tới đâu cũng không đầu lại bà. Cùng lắm thì chỉ có thể đưa Nhung Nhung ra nước ngoài, còn về phần kia..." Vinh Hường cười như không cười liếc nhìn người đã hoàn toàn khiếp sợ, cười lạnh nói, "Tôi không biết, không phải là tôi cũng muốn biết rõ hay sao. Chắc hẳn, bà cũng giống tôi, có biết hay không cũng không sao?"

Tống Hải Thanh nhìn đáng về nhẹ nhàng này của anh, bà không thể tưởng tượng nổi mà la lên: "Cậu! Mấy năm cậu đi này Nhung Nhung luôn nhớ tới cậu, vậy mà cậu lại lợi dụng tình cảm của con bé. Rốt cuộc cậu có tim hay không?"

"Tim? Loại người giống như bà cũng không có. So với người như và thì tôi còn kém rất xa." Giờ phút này trong lòng Vinh Hường có cảm giác đã trả thù thành công, nhìn Tống Hải Thanh bị chính mình từng bước bức lui, thất bại đến chật vật không chịu nổi. Những phần nợ và thù hận trong lòng anh đã bắt đầu được giải bỏ.

Tống Hải Thanh ngã ở trên ghế sofa, há to miệng thở hổn hển, sắc mặt xám xịt tiêu tụy đi rất nhiều, hơi thở không yên nắm tay lại, bà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Vinh Hường, giọng nói cũng thấp xuống, "Nghiệt là do tôi tạo, hi vọng cậu đừng liên lụy tới Nhung Nhung. Con bé quá đáng thương, gặp phải người mẹ như tôi, ... dù sao nó cũng là vô tội."

Vinh Hường chỉ mỉm cười không nói gì, một tia cảm xúc trên mặt cũng không nhìn ra. Tống Hải Thanh biết anh không có trả lời mình, bà gian nan chống đỡ thân thể đứng dậy, bước chân cũng có chút lảo đảo không yên.

"Thù đoạn bà dùng để mua vào cổ phần của Vinh thị, không biết cha tôi có biết hay không. Tôi còn tưởng rằng bà thật sự yêu ông ấy, bây giờ nhìn lại, phụ nữ như bà vốn dĩ không biết yêu là gì."

Lúc Tống Hải Thanh đi tới cầu thang thì Vinh Hường bỗng nhiên mở miệng nói. Lời nói ra khiến cho cả người Tống Hải Thanh nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, bà ngạc nhiên xoay người lại, dường như là bị chấn động trong vô cùng khiếp sợ.

Vinh Hường bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt của bà, nói ra câu nói bốn năm nay đã chôn vào chỗ sâu nhất ở đáy lòng như gong cùm xiềng xích, "Bà nợ mẹ tôi một cái mạng, đừng tưởng rằng bà có thể chạy thoát." Hy sinh đủ mọi thứ, thậm chí cả đời đều không thể chiếm được hạnh phúc thì anh cũng nhất định phải làm cho Tống Hải Thanh trả giá thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 30

Editor: Từ Tinh

Vinh Nhung giúp Tống Hải Thanh kiểm tra thân thể xong bên vội vàng tìm có chạy khỏi nhà họ Vinh, hiện giờ cô rất sợ phải đối mặt với Tống Hải Thanh. Rõ ràng là sức khỏe ngày một xuống dốc, nhưng lại luôn muốn tìm mọi biện pháp để hãm hại Vinh Hưởng. Vinh Nhung chỉ có thể im lặng không lên tiếng để mặc cho bà nói đông dài, nhìn sắc mặt bà tái nhợt nên cũng không muốn cùng bà tiếp tục cãi nhau.

Từ xa đã nhìn thấy Vinh Hưởng đỗ xe ở rừng cây bên ngoài trường, bên ngoài xe là tàn thuốc rải rác đầy trên đất, chứng tỏ người nào đó đang rất sốt ruột. Vinh Nhung nở nụ cười chui vào, mới với lên xe đã bị người trên xe đè xuống ghế bên cạnh hôn tới hít thở không thông. Vinh Nhung vừa buồn cười lại vừa cảm thấy ngọt ngào, đôi mắt chớp chớp cong lên như vàng trắng khuyết nhìn anh chăm chú: “Giận sao?”

Vinh Hưởng câu môi, bàn tay vẫn không an phận mà chạy loạn trên lưng cô, “Tôi trẻ nữa tiếng, định bồi thường anh như thế nào?”

“Quý hẹp hòi.” Vinh Nhung chu miệng lên, nhẹ nhàng vuốt ve máy chiếc cúc áo sơ mi của anh, ngón tay cái vẽ vài vòng lên xương quai xanh, “Trước kia chờ em cả ngày cũng không thấy sốt ruột, đúng là có mới nói cũ?”

Vinh Hưởng hiểu được cô nói ý tại ngôn ngoại, ánh mắt lấp lánh, cười thâm ý, “Ghen sao? Mẹ em nói chuyện với em, anh không quản được em.”

Vinh Nhung hung hăng trừng anh, ním chặt môi không lên tiếng, cô thật sự không tin mấy lời đó của Tống Hải Thanh, cho dù thế nào cũng không tin rằng Vinh Hưởng đang lợi dụng mình. Nhưng mà, trong lòng vẫn còn chút lo sợ nên vẫn muốn một câu giải thích để có thể an tâm.

Vinh Hưởng vuốt chóp mũi cô, sau đó buông cô ra để khởi động xe, “Đi ăn cơm trước đi, bận rộn một buổi chiều chắc cũng đói chết rồi.”

Vinh Nhung ngẩn người, không ngờ anh cũng không thêm giải thích, đối với Tô Mộng .... Ngay cả một câu giải thích cho rõ anh cũng không cần sao? Vinh Nhung nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ, trong lòng lan tràn đau đớn.

Xe chạy trong yên tĩnh một lúc lâu, anh bất chợt mở miệng, giống như vô ích, “Anh đã nói sẽ không đẩy em ra nữa, tin tưởng anh!”

Vinh Nhung mờ mịt nhìn anh, tầm mắt anh lại chuyển chú nhìn về phía trước, chỉ để lại một bên mặt ngẩn ngơ trước mắt cô. Vinh Nhung cúi đầu, không nói thêm câu nào nữa.

*

Vinh Nhung thích ăn nhất là món Nhật, nhưng suốt bữa cơm cô đều không có khẩu vị. Người bên cạnh thấy cô mất hồn, khẽ nắm lấy bàn tay cô để bên dưới bàn. Dịu dàng thủ thi bên tai cô: “Thật xin lỗi, không nói trước với em là đã hẹn cô ấy.”

Vinh Nhung im lặng, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng.

“Nhưng Nhung, sao cô lại ăn ít vậy, cô gầy như thế nên ăn nhiều một chút mới phải, mồm mồm một chút nhìn mới xinh.” Tô Mộng ngồi đối diện trong miệng còn nhồm nhoàm một đồng thức ăn, ấp úng chào hỏi Vinh Nhung.

Arvin ngồi cạnh cô ấy, trên mặt lại tràn đầy ý cười, cung chiều và dung túng nhìn cô ấy.

Cho dù Vinh Nhung không giỏi suy đoán thì cũng đoán ra được giữa bọn họ có quan hệ, Vinh Hưởng chính là dùng phương thức này để chứng minh cho cô biết rằng giữa anh và Tô Mộng không hề có gì hết. Phương thức như thế khiến cô cảm thấy thật không giống Vinh Hưởng, ít nhất, khó có thể suy xét.

Điều khiến Vinh Nhung kinh ngạc chính là việc Tô Mộng lại có thể tự nhiên tiếp nhận quan hệ của bọn họ, không hề có sự kinh ngạc hay khinh bỉ như những người bình thường. Vinh Hưởng nhìn thấu tâm tư cô, vừa vặn giải thích bên tai cô, “Arvin là anh hai của Tô Mộng.”

Vinh Nhung khiếp sợ nhìn về phía Vinh Hưởng, anh chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, lòng bàn tay dịu dàng lướt qua gáy cô.

Arvin có dòng máu lai châu Á, diện mạo rất tuần tú. Cùng với Tô Mộng ở chung một chỗ có vẻ không hề giống nhau, Tô Mộng bên cạnh anh ta luôn có bộ dáng của một cô gái nhỏ, ăn mặc cũng rất ngây thơ. Arvin ăn mặc vô cùng tinh mỹ (tinh tế, hoàn mỹ), càng như vậy càng cảm thấy Arvin và Tô Mộng không giống nhau.

Vinh Hưởng vốn ít nói, chỉ thỉnh thoảng cùng với Arvin nói vài câu tiếng Anh. Vinh Nhung không chăm chú nghe, đối với chủ đề nói chuyện của bọn họ có vẻ không hứng thú. Suy nghĩ ngây thơ, ngốc nghếch vẫn còn dừng lại ở trong lời nói lúc nãy của Vinh Hưởng, lại nhìn sang Arvin với Tô Mộng rồi cảm thấy có đôi chút khó hiểu.

Arvin để ý thấy ánh mắt dò xét của Vinh Nhung, nhìn cô rồi cười, “Anh là bạn học ở nước ngoài của Vinh Hưởng, Mộng Mộng là anh cho anh ấy mượn thôi, chỉ là partner.”

Vinh Nhung có chút ngượng ngùng, khuôn mặt ửng đỏ, vội vàng giải thích, “Không có, em đâu có hiểu lắm.”

Vinh Hường cười tới không phúc hậu, giống như muốn bác bỏ cô khẩu thị tâm phi*. Khuôn mặt Vinh Nhung càng thêm nóng, lúng túng cúi đầu nốc cạn ly rượu.

*Khẩu thị tâm phi: Lòng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo.

Tô Mộng chủ động bắt chuyện với cô, Vinh Nhung có thể thấy được cô gái nhỏ này đang chủ động lấy lòng mình, tiếc rằng cô lại không phải là kiểu người nhiệt tình, đối với đề tài Tô Mộng nói tới cũng chỉ ứng phó le que vài câu rồi thôi.

Vài lần như thế Tô Mộng cũng cảm thấy chẳng có gì thú vị, đành cầm đầu vào ăn. Thỉnh thoảng sẽ bày tỏ kháng nghị một chút đối với chuyện mà Arvin nói tới, còn lại đều bị Arvin cậy mạnh cản ngược, Tô Mộng nói không lại, trong lúc tức giận lại có thể tự nhiên trước mặt mọi người mà cắn môi Arvin.

Vinh Nhung tròn mắt há hốc mồm, Vinh Hường thì giống như đã tập thành thói quen, vẫn bình tĩnh ăn uống. Vinh Nhung chợt cảm thấy rất hâm mộ Tô Mộng và Arvin, cũng là tình yêu cấm kỵ, nhưng ít ra, giữa bọn họ không có thù hận ràng buộc. Mà cô và Vinh Hường, đến tột cùng làm thế nào để đi tiếp? Còn có thể đi bao xa?

*

Sau khi Tô Mộng cùng với Arvin đi khỏi, Vinh Hường đưa cô tới bãi đậu xe lấy xe. Vinh Nhung do dự một lúc mới mở miệng, “Anh cùng Tô Mộng trở về là muốn cha nghĩ rằng hai người sẽ kết hôn, mục đích thực sự của anh là gì?”

Vinh Hường dừng bước, chậm rãi xoay người nhìn cô, “Không phải em đã có đáp án sao? Vì sao còn phải hỏi anh?”

“Em muốn nghe anh nói.” Vinh Nhung chăm chú nhìn anh, có chút không dám tin tưởng điều mình nghĩ trong lòng.

Vinh Hường trầm mặc, bước vài bước tới gần cô, “Nhưng Nhung, em biết không? Mẹ anh ..... Không phải ngoài ý muốn .....”

.....

Nằm trên giường lớn trong khách sạn, Vinh Nhung nhắm chặt mắt để mặc cho anh ở trong cơ thể cô mà đụng chạm, cho tới bây giờ vẫn là cảm giác trống rỗng. Cô thật giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trôi cô độc, dập dờn nơi sóng vỗ vách đá.

Anh để cô sống thì cô sống, muốn cô chìm cô sẽ chìm.

Vinh Hường cẩn thận hôn lên hàng mi của cô, ngón tay vuốt ve làn tóc cô, gọi cô trầm thấp thật giống như đầu độc: “Nhưng Nhung, mở mắt ra .....”

Vinh Nhung mở mắt, dưới ánh đèn mờ mờ cô nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của anh cùng với thân thể rắn chắc, hốc mắt trở nên chua xót, cô chỉ nhìn lướt qua rồi lại khép chặt mắt, chỉ sợ sự yếu ớt che giấu cả đêm sẽ lộ ra ngoài.

“Anh sẽ không buông em ra, tin tưởng anh .....” Vinh Hường ồ ồ thờ dốc nói bên tai cô, Vinh Nhung run rẩy nghênh đón anh, thân thể không kiềm chế được mà co rút lại. Vinh Hường không chịu nổi, dừng lại hôn cô, dịu dàng liếm láp từng chút một.

Vinh Nhung hí mắt, chiếc cổ trắng nõn đang đưa theo từng nhịp của anh, từng mồ hôi tinh mịn bị môi anh hấp thu từng chút một.

Vinh Nhung ôm cổ anh leo lên trên thân thể anh, đè trên người anh nhìn từ trên cao xuống. Lòng ngực Vinh Hường phập phồng kịch liệt, nhìn người nào đó sắc mặt ửng đỏ, nắm chặt eo của cô. Vinh Nhung động tình di chuyển, rên lên một tiếng kiều mị, đầu ngón tay bấu chặt vào sống lưng của anh.

“Anh, em yêu anh ....” Vinh Nhung thăm dò môi anh, vòng tay ôm thật chặt lấy cổ anh. Chăm chú nhìn vào mắt anh, “Có thể hay không, vì em, đừng tiếp tục trả thù nữa. Bà ấy nợ anh, em sẽ bồi thường ....” Vinh Nhung đem những lời còn lại nuốt vào cùng với môi lưỡi dây dưa.

Vinh Hường sẽ không tha thứ, thù hận sâu như vậy, cho dù Tống Hải Thanh có phải nhận báo ứng. Cho dù .... Cô cầu xin anh. Vinh Nhung không nói được, chỉ có thể cùng anh liều chết triền miên.

Vinh Hường không trả lời cô, cũng không biết trả lời như thế nào. Động tác của anh trở nên nhanh hơn, đụng chạm tới mức cô phải hét lên chói tai, dùng sự dây dưa để đánh vỡ cục diện bế tắc lúc này. Cùng cô ở một chỗ, dù chỉ quên đi người phụ nữ kia một giây thôi cũng thật tốt đẹp.

Rõ ràng bọn họ yêu nhau tới như thế, lại hết lần này tới lần khác phải phòng thủ lẫn nhau không thể có hạnh phúc, lúc chung đụng đều luôn cẩn thận.

Vinh Hường dùng sức mà hôn, ở trong miệng cô nhỏ giọng cảnh cáo, “Đừng nhắc tới bà ta, anh không muốn nghe.”

Vinh Nhung khổ sở cười, thân thể dù có vui sướng mãnh liệt tới đâu thì cũng không thể bù đắp được nỗi bồn khoăn trong lòng. Vinh Hường có vẻ rất hăng hái, lần qua lần lại thật lâu. Cuối cùng tới khi kết thúc thì Vinh Nhung đã không còn một chút hơi sức, mệt mỏi nằm trên gối như mất hồn.

Vinh Hường ôm cô từ phía sau, hồi lâu mới nói chuyện, “Anh sẽ không quá tuyệt tình ....”

“... Cảm ơn.” Vinh Nhung biết rằng đây chính là ranh giới cuối cùng của anh, không dám cầu xin gì hơn nữa.

Trong lòng cô rõ ràng tất cả những gì Tổng Hải Thanh làm, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra được bà ta lại làm nhiều chuyện xấu xa tới như vậy. Thậm chí, hại chết người chị em tốt của mình, còn đoạt chồng của bà ấy.

Nhưng dù sao bà ta cũng là mẹ ruột của cô. Hơn nữa, theo báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tổng Hải Thanh, bà ta bị ung thư cổ tử cung đã ở giai đoạn cuối. Cái này liệu có phải là ác giả ác báo hay không, bà ta đã từng dùng cái cơ này để lừa gạt cô, khiến cô giúp bà ta trở về nhà họ Vinh. Bây giờ lại tự nhận lấy quả báo, Vinh Nhung không nói tất cả chuyện này cho Vinh Hường, có nói ra cũng chẳng thể làm được gì.

Chuyện Vinh Hường muốn làm cô can không được, chỉ có thể tận lực cố gắng để tổn thương trở thành nhỏ nhất. Vinh Hường đau khổ, cô hiểu, lại càng thêm đau lòng vì anh.

Trong số những kẻ thù của anh, có một người là người anh yêu nhất, trên cõi đời này chính là người anh thân thiết nhất. Coi như anh có nguy trang, có che dấu, cũng không thể gạt bỏ được những điều đau đớn giữa trong lòng.

Bọn họ chính là một đôi oan gia, chỉ muốn ở một nơi tối tăm bẩn thỉu nhất tìm kiếm một chút hạnh phúc đơn giản, lại hết sức đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31

Edit: Sunnie

Hạnh phúc lặng lẽ trở về, cuộc sống long trời lở đất đã tan biến hoàn toàn.

Lúc Tổng Hải Thanh tìm được Vinh Nhung thì cổ phiếu của Vinh thị đã bị thu mua đến 40%. Vinh Nhung kinh ngạc nghe Tổng Hải Thanh kể lại mọi chuyện, giống như là đắm rỗng hang hồ.

Cả gương mặt của Tổng Hải Thanh trở nên rất tiêu tụy, trong nháy mắt hình như đã già đi rất nhiều tuổi. Nhưng nói tới nói lui thì vẫn như cũ, đáng vẻ mìa mai thường ngày hoàn toàn không hề giảm đi: "Không ngờ lần này nó thật sự rất có bản lĩnh, ngay cả cha ruột của nó mà nó cũng không chịu bỏ qua."

"...."

Vinh Nhung không dám tin, hoặc nói đúng hơn là không muốn tin. Cho dù biết Vinh Hường trở lại là muốn báo thù cái chết của Hồng Mộ năm xưa, nhưng cô vẫn có chút không chấp nhận được thủ đoạn của anh. Cô kinh ngạc mà nghe, trên mặt cả một chút máu cũng không có. Hình như là từ sau khi anh trở về rồi ở trước mặt cô, anh luôn hiện ra một khuôn mặt vô cùng xa lạ vô cùng bí ẩn.

Đến cuối cùng, thứ giấu ở sau lưng là thật hay là giả thì cũng không thể nào phân biệt được.

Cả người Vinh Nhung trở nên lạnh rung, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Vậy cha dự định sẽ làm gì? Không phải trong tay cha còn có 50% cổ phần hay sao...."

Sắc mặt Tổng Hải Thanh có chút lúng túng, nói quanh co một hồi lâu rồi mới nói ra: "Mẹ đã lên cha con bán ra...."

"Mẹ!" Vinh Nhung siết chặt tay thành quyền, vô cùng tức giận. Rốt cuộc thì lòng dạ của Tổng Hải Thanh đối với Vinh Kiến Nhạc là như thế nào? Tại sao có thể làm như vậy, nếu như là yêu thì không phải là nên quý trọng nó sao? Vậy thì bà ta dùng trăm phương ngàn kế để cướp đoạt tình yêu rốt cuộc là vì cái gì?

Tổng Hải Thanh đau khổ che mặt, trong nháy mắt gương mặt có chút méo mó, âm thanh khàn khàn thô ráp: "Mẹ hết cách rồi, là ông ấy buộc mẹ phải làm như vậy. Cha của con cũng bản không hề tin tưởng mẹ! Ông ấy đều đề phòng mẹ... cho dù mẹ của con bỏ ra bao nhiêu nhưng ông ấy một chút mềm lòng cũng không hề có. Tất cả mọi thứ của ông ta đều muốn để lại cho Vinh Hường, mặt dù ông ta biết rõ hai đứa...."

Bà hoảng hốt nhìn Vinh Nhung, nói không ra hai chữ 'loạn luân'. Trong mắt mang theo chút chua chát rồi lại từ từ rũ mắt xuống: "Ông ta chỉ lo lắng tới con trai của cô ta thôi...."

Vinh Nhung không nói lời nào, im lặng mà nhìn chăm chú vào người trước mặt. Cô không hiểu Tổng Hải Thanh đây đưa tới như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Đến cuối cùng thì thứ còn sót lại, dường như trừ tuyệt vọng thì cũng chỉ còn là tuyệt vọng. Nếu như vậy thì vẫn còn nói yêu sao? Rốt cuộc thì bọn họ có ai yêu ai không, hoặc là, một chút yêu thương mỏng manh cũng bị sự ích kỷ của bọn họ làm cho không còn.

"Có biết ai đã mua không?" Vinh Nhung bình tĩnh nhìn Tổng Hải Thanh, nếu như là Vinh Hường thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Nếu như không phải thì cô quả thật không dám tưởng tượng.

"Không biết, lúc đó mẹ quá khẩn trương, sợ bị bà con phát hiện. Đầu là Hải Phong giải quyết giúp mẹ...." Cả đời của Tổng Hải Thanh khó có được một lần nghẹn lời, ngay cả âm thanh cũng như ruồi bay.

Vinh Nhung không dám trông cậy vào Tổng Hải Phong, dường như cô có thể đoán được cục diện tiếp theo. Nếu nói vậy thì Vinh Kiến Nhạc và Vinh Hường ở bên kia chắc cũng đã sớm ngã bài với nhau rồi. Cô vô ý thức đưa tay đến cái ly bằng sứ đang để trước mặt, không nghĩ ra mình phải an ủi Tổng Hải Thanh như thế nào, im lặng một hồi lâu mới nói ra một câu: "Mẹ....Những thứ này, vốn dĩ đều thuộc về anh trai ...."

"Bốp", đột nhiên Tổng Hải Thanh tát cô một cái, sức lực so với trước kia thì nhẹ hơn nhiều. Có thể đoán được nguyên nhân chính là do bà đang bị bệnh, thậm chí ngón tay còn nhẹ nhàng phát run.

Trên mặt Vinh Nhung nóng hừng hực và đau nhói, ánh mắt xung quanh điều khác thường mà nhìn họ, tò mò, tìm tòi nghiên cứu, bốn cọt.

Vinh Nhung thờ dài, giờ cao sống lưng, từ từ nhìn vào đôi mắt đang tức giận của Tổng Hải Thanh: "Mẹ, bởi vì mẹ đã sinh ra con, nuôi con, cho nên con vẫn rá yêu thương mẹ. Cho dù mục đích mẹ sinh ra con là gì đi nữa thì con vẫn biết ơn mẹ đã cực khổ sinh ra con."

Tim của Tổng Hải Thanh đập thành thịch, gương mặt trở nên tái nhợt và có chút sợ hãi nhìn Vinh Nhung, đây là lần đầu tiên bà nghe được Vinh Nhung chủ động nói với bà mấy lời này. Bây giờ nghĩ lại, mẹ con bà thậm chí không thời gian để tâm sự thân mật như những mẹ con khác. Điều này thật đáng buồn, thậm chí bà còn cảm thấy có chút mất mát.

"Nhưng cũng không phải là vì một tiếng ‘mẹ’ này, mà những chuyện đúng sai con đều phải theo ý mẹ. Cho dù mẹ có muốn tranh giành cái gì đi nữa thì con đã sớm cảm thấy chán nản rồi. Mẹ quá ích kỷ và hèn hạ, một mực hỏi con tại sao lại cùng với anh trai làm ra chuyện như vậy, tại sao lại đi thương anh trai của mình...." Hốc mắt Vinh Nhung có chút hồng, ngón tay nắm thật chặt cán ly.

"Từ nhỏ con đã không chiếm một chút chú ý nào. Bạn học thì khoe ba mẹ ra, nói họ chủ nhật nào cũng đưa tụi nó đi khu vui chơi, còn con chỉ có thể yên lặng ngồi ở bên cạnh mà hâm mộ. Bị bạn bè trêu đùa là đứa trẻ không có cha, bị người khác khi dễ, khi đó mẹ có biết con đang suy nghĩ gì không? Con là kẻ dư thừa, ở trên thế giới này đối với bất cứ người nào còn đều là kẻ dư thừa."

"Chính anh trai đã dần con tới khu vui chơi, anh trai giúp con đánh nhau. Con đã từng hy vọng mẹ có thể yêu thương con dù chỉ là một chút xíu, chỉ cần một chút xíu là đủ rồi. Mẹ không chiếm được....cho nên cứ đuổi theo cha, đem toàn bộ tình yêu cho ông ta. Còn con cái gì cũng không có, chỉ có một... người anh trai yêu thương con, trừ anh ra thì không ai có thể cho con một sự đáp lại nào. Chỉ có anh trai là cho con ấm áp, sự ấm áp này kể cả mẹ cũng chưa từng cho con."

Tổng Hải Thanh ngây người, kinh ngạc nhìn nước mắt của con gái đang chảy xuống, trong lòng có trăm ngàn cảm xúc đang xen với nhau.

Vinh Nhung hít mũi một cái, chăm chú nhìn Tổng Hải Thanh đã sớm bị làm cho hoảng sợ, "Nếu tình yêu của các người là thương tổn, chiếm đoạt, âm mưu thì con không hề hy vọng mọi người yêu thương con. Chuyện bây giờ anh trai đang làm, đơn giản là anh ấy đang lấy lại những thứ vốn dĩ phải thuộc về mình. Mẹ, mẹ đừng tay đi...."

Tổng Hải Thanh nói không ra lời, đôi môi ngập ngừng hồi lâu: "Nhưng Nhung...."

"Đừng nói nữa...." Vinh Nhung cắt đứt lời của bà, nhắm lại mắt: "Không cần nói xin lỗi, con chưa bao giờ nghĩ sẽ hận mẹ, cũng không muốn tha thứ cho mẹ. Mẹ, người mẹ nên xin lỗi không phải là con mà là anh trai, là dì."

Tổng Hải Thanh rũ mắt xuống, im lặng một lúc. Vinh Nhung không biết bà đang suy nghĩ gì, có lẽ bà sẽ hối hận, có lẽ là đang tính toán nên làm gì tiếp theo. Vinh Nhung không muốn biết suy nghĩ thật sự của bà là gì. Cô rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức không muốn chú ý tới cái gì nữa cả, chỉ muốn ngủ thật say.

Đột nhiên cô rất nhớ anh, muốn đến mức vô cùng mãnh liệt, cảm xúc mãnh liệt này từ trước đến nay chưa hề có.

*

Cô giống như điên mà liên tục gọi cho anh, nhưng đến cuối cùng lại không có ai bắt máy. Trong lòng Vinh Nhung đột nhiên trở nên căng thẳng, luống cuống nhìn màn hình điện thoại mà ngẩn người. Cô mơ hồ nhìn cánh cửa căn phòng ở trước mặt, ánh mặt trời chiếu sáng làm sáng chói cả một căn phòng.

Nơi này là căn phòng anh mới mua. Khi đó Vinh Hường ôm cô thật chặt, dấn miệng vào tai của cô, âm thanh hấp dẫn khàn khàn làm cho cô nghe được mà cả người đều trở nên run rẩy.

Anh nói: "Đây là nhà của chúng ta, là nhà của hai người chúng ta....bà xã...."

Lúc đó thì xem chút nữa là Vinh Nhung đã khóc lên, cả đời này cô không thể nào trở thành vợ của anh. Nhưng có anh, có cái ‘nhà’ này thì cái gì cũng không quan trọng.

Lúc điện thoại vang lên thì cô liền nghe một, một phút chần chừ do dự cũng không hề có.

"Sao vậy?"

Nghe được giọng nói quen thuộc của anh, Vinh Nhung thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi bình tĩnh lại, khòe miệng nhẹ nhàng cong lên: "Không có gì."

"...."

"...."

Cả hai người đều im lặng, chỉ nghe được hô hấp của đối phương, cứ như vậy mà yên tĩnh trò chuyện, cái này cũng làm cho tâm tình lo lắng của cả hai đều được trấn an.

Vinh Hường đứng ở cửa sổ sát đất, quan sát dòng người nhốn nháo rộn ràng dưới lầu, trong lòng lại cảm thấy có một mảnh cô đơn, anh nắm chặt điện thoại di động trong tay, nói thật nhỏ: "Nhưng Nhưng, anh yêu em...."

"Ừ." Vinh Nhưng cong khỏe miệng lên, trong lòng có một cảm giác muốn gì đó muốn tràn ra bên ngoài.

"Em...Sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh chứ?"

Vinh Nhưng ngăn người, chỉ chốc lát sau liền cười khẽ một tiếng: "Đồ ngốc."

Vinh Hường cũng rất bướng bỉnh, vẫn im lặng đợi cô trả lời. Vinh Nhưng nằm ngửa ở trên giường, mỉm cười gật đầu, giống như một lời tuyên thệ: "Vâng, em sẽ luôn luôn yêu anh. Luôn luôn ở bên cạnh anh, không xa không rời."

Vinh Hường nhắm mắt lại, cánh tay chống đỡ trên mặt kính thủy tinh, có vài sợi tóc rũ xuống bên trán che đi sự gầy gù trong mắt của anh.

Vinh Nhưng ở trên giường lăn lộn, cười không tiếng động, hiện tại tất cả đều đã hạ màn kết thúc, thực sự chỉ còn lại hai người bọn họ thôi.

"....Nhưng Nhưng" Vinh Hường gọi cô, muốn nói lại thôi.

Vinh Nhưng không hề cảm nhận được sự khác thường của anh, cô đang đắm chìm trong chờ vào tương lai tốt, lòng không yên mà "Ừ" một tiếng.

"Thật xin lỗi."

"...."

Vinh Nhưng kinh ngạc dừng lại chuyện đang chơi đùa cái gối ở trong tay, đang định hỏi anh đã phát bệnh thần kinh gì thì đúng lúc chuông cửa vang lên. Đúng lúc Vinh Hường cũng cắt đứt liên lạc, Vinh Nhưng không giải thích được liếc nhìn điện thoại ở trong tay, vẻ mặt trở nên hoang mang đứng dậy đi mở cửa.

Người đứng ở ngoài cửa chính là Chu Tư Thành. Áo sơ mi màu xám tro làm cho anh trở nên nổi bật, vốn là khí chất yêu nghiệt bây giờ cũng trở nên nhu hòa hơn vài phần, cũng bắt đầu trở nên có dáng vẻ của một người kiếm tiền. Trong lòng Vinh Nhưng nổi lên một dự cảm xấu, trong mắt tràn đầy sự không hiểu và phòng bị.

Chu Tư Thành mỉm cười, đối với việc cô luôn lộ ra vẻ xa cách thì cảm thấy có chút buồn cười lại có chút hứng thú: "Không mời anh vào nhà ngồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Đánh mất (ngoại truyện riêng)

Edit: Sunnie

Trong suy nghĩ của Chu Tư Thành, cho dù là tình yêu hay là vật chất, phụ nữ hay là quyền thế, tất cả đều được anh chia làm hai loại, là muốn hoặc không muốn.

Đàn ông đều có thói hư tật xấu, càng không có được thì càng bóp tim gãi phổi mà chiếm lấy. Chu Tư Thành chưa từng có loại này thể nghiệm này, anh có gia cảnh giàu có, bề ngoài được coi như là tuần tú, từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua chuyện nào mình muốn có mà lại không có được.

Nếu như mà nghiêm túc suy nghĩ lại thì, Vinh Nhưng chính là người mà cả đời này anh nghĩ muốn nhưng lại không chiếm được. Cho tới bây giờ cũng không đạt được....

Phụ nữ theo ý anh thì chỉ muốn làm tình. Năm anh mười bảy tuổi, anh đã trải qua chuyện đó lần đầu tiên trong đời. Người đó dung mạo chỉ có thể coi là thanh tú, anh đã không cách nào miêu tả được đáng vẻ ti mỉ của cô. Chỉ nhớ mang máng khi cô ở dưới thân anh thì sẽ dùng tay ôm chặt lấy anh, đôi mắt sạch sẽ tình khiết hiện lên một tầng nước mỏng.

Cô là người con gái mà bạn anh mang tới, anh thế nào cũng không ngờ rằng đó là lần đầu tiên của cô.

Ngày đó là sinh nhật của anh, anh uống rất nhiều rượu, mơ mơ màng màng lúc lật người thì bên cạnh có cô gái xa lạ. Chấn mòng che lấy thân thể trẻ trung ở phía dưới, máy tóc đen nhánh khẽ che lấy gương mặt trắng nõn của cô, nhìn không ra đáng vẻ của cô, chỉ còn dư lại một đôi mắt màu hổ phách đang

sợ hãi nhìn anh.

Nhìn sơ thì cũng là một người khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Cổ họng Chu Tư Thành có chút khô khốc, rượu còn ở trong thân thể mang theo từng trận nóng ran, chớp mũi đều là mùi hương của thiếu nữ như ẩn như hiện. Anh tự tay sờ mặt cô, đầu ngón tay vén lên một ít tóc đang rủ xuống mặt. Trong tay anh là một làn da nhẵn nhụi, anh rất mê luyến cái loại đó trắng nõn sạch sẽ này, từng tắc tỉ mỉ vuốt ve, đồng thời cũng có chút mê mang.

Cô rất gầy, lúc nhìn thẳng vào anh luôn là đáng vẻ hoảng loạn. Chu Tư Thành trong không nhìn được mà cảm thấy khinh bỉ, bộ dáng này của cô giống như là mặc dù đang cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào. Trong đám bạn của anh có rất nhiều rất đã sớm phá thân, bình thường lúc nói đùa cũng hay lấy ra khoe khoang. Anh không có hứng thú gì, đối với mấy chuyện này cũng không quá hiểu kỳ.

Lần này uống rượu, lại đứng vào sinh nhật, trên giường nhìn thấy người con gái xa lạ anh không hề ngạc nhiên. Con gái như vậy, làm gì mà có thể là con nhà tốt lành?

Vì vậy, động tác của anh trở nên có chút thô bạo, một chút cũng không tính là dịu dàng. Mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng mà đối với chuyện này thì không phải là anh không biết gì hết. Anh chỉ là ở trên người cô tùy tiện trêu chọc mấy cái, đôi khi cô có phản ứng, thì nét mặt không có biểu cảm gì mà lập tức dậm vào.

Hình như cô gái này trong nháy mắt có chút trở nên cứng ngắt, nhưng rất nhanh sau đó thì liền buông lỏng xuống, điều chỉnh tốt tư thế mà ngهنh đón anh.

Lần đầu tiên của Chu Tư Thành rất thuận lợi, không có gì quá mất mặt, chỉ là khi động thân thì trong nháy mắt anh có chút kinh ngạc. Anh chống lên hai cánh tay lên nhìn cô, rõ ràng cảm thấy có cái gì đó không đúng, tăng trở ngại kia và sự khít khao làm cho anh không kiềm lòng nổi mà âm thanh trở nên mềm mòng: "Lần đầu tiên sao?"

Cô gái ấy đau tới mặt mũi trắng bệch, trên trán có tằn mồ hôi thật mỏng. Nhẹ nhàng thờ hồn hên, "...Ừ."

Không thể phủ nhận, nhận thức này làm cho người đàn ông như anh cảm thấy thỏa mãn. Động tác của anh thoáng chậm lại, mang theo chút săn sóc. Nhìn cô ở dưới thân từ từ đứng đưa rên rỉ, vậy mà anh cũng càng ngày càng đắm chìm trong đôi mắt mê mang của anh. Cô gan lớn một chút, thì sẽ chủ động ôm lấy anh, đôi chân trắng nõn ôm thật chặt hông của anh.

Sau đó Chu Tư Thành biết tên của cô.... Mạnh Ca.

Anh cũng biết nguyên nhân mà Mạnh Ca xuất hiện ở trên giường anh, thật ra thì nó không hề khó đoán, cô cần tiền, chỉ bởi vì tiền. Về phần vì sao cô lại cần tiền thì Chu Tư Thành cảm thấy không hề có hứng thú, cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi tìm hiểu quá khứ riêng của cô.

Mạnh Ca là một nữ sinh rất biết nghe lời, lúc anh mang cô đi ra ngoài thì cô liền yên lặng đi với anh, cũng không nhiều lời. Bọn anh cả đám người ở chung nói chuyện với nhau, trêu chọc, thì cô cũng phối hợp mà mím môi cười khẽ.

Từ đầu tới đuôi bọn họ vẫn là người của hai thế giới.

Đối với chuyện tình nam nữ thì Chu Tư Thành cũng không nóng lòng gì, lúc cần thì mới dẫn Mạnh Ca đi vào khách sạn. Cô cũng từ từ không còn ngượng ngùng như trước nữa, sẽ dùng rất nhiều phương thức mới lạ lấy lòng anh. Chu Tư Thành rất hưởng thụ loại quan hệ này với cô, hai bên không quá dính vào nhau, cũng sẽ không quá xa cách.

Anh vẫn cho rằng quan hệ giữa bọn họ cũng đã được xác định, cô không tính là bạn gái của anh, nhưng cũng là bạn gái.

Anh chỉ có cô, cô cũng phải chỉ có anh.

Lần đầu tiên phát hiện Mạnh Ca có cái gì không đúng là lúc cô ở trong phòng tắm, lần đó bọn họ có một tháng không gặp nhau, Chu Tư Thành không biết vì sao, thậm chí có chút muốn cô. Lúc cô đi vào phòng liền bị anh ôm đặt ở trên bồn rửa tay, Mạnh Ca nhẹ nhàng cười, không có cự tuyệt, nỗ lực hôn trả lại anh.

Chu Tư Thành từ từ lột đồ của cô ra, hơi thở gấp gấp muốn tiến vào, Mạnh Ca bám lấy thân thể, tóc dài cũng bị anh vén đến bên vai. Chu Tư Thành thê, đó là lúc anh chặt vật nhất trong đời, nhưng trong nháy mắt anh đã cảm thấy có đồ vật gì đó chặn ngay lại cổ họng của anh, không thể hô hấp.

Anh thấy lưng của cô ở trong gương rất rõ ràng trên sống lưng có dấu vết xanh xanh tím tím, đường cong bên thắt lưng trắng nõn cũng có vết máu nhàn nhạt ứ đọng lại. Anh biết đây là cái gì, da Mạnh Ca rất mỏng, mỗi lần làm chuyện kịch liệt là từ trên xuống dưới trên người sẽ cô lưu lại rất nhiều ấn ký.

Anh yêu thương cô, cho nên tới bây giờ đều luôn cẩn thận lại dịu dàng.

Những dấu vết này, không thuộc về anh.

Chu Tư Thành đen mặt lại, ngay lúc đó cảm giác rất kỳ diệu, rõ ràng chỉ là một người phụ nữ, còn là một người anh không thèm để ý, nhưng khi nhìn thấy những dấu vết kia thì trong lòng anh lại dâng lên từng trận lửa giận.

Sau đó thì anh cố ý quên người phụ nữ này. Anh không thừa nhận mình quá rộng lượng với chuyện trinh tiết này, cũng không hiểu được tại sao mình lại

có cảm giác với một cô gái.

Nhưng, sự thực là cho dù có phụ nữ nào xinh đẹp kiều mỹ nào thì cuối cùng chỉ làm cho anh nổi lên thú tính rồi coi như là phát tiết mà xong vào, cuối cùng vẫn còn lại một linh hồn trống rỗng. Anh như đưa đám mà thừa nhận, anh yêu, yêu cái người gọi là Mạnh Ca, còn là một người con gái không tìm không phải.

Lần đầu tiên anh từ bạn bè của mình mà tìm được cách liên lạc với Mạnh Ca, lần đầu tiên đi vào những ngôi nhà lùn trệt của những người dân nghèo. Cũng là khi đó anh mới chân chính bước vào thế giới thuộc về Mạnh Ca.

Cô có một người mẹ bị ung thư phổi, một người cha mê cờ bạc.

Chu Tư Thành nhìn hình dáng thon gầy của cô, không hề nói gì, ôm cô thật chặt, một lúc lâu mới ở bên tai cô nói một câu: "Đừng nữa phần bội tôi..."

Mạnh Ca chỉ biết ở trong ngực anh mà khóc, trong đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Một lần nữa bọn họ ở chung với nhau, đối với những ẩn ký của cô anh không đề cập tới. Anh dùng hết mọi thứ giúp cô, vì anh cho là chỉ cần cô không thiếu tiền nữa thì cô sẽ trở về làm một Mạnh Ca đơn giản trong sáng.

Sau đó anh từ chỗ bạn bè mình nghe được một vài chuyện, anh im lặng, đối với cô trước sau như một. Trong đầu thỉnh thoảng hiện lên đôi mắt trong vắt của Mạnh Ca, anh tự nói với mình chỉ cần tin cô là tốt rồi.

Cho đến khi anh một lần nữa nhìn thấy vết hôn trên người của cô, lần này anh là thật giận dữ rồi.

Anh lạnh lùng mặc quần áo tử tế, nhìn dấu vết bầm tím ứ đọng lại, trong lòng cảm thấy buồn cười. Đây chính là người con gái mà anh vẫn cho là sạch sẽ, lại lần lượt phản bội anh. Cho dù anh móc ra tim của mình ra cho cô, cô cũng thấy không đủ. Con gái như vậy, đúng là rất bản?

Từ đó về sau anh không hề yêu nữa, cũng sẽ không yêu.

Bạn của anh cười anh tìm bạn gái cho anh luôn là xinh đẹp khiêu gợi, cũng không đòi khẩu vị? Anh chỉ là cười không nói, con gái trong sạch, cuối cùng cũng lưu lại một mặt bản thủ không chịu nổi.

Một năm sau, lúc anh biết tin về Mạnh Ca lại là từ tin tức trên báo chí xã hội. Anh không thể tin mà ngồi ở trước bàn ăn, chờ tinh thần phục hồi lại rồi xông ra khỏi nhà.

Đứng ở trước mộ Mạnh Ca, trong hình vẫn là cô với khuôn mặt đơn thuần sạch sẽ tươi cười như cũ. Chu Tư Thành giơ tay lên vuốt mộ bia lạnh như băng, hộc mắt vô cùng khó chịu. Một lúc lâu sau mới run rẩy nói ra một câu: "Đồ ngốc, tại sao em cái gì cũng không chịu nói..."

Mạnh Ca để lại một lá thư cho Chu Tư Thành, Chu Tư Thành nhìn lá thư màu xanh nhạt mà tim như bị đao cắt.

Cha mẹ của Mạnh Ca không phải là cha mẹ ruột của cô, khi cô được năm tuổi thì cô được nhận nuôi từ cô nhi viện. Cha nuôi là một người mê cờ bạc chẳng ra gì, từ việc ham mê cờ bạc còn thích uống rượu bên ngoài, còn có một mặt háo sắc. Mạnh Ca bị ông ta quấy rầy rất nhiều lần, cuối cùng dứt khoát đem lần đầu tiên của mình bán đi để lấy tiền chữa bệnh cho mẹ nuôi.

Cả người cô ít nhất cũng có chỗ đáng tiền.

Cô rất may mắn gặp được Chu Tư Thành, lúc mà Chu Tư Thành còn chưa động tâm, thì cô đã len lén động tình, thua tâm. Thật ra thì cô rất quý trọng thời gian ở cùng với anh, một anh tuấn thiếu niên sẵn sốc như vậy lại còn rất yêu cô làm cho cô vô cùng hạnh phúc.

Cô cũng chỉ là một cô gái mười bảy tuổi nhỏ nhoi, làm sao đánh lại một người đàn ông trung niên đã bốn mươi tuổi. Cuối cùng bị khi dễ, bị thương hại, tất cả đều chỉ có thể yên lặng mà chịu đựng.

Cô vừa khổ sở chịu đựng, vừa cảm thấy vô cùng có lỗi với Chu Tư Thành.

Rốt cuộc lúc Chu Tư Thành rời đi, mẹ nuôi cũng tới lúc hoàn toàn tuyệt vọng. Lúc cô bị cha nuôi kéo tới bên giường, cô liền lấy con dao đã giấu sẵn ở dưới gối ra rồi đâm thẳng vào tim của cha nuôi mình. Cuối cùng nhìn người đàn ông bản thủ đó chảy máu tới chết, rồi cô lại lao sạch sẽ cây dao đó, từ từ cắt máu cổ tay của chính mình.

Chu Tư Thành đứng trước mộ bia của cô, thời tiết vào đông gió lạnh thổi xuyên qua áo của anh. Đời này của anh, lần đầu tiên yêu, nhưng lại đánh mất đi.

Mấy năm sau đó, anh đem đoạn tình cảm đau đớn trẻ trung này chôn thật sâu ở đáy lòng. Anh đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều không có cảm giác, cái loại cảm giác khi nhìn thấy cô rồi lại sa vào, đời này cũng không tìm được.

Năm anh mười chín tuổi, lần đầu anh gặp được Vinh Nhung, cô ngồi trong phòng ăn ở trường học. Nắng ấm dịu dàng chiếu vào người cô, áo lông cừu màu phấn tím làm cho cô nổi bật lên. Chu Tư Thành từ xa đến gần cô, nhìn chăm chú vào đôi mắt màu hổ phách.... trong trong sáng sáng lại mang theo chút sợ hãi.

Anh không khỏi ngơ ngẩn, một chút xiu ở trong mắt cô, đã làm cho anh bị lạc vào. Họ có quá nhiều điểm giống nhau, giống đến mức, Chu Tư Thành

không cách nào phân biệt, rốt cuộc thì anh yêu người nào.

Hoặc là chỉ là anh đang đền bù cho phần tiếc nuối đã từng bỏ qua này....

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33

Edit: Sunnie

Vinh Nhung khiếp sợ nhìn Chu Tư Thành, trong phút chốc đầu óc trở nên trống rỗng, cô không tin vẫn tiếp tục hỏi, "Anh vừa nói cái gì...Lặp lại lần nữa đi..."

Chu Tư Thành ngồi ở đối diện cô, con mắt hẹp dài khẽ híp lại, lười biếng thờ nhẹ ra một vòng khói. Gương mặt tái nhợt của cô trong mắt anh lại tràn đầy vẻ phong tình, anh nhẹ giọng cười cười, dựa vào ghế sofa nhìn cô rồi nói: "Em phải dùng ánh mắt khiếp sợ đến như vậy để nhìn anh sao? Bây giờ anh là cô đồng lớn nhất của Vinh thị đó, Vinh Hường hợp tác với anh vô cùng vui vẻ. Ngược lại anh rất muốn biết, rốt cuộc thì em có đáng giá để hắn ta đưa ra cái giá như vậy hay không."

"...."

Vinh Nhung ngơ ngác nhìn người trước mặt, cả người lạnh tới phát run. Đây chính lý do vì sao trong điện thoại Vinh Hường lại nói câu xin lỗi kia? Cô cảm thấy mình thật nực cười, một giây trước cô còn ngây thơ ảo tưởng sẽ có tương lai hạnh phúc cùng với anh.

Chu Tư Thành nhìn cô thật sâu, đôi mắt đen sâu ẩn sao gợn kính màu đen làm cho người khác không hiểu rõ, "Yên tâm, anh luôn luôn không có hứng thú với mấy chuyện ép buộc. Em và Vinh Hường..." Anh dừng một chút, rồi đột nhiên ánh mắt có chút lạnh, "Chẳng lẽ em vẫn còn cố chấp sao?"

Vinh Nhung kinh ngạc nhìn về phía anh, chẳng lẽ ngay cả quan hệ của hai người Vinh Hường cũng nói cho anh ta biết sao?

Chu Tư Thành đoán được tâm tư của cô, "Không phải Vinh Hường nói cho anh biết, mà là anh đã sớm biết rồi. Ánh mắt Vinh Hường nhìn em rất khác."

Vinh Nhung siết chặt tay vào ghế salon, cô hoàn toàn sợ con người này, anh ẩn mặt ở phía sau nhưng lại hiểu rõ tất cả. Giọng Vinh Nhung có chút phát run, "Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?"

Chu Tư Thành nhú mày, nhìn cô rồi nghĩ ngợi chốc lát, giống như là đang suy nghĩ vấn đề gì đó rất nghiêm túc. Sau đó anh có chút bất đắc dĩ cười ra tiếng, "Anh thật sự thất bại như vậy sao? Anh muốn gì, chẳng lẽ em một chút cũng không biết?"

Vinh Nhung dời tầm mắt đi chỗ khác, không muốn nhìn anh thêm nữa, cô sẽ không ngây thơ mà cho rằng người đàn ông này thật lòng đợi cô. Nói cho cùng cũng chỉ là ham muốn chiếm giữ và lòng tự ái của đàn ông nổi lên thôi.

Chu Tư Thành biết cô không có trả lời mình, anh từ từ đứng dậy, sau đó thì đứng trước ghế sofa hơi nhìn xung quanh phòng khách, sau đó nhú mày nói: "Vinh Hường thật đúng là rất có tâm, rõ ràng là không muốn em vậy mà còn làm nhiều chuyện quan tâm tới em như vậy, không trách được.... tại sao em lại không bỏ được...."

Bên tai Vinh Nhung vang lên tiếng ong ong, cô chỉ muốn anh câm miệng lại đừng nói nữa. Cô cảm thấy, mọi thứ tốt đẹp ở phía trước đã biến thành ảo ảnh, khi anh xuất hiện thì mọi thứ liền sụp đổ. Cái gì là hạnh phúc, cái gì là tình yêu, tất cả đều chỉ là hoa trong nước trắng trong gương mà thôi, một cơn sóng thì sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có cô như đứa ngốc mới có thể vui vẻ chịu đựng.

Chu Tư Thành ngồi xuống bên cạnh lan can, giờ tay lên khẽ vuốt tóc của cô, Vinh Nhung lắp tức né tránh. Đầu ngón tay của anh chỉ bắt được vài sợi tóc, dưới ánh mặt trời như những phiến đá màu đỏ nhỏ vụn. Chu Tư Thành cúi người hôn lên một sợi tóc đen của cô, ở bên tai cô nói thật nhỏ: "Nếu như anh mà là em thì anh sẽ thông minh một chút. Mẹ em bệnh, cần tiền. Ba em, cần Vinh thị. Chỉ có một người, hắn ta không cần em."

Vinh Nhung cứng người ngồi ở trên ghế salon, chán ghét nghiêng người sang. Cô đã bị uy hiếp đủ rồi, tại sao ai cũng có thể uy hiếp cô. Sự tồn tại của cô không có một ai coi trọng, cứ mỗi một người đến là họ đều có một lý do để lợi dụng cô.

Chu Tư Thành nhìn tay đôi tay trống không của mình cũng không tức giận gì, chỉ là khóe miệng vẫn mang theo nụ cười như cũ, anh chậm rãi ngồi dậy, nói với cô: "Anh đi trước đây."

*

Sau khi Vinh Hường cúp điện thoại thì cứ nhìn cửa sổ mà mất hồn, Tô Mộng thấy anh một lúc lâu cũng không nói chuyện, liền đến gần anh mấy bước,

cẩn thận hỏi, "Anh có sao không?"

Sắc mặt Vinh Hường không tốt lắm, chỉ là lắc đầu một cái. Arvin ngồi ở trên ghế sa lon, không biến sắc nhìn chăm chú vào anh. Vinh Hường mệt mỏi dùng hai tay xoa gò má của mình rồi đi đến ghế sa lon ngồi vào đối diện với Arvin, "Chúng ta phải hoàn thành trước khi Chu Tư Thành phát hiện. Cậu nói Leo gì đó có tin được không?"

Arvin gật đầu một cái, "Yên tâm, ông ta là bạn của cha mình hơn mấy chục năm rồi, nhân phẩm tuyệt đối đáng tin."

Vinh Hường thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ lo lắng. Anh hạ mắt xuống nhìn tài liệu, tất cả đều ở trong kế hoạch, nhưng lại tính sai chuyện Chu Tư Thành và Tống Hải Thanh sẽ phản kháng lại mình. Tống Hải Thanh ở sau lưng Vinh Kiến Nhạc lên bán ra cổ phần của Vinh thị, chờ đến khi anh phát hiện ra thì đã có người mua vào một lượng lớn rồi.

Anh dùng rất nhiều đường dây cũng không tra ra được rốt cuộc là ai đang điều khiển sau lưng, chỉ biết là một công ty khoa học kỹ thuật nho nhỏ nào đó tên Đồng Diệu. Ông chủ tên là Lý Đồng Diệu người Phúc Kiến, người có bối cảnh như vậy thì nhất định ở phía sau sẽ có người chống lưng như vậy thì mới có tiền bạc.

Cho đến khi Chu Tư Thành trở về nước thì anh mới biết chính là hắn ta ở sau lưng giờ trở quỷ. Tâm tư Chu Tư Thành đối với Vinh Nhưng anh vẫn biết, lúc trước anh bỏ mặc không quan tâm, chỉ toàn tâm toàn lực đối phó Tống Hải Thanh. Nhưng lại không nghĩ rằng, Tống Hải Thanh hoàn toàn không biết nặng nhẹ, dám cả gan lấy đi phần nửa cổ phần trong tay Vinh Kiến Nhạc mà bán đi.

Bây giờ Vinh thị gần như đã ở trong tay Chu Tư Thành. Đây là công ty do một tay Hồng Mộ sáng lập, cuối cùng để nó hoàn toàn rơi vào tay của Vinh Kiến Nhạc, nó là thứ duy nhất còn lại của mẹ anh. Vinh Hường nhất định phải đoạt lại nó một cách hoàn chỉnh.

Vào lúc anh đang sứt đầu mẻ trán thì Nhạc Lôi lại nói cho anh biết Tống Hải Thanh từng đi tìm gặp Chu Tư Thành! Anh không biết bọn họ đã có thỏa thuận gì, nhưng anh phải hành động trước, giải quyết tất cả mọi thứ có thể áp chế anh giải quyết hết.

Vốn là có thể toàn tâm toàn ý đối phó Chu Tư Thành, bây giờ bởi lại có thêm Tống Hải Thanh tham gia, nên anh mới giả vờ đồng ý yêu cầu của hắn.

Đối với Tống Hải Thanh, anh đã từng có như vậy một giây chần chừ, chuyện bà mắc bệnh ung thư anh đã biết, hơn nữa ánh mắt Vinh Nhưng hèn mọn như vậy, đã làm cho anh mềm lòng. Nếu như bà ta không hề gây sóng gió nữa, thì anh sẽ dừng tay. Nhưng là bây giờ, coi như anh muốn bỏ thì cũng chưa chắc Tống Hải Thanh sẽ buông tha anh.

Vinh Hường giằng giụa rất lâu, anh và Tống Hải Thanh đấu đá như vậy sẽ ảnh hưởng tới Vinh Nhưng ở chính giữa, cho nên anh chỉ có thể nói xin lỗi cô.

"Nghĩ gì thế?" Tô Mộng nhìn anh lại đang ngăn người, cũng không nhìn mà nhíu mày lại, "Yên tâm đi, lần này chúng ta trong ứng ngoại hợp, những cổ phần kia tất cả đều như trong dự liệu. Chu Tư Thành đã mua vào, Leo cũng đã tiếp xúc qua mấy lần với Lý Đồng Diệu, rõ ràng là ông ta động lòng với chúng ta. Đến lúc Chu Tư Thành biết, thì chúng ta nhất định phải mua vào."

Vinh Hường hạ mắt xuống không nói lời nào, Arvin hiểu ý anh: "Cậu đang lo lắng cho Nhung Nhung hay sao? Mặc dù Chu Tư Thành không phải là người tốt, nhưng cũng sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Chỉ cần chúng ta hành động khá nhanh, Vinh Nhung nhất định không có việc gì." Suy nghĩ một chút Arvin nói tiếp, "Nếu không thì để Vinh Nhung về nhà họ Vinh đi, có Mộng Mộng ở đây, cậu cũng có thể yên tâm hơn."

Tô Mộng cũng phụ họa, "Đúng vậy, bây giờ cô ấy cái gì cũng không biết, ngộ nhớ hiểu lắm..."

Vinh Hường thở dài, "Chuyện này nói sau đi."

Tô Mộng không nhìn được nói thầm, "Ai, Nhung Nhung thật đáng thương, một bên là mẹ của mình, một bên là người mình thương nhất. Nhìn các người giết chóc lẫn nhau, cô ấy nhất định là rất khổ sở."

Vinh Hường nói không ra lời, phiền não nghịch dấu thuốc trong tay.

Tô Mộng nhìn anh không nói lời nào, biết anh đang do dự, đối ngược lại là cô, tình cảnh như vậy cũng chưa có thể làm được gì. Cô chỉ là có chút đau lòng cho Nhung Nhung, không nhìn được mà than thở mấy cô. Nhìn Vinh Hường càng thêm rối rắm, không khỏi có chút xin lỗi, "Thật xin lỗi, mình hơi vượt quá giới hạn. Mình chỉ có thể khuyên cậu một câu, chờ đến lúc cậu báo xong thù thì liệu Nhung Nhung có khả năng sẽ còn yêu cậu được nữa không? Dù sao thì đó cũng là mẹ của cô ấy...."

Arvin đưa tay ôm lấy eo của cô, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Tô Mộng đừng nói nữa.

Vinh Hường ngẩng đầu nhìn bọn họ, khẽ cười cười, "Nếu như có vậy không thể tha thứ, thì mình sẽ đợi cô ấy tha thứ. Cho dù là cả đời, mình cũng sẽ đợi."

*

Vinh Nhung một mình trong phòng ngồi thật lâu, chờ dần chìm trong một vùng tăm tối. Cô nhớ tới rất nhiều việc, nhớ tới bọn họ khi còn bé, nhớ mấy năm bọn họ không buồn không lo. Nếu như thời gian có thể quay trở lại, thì mọi chuyện có thể khác hay không? Nếu như trở lại năm xưa, cô còn muốn yêu anh điên cuồng nữa hay không?

Vinh Hường mở cửa phòng ra, có chút ngạc nhiên nhìn căn phòng tối đen. Lúc mở đèn thì thấy trên ghế sofa có bóng người, cô ôm đầu gối của mình, hai chân để trên ghế, dáng vẻ luống cuống như một đứa bé đang bị thương. Vinh Hường không khỏi nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, buông áo khoác trong

tay xuống đi đến gần cô.

Ôm cả người cô vào trong lòng mình, "Ở nhà sau lại không bật đèn, anh còn tưởng rằng em..." anh đi nghĩ lại anh cũng không nói tiếp, chỉ để cảm ngày cổ của cô, cánh tay siết chặt lại một chút.

Vinh Nhung dựa vào lồng ngực của anh, sau một lát mới hỏi anh, "Tưởng em làm sao?"

"Không có gì." Vinh Hường hôn vào cái gáy bóng lóng của cô, "Com tối em muốn ăn cái gì?"

"Tùy ý, anh quyết định là được rồi."

Vinh Hường thấy cảm xúc của cô, rốt cuộc cũng phát hiện được sự khách thờng của cô, đợi sau khi anh cúi đầu nhìn kỹ, thì thấy bên mí mắt của cô vẫn còn lưu lại vệt nước mắt chưa khô. Vinh Hường nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn cô mà hỏi: "Tại sao khóc?"

Vinh Nhung nhìn dáng vẻ dịu dàng giả dối của anh, trong lòng càng có cảm giác bi thương. Thì ra kỹ thuật diễn của anh tốt tới vậy, trải qua những dịu dàng kia, đến cuối cùng có bao nhiêu là thật lòng, bao nhiêu là giả dối?

Vinh Hường nhìn cô khóc nhiều hơn, làm thế nào cô cũng không chịu nhìn thẳng vào mắt anh, rốt cuộc anh cũng cảm giác có chuyện không đúng. Anh đứng ở trước mặt, nắm chặt tay của cô, "Nhưng Nhưng, xảy ra chuyện gì? Mau nói cho anh biết đi."

Vinh Nhung nhìn anh, cứ như muốn hình ảnh của anh đi sâu vào trong lòng của mình. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn là đôi mắt bình tĩnh chứa đựng bao yêu thương, nhưng tất cả đều là giả dối? Cô không khỏi tự giễu cười ra tiếng.

Lông mày của Vinh Hường càng nhíu chặt lại, trong lòng có chút bồn chồn, nhưng vẫn tự an ủi chính mình, Vinh Nhung sẽ không biết nhanh tới vậy đâu. Bởi vì lo lắng, cho nên sức lực anh nắm tay cô cũng tăng thêm, "Rốt cuộc thì thế nào?"

"Anh có yêu em không?"

"...."

Vinh Nhung từ từ rút tay ra, Vinh Hường nhìn tay của cô từ từ trượt ra khỏi bàn tay của mình, giống như có vật gì đó được lấy ra khỏi tim của anh.

Cô liếm đôi môi khô khốc, cười nhìn anh, "Không phải anh nói là, sẽ không bao giờ đẩy em ra nữa sau... Thì ra là, anh muốn em chủ động rời khỏi anh..."

Vinh Hường nhíu mày, trong lòng có một nỗi sợ bất an từ sâu xa dâng lên, giống như là anh đã biết cô sẽ nói gì, "Nhưng Nhưng?"

"Chu Tư Thành!" Đột nhiên ánh mắt của Vinh Nhung trở nên sắc bén, không có chút sợ hãi nào mà nhìn về phía của anh, "Không phải là anh nên nói gì với em sao? Sự hợp tác giữa hai người? Còn giao dịch của hai người nữa."

Vinh Hường mím chặt môi, cảm căng cứng lại, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào cô, từ từ đứng dậy, "Nhưng Nhưng, anh chỉ có thể nói, tất cả không phải như em nghĩ, anh..."

Bỗng nhiên Vinh Nhung đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống: "Vinh Hường, mặc kệ chân tướng là cái gì, anh đều lợi dụng em có đúng không?"

"...." Vinh Hường nói không ra lời, anh thật sự là ở lợi dụng cô. Biết rõ cô có thể gặp nguy hiểm, anh vẫn nhẫn tâm lợi dụng cô. Đến khi đối mặt với chất vấn của cô, kể cả dùng khi giải thích anh cũng không có.

Vinh Nhung nhìn thấy sự im lặng của anh thì bắt đầu tuyệt vọng, anh không có phản bác lại, cô không phải là vị trí thứ nhất ở trong lòng anh. Ở trong lòng của anh, cô vĩnh viễn đều không đứng ở vị trí thứ nhất. Vinh Nhung chậm rãi xoay người, bước chân không yên đi ra ngoài.

Vinh Hường sai bước đuổi theo cô, nắm lấy cổ tay của cô thật chặt, âm thanh cũng bắt đầu phát run, "Đi đâu?" Anh thừa nhận anh sợ, lần đầu tiên ý thức được, cô có thể sẽ rời khỏi anh. Ánh mắt cô tuyệt vọng thế này, bốn năm anh cũng chưa từng thấy qua.

"Rời khỏi anh." Vinh Nhung bình tĩnh nhìn anh, không có một giọt nước mắt, cô đã chảy qua nhiều nước mắt cho người đàn ông này. Cũng tiêu hao tất cả hơi sức, bây giờ không còn nước mắt cũng không có hơi sức. Cô chỉ muốn rời đi, vĩnh viễn không gặp lại nữa.

"Anh không cho phép. Nhưng Nhưng, thật ra anh chỉ đang trì hoãn thời gian. Cho anh thêm năm ngày, chỉ cần năm ngày, đến lúc đó chúng ta liền rời khỏi nơi này. Anh dẫn em tới LA, chúng ta...."

Vinh Nhung cười khổ, đưa tay đẩy tay của anh ra, "Không cần, em mệt rồi. Em ở đây đợi anh bao lâu, anh cũng không nhìn tới. Bây giờ, em không chờ nữa. Thế giới của anh, em sẽ không tham dự, em chỉ là một vai phụ, không có em, anh cũng sẽ như cũ." Còn lại một lời cô không có nói ra, thật ra thì cô muốn nói, thế giới của cô, lại không thể không có anh.

Chỉ tiếc, 1 giây trước, thế giới của cô đã đổ ngã như một đóng đá, không thể xây lại được nữa.

Vinh Hường nhìn cô rời đi, gương mặt tràn đầy đau đớn, "Em đã nói, vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh anh."

"Anh nuốt lời nhiều lần, em chỉ có này một lần, coi như chúng ta huê nhau." Vinh Nhung đưa lưng về phía anh, nước mắt rơi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34

Edit: Từ Tinh

Hồi trước, lúc xem phim, Vinh Nhung luôn giấu cột máy tay đạo diễn, tại sao mỗi khi người ta đau lòng hoặc thất tình, thời điểm chán nản nhất lại còn có thêm trận mưa như trút nước dội lên nỗi cô đơn của họ. Lúc cô đứng ở dưới nhà, một trời mưa gió trước mắt cô bao phủ lên nỗi bi thương nồng đậm, những thứ đè nén trong lòng cô, từng chút từng chút chìm xuống đáy lòng.

Không có thương tâm, chỉ có chết lặng, cùng tuyệt vọng? Cô lại không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen lâu thật lâu.

Rõ ràng buổi sáng còn nắng gay gắt, buổi tối lại thành mưa mù tăm tã. Ngày hôm nay, đúng là khiến cho cô đa cảm và mất mát. Cô hít một hơi sâu, trong không khí còn vương lại mùi ẩm mốc, cô tiến vào màn mưa, một khắc cũng không dừng lại.

Không biết đã đi bao lâu, sau lưng xuất hiện tiếng bước chân nồn nóng. Vinh Nhung quay đầu lại, nước mưa xối xả khiến cho anh trở nên vô cùng chật vật, nhưng vẫn còn cố chấp kiên trì nhìn cô, "Cùng anh trở về đi, anh làm tổn thương em, anh xin lỗi .... Tin anh một lần cuối này thôi!"

Hốc mắt Vinh Nhung ửng đỏ, nước mưa chảy vào trong mắt khiến mắt cô đau xót tới nỗi không nhìn thấy rõ hình dáng anh. Cô nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu, "Anh, như vậy thôi. Kết quả đã rõ, chúng ta không thể vượt qua được số phận. Tình yêu càng mãnh liệt thì sao chứ, cũng không vượt qua được thù hận, như thế, không phải là tình yêu mà em muốn ...."

Vinh Hường tới gần cô, kiềm chế cảm giác muốn đem cô siết chặt trong ngực, toàn thân hai người đều ướt sũng, đứng chung một chỗ cũng không ngăn nổi sự lạnh lẽo. Anh nhắm hai mắt, tay cầm lên những sợi tóc ướt của cô, "Nhưng Nhung, là anh không tốt, công bằng một chút, anh chỉ muốn lấy lại thứ nên thuộc về mình, đây cũng gọi là ham muốn sao? Giống như Tống Hải Thanh mới là ham muốn, mơ ước những thứ không thuộc về bà ta. Vì sao những lần bà ta ích kỷ em đều có thể tha thứ, vì sao anh lại không?"

Vinh Nhung giống như nói không nên lời, dễ dàng tha thứ như vậy, bởi vì không yêu. Mà anh, không thể tha thứ, là bởi vì quá yêu. Cô không phải là Thánh Mẫu, cũng không phải là con rối không có linh hồn, trong trận chiến của anh, cô luôn ở vị trí của một con cờ. Đáng tiếc, cô chính là con cờ không an phận, ai cũng không nắm giữ được vận mệnh của cô.

Vinh Nhung đẩy anh ra, lại bị ôm siết, qua vài lần thì không giãy giụa nữa, chỉ tỉnh táo mà nói: "Nếu như em không thương, không yêu nổi nữa thì sao đây? Anh vẫn muốn giữ em bên cạnh chứ? Điều anh muốn, chính là khiến cho mẹ em đau khổ. Đoạt lại thứ gì đó của mình, nhìn bà mất đi người thân duy nhất, anh đứng ở nơi cao nhìn bà dần dần tuyệt vọng, như vậy mới đúng với ý nguyện trả thù ban đầu của anh. Còn em ở đâu, lúc anh chiến thắng hiển hách? Anh đứng ở nơi cao còn em ở đâu?"

Vinh Hường ngưng ngẩn, hoàn toàn chấn động. Tuổi 20 năm ấy, ngay lúc anh bước ra khỏi nhà họ Vinh thì đã bắt đầu lên kế hoạch trả thù. Sự chung tình của Vinh Nhung đối với anh chính là lợi thế duy nhất, đoạt lại Vinh thị, thuận lợi xóa bỏ quyền sở hữu của Vinh Kiến Nhạc, cuối cùng để cho Tống Hải Thanh tro mắt nhìn anh kéo Vinh Nhung vào hố đen.

Cả đời Tống Hải Thanh chỉ có duy nhất một thứ, bà ta không ý thức được, nhưng Vinh Hường lại rất rõ ràng. Bà ta chỉ có Vinh Nhung, mà không phải là thứ tình cảm bà ta luôn cầu xin, ham muốn hưởng thụ vật chất cũng sẽ từ từ mất đi, chỉ có tình thân, là mãi mãi không thay đổi. Bà ta hết lần này tới lần khác đều bị ham muốn vật chất che mắt, chẳng qua là một mực mưu tính cũng không có được tình yêu và tiền bạc.

Vinh Hường vô cùng rõ ràng làm thế nào để cho Tống Hải Thanh tuyệt vọng, đó chính là khiến cho bà ta mất đi tất cả những thứ mà bà ta cho là quan trọng, rồi cướp đi thứ mà bà ta thực sự coi trọng nhưng chưa ý thức được. Như vậy bà ta sẽ thực sự "chết", điều này còn vui sướng hơn nhiều so với việc đứng đàng xa nhìn bà ta ở trước mặt mình mà sa đọa thối nát.

Tất cả đều là kế hoạch đen tối nhất trong lòng anh, hết lần này tới lần khác anh đều tự nhủ với bản thân là anh yêu Vinh Nhung, cho dù lợi dụng, hành hạ, tổn thương, thì cuối cùng vẫn có thể dùng tình yêu để bù đắp, cứu chữa.

Bây giờ một câu nói của cô đã vạch trần tất cả, bị cô chất vấn một cách trần trụi như vậy, anh không thể phản bác. Đây chính là suy nghĩ dơ bẩn và ích kỷ của anh, cô chỉ liếc mắt một cái đã sáng tỏ, tuy không nói toạc ra, nhưng vẫn còn hy vọng, vẫn còn một tia mong chờ. Hiện tại, cô đối với anh thực sự là mất hết hy vọng.

Vinh Hường chỉ cần nghĩ tới đây, thì đã có cảm giác sợ hãi vô vàn đánh thẳng vào tim, anh ôm chặt lấy cô, cố chấp hôn cô: "Không phải, tất cả đều không đúng, anh yêu em, đây là sự thật, sự thật chính là như thế. Vì sao lại muốn xóa sạch quá khứ của chúng ta, anh đã nói rồi, bà ta là bà ta, em là em, anh chỉ muốn trả thù bà ta!"

Vinh Hường mang theo oán hận, có lẽ đang tức giận tới mức kích động. Anh giống như không hề lưu lại chút cơ hội nào cho cô mở miệng, găm cán đôi

môi mềm mại của cô, khóe miệng Vinh Nhung đau nhói, đẩy cũng không ra. Nước mưa cùng với thứ chất lỏng hỗn tạp mằn mặn chảy vào trong miệng, không rõ là nước mắt, hay là máu của người nào đó, tình yêu của họ vẫn luôn đau đớn và tuyệt vọng như thế.

Vinh Hường đang giữ chặt khuôn mặt cô, nút đầu lưỡi cô tới mức tê dại, giống như muốn tàn nhẫn nuốt chửng cô. Con mãnh thú bị giam cầm nhiều năm đang giãy giụa muốn nhanh chóng thoát khỏi chiếc lồng, Vinh Hường cảm thấy những thù hận trong lòng kia cùng với sự tức giận cuối cùng cũng bị áp chế bởi nỗi khát vọng đang không ngừng dâng lên trong thân thể. Bàn tay đặt trên eo cô không hề do dự mà luồn vào trong áo, Vinh Nhung kinh ngạc mở to mắt, ra sức ngăn cản anh, “Anh điên rồi?”

Hơi thở của Vinh Hường rối loạn, con ngươi đen nhánh giờ phút này cũng bị bao phủ bởi một tầng tình ý dày đặc, “Anh đã nói sẽ không cho phép em rời khỏi anh, nếu như em muốn trốn, anh sẽ dùng mọi biện pháp để ép em quay lại, em muốn thử sao?”

Vinh Nhung nhìn anh mà không dám tin, cảm xúc âm ỉ trong mắt bỗng chốc trở nên tỉnh mạch. Cô cười, cũng chính là đáng về ..... bị thương nhất, “Anh thực sự muốn làm như thế? Muốn em hận anh cả đời?”

Vinh Hường vuốt ve khuôn mặt cô, trong mắt tràn đầy khổ sở, “Nhưng Nhung, vì sao phải ép anh. Rõ ràng chúng ta có thể rất tốt đẹp, vui vẻ sống bên nhau, đây không phải là điều em muốn sao?”

Thật có thể vui vẻ sống bên nhau sao? Cô muốn, chỉ là một tình yêu chân thành, thuần khiết mà thôi.

Chỉ có hai người bọn họ.

Anh vẫn không hiểu. ...

*

Bị Vinh Hường kéo về nhà trọ, anh giúp cô tắm, ôm cô lên giường, đút nước gừng cho cô. Vinh Nhung chỉ lẳng lặng phối hợp với anh, trong lòng cô đang suy nghĩ những gì, anh không đoán được dù chỉ một chút.

Trong lòng Vinh Hường lo sợ, lại có chút bất an, cảm giác giống như một thứ đồ vật đang dần thoát khỏi khống chế của mình. Anh liền xé quần áo trên người cô, điên cuồng tìm kiếm một chút an ủi, trên phương diện này đàn ông không giống với phụ nữ. Anh càng sợ mất đi cô, thì càng muốn dùng loại bản năng nguyên thủy nhất để gồng cùm cô.

Thân thể Vinh Nhung cho dù có ý lại vào anh, thì cũng sẽ có những lúc thất vọng, thống khổ. Giống như hiện tại, trong lòng khổ sở phần uất, thân thể còn bị anh chiếm hữu từng chút một.

Cô không có quá nhiều phản ứng, mặc kệ anh ra sức ân cần, cô đều khô khốc không nhúc nhích. Càng như vậy, Vinh Hường càng cố chấp muốn đoạt lấy cô. Giống như chiếm đoạt được thân thể cô, thì sẽ hoàn toàn được cô tha thứ.

Có lẽ đây chính là suy nghĩ ngây thơ của bọn họ ở thời niên thiếu đang lừa gạt anh, khi đó, dù là mâu thuẫn gì, chỉ cần ở trên giường, anh đều có thể vỗ về cô. Cuối cùng vẫn là cô sẽ nhu thuận ở lại bên cạnh anh, cam tâm tình nguyện.

Anh không để ý tới phản kháng của cô, cũng không để ý tới thân thể cô đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa. Đều lên người cô, tóm lại chính là dựa vào suy nghĩ kia mà cạy mạnh xỏ xuyên qua cô.

Trong mắt Vinh Nhung đều là ảm ướt và đau đớn, toàn thân vô lực co quắp trên giường. Vinh Hường một mực phát tiết trên cơ thể cô, thật ra thì cũng anh cũng chẳng tốt hơn là mấy, ma sát kịch liệt như vậy khiến cho anh cũng không đạt được khoái cảm. Chỉ khiến cho tâm tư vốn đã bất an càng thêm phiền não.

Vinh Nhung siết chặt ga giường, bên dưới đau đớn khiến cô không nhịn nổi phát ra tiếng, cho dù có cố gắng chịu đựng cũng không chịu nổi tra tấn như vậy. Cô chợt nhớ lại cái đêm bốn năm trước, cũng bị anh bộc phát thú tính dè trên bàn sách như vậy, lúc đó nét mặt của anh chính là như thế, u ám nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng không hề có một chút tình cảm, giống như chỉ muốn nhục nhã cô.

Lòng của Vinh Nhung đã chia năm xẻ bảy, vẻ mặt chết lặng mặc anh dày vò. Vinh Hường nằm ở phía sau cô, trầm luân trong thân thể tuyệt mỹ của cô, rốt cuộc cũng bắt đầu hăng hái. Anh ở bên tai cô nói những lời trêu đùa tâm tình, Vinh Nhung vẫn là bộ dạng tái nhợt như cũ.

Vinh Hường liếm láp vành tai cô, bàn tay không ngừng trêu chọc nơi tư mật để cố gắng khơi dậy dục vọng của cô. Vinh Nhung dán vào lồng ngực ướt đầm mồ hôi của anh, không nhìn được mà cắn chặt môi môi.

Vinh Hường vươn tay chạm vào môi cô, lật khuấy cái lưỡi xinh xắn của cô, dịu dàng thì thầm bên tai cô, “Nhưng Nhung, thừa nhận đi, em không thể rời khỏi anh. ...”

Vinh Nhung tuyệt vọng nhắm hai mắt, trong thân thể bắt đầu dấy lên phản ứng chân thật nhất, cô không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận. Anh dù có bạc tình hơn nữa, độc ác hơn nữa, cô vẫn luôn yêu anh. Đây chính là sự thật đáng sợ nhất, khiến cho cô càng muốn xem thường bản thân mình.

Cô vì va chạm mà nằm ở trên giường không thể động đậy, khuôn mặt cũng vì những động tác mãnh liệt của anh mà ửng đỏ. Ánh mắt cô chăm chú nhìn lên ánh đèn mờ nhạt ở đầu giường, nếu như không thể từ bỏ, như vậy, hai người đều nên được giải thoát. ...

*

Trong phòng ngủ còn tỏa ra mùi vị Hormone, Vinh Nhung trắng nõn nằm trên chiếc giường đơn, trên bắp đùi trắng trẻo có những vết bầm tím. Vinh Hường ôm cô, dụi vào ngực cô, rõ ràng vừa rồi còn là người đàn ông mạnh mẽ, thế nhưng lúc này lại mềm yếu giống như một đứa trẻ bị thương, “Nhung Nhung, cho anh chút thời gian, chuyện của Chu Tư Thành anh sẽ giải quyết, sẽ không để cho hấn ta có cơ hội tới gần em nữa.” Anh trầm mặc vài giây, cánh tay vòng qua eo cô rồi siết chặt, “Đừng rời bỏ anh, anh sẽ chết mất.”

Vinh Nhung vẫn không nói chuyện, chỉ giơ tay lên vuốt ve những sợi tóc mềm mại của anh.

Vinh Hường nhắm hai mắt, khuôn mặt anh tuần sạch sẽ hiện ra dưới ánh đèn, hình như anh ngủ thiếp đi, vui thật lâu trong ngực cô cũng không lên tiếng. Vinh Nhung nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức, trong đầu vo cùng hỗn loạn, ngón tay vừa chạm được vật gì đó dưới gối đã sợ hãi rút lại.

Cô vẫn còn có chút sợ hãi, không thể quyết tâm đối với anh.

Vinh Hường rất yên tĩnh, hô hấp nhẹ nhàng. Vinh Nhung vuốt theo sợi tóc của anh, tham luyến xoa lên đôi mắt anh. Vinh Hường hơi bất an giật giật, sau đó lại nặng nề ngủ thiếp đi trong ngực cô.

Vinh Nhung ghé vào tai anh, nhỏ giọng nủ non, “Anh, em yêu anh, vĩnh viễn yêu anh...”

Lúc Vinh Hường có cảm giác sắc bén xuyên qua ngực, bất chợt có khoái cảm của sự giải thoát. Anh mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt hoang mang không hề có tiêu điểm của Vinh Nhung.

Trong tay Vinh Nhung đang siết chặt con dao gọt trái cây, nước mắt lướt qua khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt mất hồn nhìn chăm chú vào lồng ngực đầm máu của anh, vết máu chói mắt nhanh chóng lan tràn thành những đường cong tươi đẹp trên áo sơ mi anh mặc. Vinh Nhung sững sờ, ngón tay run rẩy rũ xuống đầu gối, mờ mịt nhìn Vinh Hường, không biết nên làm thế nào.

Sắc môi Vinh Hường bắt đầu chuyển sang nhợt nhạt, ánh mắt mệt mỏi âm trầm nhìn cô chăm chú, nhưng vẫn nỗ lực giơ tay về phía cô. Vinh Nhung khóc thành tiếng, rốt cuộc cũng ý thức được mình đã khiến suy nghĩ điên cuồng nhất trong lòng thành sự thật.

“Anh ....” Vinh Nhung thận trọng ôm lấy anh, run rẩy, chỉ sợ cô không cẩn thận sẽ làm anh đau, “Thật xin lỗi, em không biết, em không biết sao lại như vậy....” Cô nói không ra lời, hành động vừa rồi giống như là vô thức. Căn bản là cô không biết mình đang làm cái gì, chỉ vừa nghĩ như thế, đã thật sự làm rồi.

Vinh Hường cúi đầu nhìn màu đỏ chói mắt trước ngực, giống như không thể tin được, nhưng lại cảm thấy có chút đúng. Chỉ là, cô thật sự hận anh tới như vậy sao? Trong lòng không nén nổi nỗi bi thương, lại có chút tự giuê, giờ khắc này, cảm giác đau nhói trên thân thể bây giờ cũng không thể so sánh với nỗi nghi hoặc trong lòng.

Vinh Nhung hét hoảng gọi 120, rũ mắt quỳ xuống bên cạnh anh, không cảm nổi nước mắt, “Mới vừa rồi em, vẫn muốn, cứ thế mà chết đi cũng tốt. Chúng ta cùng chết, như vậy, sẽ chỉ có mỗi chúng ta. Thực sự chỉ có mỗi chúng ta.”

Lông mi của Vinh Hường khẽ run, nắm lấy tay cô, cũng không lên tiếng, chảy quá nhiều máu khiến anh đã không còn hơi sức. Lúc này, ngay cả năng lực suy nghĩ anh cũng không có.

Càng không để ý được tới Vinh Nhung, dù cho có điều gì đó không hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35

Eidt: Sunnie

Khi Vinh Kiến Nhạc biết tin Vinh Hường nhập viện, thì đã đem hết mọi thứ ném ra sau đầu, vội vàng vàng chạy tới bệnh viện. Khi nhìn thấy Vinh Nhung thì ông lập tức trầm mặc, một câu cũng không nói với cô, đối với đứa con gái này, không phải là ông chưa từng có ý định không tiếp nhận.

Nhưng biết khi ông biết con trai mình lại làm loại chuyện trái luân thường đạo lý đó thì... sâu trong lòng ông đã quy Vinh Nhung và Tống Hải Thanh là cùng một loại, nói cho cùng thì vẫn không có tình cảm với cô. Trong lòng ông không có qua nhiều tình yêu có đứa con gái này. Cho nên lần này khi nhìn thấy con trai của mình đang nằm trên giường bệnh, anh có chút tức giận lay sang cô.

Dĩ nhiên là Vinh Hường không hy vọng sẽ nhìn thấy Vinh Kiến Nhạc, về mặt của anh chỉ hờ hững qua loa. Cuối cùng Vinh Kiến Nhạc trước khi đi, ông nhìn Vinh Nhung thật sâu xa. Trong lòng Vinh Nhung có chút áy náy, nhưng biểu hiện lại chột dạ, yên lặng ngồi ở cạnh giường bệnh gọt táo cho Vinh Hường.

Lưỡi dao sắc bén xẹt qua lớp thịt trên quả, cô thậm chí có thể nghe âm thanh rất rõ ràng, trong lòng không khỏi nghĩ tới, nếu cây dao này đâm vào trong ngực của anh thì anh sẽ đau nhói tới cỡ nào?

Vinh Hường nhìn chằm chằm cô một hồi, sau đó nắm lấy tay của cô, "Đừng suy nghĩ bậy, anh không sao. Em chỉ cần an tâm sống bên cạnh anh là được rồi."

Vinh Nhung chỉ là mỉm cười gương, rút tay ra tiếp tục gọt trái táo, nhìn lưỡi dao sắc bén mà gương mặt trở nên mất hồn.

*

Nhận thấy được khác thường của Vinh Nhung và hai tuần sau, lúc đó cô đi vào nhà vệ sinh rất lâu. Vinh Hường nằm ở trên giường bệnh xem ti vi, trong đầu không nhận nghĩ tới suy nghĩ vô cùng khiếp đảm. Anh gõ thật lâu cửa cũng không người trả lời, trong lòng lại càng hoảng hốt.

Khi phá được cánh cửa thì Vinh Nhung đang ngồi một mình ở trong bồn tắm ngâm người. Vinh Hường thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đến gần cô, cố gắng nói chuyện với cô, nhưng làm thế nào cô cũng không đáp lại. Lúc này rốt cuộc anh mới phát hiện, ánh mắt của cô hoàn toàn trống rỗng. Vinh Hường lo lắng ôm cô, không ngừng ở bên tai cô mà gọi, nói những lời ngổn ngang mà bản thân mình cũng cảm thấy không hề có logic.

Anh thậm chí còn dùng hết hơi sức để lay tỉnh cô, Vinh Nhung giống như từ một thế giới không biết quay trời về, ánh mắt không hồn từ từ trở nên trong trẻo. Vinh Hường nghĩ quá trình cô bị mất hồn, trái tim như bị thứ gì làm đó co rúc lại, cuối cùng giống như thở không nổi.

Anh sợ mất đi cô, giờ phút này càng phát hiện người bỏ mình đi sẽ là một chuyện rất đáng sợ. Anh ôm chặt cô, môi mấp máy nhưng một âm tiết cũng không phát ra được. Anh thừa nhận anh sợ hãi, nhát gan, rút lui, nếu như điều kiện tiên quyết là mất đi cô thì anh thật sự muốn làm lại một kết cục khác.

Vinh Hường nằm ở trên vai cô, toàn bộ hơi sức đều đè trên người cô, đáng về một môi, chỉ biết gọi tên của cô: "Nhung Nhung...Nhung Nhung...."

Dần dần Vinh Nhung đã có ý thức trở lại, mờ mịt mặc anh gối đầu lên mình, cả người cô đang đắm chìm trong một vịnh nước nhỏ. Cô hoảng hốt nhớ lại thời niên thiếu, nơi đó có một khuôn mặt trong sáng, ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu xuống Vinh Hường, chưa từng có gì thay đổi. Cô không biết có phải là trong tiềm thức mình oán hận số mệnh của mình bất công hay không, hoặc là sâu trong lòng cô đang ôm một tia mong đợi.

Giấc mơ và thực tế ở trong nhận thức của cô bắt đầu không cách nào phân biệt được, cô bắt đầu chìm trong khoảng thời gian vô thức.

Vinh Hường luôn luôn ở bên cạnh cô, cho dù bác sĩ có ám chỉ rõ, cô cần trị liệu, giữ ở bên cạnh rất nguy hiểm. Từng có một lần cố ý giết người thì sẽ còn vô số lần.

Vinh Hường không bỏ cô ở lại cái nơi mà khắp nơi đều là áo khoác trắng và mùi vị của thuốc sát trùng, anh đã từng nhìn thấy các bệnh nhân tâm thần khi phát bệnh sẽ bị đối đãi như thế nào. Anh không bỏ được, quá khứ anh đã làm nhiều chuyện tổn thương cô, đến lúc muốn bồi thường cho cô thì cô lại không cho anh cơ hội nào.

Sau khi vết thương của Vinh Hường hồi phục không bao lâu thì toàn bộ giao chuyện của Vinh thị đều giao cho Arvin phụ trách. Thời gian còn lại hầu như anh luôn ở cùng Vinh Nhung, Vinh Nhung không muốn nói, hơn nữa đều dành rất nhiều thời gian để ngủ.

Trong lòng Vinh Hường như bị đè nén, nhưng mà trong khoảng thời gian hai người ở bên cạnh nhau, tâm tình của anh trở nên nhẹ nhõm hơn so với bốn năm trước nhiều. Anh từ từ ý thức được, cái anh muốn, thật ra thì chỉ là một cuộc sống đơn thuần thôi. Quanh đi quẩn lại, số mạng của bọn họ bị đùa giỡn đến cuối cùng anh mới hiểu được cái gì là quan trọng nhất.

Arvin gọi tới hỏi xem nên xử lý chuyện của Vinh Kiến Nhạc và Tống Hải Thanh như thế nào, Vinh Hường cầm điện thoại từ chối thật lâu, cuối cùng một môi nói, "Trước tiên trì hoãn lại đi...."

Chuyện Vinh Hường ưa làm nhất vào lúc Vinh Nhung tỉnh táo chính là ôm lấy công người phơi nắng trong nhà trồng hoa. Nơi đó có rất nhiều hoa Tường Vi trắng, đều là hoa Vinh Nhung thích. Cho dù là mặt trời mới mọc hay là trời về chiều, anh luôn ở cùng một chỗ với Vinh Nhung, cũng làm cho anh nghĩ tới chuyện dài đằng đẵng.

Vinh Nhung vui ở trong ngực anh, sững sờ nhìn ánh nắng chiều, sắc trời chiếu vào hai người, so với khung cảnh lạnh lẽo xung quanh hoàn toàn không xứng tí nào. Vinh Hường lấy ra một chiếc điện thoại di động, là điện thoại mà bốn năm trước anh đã từng dùng. Anh vòng quanh cô, ở trước mặt mở ra từ tin nhắn.

"Số điện thoại này anh luôn giữ, bốn năm nay mỗi lần em nhắn một tin anh đều đọc qua." Anh gối đầu lên đôi vai thon gầy của cô, vàng tai của anh và tóc mai của cô chạm vào nhau, anh ôm cô như vậy cùng cô cùng nhớ lại ngày tháng thương yêu của bốn năm về trước. Vinh Nhung nhìn những câu chữ đại biểu cho tình yêu kia nhưng lại không có một chút phản ứng nào, chỉ giống như đang nhìn một chiếc điện thoại khác lạ.

Vinh Hường nhìn đáng về này của cô, anh tuyệt vọng vui mặt ở lên cả vai, chất lỏng ấm áp chảy dài trên chiếc cổ trắng nõn của cô, "Nhung nhung, là anh không đúng em cho anh một cơ hội đi. Không có em, thì không có gì ý nghĩa cả...."

*

Bệnh tình của Vinh Nhung vẫn kéo dài hai năm, hai năm này ban ngày Vinh Hường sẽ dẫn cô đi đến bác sĩ tâm lý, buổi tối thì về nhà. Mặc kệ bác sĩ khuyên như thế nào, anh đều kiên trì giữ cô ở bên cạnh.

Arvin theo ý của Vinh Hường, đem tất cả chứng cứ phạm tội năm đó về xảy ra ngoài ý muốn với Hồng Mộ giao hết cho cảnh sát điều tra. Tài xế lái xe đụng người lúc đó cũng đứng ra làm nhân chứng. Vinh Kiến Nhạc còn bí mật kinh doanh ma túy, toàn bộ đều bị cảnh sát điều tra ra. Cuối cùng ông vẫn thua ở trong tay con của mình.

Vinh Kiến Nhạc và Tống Hải Thanh đều bị bỏ tù, bởi vì Tống Hải Thanh bị ung thư cổ tử cung thời kỳ cuối, lúc nghe tin Vinh Nhung bị bệnh nhân thì càng trở nên già hơn. Cho đến đêm khuya yên tĩnh Tống Hải Thanh mới tự xem xét lại cả cuộc đời bà.

Bà bị ai phát hiện, thứ bà theo đuổi nữa đời sau giống như gió thổi. Bởi vì nhà họ Hồng nên từ nhỏ bà đã thiếu sót tình thương của cha. Ở tuổi nhỏ nhất lúc gặp được tình yêu đích thực của đời mình, nhưng lại vẫn thất bại ở dưới tay Hồng Mộ. Bà lựa chọn trả thù, sử dụng tất cả thủ đoạn để đạt được thứ bà từ cầu mà không có. Nhưng đến cuối cùng, vào lúc bà sắp chết thì những thứ đó lại không có ý nghĩa nào, sâu nhất chính là tình yêu bà dành cho con gái của mình vẫn không phai mờ, sau đó bà lại sai hoàn toàn, từng bước đẩy con mình vào đường cùng.

Vinh Hường không có coi xét xử, cũng không có hỏi Arvin về kết quả cuối cùng của Vinh Kiến Nhạc và Tống Hải Thanh, là sống hay chết đều không liên quan tới anh. Cố chấp đi nữa thì cũng là ảo ảnh, quan trọng nhất bây giờ chính là đừng biết quá khứ trở thành điều tiếc nuối.

Vốn là người đầy thù hận, cuộc sống tối tăm như vậy, giống như một màn kịch trơn trượt không ngừng công kích. Bây giờ trong sinh hoạt của Vinh Hường, chỉ còn có Vinh Nhung làm bạn với anh.

*

Ngày Vinh Nhung ra đi là vào mùa đông năm thứ ba cô phát bệnh, đêm đó bên ngoài cửa sổ có tuyết rơi, mùa đông thành phố Rất lạnh, khi hậu ươn ướt âm hàn. Trước lúc đi ngủ Vinh Hường đã mở sẵn máy sưởi ấm, bởi vì Vinh Nhung ngủ vào nửa đêm luôn là không an phận mà đá chân, anh sợ cô cảm lạnh, sau khi bị cảm Vinh Nhung cũng sẽ vô cùng không phối hợp, không muốn uống thuốc cũng không đồng ý bị chích.

Trời gần sáng anh bị bí khí lạnh làm tỉnh giấc. Vinh Hường theo thói quen đưa tay ôm lấy người bên cạnh, lúc này mới phát hiện cái chân đã sớm lạnh lẽo không có nhiệt độ. Vinh Hường lập tức hoàn toàn tỉnh táo, cửa sổ phòng ngủ được mở ra, màn cửa hoa nhỏ màu vàng nhạt được gió đêm thổi bay đập chồm.

Vinh Hường chân không đi tới, không dám phát ra một chút âm thanh. Vinh Nhung ngồi ở phía trước cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn mây đen nặng nề ở phía chân trời bên ngoài ngoài cửa sổ, quần áo cotton trên người không dày lắm, thân thể cô nhẽ nhẹ run rẩy. Tóc bay tán loạn ở sau óc, ánh mắt rõ ràng và sáng ngời.

Anh tự tay cho cô, dùng giọng dụ dỗ, "Nhung Nhung, bên ngoài rất lạnh, tới đây."

Vinh Nhung nghiêng đầu nhìn anh, khoe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào, "Anh, còn nhớ rõ năm mười tuổi không? Chúng ta cùng nhau núp ở trong lều nhìn tuyết đó? Lúc đó tuyết rất đẹp, rất giống bây giờ...."

Lông mày Vinh Hường càng nhíu chặt lại, trên lưng có chút rét run. Năm mười tuổi bọn họ không có cùng nhau ngắm tuyết. Lúc cô mười tuổi thì đã không còn ở nhà họ Vinh.

Thế giới của Vinh Nhung hoàn toàn khác xa với anh, hoặc là, Vinh Nhung sống ở một thế giới khác do chính mình tưởng tượng ra. Hầu hết của Vinh Hường khản trương lên xuống, thử kêu cô lần nữa, "Nhung Nhung, nếu em thích tuyết thì anh sẽ dẫn em đi trượt tuyết. Bây giờ em xuống trước đi."

Vinh Nhung chậm rãi lắc đầu một cái, vẫn cười, nụ cười như vậy làm cho trong mắt anh nhớ lại lúc cô mười mấy tuổi rất ngây thơ. Vinh Nhung thở ra khói trắng làm cho gương mặt của cô trở nên có chút không chân thật, đôi tay cô từ từ giãn ra, nhắm hai mắt, làm thành một tư thế bay lượn.

"Anh.... nhớ phải tìm được em, một mình em sẽ rất nhớ anh..."

Cả người Vinh Hường đều làm mờ đi, ánh mắt mờ dần vờn tay ra, nhưng không có tiếp được cô. Vinh Nhung ở trước mặt anh từ lâu mười mấy xuống, kể cả dừng khi nhìn xuống anh cũng không có. Chỉ như chết đứng tại chỗ, ngón tay còn là run rẩy ở giữa không trung, không khí lạnh lẽo đến chóp mũi của anh cũng lạnh cóng theo.

Hốc mắt cũng trở nên nóng rất khó chịu, đôi môi khô nứt của Vinh Hường phát ra tiếng nứt vỡ nghẹn ngào, giống như một con thú nhỏ đang nứt vỡ, rồi cuộc anh phát ra âm thanh, kêu gào lên gọi tên của cô, "Nhung Nhung..."

"Anh, chờ em lớn sẽ gả cho anh."

"Tại sao?"

"Bởi vì em thấy anh là đứa bé đẹp trai nhất."

"Đứa ngốc! Vậy anh nhất định sẽ không lấy em."

"Tại sao?"

"Bởi vì đáng yêu của em rất xấu."

....

Trong đầu không ngừng thoáng qua nụ cười thời niên thiếu của cô, tất cả cứ như vậy mà kết thúc. Sai là anh, tạo thành loại cục diện hôm nay không phải là Vinh Nhung. Cô là người vô tội nhất và cũng đáng buồn nhất, lại cứ chéch để cô rời khỏi thảm kịch này.

Mỗi người đều đã không có được cái cố chấp ban đầu gì đó, đến cuối cùng kết cục đều rất thảm thiết.

Vinh Nhung cả đời này, bị lơ là, bị người mình yêu nhất lợi dụng, tìm tình yêu nửa đời cũng không có được. Cuối cùng, lựa chọn kết thúc sinh mạng để đòi lấy thứ cô tìm kiếm cả đời....Đây rốt cuộc là linh hồn bị thương chết đi, hay là để cho người còn sống sót phải bị thương?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Ngoại truyện Phần 1

Edit: Sunnie

Ngày thứ ba Vinh Nhung ra đi, tất cả trình tự theo thủ tục của cảnh sát hoàn tất mới tổ chức tang lễ.

Tang lễ của cô rất vắng vẻ.

Lúc Dịch Phong và Tường mạch đi vào linh đường thì thấy ghế ngồi của khách trống rỗng. Linh đường to như vậy, chỉ có một mình Vinh Hường mặc đồ đen yên tĩnh ngồi ở chỗ đó.

Hình ảnh trắng đen xen kẽ nhau, vẻ mặt anh mệt mỏi, im lặng giống như đang hát kịch câm. Vinh Nhung không có bạn bè, người tới cúng vái cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cô càng cô đơn, Vinh Hường càng đau lòng.

Cô đi như vậy anh mới phát hiện....Cuộc đời của cô lại đơn giản tới thế.

Đơn giản đến mức trong thế giới của cô chỉ có một người chính là anh.

Vinh Hường bức hình cô đang mỉm cười nhẹ nhàng, trái tim đã sớm bị thương không gượng dậy nổi. Thậm chí đối với bức ảnh chụp anh cũng cảm thấy hoảng hốt, giống như là cô đang nhìn anh, mỉm cười với anh.

Tường Mạch nhìn thấy bức ảnh trắng đen của cô thì lập tức cả mắt đều đỏ ngầu, đáng vẻ giống nhau như đúng như cô đang mỉm cười. Nào ngờ lúc cô đi lại thì thâm tới vậy. Cô biết Vinh Nhung rất lâu rồi, biết rõ gốc rễ yêu và hận của cô và Vinh Hường, lúc đó ngoại trừ cô kinh ngạc thì chỉ còn đau lòng.

Tàng mựi, cô không có cách nào tưởng tượng được người gây yếu như vậy, tâm trạng thế nào, đứng khinh như thế nào, mới dám nhảy xuống.

Vinh Hường hạ mắt ngồi ở một bên, xung quanh xảy ra cái gì cũng không liên quan tới anh. Chỉ trong ba ngày ngắn ngủn mà anh đã cảm thấy như qua ba thế kỷ.

Tường Mạch đi tới, đôi mắt đỏ tươi tức giận nhìn anh chằm chằm. Cuối cùng hung hăng tát cho Vinh Hường một bạt tay, "Khốn kiếp! Anh có lỗi với cậu ấy, cần bản không xứng để cho cậu ấy yêu anh! !"

Dịch Phong không có ra tay ngăn cản, chỉ im lặng mà mỉm cười.

Trong lời nói của Tường Mạch mỗi một chữ cũng đánh trúng nơi mềm yếu của anh đang ngụy trang. Sức lực của con gái cũng không lớn lắm, trên mặt không có bao nhiêu đau đớn, nhưng tim của anh bị lời nói của cô làm cho nó thắt chặt lại, đến mức không thể thở nổi.

Không xứng sao? Anh thật sự không xứng. Ít nhất cô còn lần lượt tin tưởng, thế nhưng anh lại lần lượt lợi dụng. Tình cảm của cô, từ đầu tới cuối đều là con cờ quan trọng nhất trong kế hoạch báo thù của anh.

Trong thế giới của cô tình yêu là tất cả.

Nhưng mà trong thế giới của anh cũng chỉ là một thủ đoạn mà thôi.

Tường Mạch là người đầu tiên khóc vì Vinh Nhung ở trên linh đường, không một tiếng động nào, cả người cũng bắt đầu run rẩy. Dịch Phong đi cùng với cô, người lạnh nhạt như vậy trong mắt cũng có chút tiếc nuối.

Dịch Phong nhìn Vinh Hường im lặng nhưng anh là không khiển trách.

Anh là đàn ông, những gì Vinh Hưởng trải qua tất cả anh đều hiểu rõ. Có lẽ Vinh Hưởng đã sai vô cùng, lợi dụng tình yêu của Vinh Nhung. Nhưng mà, thù sâu như vậy anh làm sao có thể chịu đựng được.

Nếu không báo thù, thì anh làm sao cam tâm?

Nói cho cùng, có lẽ là số mạng tàn nhẫn đùa người, khiến hai người không yêu nhau lại phải thương nhau. Còn phải yêu đến khổ cực như vậy.

Chung Hách xuất hiện hoàn toàn ngoài dự đoán của Vinh Hưởng. Người cao lớn vững vàng, đôi mắt tối tăm và tràn đầy lạnh băng, trừ lúc nhìn về phía bức ảnh thì trong mắt có chút ấm áp, còn lại khi nhìn người nào khác thì cũng đều mang vẻ mặt lạnh nhạt.

Chung Hách yên lặng không nói chuyện đứng trước linh vị của cô rất lâu. Trong đầu còn không ngừng nhớ lại gương mặt hạnh phúc của Vinh Nhung, cô nói, cô rất thích anh, chờ mong sẽ có được một kết thúc tốt đẹp.

Chung Hách càng nghĩ càng khó chịu, lửa giận ở lồng ngực không thể nào áp chế được mà dâng tràn lên. Anh từ từ đi về phía ghế ngồi, cởi áo khoác xuống, ống tay áo nổi lên bắp thịt cuộn cuộn.

Khi một quyền của anh đang tới bụng Vinh Hưởng thì Vinh Hưởng lại không hoàn toàn phòng thủ.

Nếu là bình thường, thì người kiêu ngạo tự phụ như Vinh Hưởng làm sao có thể chịu được loại khuất nhục này. Nhưng mà bây giờ, trên người anh có đau đớn mới nhắc nhở anh một điều lạnh vẫn còn sống.

Sống một mình trên cõi đời này.

Cuối cùng Dịch Phong nhìn không nổi nữa, đưa tay ngăn cản Chung Hách. Vinh Hưởng nhếch nhác ngồi dưới đất, khoe môi đều là vết máu lại cười nói, "Đừng cản anh ta...."

Chung Hách thở hồng hộc, cắn răng, cả người đều tràn đầy lửa giận.

Nhìn người ngồi dưới đất, anh chợt cười lạnh, từ từ đi tới đứng ở trước mặt Vinh Hưởng, "Muốn chuộc tội sao? Tao mới sẽ không dễ dàng cho mày tội nguyên, tao muốn để cho mày cắn rút lương tâm cả đời! Vinh Nhung sẽ không tha thứ cho mày, cô ấy hận mày. Mang theo sự thù hận này cùng luân hồi. Kiếp sau, cô ấy nhất định sẽ quên tên khốn khiếp như mày."

Thấy Vinh Hưởng nắm chặt quyền, khớp xương trắng bệch, trong lòng anh có cảm giác sáng khoái khi được trả thù. Cầm lên áo khoác, Chung Hách dừng chân lại, nhìn chằm chằm vào bức hình, chân mày nhăn lại thật sâu.

Sau đó anh rời đi cũng không quay đầu lại.

Coi như trả được thù, coi như để cho tên khốn khiếp đó ách này cả đời thì Vinh Nhung cũng không về được.

Vinh Hưởng ngồi cứng ngắc, có vài sợi tóc rũ xuống, trong mắt đều tràn đầy vẻ khổ sở.

Vinh Nhung sẽ quên anh?

Dịch Phong đỡ Vinh Hưởng dậy, giờ tay lên, còn chưa chạm vào được khoe môi đang dính máu của anh thì đã bị anh chặn lại. Vinh Hưởng dường như là đang kiểm một loại trấn an, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Dịch Phong, "Nhưng Nhung....Cuối cùng vẫn còn yêu mình, sẽ. . . . Tha thứ cho mình? Có đúng hay không?"

Dịch Phong nhíu mày, im lặng sau mấy giây vỗ nhẹ bờ vai của anh, "Nghĩ ngơi thật tốt...." .

*

Sau tang lễ, cuộc sống vẫn không tiếng động mà tiếp tục. Địa Cầu vẫn di chuyển, thời gian vẫn còn ở trôi, ngày từng ngày trôi qua khá dài. Vinh Hưởng ở trong lòng không ngừng thôi miên chính mình, không ngừng cô gắng trốn tránh. Thậm chí cố ý quên lãng tên của cô.

Rõ ràng mỗi người ở đây đều tiếp tục cuộc sống, mỗi người cũng không hề ảnh hưởng, tại sao anh lại cố tình không giống nhau?

Anh bỗng nhiên có cảm giác không thấy đói bụng, không buồn ngủ, tất cả giác quan và ý thức cũng mất đi.

Thế giới của anh, hoàn toàn mất đi màu sắc, bất kể cái gì cũng biến thành hai màu trắng đen. Anh cảm giác mình bị bệnh, nhưng anh không tìm được nguyên nhân, chết lặng mỗi ngày làm những chuyện giống nhau.

Cô cho tới bây giờ cũng chỉ là khéo léo và chịu đựng, ở bên cạnh anh, cô giống một loại thói quen anh đã hình thành rất nhiều năm nay, một cảm giác nghiện vô cùng đặc biệt. Cảm giác ấy tồn tại rất mong manh, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng chú ý qua.

Cho đến khi cái thói quen ấy biến mất, thì cái nghiện kia cũng đột ngột bị cưỡng chế từ bỏ.

Anh cảm thấy khó chịu đến sắp chết.

Anh bắt đầu phát hiện, anh làm sao có thể quên, làm sao có thể làm cho trong cuộc đời của mình chưa từng có người con gái gọi là Vinh Nhung? Đó là tình yêu say đắm và tốt đẹp nhất của anh vào thời niên thiếu, cũng là người mà anh dành hết tình cảm để đi yêu một người con gái nên hận.

Cho dù là hận, anh cũng chưa từng nghĩ qua có một ngày bọn họ sẽ không còn liên quan hay liên hệ gì với nhau nữa.

Mà trên thế giới, không còn có người gọi là Vinh Nhung nữa. Anh nghĩ, anh cần bày tỏ, cần nói cho người khác biết, anh là yêu cô, chỉ là đã dùng sai phương thức.

Nhưng anh bị ai phát hiện, anh không chỗ để nói.

Đã từng làm bạn với nhau, ngồi rất gần với nhau, Vinh Hường nhìn cả phòng, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở của cô, anh cảm thấy rất đè nén. Đột nhiên anh phát hiện, hình như Vinh Nhung không có bạn bè?

Cô sống hơn hai mươi năm, giống như luôn trải qua cuộc sống ở bên cạnh anh.

Tình yêu của bọn họ quá mật mờ, tình tình cô lại quá yên lặng, rất nhiều lời nói buồn bực chắc hẳn đều để ở trong lòng, không biết nói với ai. Giống như anh giờ phút này, cho dù có đau đi nữa, thì chỉ có thể một mình chịu đựng.

Anh chợt nghĩ, bốn năm này, những ngày không có anh cô hẳn là rất tịch mịch?

Trong bốn năm, cô nhắn cho anh vô số tin nhắn vào số điện thoại cũ.

Tin nhắn của cô mỗi một cái đều thể lương vô cùng, mỗi một chữ cũng lắng trí thần kinh của anh

Cô nói qua cô nhớ anh, nói qua cô thương anh, mỗi một chữ cũng lộ ra nồng nặc mùi vị tương tư. Thế nhưng anh lại chỉ là lạnh lùng nhìn, một tin trả lời cũng không nhắn lại.

Anh không ngừng nói với chính mình, cô là con gái của Tổng Hải Thanh. Tình yêu của bọn họ là một điều sai lầm.

Nếu là sai lầm, thì có một ngày sẽ được sửa lại cho đúng.

Cô nên dây số kia vẫn như cũng không trả lời, nhưng cô vẫn cố chấp làm chuyện vô nghĩa. Anh hường thụ phần si ngốc của cô, vừa ngọt ngào lại vừa gãy dựa.

Bốn năm này, anh thường thường mất ngủ, bởi vì nhớ nhung, cũng bởi vì căm hờn. Còn thường thường nhớ lại đứa bé đã chết non.

Anh cảm thấy anh giống như thiếu cô, lúc ấy cả gương mặt của cô đều trắng bệch bị anh đẩy vào phòng phẫu thuật, trên mặt chỉ còn có nước mắt. Mà anh đứng ở ngoài phòng giải phẫu, lại không có một chút dũng khí chờ cô ra ngoài. Chờ đứa bé của bọn họ, chảy thành máu đỏ sẫm.

Bước chân của anh như bị phù phép trở về nhà, lập tức thu dọn đồ đạc bỏ đi.

Khi đó, rõ ràng cô rất cần anh ở bên cạnh, rõ ràng rất cần anh an ủi. Nhưng khi nghĩ tới những chuyện Tổng Hải Thanh làm ở sau lưng, nhớ tới hình ảnh mẹ anh chết thảm, anh hận đến cắn răng nghiền lợi.

Loại mâu thuẫn này tồn tại rồi rầm trong lòng, anh không có một lần được ngủ ngon, thường thường mở to mắt, vừa nhớ cô lại vừa hận cô.

Mãi tới khi nhận được tin nhắn của cô, nhìn cô đứt quãng kể về hành trình mỗi ngày.

Rõ ràng đó là một chuyện nhảm chán, thế nhưng anh lại thấy gương mặt mình luôn tràn đầy nụ cười. Ngay cả anh cũng không biết, cô đối với anh vẫn có sức ảnh hưởng như cũ.

Nhìn những lời nói dong dong dài dài không hề có logic, thế nhưng anh lại có thể thỏa mãn mỉm cười mà ngủ.

Vinh Hường mờ mịt nhìn nóc nhà, trong đầu không ngừng nhớ lại mọi chuyện, mỗi một chuyện tốt xấu có liên quan tới cô. Phát hiện mình có thể nhớ mọi chuyện một cách rõ ràng, việc nhỏ không đáng kể, nhưng anh lại nhớ rất rõ.

Dường như cuộc sống của Vinh Hường mỗi ngày đều làm tê dại chính mình bằng rượu cồn, ma túy. Bất kỳ cái gì có thể làm cho anh sinh ra ảo giác anh cũng đều ném thử. Trong lúc mơ màng, anh thường hay có thể nhìn thấy Vinh Nhung, thậm chí có thể cảm nhận được thân thể ấm áp và hơi thở quen thuộc của cô.

*

Ở toilet Lonely, anh vô ý nghe được một chân tướng.

Doãn Phồn ở cùng một người đàn ông nóng nảy nói chuyện với nhau, tay chân cũng không yên, nhẹ nhàng nói đến bí mật Chu Tư Thành tình Vinh Nhung để nói chuyện. Lần đầu tiên Vinh Hường biết chân tướng ngày đó, mỗi câu Chu Tư Thành nói luôn có điểm dừng, mặc dù anh nói rất nhiều.

Nhưng những câu đó tất cả đều cho làm Vinh Nhung nảy sinh ra ảo giác.

Vinh Nhung sẽ khó chịu, sẽ đối với anh tuyệt vọng, đều là chuyện đương nhiên.

Vinh Hường thừa nhận mình lợi dụng tình cảm của cô, nhưng bị lại bị Chu Tư Thành tính toán lợi dụng như vậy, Vinh Hường còn có thể không chế được lửa giận hay sao.

Nghe giọng điệu giễu cợt của Doãn Phong, nói giao dịch của Chu Tư Thành và Tống Hải Thanh như thế nào, nói qua làm sao để cho Chu Tư Thành làm cho Vinh Nhung thất vọng về anh, làm thế nào để chuẩn bị bộ ngựa bất ve. Lửa giận anh đè nén quá lâu của rốt cuộc cũng muốn bùng nổ.

Doãn Phong trong này, đóng vai một nhân vật quan trọng, tất cả mưu kế đều là do cô ta bày ra. Bao gồm Tống Hải Thanh cũng bị cô ta dắt mũi.

Vinh Hường im lặng nghe, ngón tay siết chặt lại, ai thiếu Nhung Nhung cái gì đều phải trả lại.

Bao gồm chính anh.

*

Vinh Hường tìm người xử lý Doãn Phong, mặc kệ thủ đoạn bẩn thỉu đến cỡ nào, anh đều không có một chút cảm giác là mình làm sai.

Anh lạnh lùng nhìn Doãn Phong bị dày vò, bị cường bạo, cuối cùng xấu hổ tự vẫn.

Nhưng cho dù như vậy, anh cũng không tìm kiếm được một chút an lòng.

Dịch Phong ở một bên, muốn nói nhiều lần lại thôi, sau đó vỗ vỗ bờ vai của anh, "Cần gì làm vậy, Nhung Nhung cũng đã đi rồi, để cho cô ấy an tâm đi đi. Nhìn cậu như vậy, cô ấy cũng không dễ chịu."

Vinh Hường nhìn bóng lưng Dịch Phong rời đi, trong lòng có chút mờ mịt, đem tất cả lỗi thuộc về mình quy ở trên thân người khác. Anh không phải nghĩ chuộc tội, càng không muốn trốn tránh.

Anh chỉ là muốn tìm một chút an ủi.

Anh nghĩ tự nói với mình, còn sống, còn có một chút ý nghĩa. Còn có một chút chuyện liên quan tới cô mà anh có thể làm.

Xích mích với Chu Tư Thành, hẳn ta luôn tìm các loại cơ hội để đá kích anh. Nhưng nhìn hẳn ta liên tiếp bại lui anh cũng tìm không được một tia thoải mái nào.

Cho đến có một ngày, anh chợt phát hiện mình không nhớ rõ dáng vẻ của Vinh Nhung nữa. Nghĩ như thế nào đều chỉ còn lại sự trống rỗng, anh hốt hoảng tìm cô hình. Tìm Dịch Phong và Tường Mạch. Buộc bọn họ và chính mình nói chuyện về Vinh Nhung, nói rất nhiều chuyện về Vinh Nhung.

Tường Mạch dịu dàng dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh.

Theo Dịch Phong ra khỏi nhà, Vinh Hường ngồi ở trong xe, nhìn bông tuyết bay múa đầy trời, từ từ áp vào thành ghế, lệ rơi đầy mặt.

Anh cảm thấy, anh sống không nổi nữa, những thứ còn lại đều là sự cô độc vô tận và đau khổ.

Anh rất nhớ cô, nhớ tới sắp phát điên rồi.

Anh rốt cuộc hiểu rõ, trong thế giới này cô là thứ duy nhất của anh. Điều khiến anh tin tưởng nhất, chính là có thể có một ngày cùng cô sống bên nhau cả đời. Cho dù trả thù, thù hận, anh đều có một nguyện vọng chưa bao giờ thay đổi.

Đó chính là có thể nắm tay của cô, cả đời không xa không rời.

Đáng tiếc, cái gì cũng không kịp để hiểu rõ ràng, cái gì cũng không kịp nói với cô.

*

Vinh Hường khởi động xe, lúc đang trên đường chạy biệt thự về ở lưng chừng núi.

Đường núi đang lúc quẹo cua có một chiếc xe hàng to lao tới, mặt đường quá trơn, Vinh Hường tay nắm chặt tay lái. Trong nháy mắt, vốn chuẩn bị tránh đi, thì anh lại nhắm mắt, chậm rãi buông tay ra chỉ...

Nếu không còn kịp nữa, thì lúc này cứ kết thúc sai lầm cả đời đi.

Chỉ hy vọng, kiếp sau cho cô một hạnh phúc, một tình yêu thuần túy. Không có thương hại, không có báo thù, chỉ có anh, yêu cô cả một đời.

"Anh...nhất định phải tìm được em, một mình em sẽ rất nhớ anh..."

Tay Vinh Hường từ từ trượt xuống khỏi tay lái, khóe miệng có nụ cười, "Nhung Nhung, anh sẽ luôn ở cùng với em..."

Q.2 - Chương 37

Edit: Sunnie

"Đang mơ mộng gì đó?" Không biết từ lúc nào mà Vinh Hường đã xuất hiện ở phía sau cô, đôi giày màu trắng chơi bóng đang giẫm lên trên tảng đá cao thấp gập gềnh, còn mang theo một chút gió biển thổi vào người cô.

Vinh Nhung mê mải nhìn anh, khóe môi hơi cong lên: "Không có gì, chỉ là đang ngắm hoàng hôn mà thôi."

Lông mày Vinh Hường nhíu lại thật sâu, trong mắt có chút khinh thường mà nói: "Em chỉ là một đứa bé mà còn già mồm, cũng không đang diễn vai cô gái nhà nghèo, mấy loại này có gì để nhìn."

Vinh Nhung chỉ là cười, không trả lời. Mặc dù bị Vinh Hường khinh bỉ, nhưng cô vẫn là yên tĩnh ngồi ở bên cạnh anh. Hai người cùng nhau nhìn về phía hoàn hôn ở đường chân trời mà ngắm người...

Đây là ngày thứ tư Vinh Nhung được sống lại, đến bây giờ cô vẫn còn chưa thích ứng lắm với chuyện này.

Lúc đó, khi cô mở mắt ra thì nhìn thấy ở trước mặt có một cậu bé đang cười với cô, lập tức cô giật mình trong lòng, không biết mình nên có phản ứng như thế nào. Ý thức của cô còn chưa hồ phục lại, cảm giác cơ thể này không giống thật, còn có cảm giác xương cốt tan vỡ đau nhói cũng còn lưu lại ở trong người. Cô chỉ là tham lam cố chấp nhìn anh đầy chăm chú, rồi sao đó nước mắt lại rơi đầy mặt.

Khi đó Vinh Hường chỉ nhìn chăm chú vào mặt của cô, một đứa bé chỉ mới tám tuổi, vậy mà lại làm một hành động ngoài ý muốn, cậu không tiếng động nào mà giúp cô lau nước mắt. Nếu không phải cô biết anh vẫn còn sống tốt, thì Vinh Nhung còn tưởng rằng anh là ảo giác theo trí nhớ từ kiếp trước của cô mà cùng tới đây.

Nhưng ảo giác cuối cùng là ảo giác. Đau khổ như vậy, không phải nói hết thì sẽ lập tức hết. Thà quyết định nhảy xuống dưới mười tầng lầu, cũng không muốn trông ngóng thêm một chút gì nữa. Tồn thương vĩnh viễn là sự thật, Vinh Nhung tự nói với chính mình một lần nữa.

Cho dù cô trốn tránh đến thế nào thì anh và cô đều bị ràng buộc thật sâu. Kiếp trước kiếp này, luân hồi trăm lần, bọn họ đều không thể thoát khỏi số phận họ có máu mủ ràng buộc lẫn nhau. Cuối cùng vẫn là trở lại điểm khởi đầu, dây dưa lẫn nhau, anh vẫn là anh trai của cô như cũ, cô vẫn là Vinh Nhung. Nếu như có thể, cô hi vọng sau khi mình sống lại sẽ ở một thân phận khác, để không cần nhìn thấy anh nữa cũng sẽ không nhớ về quá khứ.

Đúng vậy cô thật sự được trọng sinh, quên hết mọi chuyện của kiếp trước.

Vinh Nhung không nhận được mà nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, làm lại một lần, cô nên lựa chọn như thế nào? Còn phải bắt chấp tất cả để yêu anh hay không? Cô cũng không có đáp án.

Vinh Hường cảm nhận được ánh mắt của cô, anh cũng nghiêng mặt sang nhìn thẳng vào mắt của cô, hiện lên một nụ cười đặc trưng của một đứa bé tám tuổi, "Sao em lại ngắm hoàn hôn mà ngắm người vậy?"

"...Bởi vì, kết thúc một ngày, khổ sở cũng giảm bớt rất nhiều." Cô có chút mơ hồ nhìn ánh sáng mờ dần dần biến mất, ánh mắt thả tự do, biểu hiện trên mặt hoàn toàn không hề giống như một đứa bé bảy tuổi.

Vinh Hường nhìn chăm chăm vào cô, hình như đã hiểu, và cũng hình như không có hiểu, im lặng ngồi ở bên cạnh cô.

Vinh Nhung lại rơi vào trong hồi ức, linh hồn ở thực tế và trí nhớ gãy gập với nhau. Số mạng tuyệt vọng như vậy, cô nên thay đổi như thế nào đây, bảy tuổi, tất cả lại bắt đầu lại từ đầu.

Mẹ cô cố chấp, cha cô tham lam, Hồng Mộ mềm yếu, tất cả đều giống như kiếp trước, những thứ này cô đều không thể thay đổi. Nhưng số mạng để cho cô có trí nhớ của kiếp trước, điều ngày ngu ý mọi chuyện sẽ không giống nhau.

Trong lòng cô than nhẹ, tới đâu thì tới, cái số mạng đáng ghét này, cô sẽ không sợ nữa. Ít nhất, sống lại cô có thể cứ vọt được nhà họ Vinh, khiến cho Hồng Mộ tránh khỏi việc bị tổn thương sâu tới vậy, cũng có thể làm cho Vinh Hường sống được thoải mái hơn. Về phần cô.... Có lẽ Tổng Hải Thanh mang cô rời khỏi nhà họ Vinh, chính là kết quả cuối cùng.

Vinh Hường dẫn đầu đứng dậy, bóng dáng dưới hoàn hôn duỗi tay về phía cô: "Về nhà thôi, tới giờ ăn cơm rồi."

Con người của Vinh Nhung từ từ co rúc lại, từ trong suy nghĩ hoàn hồn lại, đưa tay về phía anh. Hai bàn tay nho nhỏ nắm tại một nơi, lòng bàn tay Vinh Hường có một nguồn nhiệt ấm áp, anh dắt cô, đi từ từ gió biển thổi dào dạt ở bên cạnh. Bên tai đều là nước biển vỗ vào tảng đá ngầm nổi, Vinh Nhung

nhìn bóng lưng của anh, trong lòng yên lặng quyết định, kiếp này, họ chỉ làm anh em!

*

Giờ phút này nhà họ Vinh rất hòa thuận với nhau, Tổng Hải Thanh đang làm trợ lý cho tổng giám đốc của một công ty bất động sản, quan hệ với Hồng Mộ vẫn là bạn bè như trước. Vinh Kiến Nhạc vẫn như cũ rất ít khi trở về nhà ăn cơm, cho nên số lần đụng phải Tổng Hải Thanh vô cùng ít ỏi. Vinh Nhung thờ phào nhẹ nhõm, nói như vậy không chừng tất cả còn có thể thay đổi.

Cuộc sống cũng được coi như là bình tĩnh, căn bản không có gì cô không ứng phó được, trừ....

Vinh Nhung nhìn đồng sách học đang để ở đầu giường được ánh trăng rọi vào, chúng đang được đặt lộn xộn với nhau, cô dường như đã quên mất, bây giờ mình còn là một học sinh tiểu học bảy tuổi. Thành tích của cô vẫn luôn ổn, nghe lời thầy cô, lại không gây chuyện, hoàn toàn là một bạn học ngoan ngoãn trong mắt tất cả mọi người.

Vinh Hường thì không giống như cô, anh lớn hơn cô một tuổi, nhưng mà bây giờ thì được coi là một thằng quý nhỏ.

Vinh Nhung luôn cho rằng Vinh Hường là loại người ngoài ung dung thân nhiên, nhưng trong lòng lại là người ừ ừ hừ hừ. Anh có người đáng đáp tốt, luôn là làm cho người ta có ảo giác là một người lịch sự nho nhã, nhưng thật ra là một tiểu tặc, năng lực trả đũa là hạng nhất. Lúc thân thể của cô lộ ra ánh sáng, sau đó có mấy người bên cạnh Vinh Hường tới gây sự nghịch ngợm với cô. Sự im lặng của anh là kể từ năm cô bảy tuổi.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra thì lúc anh nóng nảy hình như luôn lộ ra đầu mối, đáng tiếc tuổi cô còn quá nhỏ, không hiểu rõ mọi chuyện.

Vinh Nhung thỉnh thoảng sẽ thấy Vinh Hường và một đám bé trai đứng ở ngoài cửa phòng học của anh mà chịu phạt, chỗ cô ngồi ở gần cửa sổ, mỗi lần nhìn thấy thì cô luôn hứng thú theo dõi nét mặt của anh. Trí nhớ của kiếp trước khắc quá sâu, ng về anh thâm trầm che giấu cẩn thận đã ăn sâu vào người cô, bây giờ nhìn dáng vẻ ngày thơ của anh như vậy, thì trong lòng cô như có bị đồ vật gì rất ấm áp mềm mại đè lấy, không thể không chế được mà nảy sinh tình cảm với anh.

Vinh Nhung suy nghĩ cẩn thận, lại không dám để cho những chuyện đó xảy ra, chỉ là ánh mắt không bị khống chế mà hướng về người nọ.

Chủ nhiệm lớp giống như là cảm thấy mệt mỏi, nói câu gì đó rồi đi vào phòng học. Mấy nam sinh nghiêng ngả dựa vách tường, không hề có ý tứ một chút nào, thỉnh thoảng lại còn đuổi đầu mấy cái.

Vinh Hường dựa vào vách tường, ánh mắt vẫn đen như mực phóng xa, ngờ ngác còn có chút đáng yêu. Lúc này anh vẫn còn dáng vẻ của trẻ con, gương mặt tròn trịa, Vinh Nhung nhìn thấy thì rất muốn đưa tay捏 lấy mặt của anh.

Vinh Hường cũng giống như cô có cảm ứng với nhau, nghiêng đầu trùng mắt nhìn cô. Khóe miệng Vinh Nhung mang theo nụ cười, nheo lại mắt, một chút ý tứ tránh mặt cũng không có. Đôi mắt Vinh Hường to tròn trùng mắt nhìn cô, hiển nhiên là anh không hải lòng khi bị cô nhìn thấy dáng vẻ mặt thể diện như vậy. Vì vậy anh lập tức dùng ánh mắt không vui uy hiếp cô, Vinh Nhung giả bộ không hiểu, ngheh cảm nhỏ cùng anh giằng co .

Chợt Vinh Hường cười không rõ ràng, con ngươi lóe sáng, tâm trạng dường như rất tốt. Vinh Nhung có chút kinh ngạc, lúc đang không giải thích được thì cái bàn của cô bị gõ mấy cái. Lúc này Vinh Nhung mới hồi phục lại tinh thần, quay mặt lại thì đã nhìn thấy ánh mắt sắc bén của thầy giáo rồi.

Kết quả chính là Vinh Nhung và Vinh Hường hai người cách một cái cửa sổ nhìn nhau, anh trừng em em trừng anh, bởi vì cuối cùng Vinh Nhung cũng bị phạt. Còn Vinh Hường thì dường như đang rất vui vẻ, chỉ cần cô nhìn qua thì sẽ nhìn thấy anh nhe răng trợn mắt cười tươi.

Lúc nghỉ giữa trưa Vinh Hường còn chẳng biết xấu hổ mà đi tới tìm cô, Vinh Nhung mở to hai mắt không muốn để ý đến anh. Làm gì mà có ai độc ác tới như vậy, cô đứng đến tê cả hai chân rồi đó!

Về nhà nhất định phải nói cho dì biết, anh đánh nhau rồi bị phạt đứng, còn bày kế hãm hại cô. Vinh Nhung nhìn chăm chăm anh, trong lòng suy nghĩ nhất định phải chữ hết hoàn toàn tính xấu của Vinh Hường.

Vinh Hường đồng dạng ngồi bên cạnh cô, cười khanh khách hộp cơm quán gia vừa đưa tới.

Vinh Nhung ngửi được mùi thơm quen thuộc không nhận được mà liếc mắt nhìn một cái, trong hộp cơm đều là rau xanh giống nhau, còn anh thì lại có nhiều món cô thích hơn một phần. Vinh Nhung bĩu môi oán trách: "Thím Trương thật thiên vị, rõ ràng là hai hộp cơm được chuẩn bị cùng một lúc. Tại sao trong hộp cơm của anh lại có sườn chua ngọt chứ."

Thật ra thì Vinh Hường không thích ăn món này lắm, thậm chí còn có chút ngán, nhưng anh vẫn cầm chiếc đũa gương mặt bình tĩnh gắp lên một miếng rồi chậm rãi nhai: "Ừm, ai bảo anh đáng yêu hơn em. Từ trước tới giờ thím Trương luôn chiều ý anh nhất."

Nhìn Vinh Nhung mặt mắt hứng đảm hộp cơm, Vinh Hường đi tới gần nói: "Nếu không.... thì chúng ta đổi đi?"

"...." Vinh Nhung cảnh giác híp mắt nhìn anh, âm mưu? Người này luôn luôn không dễ nói chuyện như vậy.

Vinh Hường nhìn cô nhú mày, bĩu môi nói: "Không muốn thì thôi...."

"Ừ.... Đổi thì đổi, ăn nhiều đồ ngọt dễ mắc phải bệnh tiểu đường, để em giúp anh." Dáng vẻ Vinh Nhung nghiêm túc, nhanh chóng đổi hộp cơm trước mặt cho anh còn cười híp mắt bắt đầu ăn.

Khóe miệng Vinh Hường khẽ lướt qua một nụ cười xấu xa, nhìn Vinh Nhung nở nụ cười ăn món sừng chua ngọt, sau đó mới không nhanh không chậm mở miệng nói: "Vây về nhà không được mếc mẹ anh."

"...." Nụ cười trên mặt Vinh Nhung cứng đờ, hề chi anh lại kỳ lạ tới vậy? Cô nghĩ cái gì anh đều biết. Trong miệng Vinh Nhung vẫn còn đang nhai miếng sừng, không thể tin quay đầu nhìn anh: "Anh có thuật đọc tâm sao?"

Vinh Hường cười thần thần bí bí: "Em nghĩ cái gì. Anh chỉ cần nhìn một cái là biết rồi."

"...." Sau lưng Vinh Nhung lạnh đi, không nhận được mà chà xát cánh tay của mình.

*

Sau khi tan học về nhà, Vinh Hường vừa vào nhà liền ngó dáo dác vào phòng bếp. Vinh Nhung nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của anh: "Anh đối bụng rồi sao? Đang tìm cái gì vậy?"

"Không có gì." Vinh Hường ưỡn thẳng lưng, suy nghĩ một chút rồi lại nắm tay Vinh Nhung cùng nhau đi lên lầu: "Chơi trò chơi với anh đi, dưới lầu có cái gì để chơi? Mỗi ngày vừa học xong là lập tức chui vào phòng bếp."

Vinh Nhung càng không giải thích được, nhìn anh nhú mày siết thật chặt tay áo của mình: "Em còn phải đợi thím Trương lật rau, sau đó thì coi thím ấy nấu ăn."

"Em học nấu làm cái gì, người giúp việc trong nhà để làm gì, em gây náo loạn làm gì." Vinh Hường cố chấp kéo cô lên lầu. Vinh Nhung không cản được anh, không thể làm gì khác hơn đi theo anh lên lầu chơi điện tử. Thật ra thì Vinh Nhung cũng liên ít như vậy hứng thú, đặc biệt thích nấu nướng, nhìn món ăn của mình làm xong mà được người khác thích thì đó cũng là một sự thỏa mãn.

Nhưng mà nếu nói lý lẽ với một đứa trẻ tám tuổi thì tám phần anh cũng không hiểu. Vinh Nhung bắt đầu dĩ nghĩ, con đường này dài đằng đẵng, còn nhiều năm phải đi như vậy, không biết cô có thể kiên trì hết hay không, có thể địch nổi lại số mạng hay không. Cho dù làm anh em, cô cũng không có cách nào làm trái với tình cảm chân thật của chính mình, nhìn anh cô cũng đã từng yêu cũng đã từng hận.

Vinh Nhung và Vinh Hường ở trong phòng chơi với nhau, trình độ thuần thục của Vinh Nhung khiến Vinh Hường có chút ngạc nhiên, thậm chí năng lực còn vượt qua anh. Vinh Hường kinh ngạc nhìn cô: "Có phải mỗi ngày em thừa dịp anh ngủ thiếp đi rồi luyện tập hay không, còn nghĩ biện pháp đánh bại ta?"

Vinh Nhung ném cho anh một ánh mắt xem thường, đây đều kết quả kiếp trước anh bồi dưỡng cho cô. Chỉ là nhìn thấy anh bị cô ngược đãi, quả nhiên là rất sáng khoái, chẳng lẽ trong lòng của cô cũng muốn báo thù anh hay sao?

Trong lòng Vinh Nhung có chút hài lòng, khẽ cong khóe môi rồi nghiêm mặt nói: "Minh ngu dốt còn trách người khác quá thông minh, có chơi tiếp hay không?"

Giương mặt của Vinh Hường đen lại, cắn răng nghiêng lợi nói: "Chơi, anh không tin anh không đấu lại tiểu nha đầu như em."

Vinh Nhung mỉm môi cười, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tốt biết bao....

*

Ăn cơm xong Vinh Hường lại kéo Vinh Nhung lên lầu, rốt cuộc thì Vinh Nhung cảm thấy có gì đó không bình thường. Tại sao anh lại sợ cô vào phòng bếp tới như vậy? Vinh Nhung ngoài miệng thì đồng ý nhưng thừa dịp anh đi vệ sinh, cô lại nhanh chóng đi một chuyến tới phòng bếp, vừa đứng gặp được thím Trương đang rửa chén.

Chờ Vinh Hường từ phòng vệ sinh ra thì cảm thấy nhiệt độ căn phòng lạnh xuống, anh rung mình một cái: "Làm gì mà phẫn nộ tới vậy hà tiểu nha đầu?"

Vinh Nhung cười đến gần anh, tay để lên vai anh: "Buổi trưa anh có quên nói chuyện gì với em không?"

"...." Vinh Hường đảo mắt, ngượng ngùng cười: "Ách, bài tập hôm nay thật là nhiều. Nếu không thì chúng ta đừng chơi nữa, làm nhanh lên bài tập đi. Em trở về phòng của em đi, bàn học của anh nhỏ quá." Nói xong anh liền đẩy cô ra khỏi cửa.

Vinh Nhung đưa tay chống đỡ anh, không ngừng ngoắc ngoắc ngón tay: "Xem ra em không cho anh một chút màu sắc, thì anh không biết cái gì gọi tự làm điều ác không thể sống nổi."

Vinh Hường canh chừng móng vuốt của cô, nuốt nước miếng một cái: "Cái đó, em dám cào vào mặt của anh thì anh sẽ không tha cho em." Nói qua liền nhí về bộ móng tay bén nhọn của Vinh Nhung. Vinh Hường vội vàng né tránh, bị cô đuổi theo anh liền nhảy lên trên ghế sa long. Vinh Hường từ trên cao nhìn xuống: "Này, em cào thật đó à?"

Vinh Nhung thờ phỉ phò cắn răng nói: "Vây thì mau nói sự thật đi."

Không biết có phải là do kiếp trước cô bị lừa gạt quá thâm, nên kiếp này khi anh có một chút mưu kế thì sẽ vô cùng tức giận. Vinh Nhung tự nói với mình nên thả lỏng tâm trạng, muốn thay đổi tất cả chỉ là vì Hồng Mộ, là vì nhà họ Vinh, cũng là vì cuộc sống thân nhiên sau này của bọn họ.

Vinh Hường dường như lơ đãng vỗ vỗ đầu mình: "Coi trí nhớ của anh này, buổi trưa hộp cơm hình như là thím Trương đặc biệt chuẩn bị cho em, anh lỡ tay lấy lộn rồi."

Vinh Nhung phát điên, người này không phải cầm nhầm, mà rõ ràng chính là cố ý! Lại bắt đầu tính toán cô, làm cho cô càng nghĩ thì càng tức. Vinh Nhung nhảy lên ghế sa lon muốn cắn anh. Vinh Hường thấy thế vội vàng trốn tránh, Vinh Nhung không có đứng vững, té một cái nằm úp trên sàn nhà.

Vinh Hường sợ hết hồn, vội vàng tới đỡ cô: "Té có đau không?"

Vinh Nhung gạt tay của anh ra, mặt lạnh nói: "Anh khi dễ em, cũng gạt em, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy."

Vinh Hường ngăn người, không ngờ cô còn nhỏ mà lại nói những lời như vậy. Nhìn thấy đôi mắt của cô đỏ lên anh liền hoảng hốt: "Không phải chỉ là đùa một chút thôi sao? Sau này anh sẽ không lừa em nữa?"

Trong mắt Vinh Nhung thoáng qua một tia sáng, nhưng lại lập tức bị che giấu lại: "Này, anh cho em cào mấy cái đi."

"....Mấy cái?" Vinh Hường do dự liếc nhìn ngón tay đang rục rịch của cô.

"Năm cái?"

"Hai cái!"

"Ba cái! !"

"....Được rồi." Vinh Hường rất buồn bực, sao anh lại có cảm giác mình bị gầy bấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38

Edit: Sunnie

Chuyện Vinh Hường đánh nhau đã là chuyện thường như cơm bữa, cái tuổi này con trai, gặp phải chuyện gì thì hay lấy bạo lực ra giải quyết. Vinh Nhung cũng không có quá để ý đến chuyện anh đánh nhau và chuyện bị phạt đứng.

Chuyện như vậy, kiếp trước khi anh còn bé cũng thường hay xảy ra.

Cho đến ngày thứ hai lúc tan giờ học cô đã đợi rất lâu rồi mà vẫn không thấy Vinh Hường, lúc này cô mới bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lòng trả thù của Vinh Hường rất nặng, ngày hôm qua lúc ăn cơm mà trên mặt còn có vết máu bầm nhợt đọng lại không tan. Vinh Nhung càng nghĩ thì trong lòng lại càng lo lắng, vì vậy cô lập tức xách cặp lên chạy về phía phòng học của anh. Còn chưa đi lên cầu thang thì đã nghe được tiếng người bàn tán, hình như trên sân thượng đang có đánh nhau.

Đầu óc Vinh Nhung ong một tiếng, ba chân bốn cẳng nhảy qua cầu thang, vội vã chạy tới sân thượng.

Khi đến sân thượng thì cô thấy có rất nhiều người quay quanh, làm cho cô không nhìn ra mọi chuyện bên trong, chờ khi cô đẩy đám người kia ra thì không khỏi hít phải một ngụm khí lạnh khi nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong. Vinh Hường đang kéo cổ áo của một học sinh nam chống ngay lan can. Học sinh nam đó thì nửa người đã đưa ra khỏi lan can rồi.

Vinh Nhung quả thật không thể tin được người này lấy ở đâu ra hơi sức lớn tới như vậy, anh mới chỉ là một đứa bé tám tuổi thôi.

"Vinh Hường!" Vinh Nhung xông lên giữ chặt tay của anh, vừa tức giận vừa lo lắng: "Anh điên rồi phải hay không? Như vậy rất nguy hiểm đó."

Vinh Hường chỉ là nhìn cô một cái, nhưng sức lực trên tay không hề mềm xuống. Anh nhìn Tiểu Mập Mập đang bị kiểm chế ở lan can rồi nói: "Nói xin lỗi!"

Tiểu Mập Mập đã sớm bị sợ đến xanh cả mặt, nghe anh nói như vậy, thì vẻ mặt như đưa đám run run nói: "Vâng, rất xin lỗi...."

"Sau này vẫn còn dám nói lung tung không?"

"Không dám."

Tiểu Mập Mập thở hổn hển, lo sợ bất an nhìn về phía Vinh Nhung, đáng vẻ đó trong cực kỳ đáng thương. Vinh Nhung không biết là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô từ trước đến giờ luôn bao che, cho dù kiếp này cô đã quyết định không muốn liên quan quá nhiều tới Vinh Hường, nhưng trong lòng vẫn không kiềm được mà tưởng nhớ về anh.

Nhìn anh không có một chút thương tích nào, còn chiếm thế thượng phong, Vinh Nhung không còn kiên trì mà muốn xen vào nữa.

Chỉ là nhìn tình hình anh bây giờ, ít nhiều gì cũng như một đứa bé không biết phân nặng nhẹ. Lỡ mà có gặp phải chuyện gì nguy hiểm thì sao, Vinh Nhung im lặng kéo kéo vạt áo của Vinh Hường, lúc này Vinh Hường mới chậm rãi buông lỏng Tiểu Mập Mập ra. Tiểu Mập Mập cả người mềm nhũn trượt dài trên mặt đất mà khóc to lên.

Vinh Hường cười híp mắt câu cổ của Vinh Nhung đi xuống lầu dưới: "Đi thôi, về nhà."

Vinh Nhung nhíu mày, trong lòng vẫn còn sợ hãi hỏi: "Anh ấy chọc giận gì anh vậy. Sao anh lại nổi cáu tới vậy hả?"

"Không có gì...." Vinh Hường hơi cúi đầu, bóng râm của cửa cầu thang ở lầu cuối đã che đi cảm xúc trong mắt của anh.

Anh chỉ cười nhìn Vinh Nhung, nói một câu không giải thích được: "Em chỉ cần làm Tống Niệm Nhung là tốt rồi..."

Vinh Nhung cảm thấy anh lúc này, rất quen thuộc, rất quen thuộc.

*

Mỗi lần tan giờ học trở về nhà họ Vinh là Vinh Nhung luôn cảm thấy sợ hãi, cô lo lắng ngày ấy sẽ tới. Năm mà Vinh Hường tan học bắt gặp Vinh Kiến Nhạc và Tống Hải Thanh ở trên giường với nhau, ngày cụ thể thì cô lại không nhớ, lại không hỏi thăm được gì, chỉ có thể thấp thỏm đề phòng cẩn thận từng ngày.

"Sao hôm nay anh lại muốn ngồi xe buýt mà lại không muốn ngồi xe về nhà?" Vinh Nhung đứng ở trạm xe buýt nhìn xuống bọc sách Vinh Hường đang cầm, cô cảm thấy kể từ sau ngày anh đánh nhau thì người này trở nên rất kỳ lạ.

Vừa rồi Vinh Hường cứ suy nghĩ chuyện đó nên có chút mất hồn, nghe được lời của cô mới chậm rãi quay đầu nhìn cô: "À, theo quy định, hôm nay người giúp việc trong nhà có nửa ngày để về nhà thăm người thân."

"...." Nhà họ Vinh khi nào đã có quy định này?

Vinh Hường không lên tiếng, chỉ là thỉnh thoảng sẽ quay đầu nhìn về phía trường học.

Vinh Nhung càng thêm kinh ngạc, cũng học anh nhìn chằm chằm về phía cửa trường: "Anh đang đợi ai sao?"

"À, không có." Vinh Hường thu hồi ánh mắt, chuyên chú đứng tại chỗ. Chỉ là nhìn thấy giữa hai hàng lông mày hình như có sự phiền não và lo lắng vô cùng sâu đậm, Vinh Nhung nghĩ rồi lại không nhìn được mà quay đầu lại nhìn về phía cửa trường học.

"Ai, Nhung Nhung, sao trùng hợp vậy." Trương Mạch nhỏ bé đi tới, trong miệng còn ngậm cái kẹo que.

"Hôm nay cậu cãi nhau với Dịch Phong rồi sao?" Đột nhiên Vinh Nhung nhìn thấy Trương Mạch lại xuất hiện ở đây, làm cho cô có cảm giác nói không ra lời, hình như có gì đó không đúng lắm.

Vinh Hường không biết thế nào liền nói thăm câu: "Thật chậm...."

"...." Vinh Nhung kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh, Trương Mạch cũng phòng má tròn mắt nhìn anh.

Vinh Hường khẽ cong khóe môi, cười nói: "Anh nói xe buýt, thật chậm..."

"Nhung Nhung, nghe nói bên đường Cửu Phong kia có một tiệm bánh ngọt. Hay là hôm nay chúng ta đi ném thử đi?" Trương Mạch kéo cánh tay Vinh Nhung, cũng không thèm so đo với Vinh Hường.

Vinh Nhung vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, theo bản năng đưa mắt nhìn Vinh Hường. Vinh Hường lập tức cười chụp vai của cô: "Đi đi, đi đi, lúc trở về nhớ mua cho anh một gói trà Mộ Tư."

"...." Vinh Hường mà lại cùng với Trương Mạch có cùng ý tưởng đen tối rồi hả? Quả nhiên sống lại đều mang tới sự kinh hãi, chẳng có vui mừng chuyện gì.

*

Vinh Nhung bị Trương Mạch dẫn đường 105, Vinh Hường đứng tại chỗ phát tay với các cô.

Vinh Nhung nhìn bóng dáng của Vinh Hường càng ngày càng mờ hồ, đồng thời cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. Ánh mắt của cô chuyển qua bên cạnh Trương Mạch, trong lúc nhất thời đầu của cô tràn đầy vạch đen.

Tương Mạch đang mê mang đếm tiền trong tay, một xấp phiếu mà phần hồng, cô còn ghê tởm tới mức dùng nước bọt để đếm tiền.

Vinh Nhung đề tay của cô đang định nhét vào trong cặp xách: "Cậu đang làm cái gì vậy. Muốn làm kẻ cắp hay sao?"

Tương Mạch cười khanh khách đáng vẻ nghiêm chỉnh nói: "Hôm nay mình mời cậu, cậu muốn ăn cái gì cứ ăn, đừng có khách sáo với mình. Chúng ta sẽ ăn hết món ngon ở đườn phố này, sau chín giờ mới có thể trở về."

"?" Vinh Nhung nghe vậy lập tức quay đầu lại nhìn cô: "Tại sao lại là chín giờ?"

"À, vì nhà mình cấm cửa lúc chín giờ." Tương Mạch nghiêm túc gạt đầu một cái, "Cho nên cậu phải đi với mình tới chín giờ."

Vinh Nhung mơ hồ nhìn ngoài cửa sổ mà ngăn người, mang theo trí nhớ rất tệ của kiếp trước, cô luôn là lo lắng là một giây kế tiếp sẽ xảy ra cái gì đó. Vinh Hường trở về như vậy, có thể bắt gặp Tống Hải Thanh và Vinh Kiến Nhạc hay không?

Cô không biết tại sao ông trời lại cho cô nhớ mọi chuyện của kiếp trước, như vậy, cô sẽ giống như kiếp trước, rồi kiếp này đau khổ chịu đựng thêm một lần nữa. Cô mệt mỏi dựa trán lên trên cánh cửa thủy tinh, mắt khẽ híp lại.

Tương Mạch nhìn cô một hồi, từ trong túi móc ra một cái kẹo que rồi lột vỏ, trực tiếp nhét vào trong miệng cô: "Cậu đang mất hồn gì vậy? Sau càng ngày càng im lặng vậy, có cái gì mất hứng sao. Ăn một chút đồ ăn ngon sẽ quên hết thôi."

Trong miệng Vinh Nhung lập tức tràn đầy một cổ vị ngọt, cô chậm chạp nhìn Tương Mạch. Không nhịn được cười nói: "Cậu quyết chí muốn nuôi dưỡng mình thành người ham ăn hay sao."

Tương Mạch vẫn nhăn mặt như cũ, đáng vẻ vui vui vẻ vẻ nói: "Trên đời này chuyện gì cũng có anh Vinh Hường ở sau lưng cậu, anh ấy sẽ giúp cậu giải quyết hết."

"...." Nhịp tim của Vinh Nhung mất kiểm soát, nhìn chằm chằm Tương Mạch: "Cậu có ý gì?"

"Thì chính là cậu muốn có tiền ăn thì anh ấy sẽ cho cậu tiền, cậu sẽ không thiếu thức ăn ngon. Không thiếu thức ăn ngon, cũng sẽ không có khổ sở." Tương Mạch nghiêm mặt nói, vô cùng có logic mà nói ra một câu như vậy.

Vinh Nhung im lặng hai giây, cuối cùng gạt đầu nói: "Bên trong rất có ý nghĩa, mình trở về dùng vài ngày suy nghĩ xem coi có thể hiểu được không."

"...." Tương Mạch yên lặng trong lòng nói thầm, hai người này đúng thật là vô cùng kỳ lạ.

*

Chờ đến lúc Vinh Nhung trở về nhà thì trời cũng đã tối, trong nhà vẫn yên tĩnh và hòa bình như ngày xưa. Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra hôm nay thật sự không có chuyện gì xảy ra. Nếu như Vinh Hường thật sự nhìn thấy cái gì, thì không có khả năng anh sẽ không nói, đồng thời nhà họ Vinh một chút tiếng gió cũng không có. Phải biết, kiếp trước mọi chuyện đều là bởi vì Vinh Hường phát hiện, cho nên Hồng Mộ mới biết chuyện này.

Vinh Nhung vừa mới mở phòng ngủ ra thì đã nhìn thấy Vinh Hường đang nằm ở trên giường của cô xem tiểu thuyết, Vinh Nhung đi tới đem bên cạnh ném túi sách lên trên bụng của anh: "Anh lại tới phòng của em, phòng của anh để làm gì mà không ngủ?"

Vinh Hường rên lên một tiếng, ôm túi sách trong ngực nói: "Giường của anh là dùng để ngủ, giường của em là dùng để ăn."

"...." Vinh Nhung hiểu sai, suy nghĩ bậy bạ, vì vậy cứ xem nhẹ lời nói của cậu con trai tám tuổi này. Cô nghiêm mặt trừng mắt nhìn anh: "Ăn cái gì? Không biết xấu hổ."

"...." Vinh Hường khựng lại, giơ tay lên yếu ớt chỉ chỉ hộp bánh ngọt trong tay cô, "Chẳng lẽ đây không phải là cho anh hay sao?"

Vinh Nhung mặt đỏ lên, lúc này mới nhớ tới việc mình mua bánh trà xanh cho anh, cô mặt lạnh nhét vào trong tay anh: "Không cho anh ăn ở trên giường."

Vinh Hường ngồi dậy nhận lấy cái hộp, chậm rãi mở hộp ra. Bỗng nhiên lại trưng ra vẻ mặt phớt lờ tình bơ đi tới, giống như là cực kỳ tò mò nhìn em bé: "Nhưng Nhưng, vừa rồi em muốn cho anh ăn cái gì hả? Chẳng lẽ còn có thứ khác có thể ăn được hay sao?"

Sống lưng Vinh Nhung cứng đờ, gương mặt tràn đầy tức giận xoay người hù dọa anh: "Đừng nói từ ăn với em, em bị Tương Mạch tham ăn làm hại đến bây giờ dạ dày đều ở trong trạng thái bão hòa nè." Nói xong cô còn đặc biệt không có hình tượng nắc cục một cái, vẻ mặt Vinh Nhung đau khổ oán trách: "Tương Mạch giống như là phát tài hay gì đó, cứ ăn và ăn, cũng không rút cuộc là chuyện gì đã xảy ra với dạ dày của cậu ấy. Ăn hết thức ăn trên phố cũng không thấy dừng lại...."

Vinh Hường hừ mũi nói: "Đương nhiên rồi, đó đâu phải là tiền của nó...."

Vinh Nhung nhìn anh, Vinh Hường lại nói tiếp: "Là tiền của ba mẹ em ấy."

"À...." Vinh Nhung vẫn cảm thấy là lạ, nhưng bắt đầu đi trong dạ dày lại nhói lên từng trận, thật đúng là vô cùng khó chịu. Cô đứng dậy vuốt vuốt bụng của mình: "Em đi tìm thím Trương một chút đây."

"Ừ, đi đi."

Sau khi Vinh Nhung xoay người thì Vinh Hường ở phía sau lại hiện lên ánh mắt dịu dàng. Anh cười nhẹ, nhỏ giọng nói: "Đứa ngốc."

*

Mấy ngày sau đều rất yên bình, nhưng Vinh Nhung lại ở trong trạng thái tinh thần không yên. Gần đây Tổng Hải Thanh có chút kỳ lạ, luôn nhìn cô ngẩn người, lại thỉnh thoảng hỏi cô vài vấn đề mà cô không giải thích được, còn dằn dò cô một chút về quá trình thay đổi của con gái khi phát dục.

Vinh Nhung có cảm giác hình như bà đang lên kế hoạch gì đó, nhưng nói bóng gió vài lần cũng không có kết quả.

Vì vậy Vinh Nhung cũng không hỏi nữa, chỉ là lúc tan học về nhà sẽ dính lấy Tổng Hải Thanh. Cô cũng không biết mình làm như vậy rốt cuộc là có ý nghĩa gì, chỉ hi vọng là có thể thay đổi được một chút xui bi kịch của kiếp trước. Chỉ cần Hồng mộ không bị thương tổn, thì đó cũng là tốt rồi.

Đáng tiếc, số mạng chính là số mạng, vĩnh viễn không thể thay đổi nó. Chuyện đã định trước, cho dù ngăn cản thế nào thì nó cũng sẽ xảy ra, chỉ là, hình thức biểu hiện bên ngoài lại thay đổi đi.

Lúc Vinh Nhung tan học về nhà, Hồng mộ và Vinh Kiến Nhạc đã chờ ở bên trong. Huyết thái dương của Vinh Nhung nhảy thành thạch, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của bọn họ, trong lòng cô liền bắt đầu hốt hoảng.

Hồng Mộ chăm chú nhìn chăm chăm cô, trong mắt hình như còn có chút giãy giụa. Vinh Nhung không tiếng động mà nhìn chăm chú lại đồng thời trong lòng dần cảm thấy mất sức lực, thiếu chút nữa thì đã ngã dài trên thảm trải sàn nhà.

Đột nhiên Hồng Mộ đứng dậy ôm cô, dịu dàng phủ tóc của cô xuống: "Nhưng Nhung, từ nay về sau con sẽ sống cùng chú và dì."

Vinh Nhung kinh ngạc nhìn bà, không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Kiếp trước không phải như vậy, lúc ấy Hồng Mộ hình như là khàn cả giọng đẩy họ ra khỏi cửa, vẫn không quên hung hăng tát cho Tổng Hải Thanh một bạt tai.

"Mẹ con ....Dì..." Vinh Nhung ấp úng, không biết nên nói gì, hoàn toàn bị tình huống bây giờ làm cho bối rối.

Hồng Mộ cười dịu dàng, khe khẽ thở dài: "Mẹ con đã tìm được người mình yêu rồi, cô ấy đã đi khỏi thành phố N rồi. Cô ấy... giao con lại cho chúng ta."

Vinh Nhung nhưng có chút không tin, tại sao mọi chuyện lại như vậy chứ? Hồng Mộ cái gì cũng không biết sao? Còn kế hoạch của Tổng Hải Thanh là gì?

"Dì, con...con vẫn còn có nhà mà..." Vinh Nhung nhỏ giọng nói, cô sợ mưu kế của Tổng Hải Thanh đã đến sớm hơn. Hoặc là bà ta đang mơ ước tất cả của nhà họ Vinh, kiếp trước bị lợi dụng, kiếp này dù thế nào đi nữa thì bà ta cũng không thể dùng cô làm lợi thế nữa rồi.

Vinh Hường nhíu mày, âm thanh hơi lớn: "Trở về nhà em? Chính là nhà của Tổng Hải Phong sao, hừ...."

"Tiểu Hường, sao con có thể nói như vậy!" Hồng Mộ cúi đầu nhìn Vinh Nhung, hai tay của bà ôm lấy cô thật chặt: "Nhưng Nhung, dì và mẹ của con từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, dì cũng là mẹ của con. Con không nên suy nghĩ bậy bạ, nơi này cũng chính là nhà của con, không phải là mẹ con không muốn con, mà cô ấy cũng có theo đuổi hạnh phúc của chính mình."

Vinh Nhung không biết làm sao nhìn chăm chăm Hồng Mộ, nửa gương mặt nhè qua sau lưng Hồng Mộ thấy được Vinh Kiến Nhạc đang im lặng ngồi ở trên ghế sa lon. Đôi mắt Vinh Kiến Nhạc phức tạp nhìn cô, sau đó lại nhìn về phía Vinh Hường. Cuối cùng mở miệng nói: "Ồ lại đi, mẹ con đã đi thì còn có chúng ta. Về sau chú và dì sẽ là ba mẹ của con."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39

Editor: Từ Tinh

Vinh Nhung làm bài tập, suy nghĩ vẫn còn đang dừng lại ở tất cả những chuyện vừa xảy ra. Vì sao chuyện đột nhiên lại không phát triển theo hướng của kiếp trước? Mình còn chưa làm gì mà. Là số phận đột nhiên nghịch chuyển, không ngờ Tổng Hải Thanh lại gặp được người chồng làm thay đổi mọi điều Nhân Quả của kiếp trước như vậy?

Vinh Nhung không kìm chế được ngừng đầu lên, liếc nhìn Vinh Hường đang nằm lỳ ở trên giường. Anh và cô? Tiếp theo sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa?

Vinh Hường đang xem tiểu thuyết nên không để ý tới, nghiêng đầu nhìn cô một cái, không nhận được cười, “Bạn nhỏ Tống Niệm Nhung, em cứ ngây ngô như vậy là có thể đổi tên thành Tống Tiểu Ngốc được rồi đây.”

Vinh Nhung nhìn anh chăm chăm, lúc lâu, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nói vòng vo: “Anh quay về hôm đó.... Ách, có thấy cái gì không?”

Cô không biết nên hỏi như thế nào, nhưng có những thứ hỗn tạp đang quấy nhiễu trong lòng. Vì sao Vinh Kiến Nhạc lại đồng ý nuôi cô? Giữ một quả bom hẹn giờ như cô ở bên người, không giống với phong cách của Vinh Kiến Nhạc. Cô lại càng không ngây thơ cho rằng, Vinh Kiến Nhạc vẫn còn có ý nghĩ máu mủ tình thâm đối với mình.

Vinh Hường nhướn mày nhìn cô, ngăn ra như không hiểu: “... Ngày đó?”

“Chính là ngày em giúp Tường Mạch đó.”

Vinh Nhung chạy đến bên giường, gắt gao nhìn anh chăm chăm, “Không phải là anh nói sẽ về nhà trước ư, có thấy gì không .... Đúng hơn là, có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?”

Con ngươi đen như mực của Vinh Hường nhìn cô thật sâu, trong mắt là vẻ mặt tò mò lo lắng của cô. Vẻ mặt anh bình tĩnh, trong mắt chợt hiện một tia sáng tỏ, “Có ....”

“Cái gì?” Trần Vinh Nhung giật giật, hai tay không tự chủ mà chống bên người anh, hơi thở cũng đè nén từng chút một.

Vinh Hường cười, chậm rãi đưa hai cánh tay lên gối đầu, sờ soạng một chút dưới cái gối. Bất chợt anh lấy từ dưới gối ra một vật gì đó, dọa Vinh Nhung giật mình, chờ tới lúc nhìn kỹ, trong nháy mắt mặt mũi trở nên trắng bệch.

“Anh phát hiện ra cái này, em còn có thói quen viết nhật ký à?” Vinh Hường ung dung nhìn chăm chăm cô, lòng bàn tay vuốt ve bìa cuốn nhật ký, ánh mắt lại tỏa ra khí lạnh tới bức người. Vinh Nhung không khỏi có chút rụt rè, đây chẳng qua chỉ là nhật ký của một đứa bé tám tuổi?

Cô hơi chột dạ, sau khi trấn định lại giận tái mặt, túm chặt lấy vạt áo của anh, “Anh xem rồi?”

“Không có ....”

Vinh Hường lập tức chối biến, làm ra vẻ mặt chân thành vô tội, “Em khóa mật mã mất rồi, anh xem kiểu gì?”

Vinh Nhung híp mắt, tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ thay đổi nào trên khuôn mặt anh, nghiêm túc nhìn, thế nhưng anh lại không hề né tránh. Vì vậy Vinh Nhung đành buông anh ra, đoạt lại cuốn nhật ký của mình, “Sao lại tùy tiện động vào đồ người khác, không có lễ phép.”

Vinh Hường nhún vai một cái không đáp, cầm tiểu thuyết lên xem tiếp. Được một lát lại làm như vô ý nói thầm, “Hình như ba mình nói .... Chủ nhật muốn mời luật sư về nhà một chuyện.”

Vinh Nhung sững sờ nhìn anh, đôi mắt to đen nhánh tròn tròn.

Nhìn thấy dáng vẻ sững sờ của cô, anh cong khóe miệng lên nhìn cô, “Bảo là muốn là thủ tục nhận con nuôi, về sau .... Em chính là con nuôi của nhà họ Vinh.”

Vinh Nhung ngăn ra, trong đầu đều vang lên hai chữ “con nuôi”. Nói như vậy.... Từ nay về sau cô không còn là “Vinh Nhung” nữa, không phải là em gái của anh?

Nhưng trên thực tế, quan hệ huyết thống của bọn họ thì không có cách nào thay đổi cả.

Vinh Hường ngồi dậy, tiến sát về phía cô, ngón tay phủ lên đầu ngón tay lạnh như băng của cô, nói một cách chuyên tâm nghiêm túc “Nhưng Nhung, nhớ kỹ, em là Tống Niệm Nhung.”

Vinh Nhung cảm nhận được càng ngày càng rõ ràng, khiến cho toàn thân rùng mình. Cô không sao tin được mà nhìn chăm chăm Vinh Hường, “Anh ....”

Vinh Hường chỉ cười, giữ chặt lấy mười ngón tay nhỏ của cô, “Làm sao bây giờ, sau này vẫn phải chịu anh bắt nạt rồi. Cả đời, chúng ta đều sẽ sống chung một chỗ.”

Vinh Nhung thở hỗn hển, từ từ bình phục nội tâm kinh ngạc, quay đầu không nhìn anh nữa. Nhưng mà trên mặt đều là vẻ khổ sở, giọng nói nhỏ tới mức chính cô cũng không nghe rõ nữa, “Vậy sao ..... Thật không may, lại phải làm em gái anh rồi.”

Nụ cười trên mặt Vinh Hường cứng đờ, trầm mặc quan sát một bên mặt cô.

*

Vinh Kiến Nhạc thật sự làm thủ tục nhận con nuôi.

Năm lên bảy, Vinh Nhung lấy thân phận là con nuôi của nhà họ Vinh đổi tên thành “Vinh Nhung”, tất cả đều có xu hướng tốt đẹp. Vinh Kiến Nhạc vẫn tỏ ra kín đáo với cô như cũ, ánh mắt lúc nhìn cô phức tạp gian nan, Vinh Nhung có thể khẳng định, Vinh Kiến Nhạc biết được thân phận của cô. Nếu

không sẽ không kiêng dè cô như thế, nhưng đã như vậy, vì sao vẫn còn muốn giữ cô ở lại? Không sợ sự việc sẽ bại lộ sao?

Vinh Nhung rất khó hiểu.

Hồng Mộ đối xử với cô rất tốt, yêu thương giống như con gái ruột. Lần đầu tiên, có một người như thế, đóng vai một người mẹ, thật lòng lại thẳng thắn đối xử với cô.

Vinh Nhung cảm thấy mọi sự thay đổi đều quá không chân thật, có vẻ như sau khi chết thì cái gì cũng khác đi. Kiếp trước khát khao tình thương của mẹ như vậy, kiếp này rốt cuộc cũng có, mặc dù vẫn không phải là từ Tống Hải Thanh.

Nhưng ít ra, có người rất thích cô. Mà người đó, không phải chỉ là anh.

Nhiều khi Vinh Nhung hạnh phúc đến nỗi sợ hãi mình sẽ tỉnh dậy từ trong giấc mơ, cảm thấy mọi chuyện đều như một giấc mơ, khi tỉnh lại sẽ phát hiện ra mình vẫn còn sống, vẫn còn ở trong một cuộc sống như nước sôi lửa bỏng. Có lẽ anh vẫn còn ngủ say bên cạnh, có lẽ vẫn còn đang hành hạ lẫn nhau.

Nhưng sự thực là, cô thật sự đã chết rồi, sau đó sống lại một cách siêu nhiên. Mà lúc này, có quá nhiều chuyện vốn không thể thay đổi lại đổi thay chỉ trong nháy mắt.

Cô mông lung nhìn lên trần nhà, cuộc sống thật đúng là hay thay đổi. Đã từng chịu những tổn thương đó, có thể thật sự xóa bỏ hay không? Nhưng vẫn là thân phận này ở lại nhà họ Vinh, như vậy chờ sau khi Vinh Hường trưởng thành, cô nên dùng tâm trạng như thế nào để đối mặt với anh đây?

Đối mặt với đoạn đường kia, yêu hận đan xen.

*

Thời điểm mười lăm tuổi, Vinh Nhung bắt đầu cẩn thận né tránh Vinh Hường. Tìm đủ các loại lý do để đi cùng Tường Mạch từ giờ vào học tới giờ tan lớp, cố ý không ngồi xe của nhà để tới trường.

Nếu như nhớ không lầm, năm nay, chính là lúc bắt đầu sai lầm của bọn họ.

Ở trong khoảng rừng nhỏ, lần đầu tiên anh hôn cô. Nụ hôn kiếp trước đối với cô mà nói tuyệt đối không có gì tốt đẹp, kèm theo hoảng sợ và kinh ngạc. Đó là anh trai cô, đang trong cơn tức giận mà hôn cô, cuối cùng còn hung hăng hù dọa cô “Còn gọi anh là anh trai nữa thì sẽ trừng phạt em như vậy.”

Lúc đó, hoảng sợ nhanh chóng qua đi, trong lòng lại mơ hồ bị phủ bởi chút gì đó tê dại. Rất lâu sau đó cô mới nhận ra rằng, cảm giác này, chính là động lòng.

Chính là thời điểm kia Vinh Nhung bắt đầu để ý tới anh, bắt đầu nhìn anh với ánh mắt mang theo ham muốn bất thường. Thiếu niên vừa anh tuấn vừa trầm lặng từng chút từng chút xâm chiếm trái tim cô, anh mọc rễ này nằm trong đó. Lớn dần như một cây anh túc, khiến cho cô muốn ngừng mà không được.

Vinh Nhung tự nhủ với bản thân, không thể tái phạm sai lầm như thế nữa, đây mới chính là ý nghĩa của việc tái sinh.

Vinh Hường không phát hiện ra thay đổi của cô, vẫn bình thường như mọi ngày. Lúc rảnh rỗi lại tới trêu chọc cô, Vinh Nhung không thích cái cảm giác này, giống như con vật cưng của anh vậy.

Mà vật cưng, đều sẽ có ngày bị thất sủng.

Có một nam sinh bên ngoài trường, Vinh Nhung hình như đã quên mất hắn. Nếu như không phải thời điểm đó Vinh Hường giận chó đánh mèo, sợ rằng mình đã quên mất chuyện này rồi, lại càng mơ hồ không nhớ rõ bộ dáng của hắn ta. Cho nên lúc ở trên xe điện ngầm gặp phải Thẩm Trạ thì Vinh Nhung cũng không ý thức được rằng mọi chuyện giống như lại trở về lúc bắt đầu.

Thẩm Trạ là nam sinh ở trường thể thao bên cạnh, mười tám tuổi, bởi vì hàng năm đều trải qua luyện tập nên thân thể khỏe mạnh hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi. Hắn thỉnh thoảng sẽ làm như vô ý lôi kéo Vinh Nhung ở tay ghế trước mặt, cũng sẽ ‘tình cờ’ trễ giờ lúc Vinh Nhung trễ giờ. Nói tóm lại chính là lần lượt, ở trên tàu điện ngầm tình cờ gặp gỡ.

Vinh Nhung ở phương diện khác rất tri kỷ, ngay cả thần kinh thô như Tường Mạch cũng nhận ra Thẩm Trạ có cái gì đó không đúng, Vinh Nhung mới nhớ lại, hình như chính là cậu bé này rồi. ....

Nhưng nhìn mặt mày thanh tú, vóc dáng cao lớn, Vinh Nhung vẫn có chút kinh ngạc, chỉ là tình cờ gặp vài lần trên tàu điện ngầm. Không hiểu vì sao lại bị quẩn luyến, cô không lý giải được cách suy nghĩ của cậu nam sinh này.

Gọi là cậu nam sinh, là bởi vì nội tâm của Vinh Nhung đã ở tuổi 23 trưởng thành rồi, thậm chí đã trải qua nhiều thăng trầm, cho nên tự nhiên sẽ coi những người bên cạnh là đứa trẻ.

Thẩm Trạ, hình như trẻ hơn rất nhiều so với trí nhớ vụn vặt, chẳng qua là hơi ngốc nghếch trong màn kịch tình cờ gặp gỡ. Thậm chí còn không chủ động nói với Vinh Nhung câu nào, cũng không đột ngột chặn đường của cô giống như kiếp trước.

Hai người đánh tan trầm mặc chính vào ngày đó, Vinh Nhung và Tường Mạch đã ra khỏi tàu điện ngầm, hắn chợt đuổi theo, có vẻ hơi ngập ngừng nhìn cô chầm chậm.

“...Anh tên là Thẩm Trạh.”

“....”

Vinh Nhung có chút kinh ngạc, không biết nên phản ứng như thế nào, bị bắt chuyện, trên thực tế đây là lần đầu tiên.

Tướng Mạch tỏ vẻ cười nhạo đứng bên cạnh, cười như không cười nhìn chằm chằm nam sinh cao lớn đó, đã sớm quan sát hần từ lâu, còn một mực đánh cược trong lòng, xem hần có thể giằng co tới khi nào. Quả nhiên vẫn còn thiếu kiên nhẫn.

“Chúng ta quen nhau sao?”

Hình như Thẩm Trạh cũng không quen bắt chuyện, nói thẳng như thế cũng không quan tâm có dọa đối phương sợ không. Chỉ biết là, nếu không mở miệng nói chút gì đó, quan hệ của hai người sẽ chỉ dừng lại ở bề ngoài.

Vinh Nhung muốn cự tuyệt, vì Thẩm Trạh mà phát sinh xích mích với Vinh Hường, vậy thì cô không hề muốn. Thời điểm mất hồn, Tướng Mạch đột nhiên tiếp chuyện, nháy mắt giảo hoạt, “Bọn em học Nhất Trung, lớp mười ba 3.”

Vinh Nhung nhéo Tướng Mạch một cái, Tướng Mạch bĩu môi, mắt hững hờ.

Thẩm Trạh cười cười nhìn hai người bọn họ, chợt quay lưng về phía ánh mặt trời vẫy tay với các cô, “Anh biết rồi, anh đi trước, hẹn gặp lại.”

“....”

Ngay cả Tướng Mạch cũng tròn tròn mắt, đúng là hai* thật, vất vả bắt chuyện, rồi cứ thế chạy mất? Còn không thèm hỏi tên nữa!

Vinh Nhung rất nhanh đã đem chuyện này ném ra sau đầu, về sau cũng rất lâu không hề gặp lại Thẩm Trạh, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu cứ bình an vô sự như thế này vượt qua tuổi mười lăm, có thể giải thích rằng, quan hệ của bọn họ cũng sẽ bình an vô sự mà phát triển?

Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt càng ngày càng trưởng thành của Vinh Hường thì Vinh Nhung lại không kìm chế được khó chịu. Nhìn gương mặt đó, trí nhớ lại ủa về mãnh liệt, khiến cho cô lại một lần nữa chịu đựng sự đau khổ như roi quất. Cho nên càng trốn tránh anh, ngay cả nhìn một cái cũng sợ hãi.

Sau này Tướng Mạch lại còn buột miệng nói ra, “Ngày hôm qua, thấy Thẩm Trạh và Vinh Hường ngồi với nhau ở Điều Thạch Quang, còn tưởng là nhìn lầm nữa cơ. Hai người bọn họ biết nhau sao?”

Tim của Vinh Nhung nhảy lên tận cổ họng, nghĩ lại, lại cảm thấy hình như không có gì phải khẩn trương. Ở quán cà phê chắc chắn không thể đánh nhau, còn nữa, tối hôm qua cũng không thấy Vinh Hường nói gì, vẫn như bình thường ở lý trong phòng cô tới mười một giờ. Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ kiếp này Vinh Hường đối với cô chỉ là tình anh em, cho nên, cho dù có người tới gần cô, anh cũng chỉ dùng tư cách anh trai để dò xét thôi?

Lúc nghĩ như vậy, Vinh Nhung thừa nhận cô rất khó chịu, trong nháy mắt lòng cô trống rỗng.

*

Tối về nhà thấy Vinh Hường, anh vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh không hề gọn sóng. Vinh Nhung không nhìn được âm thầm quan sát anh, lúc này mới phát hiện, hình như con người này khó hiểu hơn so với trước kia. Có thể khiến cho mình không nhìn ra chút tình cảm nào lộ ra ngoài.

Vinh Nhung tắm xong ra ngoài, Vinh Hường nằm trên giường cô chơi trò chơi, bộ dạng vô cùng mê mẩn. Sợi tóc đen xõa xuống mi mắt, ngón tay thon dài nhanh chóng di chuyển con chuột. Vinh Nhung tựa bên cạnh cửa nhìn một lúc, cuối cùng hít sâu đi tới, “Tối giờ ngủ rồi, tiễn khách.”

Vinh Hường rũ mắt, khóe miệng cong lên, cuối cùng gấp laptop lại, “Được, ngủ.”

Vinh Nhung nhìn anh đặt laptop lên trên bàn học, sau đó kéo chăn nằm lên. Vinh Nhung há to miệng, nửa ngày mới thốt ra lời, “Vinh Hường, anh làm gì thế?”

“Ngủ mà.” Người nào đó lười biếng nheo mắt lại, chống đầu cười tới mê hoặc lòng người, “Không phải em nói là tối giờ ngủ rồi à.”

Vinh Nhung hít một hơi, cắn răng nói, “Đây là giường của em!”

“Ừ.” Vinh Hường mang bộ mặt phớt tình gạt đầu một cái, “Giường của anh cứng quá, không thoải mái, ngủ chung đi.”

Vinh Nhung kinh ngạc tròn to mắt, “Anh ..... Anh có biết mình nói gì không....”

Vinh Hường đứng dậy, cười tới ôn nhu dưới ánh đèn, “Nhưng Nhung, trước kia chúng ta cũng hay ngủ chung mà, em sợ cái gì chứ?”

Vinh Nhung hốt hoảng di dời tầm mắt, “Anh thích giường của em thì tặng cho anh đấy, em ngủ trong phòng anh.”

Vinh Hường nhìn cô ôm cái gối đi ra cửa, chưa từng do dự lấy một giây. Anh sải bước nhảy xuống giường, kéo cô ôm vào trong ngực, “Nhưng Nhung,

ngoan một chút, đừng đi nhanh quá, anh không đuổi kịp.”

Vinh Nhung vì hạnh động của anh mà sợ tới cứng người, nghe anh nói không đầu không cuối khiến cho đầu óc càng thêm hỗn loạn.

Vinh Hường ôm cô, có thể thấy được sự sợ hãi sâu trong mắt cô lúc này, cuối cùng ôm cô thả nhẹ lên giường, “Anh trêu em thôi, Nhung Nhung không thích, anh nhất định sẽ không ép em. Ngủ ngon. ....”

Anh tắt đèn giúp cô, chỉ dừng lại vài giây ở cửa, trong bóng tối, cả căn phòng yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40

Editor: SunniePham

Cuối cùng vào năm mười lăm tuổi cũng không có cái gì xảy ra, Thẩm Trạ xuất hiện như hoa nở sớm tàn, so với kiếp trước đất diễn một phần mười phần cũng không bằng. Vinh Nhung vẫn cảm thấy kinh ngạc không biết là Vinh Hường khi đó đã nói gì với Thẩm Trạ, tại sao sau này Thẩm Trạ lại thật sự biến mất không thấy đâu cả.

Dĩ nhiên, điểm này chỉ là lòng hiếu kỳ xuất phát đối với sự không biết theo bản năng hứng thú thôi. Có thể cùng bình an vượt qua cái quan hệ mập mờ Vinh Hường năm mười lăm tuổi, làm cho trong lòng của cô có chút không quen. Cũng vừa âm thầm thấy may mắn là anh và cô đã tránh khỏi vận rủi, lại có chút buồn bã đến mất hồn.

Không thể phủ nhận, cho dù cô có oán hận thế nào đi nữa, thì vẫn không thể nào lạnh lùng với tình cảm của mình so với kiếp trước. Giữa giữa đều là chán nản, trong lòng cô không bỏ được người kia.... Yêu quá nặng, cũng bị thương quá sâu. Cuối cùng người kia đã thành công lấy đi hô hấp, tim của cô, muốn quên không nhớ, cũng đã không còn kịp rồi.

Đêm đó, hàng động đột ngột của Vinh Hường làm cho cô không biết nên giải thích thế nào, sau đó thì một chút lúng túng anh cũng không có, cũng không giải thích cái gì. Thật sự giống như một người anh trai, đối với cô quá gần cũng quá yêu thương, quan tâm cô, hiểu rõ, yêu mến yêu đầy đủ, làm cho Vinh Nhung có chút luống cuống, không biết nên dùng tâm trạng như thế nào để đi đối mặt với anh.

Trong mắt người ngoài, quan hệ của bọn họ so kiếp trước thì thân mật quá nhiều, quả thật chính là một đôi anh em có tình cảm cực tốt. Dĩ nhiên, chỉ có cô hiểu rõ nhất, người ngoài làm thế nào lại biết kiếp trước anh và cô có bao nhiêu gay go.

Vào đêm khuya yên tĩnh Vinh Nhung từng một lần nghĩ tới, có lẽ kiếp này thật ra cái gì cũng thay đổi.

Vinh Hường đối với cô, trừ tình cảm anh em thì không còn gì khác. Chỉ sợ ngay cả bọn họ là anh em ruột anh cũng không biết. Anh bây giờ, đã không phải là người dây dưa yêu hận với cô.

Nghĩ như vậy thì Vinh Nhung lại cảm thấy mình rất cô đơn, giống như có cái gì để cô dựa vào sống sót bị rút khỏi cơ thể của chính mình, chỉ còn lại một thân xác đồ nát trống không.

Ở trên đời này, cô chỉ có một người kia, sau khi chết lại sống lại, rõ ràng càng có nhiều tình thân, nhưng cô đối với anh vẫn nhớ mãi không quên.

Nhìn thân thể của anh càng ngày càng cao lớn, so với lúc trước càng giống nhau. Người yêu đang ở trước mắt, nhưng cô chỉ có thể lần lượt nhắc nhở mình, người này, không được yêu, yêu sẽ không dậy nổi, yêu không được. Vinh Nhung bị loại tình cảm này giày vò đến mức dường như muốn mất trí.

Cô thường thường nghĩ, tại sao cô lại mang theo trí nhớ. Tại sao sống lại, cô vẫn là cô? Nếu như anh cũng tới, thì sẽ như thế nào? Sẽ vì cô mà cố gắng thay đổi tất cả sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Vinh Nhung không không chế được mà rơi lệ, đối với anh qua từng ngày lại nhớ nhưng sâu hơn, thậm chí vượt qua oán giận lúc tuyệt vọng rồi tự sát.

Cái loại linh hồn thiếu cảm giác càng ngày càng sâu. Kiếp trước, vì anh yêu cô mà cô sống, kiếp này vì hận, vì thoát khỏi mà tồn tại. Hiện tại tất cả đều thoát khỏi quỹ đạo bình thường, nhà họ Vinh luôn an lành. Cô thì lại có chút mờ mịt, làm như thế nào để tiếp tục? Ở lại nhà họ Vinh có ý nghĩa gì, ở lại bên cạnh Vinh Hường là vì cái gì?

*

Vì vậy, lúc Vinh Nhung kết thúc việc thi cấp ba, đã chọn trường Thanh Thịnh cho học sinh nữ. Thanh Thịnh chuyên dành để giáo dục học sinh nữ, trông nôm nôm vô cùng kín đáo, học sinh chỉ có thể về nhà vào chủ nhật. Vinh Nhung nghĩ muốn từng chút một thoát khỏi nhà họ Vinh, rồi cuối cùng hoàn toàn rời đi khỏi người kia.

Không thấy được, từ từ đều sẽ khỏi hẳn chứ?

Vinh Nhung bỗng đồng tự mình quyết định, không có hời ý Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc. Đương nhiên Vinh Hường cũng không biết, lúc đó anh đã được tuyển thẳng vào một trong những trường trung học số một. Khi Vinh Nhung đem thư thông báo của Thanh Thịnh đưa tới trước mặt Hồng Mộ thì phản ứng của Vinh Hường cũng vượt quá dự liệu của cô.

Anh thật bình tĩnh, chẳng nói đúng sai nhìn cô cười, không có một tia khiếp sợ hoặc kinh ngạc. Dáng vẻ kia, giống như là đã sớm biết rõ hành vi của cô, Vinh Nhung cho là biểu hiện của anh và điều cô suy đoán sẽ giống nhau. Người này, quả nhiên không phải anh, không phải là Vinh Hường cô vừa yêu vừa hận rồi.

Vinh Nhung ở trường ngày ngày rất bình thản, mỗi ngày đi học tan giờ học, phòng học, kí túc xá và thư viện. Bên cạnh đều là học sinh nữ cùng trang lứa, Vinh Nhung cùng các cô ở chung một chỗ, từ từ tâm tình cũng mở rộng hơn. Không hề sa vào trí nhớ của kiếp trước nữa, trừ khi thỉnh thoảng đại não trống không thì sẽ nhớ nhung anh, nỗi nhớ như điên tràn lan không ngừng.

Vinh Hường chưa có tới thăm cô lần nào, nhưng mỗi ngày đều có tin nhắn, le que mấy cái chữ, đều là thăm hỏi bình thường và quan tâm. Có lúc trực tiếp gửi dự báo thời tiết, bảo Vinh Nhung nhìn phía trên có mưa vừa, nhớ mặc thêm quần áo. Khi cô nhìn thấy thì không kiềm chế được mà sẽ cong khóe mắt lên.

Chủ nhật trở về, có lúc cũng không có anh, có lúc anh lại ngồi trước máy vi tính không biết bận rộn cái gì, cứ như vậy một mạch tới đêm khuya. Vinh Nhung có lúc nửa đêm rời giường đi vệ sinh, còn có thể bắt nhìn thấy trong phòng anh đèn vẫn sáng.

Vinh Nhung không khỏi nhú mày, bài tập lớp mười một thật sự nhiều tới như vậy sao?

Thời gian thắm thoát đã đến cuối đông mười sáu tuổi, nửa đêm lúc ba giờ Vinh Nhung bắt gặp anh đang phòng bếp pha cà phê, loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng mờ hồ bên trong, làm cho cô bị dọa đến thiếu chút nữa nghẹn ngào gào lên. Nhìn anh mặt mày nồng nặc sự mệt mỏi, vẫn còn bung cà phê đi vào trong, Vinh Nhung không biết làm sao lại có chút nhớ đồng thời còn có chút phát giận.

"Hơn nửa đêm uống cà phê làm gì?" Vinh Nhung ngửi thấy mùi cà phê nồng nặc, lông mày không tự chủ mà nhú thật chặt lại. Lại không thêm đường?"

Trong mắt Vinh Hường có chút ý cười, vẻ mặt cũng rất bình thản, "Còn có chút chuyện làm chưa xong."

"....Bài tập của anh nhiều tới vậy sao?" Suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất bình thường, cũng sắp lớp mười hai rồi, bài tập cần phải nhiều. Chỉ là hình như không cần liều mạng đến như vậy chứ?

Vinh Hường nhìn cô một hồi, khẽ cười cười, lại không đáp lại. Chỉ là ánh mắt đảo qua váy ngủ của cô, "Buổi tối nhớ mặc thêm áo, bắt đầu mùa đông rồi, buổi tối sẽ rất lạnh."

"A." Vinh Nhung gãi gãi đầu, có chút không tự nhiên.

Hai người đứng trong phòng khách, thỉnh thoảng chuông đồng hồ sẽ phát ra tiếng vang, bên tai đều yên lặng không có chút tiếng động. Vinh Hường im lặng nhìn chăm chú vào cô, cuối cùng giống như nhận thấy được cô đang lúng túng, rũ mắt xuống nói, "Đi ngủ sớm một chút."

"Em đi uống nước...." Vinh Nhung hốt hoảng chạy vào phòng bếp, lúc rót nước ngón tay còn có chút run rẩy. Cô cảm thấy không khí giữa hai người càng ngày càng kỳ quái, rõ ràng không có gì cả xảy ra, nhưng sẽ không khỏi khẩn trương, nhịp tim tăng nhanh. Cô phải điều chỉnh tốt lại tâm trạng của mình, không để cho anh nhìn ra có cái gì khác thường.

Vinh Nhung mất hồn, đang cầm cái ly từ từ uống nước. Không biết từ lúc nào, lồng ngực của anh đã dính vào. Động tác uống nước của Vinh Nhung hơi chậm lại, ngón tay dùng sức siết chặt ly thủy tinh, cặp mắt mờ to ra.

Hai cánh tay của Vinh Hường để dài trên cạnh bàn, dán gần lại cọ cọ lên gương cho cô. Anh không nói lời nào, nhiệt độ lại nóng đến dọa người. Vinh Nhung cảm giác mình nên đẩy anh ra, thậm chí nên ác ý một chút cho anh một cái tát, như vậy bọn họ sẽ hoàn toàn thoát khỏi số mạng kiếp trước, có thể bình an vô sự qua hết cuộc đời này.

Nhưng thân thể lại không có một chút phản ứng, tuyệt đối không nghe theo ý thức chỉ huy của cô.

Có một âm thanh trong đầu cô một mực nói: Vinh Nhung, thừa nhận đi, trong lòng mày không thể quên được, giờ phút này trong lòng mày vô cùng bản thủ. Mày ở đây hưng phấn, vui vẻ, vui mừng vì rốt cuộc anh lại biến thành cái người mày muốn.

Rốt cục anh cũng bước vào vòng lưới, đây chính là sinh tồn ý nghĩa của mày, mày ở đây nói thêm cái gì? Không có anh, mày sống được sao? Được cái gì.

Vinh Hường nâng tay lên một ôm chặt lấy cô, vùi vào trong cổ cô, hấp thụ hương thơm thật sâu, âm thanh vào ban đêm cũng thật nhỏ, "Nhưng Nhung, anh rất nhớ em, em đang tránh anh sao?"

Nhịp tim của Vinh Nhung rất nhanh, giống như không thể khống chế được hô hấp của mình, "Chúng ta.... em... em..."

Vinh Nhung nói không ra lời ái muội giữ bọn họ, cái gì Vinh Hường cũng không biết, nếu như anh biết cô là đứa bé mà Tống Hải Thanh và Vinh Kiến

Nhạc vọng trộm với nhau mà có, thì nhà họ Vinh sẽ trở về trạng thái trước kia. Nhưng bây giờ, cô làm như thế nào để nói cho anh biết.... anh đang quyền rũ cô loạn luân!

Hơi thở Vinh Hường lan tràn ở chóp mũi của cô, từng chút từng chút một cắn nát trái tim cô. Chóp mũi của anh có chút lạnh lẽo, từ từ vuốt ve cổ của cô, ấm áp gì đó bên tai từ từ liếm láp mà qua.

Một lúc sau thân thể Vinh Nhung mềm nhũn ra, rốt cuộc cũng lấy được dũng khí giơ tay lên bắt lấy cánh tay không an phận của anh, "Vinh Hường! Chúng ta là...."

Vinh Hường yên lặng chờ cô, biết cô không nói được, cứ như vậy mà yên lặng chờ. Vinh Nhung cắn chặt môi dưới, không thể nói được gì cũng không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng quát lớn, "Buông tay!"

Vinh Hường trượt tay xuống bả vai cô, cô còn chưa kịp hiểu gì thì lập tức bị anh xoay người lại đối diện với chính mình. Đôi mắt Vinh Hường đen nhánh nhìn cô, nhìn thấy cô kinh hoàng vô cùng, không khỏi có chút chột dạ. Anh nhủ thầm lại, đáng về vô cùng khổ sở, "Nhưng Nhung, anh thích em."

"...." Vinh Nhung kinh ngạc nhìn anh, anh, anh cứ như vậy nói ra? Vinh Nhung có chút không hiểu, bọn họ căn bản không hành động mập mờ nào mà, vậy mà anh có thể nảy sinh loại tình cảm dị dạng này sao?

Vinh Hường kéo cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, "Đừng tránh anh nữa, mặc kệ là em tránh thế nào, tránh đi đâu, anh đều sẽ đuổi theo. Anh sẽ không để cho em cô đơn một mình...."

Đột nhiên Vinh Nhung ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng chỉ nhìn thấy cái cằm lạnh đậm của anh, lời của anh nói, tại sao lại kỳ quái tới vậy. Vang vang bên tai câu nói kia không buông xuống được: "Anh.... nhớ phải tìm được em, một mình em sẽ rất nhớ anh...."

Trong lúc nhất thời Vinh Nhung không biết nên ứng phó như thế nào, nửa đêm suy nghĩ vốn là chậm chạp, lại bị anh làm kinh hãi như vậy, về mặt suy nghĩ càng thêm ngốc trẻ đần độn rồi. Vinh Hường buông cô ra một chút, cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nâng khóe môi lên, "Này, em cho anh chút phản ứng đi chứ, anh đang tò mò đấy."

Vinh Nhung nuốt nước bọt một cái, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, "Em... em không...."

Câu nói kế tiếp cũng bị lưỡi nóng bỏng của anh làm cho biến mất, Vinh Nhung chống đỡ ở trên thành bàn, nụ hôn của anh kỹ vẫn luôn tốt. Vinh Nhung cho tới bây giờ cũng không chịu nổi anh bá đạo lại quật cười tới vậy, lưỡi của anh ở trong môi cô lượn vòng, lướt qua đầu lưỡi của cô lại càng nhẹ nhàng dây dưa.

Vinh Nhung lúc bắt đầu còn có chút kháng cự, từ từ bị hơi trên người anh làm cho quên thuộc, trầm luân một chút xú vào trong sự dịu dàng của anh. Cả người đang bị anh ôm đều phụ thuộc vào anh, anh hút lưỡi của cô, mang vào môi của mình, rồi qua lại liếm láp. Vinh Nhung không thể tin được một bé trai mười bảy tuổi sẽ có nụ hôn thuần thực như vậy, cô không nhận được mở mắt ra nhìn anh.

Con người đen nhánh nhẹ nhàng lóe lên, mang theo điểm cười, tay vỗ vỗ eo của cô từ từ vuốt ve. Cuối cùng mang theo chút lạnh lẽo chui vào trong váy ngủ. Đột nhiên bị lạnh cóng làm cho Vinh Nhung giật mình, suy nghĩ cũng rõ ràng hơn, đưa tay đi chống cự. Nhưng mà một chút cũng không làm được gì, cũng có chút muốn cự tuyệt lại có ý tứ muốn mời chào.

Tay Vinh Hường rất chính xác tìm được điểm nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng đùa bỡn, Vinh Nhung từ giữa hàm răng khe khẽ hừ một tiếng. Vinh Hường hình như được sự cổ vũ, lại hôn càng nhiệt tình hơn. Vinh Nhung có chút thờ không nổi, bàn tay chống đỡ khi anh ngực nhẹ nhàng đập xuống.

Vinh Hường lùi khỏi môi của cô một chút, cúi đầu nhìn cô cười, cuối cùng ở bên tai của cô thoi một chút hơi nóng, "Đừng... nói không với anh, cái gì cũng không ngăn cản được anh. Em chỉ cần yêu anh thật tốt, còn lại cứ giao hết cho anh."

Hai gò má của Vinh Nhung ửng đỏ, một đôi mắt mơ hồ mang theo chút đám sương, cứ như vậy mà mờ mịt không biết làm sao ngẩng đầu. Bàn tay của Vinh Hường vẫn còn ở trong váy ngủ của cô, từng chút đi lên, cặp mắt chuyển chú vừa trầm mê nhìn chăm chăm vào mắt của cô, "Nhưng Nhung, anh đã mong chờ quá lâu, không kịp đợi nữa ...Anh cũng có lúc sẽ sợ...."

Anh cũng sẽ sợ, sợ người tên Thẩm Trâm, hoặc là một Chu Tư Thành khác..

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 41

Vinh Nhung nhìn lên trước mặt mà không nhận được nổi lên một sự chua xót, cảnh tượng như vậy giữa bọn họ có bao nhiêu bình thường. Anh lần lượt yêu cầu mình, không rời đi, không trốn tránh, nhưng mỗi lần đều bị anh đẩy ra xa.

Cho dù cố chấp thì cũng sẽ có lúc chán nản.

Vinh Nhung không lên tiếng, trong mắt lại có một ít chất lỏng nóng bỏng, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng cười: "Thì sao, anh định vụng trộm cả đời à. Quê mùa!"

Vinh Hường im lặng nhìn cô, đối với tương lai cô vẫn còn lựa chọn trốn tránh. Anh đột nhiên cảm thấy, đây chính là báo ứng? Nhân kiếp trước, quả kiếp này. Khi đó cô đối với mình si tình bao nhiêu thì bây giờ phải hoàn trả lại gấp đôi.

Vinh Nhung nhìn anh không nói lời nào, cuối cùng thờ dài, nghiêm túc nhìn anh: "Cho dù vừa rồi chúng ta mới như vậy, nhưng nó cũng không biểu đạt cái gì cả. Cũng chỉ là chia sẻ bí mật thân thể lẫn nhau mà thôi, không có gì lớn hơn."

Lông mày Vinh Hường nhíu chặt lại, rốt cuộc cũng lộ ra nét mặt quen thuộc vào kiếp trước của anh. Cười lạnh nói, "Cái gì gọi là cho dù mới vừa rồi có như vậy, thì cũng không biểu thị cho cái gì?"

Vinh Nhung cắn môi dưới, giống hạ quét tâm vô cùng to lớn, ngẩng đầu lên quét cường nhìn anh, "Thứ anh muốn, em cũng có thể cho như vậy thôi. Còn thứ khác thì em rất xin lỗi."

Vinh Hường im lặng, khắp người đều đã bắt đầu toát lên sự tức giận. Vinh Nhung nhìn anh, đáng vẻ bình tĩnh, làm ra đáng vẻ không ai có thể gây khó dễ cho mình được nữa. Cuối cùng người thua chính là Vinh Hường, anh chán nản ngã dài trên giường, cánh tay để lên trán, mím môi không có gì nữa.

Vinh Nhung nhìn anh một hồi, cuối cùng nhắc chân đá anh: "Này, anh lại đổ thừa cho em nữa rồi sao?"

Vinh Hường không nói lời nào, Vinh Nhung lại thử dò xét tính đá tiếp anh một cái, ngay lập tức mắt cá chân liền bị anh nắm lấy. Vinh Nhung còn chưa kịp đe dọa anh thì đã bị anh dùng sức kéo. Cả người Vinh Nhung nghiêng ngã, lúc đầu chuẩn bị đập xuống giường, lại bị anh nhẹ nhàng linh hoạt ôm gọn trong ngực.

Anh nằm nghiêng người, ngón tay vuốt cô sợi tóc, trong mắt có quá nhiều điều không hiểu cô. Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, cuối cùng nhốt chặt cô lại, nhỏ giọng nói: "Đừng lộn xộn, mau ngủ đi."

"...." Vinh Nhung cảm thấy rất thất bại, cô cho là anh sẽ bộc phát hoặc là phát điên lên. Nhưng Vinh Hường lại im lặng mà thỏa hiệp, thật sự rất xa lạ.

Thật ra Vinh Hường không có ngủ tiếp, đồng hồ báo thức vang lên từng tiếng tích tích, hô hấp của cô dần dần ổn định lại. Anh cứ như vậy mà yên lặng nhìn cô, cô vẫn còn đang nằm bên cạnh, cô còn có hô hấp.... Thì ra là cõi đời này điều tốt đẹp nhất chính là chuyện, đừng quá đáng, vì em vẫn thích, vẫn còn ở đó.

Còn cái khác, thì có liên quan gì đâu?

Vào lúc năm giờ sáng, Vinh Hường mới đứng dậy lặng lẽ khép cửa phòng lại. Người giúp việc bình thường năm giờ rưỡi sẽ thức dậy, trong lòng Vinh Nhung có khúc mắc, cô sợ, cô sợ, anh cũng không thể làm cho nói tiêu tan bớt, chỉ có thể cô một sự an tâm cho một tương lai ổn định.

*

Từ đó về sau Vinh Nhung thường hay suy nghĩ, có phải là do thái độ im lặng của mình không, mới kích được anh một chút thì lại được voi đòi tiên. Thường thường ngày hôm sau sau khi mở mắt ra là có thể nhìn gương mặt ngủ say của anh, trong lúc hoảng hốt lại cho cô một dừng khí trong ảo giác này. Rõ ràng trước lúc đi ngủ cô đã khóa kỹ cửa sổ lại, nhưng anh lại giống như âm hồn không tan cứ như vậy mà đi vào, Vinh Nhung cũng nghi ngờ anh ở sao lung đã vụng trộm lên làm thêm một cái chìa khóa.

Mấy đêm đầu sẽ bị anh quấy rối đến ngủ không được, Vinh Nhung cảm thấy mất hứng vô cùng, im lặng dùng cánh tay đung anh: "Này, anh không quen thì trở về giường của mình mà ngủ, đừng có ở chỗ nào mà gây ra tiếng động."

Vinh Hường lập tức im lặng, nhiệt tình bỏ lên: "Anh ảm ỉ tới vậy, sao em còn có thể ngủ ngon đến thế."

Lại là cái dạng thỏa hiệp không có chút lý do nào.

Vinh Nhung nhắm hai mắt, làm thế nào cũng không buồn ngủ, cuối cùng cô quyết định lật người nằm đối mặt với anh. Bóng tối đã che đi cảm xúc, hô hấp của hai người giống như cây cỏ lau nhẹ nhàng ngứa ngứa mà trêu chọc đối phương.

Hình như Vinh Nhung cũng có thể nhìn đôi mắt đen tỏa sáng của anh: "Vinh Hường, rốt cuộc thì anh muốn làm gì?"

Vinh Hường chỉ chống cằm ở tóc mai của cô mà khẽ cọ xát, hai cánh tay lần nữa đem ôm cô vào lòng mình, cường thế mà đem cái đầu nhỏ không an phận của cô mà đè ép vào ngực của mình. Khóe miệng mang theo nụ cười không rõ ràng, còn nói nhỏ hai chữ ở bên tai cô.

Trong nháy mắt toàn thân Vinh Nhung đều đổ ửng, đưa tay đâm vào lưng rắn chắc của anh: "Lưu manh, sao lại có người như vậy chứ...." Vinh Nhung cắn môi nói không được, không thể làm gì khác hơn là buồn bực chôn đầu ở ngực của anh không lên tiếng.

Vinh Hường nhắm hai mắt, tuy là lời nói làm cho tim của người ta đập thình thịch nhưng lại dằng hoàng ôm cô không có vượt quá giới hạn. Thân thể hai người dán sát vào nhau, Vinh Nhung không an phận mà vịn vẹo uốn éo: "Này, rất nóng đó, lúc trước cũng còn không có phát hiện anh lại là cầu bì cao được."

(Cầu Bì cao được xuất phát từ Thiết Quải Lý, một trang 8 vị tiên thời cổ đại, lưu truyền rằng ông là người phát minh ra Cầu Bì cao được. Cầu Bì cao được đem các vị thuốc bôi trực tiếp lên chỗ đau, có tác dụng giảm đau nhanh chóng, công hiệu rất tốt, không có tác dụng phụ, ngày nay vẫn được dùng tới. Ngoài ra “cầu bì cao được” hiện tại còn mang một ý nghĩa xấu khác, đó là ám chỉ những thứ thuốc lừa bịp của lang băm.)

Tay của Vinh Hường chui vào trong áo ngủ của cô, ở ngay eo mềm mại mà vuốt ve, ngón tay rồi lòng bàn tay trêu chọc qua đường cong mềm mại mảnh mai. Cuối cùng từ từ cời quần ngủ của cô xuống, trực tiếp ném xuống dưới sàn.

"Vậy thì không còn nóng rồi."

Vinh Nhung lo lắng đã chặt góc chăn, sau đó nhanh chóng cuộn chặt lấy mình, y như một con nhộng bao bọc cơ thể, đồng thời gương mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn chằm chằm anh. Ánh đèn trong sân yếu ớt len lỏi vào, trong mơ hồ cũng thấy rõ ánh mắt chuyên chú và nóng bỏng rất rõ ràng của anh.

"Anh đừng làm loạn nữa, làm loạn nữa thì em liền, liền..." Vinh Nhung thở hổn hển, ngượng ngùng là không biết phải làm sao. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên lỏa thể để cho anh nhìn. Nhưng mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy vô cùng lung túng, cảm giác anh bây giờ vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, cuối cùng lại không bắt được cái cảm giác như ân như hiện quen thuộc này.

Vinh Hường nhìn đáng vẻ cảnh giác của cô, cười cười gổi đầu lên trên hai cánh tay, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhíu mày nói: "Cho em ba lựa chọn. Một, là nằm xuống đằng hoàng, ngủ chứ không được lộn xộn. Hai, em có thể gọi người đến đây xem, dù sao anh là con trai cũng không bị thiệt thòi gì. Còn thứ ba thì..." Anh cố ý kéo dài âm thanh, trực tiếp ngồi dậy, mập mờ tiếp tục khiêu khích nhìn cô: "Nếu như không ngủ được, vậy thì chúng ta có thể làm một chút chuyện khác để giết thời gian. Ví dụ như làm..."

Vinh Nhung che cái miệng của anh lại, oán hận nhíu mày nói: "Sao anh càng ngày càng vô lại tiếp, tất cả đều lưu manh."

Vinh Hường cong khoe mắt lên, rừ mắt xuống nhìn chỗ khác của cô. Vinh Nhung theo tầm mắt của anh nhìn xuống, đột nhiên cả gương mặt trở nên nóng bừng, luống cuống tay chân đi kéo chăn che lại. Tay còn chưa kịp bắt được cái mền, thì cơ thể đã rơi thẳng lên tấm nệm.

Vinh Hường đề cô xuống, cặp mắt không che giấu một chút nào dục vọng nào, trán của anh chống đỡ trên cái trán của cô, giọng khan khan nói: "Không phải em nói, chỉ là chia sẻ bí mật thân thể lẫn nhau, cũng không có gì lớn? Thế nào, sợ sao?"

Ở trong lòng Vinh Nhung có cái gì đó không an phận, cô nhìn người ở phía trên, trong mắt hiện lên nhiều cảm xúc bị đè nén. Cuối cùng cô quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Em đối với loại chuyện anh em loạn luân này, không hề có hứng thú."

"Không có hứng thú sao?" Vinh Hường cúi người, đưa đầu lưỡi âm áp liếm láp vành tai của cô, hơi thở phả lên cô làm cho cô cảm thấy ngứa ngứa: "Anh sẽ khiến cho em có cảm giác hứng thú.... Sẽ để cho em, một lần.... muốn, đến, không, thể, dừng, lại."

Bốn chữ cuối cùng làm cho cô hoảng sợ cả người không kiềm chế được mà trở nên run rẩy, cô kinh ngạc nhìn anh, rõ ràng có thể cảm thấy được lần này anh thật sự nghiêm túc, mạnh liệt trong đôi mắt so với lần trước càng lớn hơn. Dường như còn có chút cảm xúc không rõ đang chuyển động ở bên trong.

Đôi tay Vinh Nhung bị anh đè lại, cả người không thể động đậy, chỉ có thể lên tiếng ngăn lại anh: "Anh như vậy thì có khác gì đang cưỡng hiếp em?"

"Nhưng Nhưng..." Anh khe khẽ cắn lấy đôi môi của cô, ti mi lại dịu dàng phác họa nó: "Đừng nói như vậy, anh sẽ rất khó chịu. Em thật sự, thật sự không cam tâm tình nguyện sao?"

Vinh Hường xuống tay ở nơi nhạy cảm trên cơ thể của cô, cơ thể này anh đã quá quen thuộc, vì vậy Vinh Nhung không thể có sức lực nào mà chống trả lại. Thân thể đang chịu đựng có một dòng điện xuất hiện, Vinh Nhung thở hổn hển, cắn chặt môi không muốn thỏa mãn anh. Vinh Hường neho lại mắt, cúi đầu bắt đầu tiến công đến đường cong đang lên xuống của cô, từ từ dùng đầu lưỡi trêu chọc. Anh không ngừng liên tục tấn công vào nụ hoa đang đứng thẳng màu phấn hồng, làm cho Vinh Nhung trong nháy mắt lập tức cảm thấy tuyệt vọng.

Thậm chí Vinh Hường còn phát ra âm thanh mập mờ nho nhỏ, hình như là cố ý muốn để cho cô không lẫn tránh với ham muốn của mình. Vinh Nhung xấu hổ cong người lên, khó chịu quay mặt đi chỗ khác không nhìn anh, anh hơi đùa giỡn, ánh mắt nóng bỏng mê mang cố gắng gạt bỏ đi lý trí của cô.

Vinh Hường nắm chặt tay cô lại, từ từ ngấm từng đầu ngón tay của cô, cuối cùng còn để cho cô vuốt ve cảm nhận giục vọng của chính mình.

Vinh Nhung bị sự nóng bỏng của anh làm cho hoảng sợ, theo bản năng muốn thu tay lại thì lại bị anh nắm chặt lấy. Anh giống như bắt được con mồi, giương mắt nhìn cô: "Nhưng Nhưng, mau sờ nó đi...."

Hồ hấp của Vinh Nhung trở nên dồn dập, bàn tay bị động bị đè mặt cho anh đưa lên hạ xuống. Cuối cùng còn nhìn anh găm cắn trên người của mình, Vinh Nhung đã bị lạc trong khoái cảm hỗn loạn, lý trí cuối cùng cũng dưới sự dụ dỗ của anh từ từ sụp đổ. Vẫn giống như lần trước, bàn tay của anh làm cho cô thua trận hoàn toàn, hai gò má của Vinh Nhung đỏ bừng, cảm nhận nơi đó của mình không ngừng trào ra hơi nóng.

Cô không phải là cô gái nhỏ chưa biết chuyện, bây giờ cô biết phản ứng của mình là biểu thị cho cái gì.

Cảm nhận được anh chống người lên, Vinh Nhung lo lắng lui về phía sau, cuối cùng lại bị anh bá đạo mà bắt được hai chân. Anh tuyệt đối không cho cô do dự hoặc có thời gian chuẩn bị, anh đè lại hông của cô lại, để cho cô dán chặt vào mình hơn, khó khăn mà đi vào.

Vinh Nhung nhắm hai mắt, dị vật xâm lấn làm cho cô có cảm giác không thoải mái, khoe mắt không biết làm sao mà lại có chất lỏng chua chát chảy vào tóc mai. Hơi thở thô ráp của Vinh Hường phả vào gò má, đồng thời cũng hạ xuống một nụ hôn âm áp mà lại vô cùng thương tiếc. Anh từ từ mút hết nước mắt của cô, môi dán vào môi, ở trong môi cô nhỏ giọng nói: "Bảo bối, anh xin lỗi...."

Đồng thời vào lúc này thân thể của cô bị xô xuyên qua, một phút kia cô không có cảm giác khó chịu và xấu hổ, mà lại có cảm giác vô cùng thoải mái chột, tràn đầy cảm giác vui sướng, không giống như cái loại cảm giác trống không trước kia, làm cho người khác cảm thấy không an toàn tí nào. Câu xin lỗi này, cô không biết Vinh Hưởng đang xin lỗi cái gì, nhưng nó lại làm cho cô rung động sâu vô cùng.

Vinh Nhung mở mắt ra, nhìn mồ hôi đọng lại ở trên trán của anh, khoe môi không nhìn được mà khẽ cong lên, đưa tay lau đi mồ hôi đọng ở trên trán của anh. Vinh Hưởng nhìn chăm chú vào gương mặt mềm mại và đầy yêu mị, trong nháy mắt anh hoàn toàn sững sờ. Một giây sau đó, tế bào toàn thân anh kêu gào giống như là nổi điên, nhớ lại thân thể cô đẹp đẽ của cô, toàn bộ đều sống lại câu đi hồn phách của anh.

Vinh Hưởng bắt đầu không nhanh không chậm mà va chạm, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên đụng vào cô, nhưng mà anh lại giống như một thiếu niên trẻ trung kích động và lỗ mãng. Vinh Nhung vội vàng bấu chặt vai của anh, thiếu chút nữa là té chúi tai vì bị hành động bất thành lĩnh của anh.

Hai người nhìn vào mắt của đối phương, cả căng phòng tối om chỉ có một chút ánh sáng nho nhỏ và hô hấp nhẹ. Lần này cũng không đau lắm, không hề đau đớn như kiếp trước. Anh hết sức dịu dàng, động tác mang theo sự thương yêu và cẩn thận. Vinh Nhung không nhìn được mà trầm luân vào con người đen như mực của anh.

Cô giống như bị ma xui quỷ ám, vòng hai tay qua ôm chặt lấy anh, hai thân thể ướt đẫm mồ hôi quấn chặt lấy nhau, không biết thế nào mà nước mắt của cô lại liên tục rơi, cô ghé vào lỗ tai khe khẽ cắn lấy vành tai của anh, vang lên âm thanh không dễ dàng gì nghe thấy: "Anh..."

Bên trong như một mảnh hoàn hồn, cô để mặc cho nước mắt của mình rơi xuống, cho dù là hận cũng tốt, giận cũng được, cuối cùng cô lại bị ai mà phát hiện ra mình không đầu lại sự nhớ nhung đối với anh. Cô và anh làm chuyện thân mật, thân thể liên thông lẫn nhau với nhau, linh hồn có hay không cũng có thể cảm giác lẫn nhau? Cô suy nghĩ muốn ôm anh, lớn tiếng nói cho anh biết, cô nhớ anh bao nhiêu, lại yêu anh bấy nhiêu...

Kiếp này, ở anh trong thế giới, cô sẽ phải tồn tại như thế nào đây?

Hình như Vinh Hưởng dừng lại một giây, vèn vèn chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó thì giống như là mưa to gió lớn kịch liệt bao trùm lấy cô.

Vinh Nhung có chút không chịu nổi, buông mình nằm dài xuống trên giường nệm, Vinh Hưởng ở trên người cô, bàn tay ôm lấy gương mặt rồi hôn cô: "Nhưng nhưng, cho anh một cơ hội để được yêu em một lần nữa." Một lần, cho anh có cơ hội được đền bù.

Vinh Nhung bị âm thanh của anh mê hoặc, nhưng trong lòng lại suy nghĩ cực kỳ rõ ràng, yêu, anh thật sự biết yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42

Vinh Nhung cảm giác tâm trạng của mình bây giờ rất kỳ lạ, giống như là bị tinh thần phân liệt. Vừa có thể ra vẻ trang nghiêm cùng với Vinh Hưởng duy trì biểu hiện an hem tốt. Vừa có thể để mặc cho mình ở dưới thân anh mà uyển chuyển xinh đẹp.

Cảm giác đó giống như là chia mình ra làm hai, kiếp trước cô sắm vai nhân vật bản đêm sẽ quá xa hoa lãng phí, còn ban ngày thì không ngừng cảnh tỉnh mình, không cần dẫm lên vết xe đổ. Cô biết bệnh của mình đã vào giai đoạn cuối, thậm chí bệnh tình còn hành hạ đến mức chịu không nổi. Nhưng cô vẫn không ngừng thôi miên chính mình, chính vì đây đưa nên mới có thể an ủi trái tim dần dần khô héo của cô.

Cô chỉ là tự giải thoát cho chính mình.

Kể từ lúc cô tiến tới bước này với Vinh Hưởng, thì Vinh Nhung lại không hề có rối rắm hay do dự gì, ngược lại trong lòng còn yên tĩnh hơn rất nhiều. Không còn ở trạng thái buồn rầu vô ích nữa, cả trái tim hình như cũng có một phần phụ thuộc.

Sa khi trở về trường, Vinh Nhung bắt đầu an tâm học tập, phần lớn thời gian đều tập trung vào làm bài tập. Cô cũng không nhớ anh nhiều lắm, cho dù đôi lúc chạy xe trong lòng vẫn hay nghĩ vu vơ, đôi lúc cũng tò mò anh đang làm cái gì, nhưng cô cũng cực kỳ ít chủ động liên lạc với anh.

Ngược lại thì mỗi ngày Vinh Hưởng đều gọi điện tới. Anh vốn cũng là người không thích nói nhiều, nhưng lại cứ nói rõ mọi thứ ở trong điện thoại, mỗi một món chuyện nhỏ nhoi cũng đều thay cô suy nghĩ chu toàn. Đối với sự săn sóc tỉ mỉ của anh, Vinh Nhung cũng không có quá cảm động. Ngược lại có chút cảm giác đối ngược lại cho nhau.

Những việc này, cô đều đã từng yên lặng làm cho anh.

Khi đó, tâm trạng của cô thế nào.

Bây giờ, anh cũng giống vậy sao?

Phần lớn thời gian đều là Vinh Hưởng nói..., Vinh Nhung thỉnh thoảng sẽ đáp lại.

Hôm nay Vinh Hưởng hình như rất im lặng, sau một lúc lâu im lặng mới mở miệng hỏi cô: "Chủ nhật này em có về nhà không?"

Đã hai tuần lễ Vinh Nhung không có trở về nhà họ Vinh rồi, cũng gần thi cuối kỳ, hơn nữa trong khoảng thời gian này Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc cãi nhau rất dữ dội. Trong suy nghĩ, cô vô cùng sợ Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc sẽ thật sự ly hôn.

Thì ra, cho dù không có Tổng Hải Thanh thì giữa bọn họ cũng là tràn ngập nguy cơ.

Chuyện của số mạng, mặc kệ là phát triển thế nào thì cuối cùng cũng sẽ trở lại quỹ đạo vốn có của nó.

Vinh Nhung nghĩ như vậy, nhưng vẫn không khỏi nghĩ đến quan hệ của cô và Vinh Hưởng, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu có chút buồn bã mơ hồ. Cuối cùng cô buồn bực trả lời lại: "Không biết, sao vậy?"

Vinh Hưởng không có trả lời ngay, hình như có chút thất vọng. Vinh Nhung không biết tại sao đột nhiên anh lại như vậy, hình như kể từ khi bọn họ bắt đầu loại quan hệ không được tự nhiên này thì anh thường xuyên rất hay im lặng.

Vinh Hưởng im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: "Không có gì."

Vinh Nhung cảm thấy hình như còn có anh muốn nói gì đó, nhưng lại sợ nghe được vấn đề mà mình không cách nào đối mặt được, vì vậy cô quyết định không hỏi tới nữa.

Hình như Vinh Hưởng cũng không có ý định nói tiếp, chỉ là hồ hấp nặng nề thông qua điện thoại truyền tới, từng tia đều đâm vào trái tim của cô, níu chặt lòng của cô, làm cho nó phải nhảy lên.

Cuối cùng anh chỉ nói ra hai chữ: "Ngủ ngon."

Vinh Nhung nhìn màn hình tối đen, nhẹ nhàng than thở. Gió nhẹ ở ban công phả phất qua cái cổ của cô, Vinh Nhung không nhận được mà có chút mất hồn nhìn bầu trời đầy ánh sao sáng chói. Khóe miệng lại hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, cô có thể cho anh, dám cho nữa thì cũng chỉ có thân thể này thôi.

Anh chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, cái tuổi này, tính tình hơi bộc phát. Yêu là cái gì, anh căn bản không hiểu.

*

Vào chủ nhật Vinh Nhung không có trở về nhà họ Vinh, cô ở thư viện đọc sách rất lâu, có chút mê mang nằm ở trên bàn sách mà ngủ thiếp đi. Đầu mùa đông ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh lớn, ấm áp bao quanh cô, Vinh Nhung rất yên bình. Hình như còn hoảng hoảng hốt hốt nhớ lại những chuyện cũ nữa.

Không biết ngủ bao lâu, chờ tới lúc cô mở mắt ra, thì lại nhìn thấy Vinh Hưởng. Vinh Nhung cảm giác mình thật sự là ban ngày suy nghĩ quá nhiều đến đêm còn nằm mộng, bây giờ ban ngày cũng có thể nhìn thấy quý.

Anh cứ như vậy ngồi ở bên cạnh cô, chống cằm mỉm cười nhìn cô.

Vinh Nhung dụi dụi con mắt, ảo giác vẫn còn ở đó. Vì vậy Vinh Nhung bình tĩnh đứng dậy, từ từ thu dọn đồ đạc, cuối cùng trực tiếp vượt qua cái đó ảo ảnh chuẩn bị đi ra khỏi thư viện. Nhất định là do cô bị tuyệt huyết áp, bắt đầu sinh ra ảo giác rồi. Vinh Nhung bắt đầu hối hận vì sao buổi sáng mình chỉ là uống ly sữa chưa rồi lập tức đi ra khỏi cửa.

Vinh Hưởng cau mày, nhìn nha đầu kia mặt lạnh vòng qua mình.

Vinh Nhung đi ra thư viện mới phát hiện rất nhiều nhìn về phía sau cô, vì vậy cô mới nghi ngờ quay đầu lại nhìn, thấy ảo giác đó quả nhiên vẫn còn đi theo mình. Nhưng hình như có gì không đúng lắm, nếu như là ảo giác, thì những người khác không thể thấy rồi, nói như vậy....

Vinh Nhung mở to hai mắt, có chút không dám tin tưởng, cứ như vậy mà ghen hờn nhìn Vinh Hưởng từ từ đi về phía mình. Khóe miệng Vinh Hưởng mang theo một nụ cười không rõ ràng, đứng ở trước mặt cúi đầu nhìn cô, còn cô thì ngây ngốc mà nhìn đáng vẻ tươi cười của anh. Bàn tay Vinh Hưởng vuốt vuốt tóc của cô, khóe mắt còn cong lên thành một đường cười.

"Này, em đừng nói là mình bị mộng du đó nha?"

Vinh Nhung lấy lại tinh thần, có chút không thể tin được chỉ vào anh, bắt đầu nói ra những lời mình cũng không thờ nổi: "Anh...sao anh có thể vào đây được?" Đây chính là trường nữ mà.

Về mặt Vinh Hưởng vô tội liếc nhìn cửa trường học: "Đi vào từ cửa chính."

"...." Vinh Nhung liếc xéo anh, rõ ràng là không tin, bảo vệ gác cổng trường bộ tốt đến mức có thể dễ dàng lừa dối sao?

"Được rồi, là anh trèo tường vào." Vinh Hưởng từ từ thỏa hiệp với cô, nhưng vẫn làm ra đáng vẻ không sao cả: "Tường của trường em cũng quá thấp rồi, tùy tiện cũng có thể đi vào. Về sau buổi tối nên cẩn thận một chút, ngộ nhỡ có con ma biến thái nào thì...."

Vinh Nhung nhìn chăm chăm vào anh, tức giận mở to hai mắt: "Anh bây giờ so với kẻ biến thái có khác gì nhau."

"Anh..." Vinh Hường mở miệng muốn phản bác, nhưng nhìn thấy đôi mắt to của cô, thì lại ỉu xiu, cười xấu xa đi tới: "Anh có biến thái thì cũng chỉ biến thái với một mình em thôi."

Vinh Nhung bấu môi, nhấc chân lên đi về phía trước: "Ai mà thêm."

Vinh Hường nhìn cô gương nhẹ khoe môi, trong mắt tràn đầy nụ cười, đi tới nắm lấy tay cô. Mặt Vinh Nhung liền biến sắc, lập tức liền bắt đầu giãy giụa, cảnh giác nhìn chung quanh một chút: "Này, anh đang làm gì vậy. Nơi này là trường học đó."

"Vậy thì thế nào, chủ nhật giáo viên đều về hết rồi." Vinh Hường đem mười ngón tay đang đan chặt với nhau bỏ vào túi áo, tỉ mỉ vẽ vài vòng trong lòng bàn tay của cô. Lòng bàn tay cảm thấy tê ngứa, Vinh Nhung nhú mắt nhìn anh, trong lòng giễu cợt, đúng là ở đâu cũng có thể động dục.

Vinh Hường không biết suy nghĩ của người nào đó về mình, vừa cúi đầu liền nhìn thấy cô nhú chặt chân mày lại, cả gương mặt đều trở nên trắng bệch, trong lòng anh thở dài, cuối cùng vẫn từ từ buông tay cô ra. Quả nhiên Vinh Nhung buông lỏng không ít, bước chân cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Trong lòng Vinh Hường chu xốt, lời nào nói ra cũng có mùi vị ghen: "Anh cố ý tới tìm em, vậy mà em lại không muốn gặp anh, kể cả tay cũng không cho nắm."

Lỗi mũi Vinh Nhung hừ hừ mấy tiếng, dẫn anh tới sân thể dục đối diện có ít người qua lại: "Anh cho rằng ai cũng giống như anh sao, cả ngày không có việc gì làm. Gần tới thời gian thi, dĩ nhiên là em phải ôn tập rồi."

"Cho nên nói, em không hề trốn tránh anh?"

Vinh Nhung có chút dở khóc dở cười, bắt đầu khi nào thì Vinh Hường đã lo được lo mất như vậy rồi. Trong lòng cô buồn cười, nhưng vẫn nghiêm mặt trêu cợt anh: "Đương nhiên, trốn tránh anh cũng là một trong những nguyên nhân đó."

Quả nhiên Vinh Hường lập tức ngẩn người, sắc mặt cũng bắt đầu sa sầm xuống, rầu rĩ hỏi: "Tại sao lại muốn trốn tránh anh, anh đã làm gì chọc giận em sao?" Gần đây anh cảm thấy rõ ràng là cô đang có thái độ trốn tránh, cho dù bây giờ tính tình của cô rất giống như trước kia vừa ngoan ngoãn lại vừa dịu dàng, nhưng khi vừa nhắc tới quan hệ của hai người thì lại hiện lên đáng vẻ không có hứng thú lắm.

Làm cho anh mỗi lần đều có cảm giác thất bại như chưa từng có.

Vinh Nhung nhìn đáng vẻ nhỏ bé như bị ức hiếp của anh, trong lòng cười đến nghẹn, cố ý có chút áp úng nói: "Anh không phải cũng nên nghĩ lại..."

Lông mày Vinh Hường càng nhú chặt hơn, phiền não mà đá vào cục đá ở ven đường, giọng không được tự nhiên nói: "Chính vì nghĩ không ra mới đến tìm em."

Đáng vẻ bây giờ của Vinh Hường từ trước tới nay Vinh Nhung chưa bao giờ thấy qua, không hề thâm trầm, đột nhiên cô cảm thấy đáng vẻ ngây ngô của anh như thế này rất đáng yêu. Nhưng vẻ mặt của Vinh Nhung vẫn như cũ, sau khi đứng vững liền hiện lên vẻ mặt thành thật nói với anh: "Đúng là em rất muốn về nhà, về nhà một lần thì lại bị anh trói ở trên giường một lần, em hoàn toàn không có thời gian làm chuyện của mình. Rốt cuộc thì anh..." Vinh Nhung ngưng ngưng nói tiếp, cuối cùng đỏ mặt xoay đầu đi: "Không thể kiểm chế chút sao."

Nét mặt của Vinh Hường đã trở nên không biết phải hình dung như thế nào, chỉ có thể nói ngoại trừ giật mình thì còn lại chính là vô cùng hả hê. Anh cũng không biết mình đắc ý cái gì, chỉ là cảm thấy khi Vinh Nhung nói ra như vậy, thì làm cho nửa tháng buồn phiền và phiền não của anh tất cả đều tan biến hết.

Anh kích động ôm lấy cô, không để ý đến việc cô giãy giụa mà đem cằm của mình chôn ở trong cổ cô: "Vậy thì sau này em trói anh ở trên giường đi."

"...." Người này thế nào mà toàn không nghe được trọng điểm của lời nói vậy?

Vinh Hường giơ tay lên sờ sờ mặt của cô, nhỏ giọng cười ở bên tai cô: "Nhìn kia, không có ai làm ấm giường cho em ngủ, giờ hai mắt đều thâm quầng cả rồi kìa."

"Đó là công sức học tập của em đó." Tên háo sắc này, cái gì cũng nghĩ về vẻ kia. Trong lòng Vinh Nhung oán thầm, đưa tay đẩy anh: "Anh mua buôn tay, anh muốn em bị đuối học à?"

"Sợ cái gì, nếu đuối thì anh nuôi em."

Vinh Nhung im lặng, cuối cùng đập một cước lên chân anh, Vinh Hường nhú mắt nhìn cô, cánh tay cũng buông lỏng ra. Vinh Nhung dựa vào cửa trường học, nheo lại mắt cười: "Vậy thì, Vinh thiếu gia có thể đi chưa? Không phải anh tới hỏi em nguyên nhân tại sao lại trốn tránh anh à. Nếu bây giờ đã biết thì mau đi đi."

Vinh Hường nhìn cô, nguy hiểm nheo lại mắt: "Được lắm, Tống Niệm Nhung. Bây giờ em dám ra lệnh cho anh sao."

Vinh Nhung lắc lư đầu, le lưỡi rồi nói: "Không được sao?"

Vinh Hường gật đầu một cái, cười đến rất kỳ lạ: "Được, sao lại không được. Em nói cái gì thì nó là cái đó, tiểu nhân này đều làm theo hết. Chỉ là, anh

cực khổ leo tường vào, có phải cũng nên có phần thưởng cho anh không?"

Vinh Nhung vừa nhìn thấy nụ cười kia thì cảm thấy da đầu mình tê dại, muốn chạy nhưng vẫn chậm một bước, áo đồng phục đã bị anh nắm lại, cả người cô đều bị anh kéo vào trong ngực.

"Sợ sao? Chậm đã, mới vừa rồi lúc khiêu khích anh tâm trạng rất hả hê mà." Vinh Hường cúi đầu nhìn cô, trong mắt để lộ ra tín hiệu nguy hiểm. Vinh Nhung nuốt nước miếng một cái, kéo vạt áo của anh: "Cái đó, Vinh Hường, chẳng lẽ anh..."

Vinh Hường nheo lại mắt cười, sau đó lập tức bế cô lên, Vinh Nhung hét hoảng nhủ chặt lấy anh, vừa hoảng sợ vừa giận vừa căm: "Anh làm cái gì đó, mau buông em xuống."

"Đợi tới lúc tự nhiên anh sẽ thả em xuống."

"Anh là tên cuồng biến thái, mau thả em xuống. Em không cần làm..." Vinh Nhung khóc không ra nước mắt, bị người khác ôm đặt ở sân cỏ. Vinh Hường bẻ tay, các đốt ngón tay vang lên âm thanh răng rắc, Vinh Nhung bị sợ đến cả mặt đều biến sắc, run run nói: "Em nói cho anh biết, anh mà dám ở chỗ này làm chuyện đó với em thì lúc trở về xem em trị anh thế nào. Em nhất định sẽ đem ném toàn bộ mấy mô hình sưu tập xe quý giá của anh, còn nhìn chúng nó bị thu hồi thế nào nữa."

"Quả nhiên chỉ có con gái và tiểu nhân là khó nuôi, lòng dạ thật độc ác." Vinh Hường ngoài miệng vẫn không quên đáp lại cô, nhưng động tác trong tay lại tuyệt không hề lơ là, nhanh chóng bắt đầu tới còi giày của cô.

Vinh Nhung ôm lấy chân, vẻ mặt đau khổ bắt đầu cầu xin tha thứ: "Em sai rồi, sai rồi có được không, van cầu anh, anh đừng giận nữa mà, anh biết em sợ nhất là cái này mà."

Vinh Hường không hề có dáng vẻ thương lượng, khi tay mới vừa đụng phải chân của cô thì Vinh Nhung liền nhắm hai mắt kêu to: "A..." ngày trước mỗi lần bị anh chọt thì mỗi lần cô đều không thể không khóc cầu xin tha thứ, trò đùa này của Vinh Hường không thu kém gì kiếp trước. Thường hay làm những chuyện ác liệt giống thế này.

Vinh Nhung nhắm hai mắt đợi rất lâu rồi, nhưng cũng không có cảm giác ê ẩm gì như trong quá khứ. Ở mức cá chân còn có cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ, hình như là cái lạnh của kim loại. Vinh Nhung mở mắt ra, không khỏi bị một màn trước mắt làm cho sợ đến ngây người.

Trên mặt cá chân một chiếc lắc chân bằng bạch kim, kiểu dáng thật đơn giản, nhưng lại có nam thêm mấy viên kim cương. Vinh Nhung ngơ ngác nhìn Vinh Hường, bĩu môi không hiểu gì hết. Sân thể dục to như vậy, cả sân cỏ xanh ngắt chỉ có hai người, Vinh Hường cúi đầu, hai cánh vồng qua người cô, nhẹ nhàng hôn lên gò má, nhỏ giọng ní non nói: "Nhưng Nhưng, sinh nhật vui về."

Lúc này Vinh Nhung mới nhớ lại, hôm nay là sinh nhật thứ mười bảy của cô, cô sớm đã quên mất sạch sẽ. Cho tới bây giờ sẽ không người nào có lòng thật sự nhớ tới sinh nhật của cô, cho dù kiếp trước ở chung một chỗ với anh nhưng cũng chỉ có ba năm ngắn ngủi là có sinh nhật với anh thôi, ngắn ngủi đến mức cô đều quên mất. Quên những thứ ngọt ngào kia, hoặc sự chu chát.

"Vốn nghĩ sẽ tổ chức cho em, nhưng em nói không muốn về nhà, anh không thể làm gì hơn là đến tìm em. Thật xin lỗi, chỉ có quà tặng, cái gì cũng không có." Vinh Hường nhìn cô, giọng lên ôm lấy mắt của cô rồi khe khẽ hôn lên chân mày: "Về sau, từng cái sinh nhật của em anh đều sẽ không bỏ qua. Anh sẽ cùng em đi... cả đời."

Bên tai Vinh Nhung là nhịp tim trầm ổn của anh còn có lời thì thầm tai, một loại ấm áp gì đó bắt đầu xâm nhập vào con tim một mối của cô. Vinh Nhung giương mắt, nhìn anh đầy phức tạp, nhiều lần giật giật môi nhưng cái gì cũng không nói ra, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu đơn giản: "Cảm ơn."

Đột nhiên điện thoại Vinh Nhung vang lên, một mã số rất dài, Vinh Nhung có chút nghi ngờ mà bấm nút nghe, bên kia truyền âm thanh mà mấy năm rồi cô không được nghe, Tổng Hải Thanh lại từ bờ đại dương bên kia gọi tới, nụ cười tràn đầy chúc mừng cô: "Bảo bối, sinh nhật vui về."

Vinh Nhung khiếp sợ nhìn điện thoại trong tay, tay run run lần nữa đặt nó lại ở bên tai: "....Mẹ?"

"Bảo bảo, có nhớ mẹ không?"

Hai tiếng "bảo bảo" của Tổng Hải Thanh làm cho Vinh Nhung muốn khóc ra cả nước mắt, lúc cô còn rất nhỏ, Tổng Hải Thanh cũng rất thương cô, cũng từng dịu dàng nói với cô như vậy. Nhưng cô không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, cuối cùng để cho bà chán ghét như vậy, không thích như vậy.

Vinh Nhung đứng dậy, đi vòng vòng sân cỏ, trên mặt bắt đầu có nụ cười nhàn nhạt. Vinh Hường nhìn cô, khóe miệng cũng bắt đầu hiện lên nụ cười. Vinh Nhung và Tổng Hải Thanh nói rất lâu, cuối cùng khi kết thúc trò chuyện trên mặt cô còn tràn đầy nụ cười. Vinh Nhung nhảy lên ngồi trở lại bên cạnh Vinh Hường, vui mừng đem sách trong tay nhét vào trong túi xách.

Vinh Hường nghiêng đầu nhìn cô: "Sao em lại vui tới vậy?"

"Ừ." Vinh Nhung thỏa mãn gật đầu, đây là lần đầu tiên cô vui vẻ tới vậy sau một khoảng thời gian dài.

"Nếu vui mừng như vậy thì mời anh đi ăn cơm đi?"

"Tại sao em lại phải mời?"

"Bởi vì đây là địa bàn của người...."

"Nhưng hôm nay là sinh nhật em!"

"Anh tặng quà rồi, cho nên theo lễ em phải trả lễ."

"...."

"Hoặc là em đề cho anh hôn...."

"Chúng ta đi ăn cơm." Vinh Nhung bực mình cúi thấp đầu, cũng biết bản thân mình không nói lại người thôi bi này.

Vinh Hường nhìn bóng lưng người nào đó đang thở phì phò đi ở phía trước, trên mặt không khỏi hiện lên sự dịu dàng, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn tin nhắn ở trên đó, cuối cùng lạnh lùng nói hai chữ: "Cảm ơn."

Bên kia rất nhanh có tin đáp hồi, nội dung rất đơn giản, chỉ là một số tài khoản.

Vinh Hường ngẩng đầu, Vinh Nhung không nhận được đứng ở phía trước trừng mắt nhìn anh: "Nhanh lên một chút a, có người mời ăn cơm còn rề rà, hừ."

Vinh Hường sải bước đi tới, dắt tay của cô, hai người từ từ đi ở trong hoàng hôn yên tĩnh. Vinh Hường nhìn ánh nắng chiều, vẫn mỉm cười như cũ, trong lòng nhẹ nhàng thở dài. Nếu như cô biết, hai mươi vạn mua một nụ cười của cô, mua một cú điện thoại của Tổng Hải Thanh, thì trên mặt cô sáng rõ nữa hay không?

Nhưng đối với anh, chỉ cần cô cười, thì đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 43

Editor: SunniePham

Vinh Nhung cảm giác tâm trạng của mình bây giờ rất kỳ lạ, giống như là bị tinh thần phân liệt. Vừa có thể ra vẻ trang nghiêm cùng với Vinh Hường duy trì biểu hiện an hem tốt. Vừa có thể để mặc cho mình ở dưới thân anh mà uyển chuyển xinh đẹp.

Cảm giác đó giống như là chia mình ra làm hai, kiếp trước cô sắm vai nhân vật bên đêm sẽ quá xa hoa lãng phí, còn ban ngày thì không ngừng cảnh tỉnh mình, không cần dẫm lên vết xe đổ. Cô biết bệnh của mình đã vào giai đoạn cuối, thậm chí bệnh tình còn hành hạ đến mức chịu không nổi. Nhưng cô vẫn không ngừng thôi miên chính mình, chính vì đây đưa nên mới có thể an ủi trái tim dần dần khô héo của cô.

Cô chỉ là tự giải thoát cho chính mình.

Kể từ lúc cô tiến tới bước này với Vinh Hường, thì Vinh Nhung lại không hề có rối rắm hay do dự gì, ngược lại trong lòng còn yên tĩnh hơn rất nhiều. Không còn ở trạng thái buồn rầu vô ích nữa, cả trái tim hình như cũng có một phần phụ thuộc.

Sa khi trở về trường, Vinh Nhung bắt đầu an tâm học tập, phần lớn thời gian đều tập trung vào làm bài tập. Cô cũng không nhớ anh nhiều lắm, cho dù đôi lúc chạy xe trong lòng vẫn hay nghĩ vu vơ, đôi lúc cũng tò mò anh đang làm cái gì, nhưng cô cũng cực kỳ ít chủ động liên lạc với anh.

Ngược lại thì mỗi ngày Vinh Hường đều gọi điện tới. Anh vốn cũng là người không thích nói nhiều, nhưng lại cứ nói rõ mọi thứ ở trong điện thoại, mỗi một món chuyện nhỏ nhoi cũng đều thay cô suy nghĩ chu toàn. Đối với sự săn sóc tỉ mỉ của anh, Vinh Nhung cũng không có quá cảm động. Ngược lại có chút cảm giác đối ngược lại cho nhau.

Những việc này, cô đều đã từng yên lặng làm cho anh.

Khi đó, tâm trạng của cô thế nào.

Bây giờ, anh cũng giống vậy sao?

Phần lớn thời gian đều là Vinh Hường nói..., Vinh Nhung thỉnh thoảng sẽ đáp lại.

Hôm nay Vinh Hường hình như rất im lặng, sau một lúc lâu im lặng mới mở miệng hỏi cô: "Chủ nhật này em có về nhà không?"

Đã hai tuần lễ Vinh Nhung không có trở về nhà họ Vinh rồi, cũng gần thì cuối kỳ, hơn nữa trong khoảng thời gian này Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc cãi nhau rất dữ dội. Trong suy nghĩ, cô vô cùng sợ Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc sẽ thật sự ly hôn.

Thì ra, cho dù không có Tống Hải Thanh thì giữa bọn họ cũng là tràn ngập nguy cơ.

Chuyện của số mạng, mặc kệ là phát triển thế nào thì cuối cùng cũng sẽ trở lại quỹ đạo vốn có của nó.

Vinh Nhung nghĩ như vậy, nhưng vẫn không khỏi nghĩ đến quan hệ của cô và Vinh Hường, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu có chút buồn bã mơ hồ. Cuối cùng cô buồn bực trả lời lại: "Không biết, sao vậy?"

Vinh Hường không có trả lời ngay, hình như có chút thất vọng. Vinh Nhung không biết tại sao đột nhiên anh lại như vậy, hình như kể từ khi bọn họ bắt đầu loại quan hệ không được tự nhiên này thì anh thường xuyên rất hay im lặng.

Vinh Hường im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: "Không có gì."

Vinh Nhung cảm thấy hình như còn có anh muốn nói gì đó, nhưng lại sợ nghe được vấn đề mà mình không cách nào đối mặt được, vì vậy cô quyết định không hỏi tới nữa.

Hình như Vinh Hường cũng không có ý định nói tiếp, chỉ là hô hấp nặng nề thông qua điện thoại truyền tới, từng tia đều đâm vào trái tim của cô, níu chặt lòng của cô, làm cho nó phải nhảy lên.

Cuối cùng anh chỉ nói ra hai chữ: "Ngủ ngon."

Vinh Nhung nhìn màn hình tối đen, nhẹ nhàng than thở. Gió nhẹ ở ban công phả phất qua cái cổ của cô, Vinh Nhung không nhận được mà có chút mất hồn nhìn bầu trời đầy ánh sao sáng chói. Khóe miệng lại hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, cô có thể cho anh, dám cho nữa thì cũng chỉ có thân thể này thôi.

Anh chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, cái tuổi này, tính tình hơi bộc phát. Yêu là cái gì, anh căn bản không hiểu.

*

Vào chủ nhật Vinh Nhung không có trở về nhà họ Vinh, cô ở thư viện đọc sách rất lâu, có chút mê mẩn nằm ở trên bàn sách mà ngủ thiếp đi. Đầu mùa đông ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh lớn, ấm áp bao quanh cô, Vinh Nhung rất yên bình. Hình như còn hoảng hoảng hốt hốt nhớ lại những chuyện cũ nữa.

Không biết ngủ bao lâu, chờ tới lúc cô mở mắt ra, thì lại nhìn thấy Vinh Hường. Vinh Nhung cảm giác mình thật sự là ban ngày suy nghĩ quá nhiều đến đêm còn nằm mộng, bây giờ ban ngày cũng có thể nhìn thấy quý.

Anh cứ như vậy ngồi ở bên cạnh cô, chống cằm mỉm cười nhìn cô.

Vinh Nhung dụi dụi con mắt, ảo giác vẫn còn ở đó. Vì vậy Vinh Nhung bình tĩnh đứng dậy, từ từ thu dọn đồ đạc, cuối cùng trực tiếp vượt qua cái đó ảo ảnh chuẩn bị đi ra khỏi thư viện. Nhất định là do cô bị tuyệt huyết áp, bắt đầu sinh ra ảo giác rồi. Vinh Nhung bắt đầu hối hận vì sao buổi sáng mình chỉ là uống ly sữa chua rồi lập tức đi ra khỏi cửa.

Vinh Hường cau mày, nhìn nha đầu kia mặt lạnh vòng qua mình.

Vinh Nhung đi ra thư viện mới phát hiện rất nhiều nhìn về phía sau cô, vì vậy cô mới nghi ngờ quay đầu lại nhìn, thấy ảo giác đó quả nhiên vẫn còn đi theo mình. Nhưng hình như có gì không đúng lắm, nếu như là ảo giác, thì những người khác không thể thấy rồi, nói như vậy....

Vinh Nhung mở to hai mắt, có chút không dám tin tưởng, cứ như vậy mà ghen hờn nhìn Vinh Hường từ từ đi về phía mình. Khóe miệng Vinh Hường mang theo một nụ cười không rõ ràng, đứng ở trước mặt cúi đầu nhìn cô, còn cô thì ngây ngốc mà nhìn đáng vẻ tươi cười của anh. Bàn tay Vinh Hường vuốt vuốt tóc của cô, khóe mắt còn cong lên thành một đường cười.

"Này, em đừng nói là mình bị mộng du đó nha?"

Vinh Nhung lấy lại tinh thần, có chút không thể tin được chỉ vào anh, bắt đầu nói ra những lời mình cũng không thờ nổi: "Anh...sao anh có thể vào đây được?" Đây chính là trường nữ mà.

Về mặt Vinh Hường vô tội liếc nhìn cửa trường học: "Đi vào từ cửa chính."

"..." Vinh Nhung liếc xéo anh, rõ ràng là không tin, bảo vệ gác cổng trường bộ tốt đến mức có thể dễ dàng lừa dối sao?

"Được rồi, là anh trèo tường vào." Vinh Hường từ từ thỏa hiệp với cô, nhưng vẫn làm ra dáng vẻ không sao cả: "Tường của trường em cũng quá thấp rồi, tùy tiện cũng có thể đi vào. Về sau buổi tối nên cẩn thận một chút, ngộ nhỡ có con ma biến thái nào thì..."

Vinh Nhung nhìn chằm chằm vào anh, tức giận mở to hai mắt: "Anh bây giờ so với kẻ biến thái có khác gì nhau."

"Anh..." Vinh Hường mở miệng muốn phản bác, nhưng nhìn thấy đôi mắt to của cô, thì lại ỉu xiu, cười xấu xa đi tới: "Anh có biến thái thì cũng chỉ biến

thái với một mình em thôi."

Vinh Nhung bấu môi, nhấc chân lên đi về phía trước: "Ai mà thèm."

Vinh Hường nhìn cô giương nhẹ khóe môi, trong mắt tràn đầy nụ cười, đi tới nắm lấy tay cô. Mặt Vinh Nhung liền biến sắc, lập tức liền bắt đầu giãy giụa, cảnh giác nhìn chung quanh một chút: "Này, anh đang làm gì vậy. Nơi này là trường học đó."

"Vậy thì thế nào, chủ nhật giáo viên đều về hết rồi." Vinh Hường đem mười ngón tay đang đan chặt với nhau bỏ vào túi áo, tỉ mỉ vẽ vài vòng trong lòng bàn tay của cô. Lòng bàn tay cảm thấy tê ngứa, Vinh Nhung nhú mồm nhìn anh, trong lòng giễu cợt cười, đứng là ở đâu cũng có thể động dục.

Vinh Hường không biết suy nghĩ của người nào đó về mình, vừa cúi đầu liền nhìn thấy cô nhú chặt chân mảy lại, cả gương mặt đều trở nên trắng bệch, trong lòng anh thờ dài, cuối cùng vẫn từ từ buông tay cô ra. Quả nhiên Vinh Nhung buông lỏng không ít, bước chân cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Trong lòng Vinh Hường chu xốt, lời nào nói ra cũng có mùi vị ghen: "Anh cố ý tới tìm em, vậy mà em lại không muốn gặp anh, kể cả tay cũng không cho nắm."

Lỗi mũi Vinh Nhung hừ hừ mấy tiếng, dẫn anh tới sân thể dục đối diện có ít người qua lại: "Anh cho rằng ai cũng giống như anh sao, cả ngày không có việc gì làm. Gần tới thời gian thi, dĩ nhiên là em phải ôn tập rồi."

"Cho nên nói, em không hề trốn tránh anh?"

Vinh Nhung có chút dờ khóc dờ cười, bắt đầu khi nào thì Vinh Hường đã lo được lo mất như vậy rồi. Trong lòng cô buồn cười, nhưng vẫn nghiêm mặt trêu cợt anh: "Đương nhiên, trốn tránh anh cũng là một trong những nguyên nhân đó."

Quả nhiên Vinh Hường lập tức ngăn người, sắc mặt cũng bắt đầu sa sầm xuống, rầu rĩ hỏi: "Tại sao lại muốn trốn tránh anh, anh đã làm gì chọc giận em sao?" Gần đây anh cảm thấy rõ ràng là cô đang có thái độ trốn tránh, cho dù bây giờ tính tình của cô rất giống như trước kia vừa ngoan ngoãn lại vừa điệu dàng, nhưng khi vừa nhắc tới quan hệ của hai người thì lại hiện lên đáng vẻ không có hứng thú lắm.

Làm cho anh mỗi lần đều có cảm giác thất bại như chưa từng có.

Vinh Nhung nhìn đáng vẻ nhỏ bé như bị ức hiếp của anh, trong lòng cười đến nghẹn, cố ý có chút áp úng nói: "Anh không phải cũng nên nghỉ lại..."

Lông mày Vinh Hường càng nhíu chặt hơn, phiền não mà đá vào cục đá ở ven đường, giọng không được tự nhiên nói: "Chính vì nghĩ không ra mới đến tìm em."

Đáng vẻ bây giờ của Vinh Hường từ trước tới nay Vinh Nhung chưa bao giờ thấy qua, không hề thâm trầm, đột nhiên cô cảm thấy đáng vẻ ngây ngô của anh như thế này rất đáng yêu. Nhưng vẻ mặt của Vinh Nhung vẫn như cũ, sau khi đứng vững liền hiện lên vẻ mặt thành thật nói với anh: "Đúng là em rất muốn về nhà, về nhà một lần thì lại bị anh trói ở trên giường một lần, em hoàn toàn không có thời gian làm chuyện của mình. Rốt cuộc thì anh...." Vinh Nhung ngưng ngưng nói tiếp, cuối cùng đồ mặt xoay đầu đi: "Không thể kiểm chế chút sao."

Nét mặt của Vinh Hường đã trở nên không biết phải hình dung như thế nào, chỉ có thể nói ngoại trừ giật mình thì còn lại chính là vô cùng hả hê. Anh cũng không biết mình đắc ý cái gì, chỉ là cảm thấy khi Vinh Nhung nói ra như vậy, thì làm cho nửa tháng buồn phiền và phiền não của anh tất cả đều tan biến hết.

Anh kích động ôm lấy cô, không để ý đến việc cô giãy giụa mà đem cằm của mình chôn ở trong cổ cô: "Vậy thì sau này em trói anh ở trên giường đi."

"...." Người này thế nào mà toàn không nghe được trọng điểm của lời nói vậy?

Vinh Hường giơ tay lên sờ sờ mặt của cô, nhỏ giọng cười ở bên tai cô: "Nhìn kia, không có ai làm ấm giường cho em ngủ, giờ hai mắt đều thâm quầng cả rồi kia."

"Đó là công sức học tập của em đó." Tên háo sắc này, cái gì cũng nghĩ về về kia. Trong lòng Vinh Nhung oán thầm, đưa tay đẩy anh: "Anh mua buôn tay, anh muốn em bị đuổi học à?"

"Sợ cái gì, nếu đuổi thì anh nuôi em."

Vinh Nhung im lặng, cuối cùng đập một cước lên chân anh, Vinh Hường nhú mồm nhìn cô, cánh tay cũng buông lỏng ra. Vinh Nhung dựa vào cửa trường học, nheo lại mắt cười: "Vậy thì, Vinh thiếu gia có thể đi chưa? Không phải anh tới hỏi em nguyên nhân tại sao lại trốn tránh anh à. Nếu bây giờ đã biết thì mau đi đi."

Vinh Hường nhìn cô, nguy hiểm nheo lại mắt: "Được lắm, Tống Niệm Nhung. Bây giờ em dám ra lệnh cho anh sao."

Vinh Nhung lắc lư đầu, le lưỡi rồi nói: "Không được sao?"

Vinh Hường gật đầu một cái, cười đến rất kỳ lạ: "Được, sao lại không được. Em nói cái gì thì nó là cái đó, tiểu nhân này đều làm theo hết. Chỉ là, anh cực khổ leo tường vào, có phải cũng nên có phần thưởng cho anh không?"

Vinh Nhung vừa nhìn thấy nụ cười kia thì cảm thấy da đầu mình tê dại, muốn chạy nhưng vẫn chậm một bước, áo đồng phục đã bị anh nắm lại, cả người

cô đều bị anh kéo vào trong ngực.

"Sợ sao? Chậm đã, mới vừa rồi lúc khiêu khích anh tâm trạng rất hả hê mà." Vinh Hường cúi đầu nhìn cô, trong mắt để lộ ra tín hiệu nguy hiểm. Vinh Nhung nuốt nước miếng một cái, kéo vạt áo của anh: "Cái đó, Vinh Hường, chẳng lẽ anh..."

Vinh Hường neho lại mặt cười, sau đó lập tức bế cô lên, Vinh Nhung hốt hoảng nhủ chặt lấy anh, vừa hoảng sợ vừa giận vừa căm: "Anh làm cái gì đó, mau buông em xuống."

"Đợi tới lúc tự nhiên anh sẽ thả em xuống."

"Anh là tên cuồng biến thái, mau thả em xuống. Em không cần làm..." Vinh Nhung khóc không ra nước mắt, bị người khác ôm đặt ở sân cỏ. Vinh Hường bẻ tay, các đốt ngón tay vang lên âm thanh răng rắc, Vinh Nhung bị sợ đến cả mặt đều biến sắc, run run nói: "Em nói cho anh biết, anh mà dám ở chỗ này làm chuyện đó với em thì lúc trở về xem em trị anh thế nào. Em nhất định sẽ đem ném toàn bộ mấy mô hình sưu tập xe quý giá của anh, còn nhìn chúng nó bị thu hồi thế nào nữa."

"Quả nhiên chỉ có con gái và tiểu nhân là khó nuôi, lòng dạ thật độc ác." Vinh Hường ngoài miệng vẫn không quên đáp lại cô, nhưng động tác trong tay lại tuyệt không hề lơ là, nhanh chóng bắt đầu tới còi giày của cô.

Vinh Nhung ôm lấy chân, vẻ mặt đau khổ bắt đầu cầu xin tha thứ: "Em sai rồi, sai rồi có được không, van cầu anh, anh đừng giận nữa mà, anh biết em sợ nhất là cái này mà."

Vinh Hường không hề có dáng vẻ thương lượng, khi tay mới vừa đụng phải chân của cô thì Vinh Nhung liền nhắm hai mắt kêu to: "A...." ngày trước mỗi lần bị anh chọt thì mỗi lần cô đều không thể không khóc cầu xin tha thứ, trò đùa này của Vinh Hường không thu kém gì kiếp trước. Thường hay làm những chuyện ác liệt giống thế này.

Vinh Nhung nhắm hai mắt đợi rất lâu rồi, nhưng cũng không có cảm giác ê ẩm gì như trong quá khứ. Ở mức cá chân còn có cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ, hình như là cái lạnh của kim loại. Vinh Nhung mở mắt ra, không khỏi bị một màn trước mắt làm cho sợ đến ngây người.

Trên mắt cá chân một chiếc lắc chân bằng bạch kim, kiểu dáng thật đơn giản, nhưng lại có nam thêm mấy viên kim cương. Vinh Nhung ngơ ngác nhìn Vinh Hường, bĩu môi không hiểu gì hết. Sân thể dục to như vậy, cả sân cỏ xanh ngắt chỉ có hai người, Vinh Hường cúi đầu, hai cánh vòng qua người cô, nhẹ nhàng hôn lên gò má, nhỏ giọng ní non nói: "Nhưng Nhung, sinh nhật vui về."

Lúc này Vinh Nhung mới nhớ lại, hôm nay là sinh nhật thứ mười bảy của cô, cô sớm đã quên mất sạch sẽ. Cho tới bây giờ sẽ không người nào có lòng thật sự nhớ tới sinh nhật của cô, cho dù kiếp trước ở chung một chỗ với anh nhưng cũng chỉ có ba năm ngắn ngủi là có sinh nhật với anh thôi, ngắn ngủi đến mức cô đều quên mất. Quên những thứ ngọt ngào kia, hoặc sự chu chát.

"Vốn nghĩ sẽ tổ chức cho em, nhưng em nói không muốn về nhà, anh không thể làm gì hơn là đến tìm em. Thật xin lỗi, chỉ có quà tặng, cái gì cũng không có." Vinh Hường nhìn cô, giơ tay lên ôm lấy mắt của cô rồi khe khẽ hôn lên chân mày: "Về sau, từng cái sinh nhật của em anh đều sẽ không bỏ qua. Anh sẽ cùng em đi... cả đời."

Bên tai Vinh Nhung là nhịp tim trầm ổn của anh còn có lời thì thầm tai, một loại ấm áp gì đó bắt đầu xâm nhập vào con tim mệt mỏi của cô. Vinh Nhung giương mắt, nhìn anh đầy phức tạp, nhiều lần giật giật môi nhưng cái gì cũng không nói ra, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu đơn giản: "Cám ơn."

Đột nhiên điện thoại Vinh Nhung vang lên, một mã số rất dài, Vinh Nhung có chút nghi ngờ mà bấm nút nghe, bên kia truyền âm thanh mà mấy năm rồi cô không được nghe, Tổng Hải Thanh lại từ bờ đại dương bên kia gọi tới, nụ cười tràn đầy chúc mừng cô: "Bảo bối, sinh nhật vui về."

Vinh Nhung khiếp sợ nhìn điện thoại trong tay, tay run run lần nữa đặt nó lại ở bên tai: "...Mẹ?"

"Bảo bảo, có nhớ mẹ không?"

Hai tiếng "bảo bảo" của Tổng Hải Thanh làm cho Vinh Nhung muốn khóc ra cả nước mắt, lúc cô còn rất nhỏ, Tổng Hải Thanh cũng rất thương cô, cũng từng dịu dàng nói với cô như vậy. Nhưng cô không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, cuối cùng để cho bà chán ghét như vậy, không thích như vậy.

Vinh Nhung đứng dậy, đi vòng vòng sân cỏ, trên mặt bắt đầu có nụ cười nhàn nhạt. Vinh Hường nhìn cô, khóe miệng cũng bắt đầu hiện lên nụ cười. Vinh Nhung và Tổng Hải Thanh nói rất lâu, cuối cùng khi kết thúc trò chuyện trên mặt cô còn tràn đầy nụ cười. Vinh Nhung nhảy lên ngồi trở lại bên cạnh Vinh Hường, vui mừng đem sách trong tay nhét vào trong túi xách.

Vinh Hường nghiêng đầu nhìn cô: "Sao em lại vui tới vậy?"

"Ừ." Vinh Nhung thỏa mãn gật đầu, đây là lần đầu tiên cô vui về tới vậy sau một khoảng thời gian dài.

"Nếu vui mừng như vậy thì mời anh đi ăn cơm đi?"

"Tại sao em lại phải mời?"

"Bởi vì đây là địa bàn của người..."

"Nhưng hôm nay là sinh nhật em!"

"Anh tặng quà rồi, cho nên theo lễ em phải trả lễ."

"...."

"Hoặc là em để cho anh hôn...."

"Chúng ta đi ăn cơm." Vinh Nhung bực mình cúi thấp đầu, cũng biết bản thân mình không nói lại người thôi bở này.

Vinh Hường nhìn bóng lưng người nào đó đang thở phò phò đi ở phía trước, trên mặt không khỏi hiện lên sự dịu dàng, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn tin nhắn ở trên đó, cuối cùng lạnh lùng nói hai chữ: "Cảm ơn."

Bên kia rất nhanh có tin đáp hồi, nội dung rất đơn giản, chỉ là một số tài khoản.

Vinh Hường ngẩng đầu, Vinh Nhung không nhìn được đứng ở phía trước trừng mắt nhìn anh: "Nhanh lên một chút a, có người mời ăn cơm còn rề rà, hừ."

Vinh Hường sải bước đi tới, dắt tay của cô, hai người từ từ đi ở trong hoàng hôn yên tĩnh. Vinh Hường nhìn ánh nắng chiều, vẫn mỉm cười như cũ, trong lòng nhẹ nhàng thờ dài. Nếu như cô biết, hai mươi vạn mua một nụ cười của cô, mua một cú điện thoại của Tổng Hải Thanh, thì trên mặt cô sáng rõ nữa hay không?

Nhưng đối với anh, chỉ cần cô cười, thì đã đủ rồi.

Tổng Hải Thanh đi mười năm, thỉnh thoảng sẽ gửi email về, lác đác vài chữ, chủ yếu là ảnh chụp cùng những người đàn ông xa lạ. Hai năm đầu tiên, Vinh Nhung còn biết người đàn ông trong ảnh. Là tổng giám đốc công ty bất động sản mà bà ấy đang làm việc, độ tuổi trung niên, Tổng Hải Thanh cũng chưa bao giờ đề cập tới gia cảnh của ông ta. Nhưng Vinh Nhung đoán rằng, ông ta cũng đã có gia đình.

Đổi đi đổi lại vài người, đến bây giờ, người đàn ông xuất hiện trong hình, Vinh Nhung hầu như không quen biết, cũng không nhớ rõ là lần trước có phải gương mặt này hay không. Chẳng qua cô có thể thấy rõ ràng, những người đàn ông trong hình người sau trẻ hơn người trước.

Mà gương mặt của Tổng Hải Thanh, đã không còn kiêu mị như xưa nữa rồi.

Vinh Nhung đã quen với chút chuyện này nên cũng chẳng hề chấp nhất nữa, đọc Email của bà ấy, bình thân trả lời: Tất cả đều tốt, không cần suy nghĩ.

Mỗi lần đều là những câu trả lời y hệt nhau, Vinh Nhung đoán là Tổng Hải Thanh cũng sẽ không để ý. Chẳng qua cô cũng không ngờ tới, mười năm rồi Tổng Hải Thanh cũng chưa từng cắt đứt liên lạc với cô. Thậm chí hôm qua còn có ý gọi điện thoại tới chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Không lẽ sau khi sống lại, mỗi người đều có chỗ thay đổi, ngay cả bản tính cũng có thể thay đổi.

Vinh Nhung ngồi trước máy vi tính, ngẩng người nhìn màn hình, cuối cùng đành mệt mỏi nhắm mắt tựa vào lưng ghế. Mỗi lần nghĩ tới Tổng Hải Thanh, trong lòng cô vẫn không kiềm chế được mà cuộn lên đau xót. Cô thật sự hy vọng, kiếp này mọi chuyện đều có thể thay đổi.

Trên môi chợt ảm áp, Vinh Nhung mở mắt ra, Vinh Hường đang đứng sau lưng ghế của cô, cúi người xuống hôn cô. Vinh Nhung chống tay lên thành ghế, vươn đầu lưỡi đáp lại. Anh liếm hôn đầu lưỡi cô, từ từ lướt trên môi cô rồi thăm dò vào sâu, cuối cùng hút lưỡi của cô vào trong miệng anh. Vinh Nhung hòa theo anh, cũng thử làm như anh vươn lưỡi vào trong miệng dò xét, trên chọc môi của anh, từ từ liếm láp khắp trên dưới mũi môi.

Vinh Hường ôm lấy cô, để cô ngồi lên chân anh, ngón tay dịu dàng lướt qua trán cô, cuối cùng thì khép chặt hai cánh tay, ôm cô trước ngực mình, "Đang suy nghĩ gì vậy?"

Vinh Nhung nghe thấy giọng nói của anh, mang theo cảm xúc thân thiết, tâm tình phiền não vừa rồi cũng chợt thấy bình an. Cô thuận thế dựa vào người anh, ngẩng người nhìn màn hình máy tính, "Anh nói xem, vì sao bà ấy luôn không ngừng đổi đàn ông?" Vinh Nhung nói xong thì trong nháy mắt đã cảm thấy do dự, nhưng nghĩ lại thì, kiếp này Tổng Hải Thanh cũng không đắc tội với Vinh Hường, chắc anh cũng sẽ không ghét đề tài này.

Ngón tay Vinh Hường áp lên bụng cô gõ nhẹ nhẹ, động tác quá bí ẩn, Vinh Nhung không hề phát hiện ra anh kỳ lạ. Anh nhẹ nhàng cọ vào vành tai cô, giọng nói rất nhỏ, "Chắc là, không có cảm giác an toàn thôi."

Vinh Nhung ngẩng người, nhúu mày như đang suy nghĩ cẩn thận vấn đề này. Vinh Hường nghiêng đầu nhìn cô, nhìn cô đang nhúu mày thật chặt, vươn tay bóp mũi cô, "Thứ bà ấy cần không phải chỉ là tình thân, ở lại bên cạnh em, thứ bà ấy cần em vĩnh viễn không cho được."

Vinh Nhung vịn vai anh, nhúu mày nhìn anh, cuối cùng nghiêng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt anh, lông mày, mắt, lỗ mũi, mỗi cái đều quan sát thật kỹ như đang nghiên cứu, "Anh .... Sao lại giống ông cụ non thế nhỉ, chuyện gì cũng hiểu?"

Ông cụ non? Vinh Hường nhúu mày, vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, "Không phải là nhìn xa trông rộng? Cũng không phải là chín chắn sao?"

Vinh Nhung nhếch môi, chậm rãi lắc đầu, mỗi một chữ lại chọc một cái lên ngực anh, "Cái này gọi là lão luyện, chính là .... Già."

Trong mắt Vinh Hường che giấu ý cười, nhẹ nhàng gật đầu, "Hả? Già?" Vinh Hường chợt vươn tay, động tác nhanh nhẹn khiến Vinh Nhung phản ứng

không kịp, hai tay anh lập tức chui vào trong quần áo. Ngón tay lướt trên eo cô, không hề lưu lại chút tình cảm nào.

Vinh Nhung lập tức cầu xin tha thứ, đỏ mặt thở hổn hển, “Được rồi, em sai rồi. Cái anh này sao lần nào cũng cứng như vậy chứ, nói không lại người ta thì chỉ biết giải quyết bằng bạo lực.”

“Anh còn có thể bạo lực hơn nữa, em có cần ném thử chút không?”

Vinh Nhung nhìn cái mặt cười tới xấu xa của anh, biết người kia lại định hóa sói, vội vàng ngừng giây, dang hoàng giờ hai tay lên, “Đừng, em đầu hàng. Dĩ vẫn còn đang xem ti vi bên ngoài đây.”

Vinh Hường cúi đầu xuống cắn môi cô, mập mờ thổi khí bên tai cô, nhỏ giọng ní non, “Em nhỏ giọng một chút là được mà.”

Vinh Nhung còn chưa kịp ngăn cản đã bị ôm lên ném trên giường, cả người rơi xuống giường đệm mềm mại, thân thể nặng nề của Vinh Hường đè lên. Cô lười biếng nhắm hai mắt, cười khanh khách ra tiếng, “Nặng chết mất, đề em không thờ nổi.”

Vinh Hường chống hai cánh tay, trán của hai người kề sát nhau, làn tóc mềm mại của hai người hòa cùng một chỗ, thâm tình nhìn vào trong mắt đối phương. Vinh Hường hôn lên chóp mũi cô, nhàn nhạt liếm qua môi môi, “Vậy cho em lên trên?”

“Không thèm, mệt chết đi được.” Vinh Nhung vẫn nhắm hai mắt như cũ, nét mặt nhu hòa cảm nhận sự dịu dàng, tình tế của anh, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên sống lưng bền chắc.

Vinh Hường ôm cô nằm nghiêng xuống giường, vuốt ve làn da sáng bóng của cô, nhìn một chút đầu lưỡi đỏ thắm vươn ra khỏi môi cô trong lúc xâm nhập. Vinh Nhung cầu cổ anh, dần dần tăng thêm sức lực mút lấy đầu lưỡi anh. Hai người càng hôn càng sâu, Vinh Hường bắt đầu chuyển xuống tìm kiếm phía bên dưới, ngón tay vừa mới chui vào trong quần bò, chợt nghe thấy phòng khách hình như có tiếng cãi vã huyền não.

Vinh Hường dừng lại, hai người ngây ngốc nhìn lẫn nhau. Lúc sau lại hoàn toàn yên tĩnh, giống như vừa rồi là do bọn họ bị ảo giác. Vinh Hường cúi đầu nhìn người trong ngực đang mở đôi mắt đen nhánh mờ mịt, ngốc nghếch nhìn mình, anh nhất thời bị đầu độc, nóng bỏng dán lên đôi môi đang hé mở của cô, khàn giọng nói nhỏ, “Cô bé ngốc, đừng có nhìn anh như vậy.”

Vinh Nhung nén cười, chân dài ôm anh, nhẹ nhàng cọ vào hai chân anh. Vinh Hường nhìn đôi chân trắng nõn thẳng tắp của cô, cảm thấy cổ họng vọt lên. Anh vốn định quan tâm cô, nhưng không nghĩ tới hình như có người không sợ chết, còn cố ý nhóm lửa trên người anh.

Mất sắc thâm trầm của Vinh Hường nhìn xuống cô, âm trầm cười, “Anh thấy em rất thích ăn đòn. ....” vừa nói vừa cời cúc áo sơ mi của mình.

Vinh Nhung cười định chạy trốn, ngay lập tức bị anh tóm được mắt cá chân lôi lại. Vinh Hường từ đằng sau ôm chặt cô, lồng ngực dán lên lưng cô, đôi tay không do dự cời cúc quần của cô.

Vinh Nhung nhận ra được đang đùa mà thành thật, mặt biến sắc, cuống quýt vươn tay bắt lấy cái tay không an phận của anh, “Này, đừng làm rộn. Em mệt quá.”

“Việc cần tới thể lực cứ giao cho anh là được.” Vinh Hường đỡ cổ cô, hết sức chăm chú cời cúc áo cô. Giữa cổ và gáy Vinh Nhung đều là hơi thở ấm áp của anh, ngứa ngáy khiến cô rụt cổ, thân thể không an phận giãy giụa, “Cái người này sao lại vẫn chuyên quyền thể chứ, cũng không định tôn trọng em. ....” Vinh Nhung nói xong cũng ý thức được có chút không đúng, vội vàng im lặng.

Động tác trên tay của Vinh Hường chậm chạp, hô hấp nhẹ nhàng phun lên da thịt trần truồng, cũng không ý thức được điểm mấu chốt trong câu nói của cô. Vinh Nhung thở phào nhẹ nhõm, toàn thân lạnh lẽo.

Cúc áo sơ mi dường như rơi rụng trên tay anh, Vinh Hường gạt cổ áo sơ mi của cô xuống chậm chậm, đầu lưỡi lướt qua sống lưng bóng loáng, bàn tay đặt trước ngực cô vuốt ve từ tốn. Ngực Vinh Nhung phập phồng phập phồng, cảm nhận sự ấm áp từ đầu ngón tay anh, Vinh Nhung càng dán sát vào lồng ngực của anh, bị anh treu chọc đến dần dần mất lý trí.

“Nhưng Nhưng.” Vinh Hường mút nhẹ tầng mỡ hôi mỏng trên da thịt cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Cái gì gọi là ‘vẫn’ chuyên quyền như vậy? Tại sao lại là ... ‘vẫn’?”

Vinh Nhung chợt mở mắt ra, kinh ngạc nhìn giấy dán tường hồng nhạt trước mắt. Vinh Hường bóp hông của cô kéo cô lại sát gần mình hơn, nói ra một chữ cuối cùng không nhanh không chậm, “Hả?”

Cổ họng Vinh Nhung vốn đang khô khốc, hiện tại càng cảm thấy khô kiệt tới nỗi một chữ cũng không nói ra được. Cô siết chặt ga giường dưới thân, ga giường trắng tinh bị vịn tới nhăn nhúm lại một chỗ, giống như sự rối rắm hỗn loạn và kinh hãi mà cô phải trải qua lúc này. Vinh Nhung cắn môi, hít vào mấy hơi thật sâu, cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn vào con người tinh mịch phức tạp của anh, “Thật ra thì, em. ....”

Vinh Hường kiên nhẫn chờ đợi, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô. Vinh Nhung có một loại ảo giác, ánh mắt kia chính là, chỉ đang đợi một kết quả trần thuật. Khi Vinh Nhung thoáng chốc chán sự kích lệ trong ánh mắt của anh, ham muốn được bày tỏ dần bành trướng, há miệng, cuối cùng quyết định, cố gắng một lần.

Cô còn chưa kịp nói ra, ngoài phòng đã truyền tới tiếng gõ cửa.

“Nhưng Nhưng?”

Thân thể Vinh Nhung cứng đờ, tay chân luống cuống kéo một góc chăn.

Vinh Hường nhăn mày, bình thần cầm lấy quần áo mặc cho cô, nhẹ giọng bên tai, “Đừng hoảng hốt, nói rằng em đang tắm.” Vinh Hường sửa sang lại quần áo giúp cô, bình tĩnh cài cúc áo, Vinh Nhung nhìn về mặt bình tĩnh của anh, bình ổn lại hoảng loạn trong lòng, nói về phía cửa phòng, “Dì, con .... Con đang tắm, có chuyện gì sao?”

Hồng Mộ đứng ở ngoài cửa, do dự một chút, cuối cùng trầm giọng nói, “Con tới phòng của dì, dì có chuyện cần nói với con.”

“Vâng. ....” Trái tim đang lơ lửng của Vinh Nhung rốt cuộc cũng có thể buông lỏng. Vinh Hường chậm chạp kéo mái tóc dài của cô từ trong cổ áo sơ mi, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc, nhìn về mặt còn ửng hồng của cô dưới ánh đèn, cười khẽ một tiếng, “Sao anh lại cảm thấy như đang vụng trộm nhỉ?”

Vinh Nhung cau mày nhìn anh, hiển nhiên là trong lòng vẫn còn sợ hãi, bộ dạng lúc này, nếu như bị Hồng Mộ thấy được. Vinh Nhung cúi đầu, hình như quan hệ của cô và Vinh Hường đang dần mất kiểm soát. Vừa rồi có một giây, cô đắm chìm trong ôn tình của anh, thiếu chút nữa đã nghĩ tới thiên trường địa cửu.

Nhưng mà bọn họ, thật sự có thể thiên trường địa cửu sao? Thân thể của bọn họ .....

Vinh Nhung càng nghĩ càng loạn, phiền não đứng dậy ngồi bên cạnh bàn máy tính, “Mau về phòng đi, ngộ nhờ đi tìm anh, phát hiện ra anh không có ở đó thì phiền to.”

Vinh Hường ngồi sau cô, yên lặng quan sát bóng lưng cô, cuối cùng đứng dậy tiến lại gần, vờn tay phải ra vòng qua vai cô, “Nhưng Nhung, em. ... Nghĩ quan hệ của chúng ta là thế nào?”

“.....”

“Tại sao, trừ thân thể, anh không thấy được cảm giác của em. Em đang sợ hãi cái gì? Nói cho anh biết được không?” Giọng nói của Vinh Hường còn chứa một tầng đau thương, Vinh Nhung tưởng như sắp ảo giác rằng anh vô cùng yêu cô.

Nhưng anh bạc tình, cô đã sớm biết.

Cho dù có tự nói với bản thân, muốn luyện nên một thân tướng đồng vách sắt, tâm địa sắt đá, thế như nhu tình mật ý của anh lại thật sự khiến lòng cô đau đớn, thiếu chút nữa đã hòa tan cô.

Vinh Nhung cắn răng, trong miệng cũng rỉ ra một chút mùi máu tươi, cô cố ý bật cười nhẹ nhõm, “Chúng ta? Chúng ta không phải chỉ là bạn giường sao? Em đã nói là chia sẻ bí mật thân thể của nhau. ....” Cô chăm rãi xoay người, đưa tay vòng qua cổ anh, cô ý coi nhẹ về mặt cứng ngắc của anh, “Trước mắt là như thế, không phải chúng ta đang rất ân ý sao?”

Trong đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh của Vinh Hường, dần cuộn lên từng đợt, cuối cùng hung hăng nhìn chăm chăm cô, ý cười như có như không trên môi, “Bạn giường?”

Ngực xông lên vị đắng chát, Vinh Nhung cố gắng cười, không ngừng cảnh báo chính mình, Vinh Nhung, chỉ một chút thôi, chỉ một chút nữa là được. Người này, cô yêu không nổi.

Vinh Hường thấy sự trầm mặc của cô thì dần dần mất đi toàn bộ khí lực.

Đối với cô ấy, anh đã sớm thất bại thảm hại.

Ánh mắt Vinh Hường thay đổi trong chớp mắt, từ từ trầm tĩnh lại. Anh xoa gáy cô rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, “Nhưng Nhung, anh sẽ khiến em yêu anh. Trước lúc đó, em nhất định phải chờ anh.” Ngàn vạn, ngàn vạn lần không được yêu người khác.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 44

Vinh Nhung đờ đẫn nhìn anh rời đi, bóng lưng cao lớn như vậy, lại khiến mắt cô đau nhói như bị kim đâm. Ngẩng đầu lên, cố gắng không để cho nỗi chua xót tràn mi, Vinh Nhung tự nhủ với lòng mình, không nên để bóng dáng già dối ấy mê hoặc.

Anh không phải là chồng cô, vĩnh viễn không phải.

“Nhưng Nhung.”

Vinh Hường dừng bước, xoay người lại nhìn cô với ánh mắt phức tạp, cuối cùng nói, “Sau này mẹ anh có thể sẽ nói cho em chuyện bà và ba anh ly hôn...” Thấy ánh mắt khiếp sợ của Vinh Nhung, anh nhếch môi cười, giọng nói không hề lộ ra chút sóng gợn, “Mẹ anh yêu người khác. Em chỉ cần chúc phúc cho bà ấy là được, những cái khác không cần phải nghĩ.”

Vinh Nhung hoàn toàn đờ đẫn, sững sờ nhìn biểu hiện bình tĩnh ôn hòa của anh. Vì sao, hình như mọi chuyện đều không giống. Vinh Hường đối mặt với chuyện này lại lộ ra sự trấn tĩnh mà không phải người bình thường ai cũng có thể hiểu được. Thái độ lạnh nhạt của anh, không có một chút tức giận hay bi thương. Vinh Nhung đối mặt với tâm tình lúc này của anh lại bắt đầu cảm thấy khác thường, mang theo một cảm xúc không nói được. Hình như là, đau lòng.

*

Hồng Mộ nói cho cô biết, quả nhiên là chuyện ly hôn. Bà vô cùng bình tĩnh, khóe miệng mang theo nét cười như có như không, “Nhưng Nhung, đi và chú có lẽ phải sống riêng, chúng ta..... Đã cố gắng rất lâu, nhưng vẫn không có cách nào ở chung một chỗ.” Hồng Mộ vờn tay dịu dàng vuốt những sợi tóc của cô, đôi bàn tay mang theo nhiệt độ ấm áp dịu dàng, cảm giác ấm áp truyền tới tận đáy lòng.

Cảm giác như thế, Vinh Nhung chưa bao giờ có. Có lẽ, đây chính là phần tình thương tới chậm của người mẹ.

Trong lòng Vinh Nhung có chút luyến tiếc, kinh ngạc nhìn Hồng Mộ, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút mong đợi mà hỏi thăm, “Thật sự không thể cứu vãn sao?”

Hồng Mộ lắc đầu, lún dần xuống ghế salon, đáy mắt xuất hiện vài phần ưu thương, nhưng nhiều hơn, Vinh Nhung cảm thấy chỉ là bất đắc dĩ.

“Thật xin lỗi, còn cho rằng sẽ mang tới cho con một gia đình hoàn chỉnh. Hiện tại, hình như lại khiến cho con thất vọng rồi.”

Vinh Nhung kéo cánh tay Hồng Mộ, đầu gối lên bả vai ấm áp của bà, từ từ nhắm mắt lại, “Chỉ cần đi hạnh phúc là được rồi, cuộc sống chẳng qua chỉ là mấy chục năm ngắn ngủi, nếu như có thể vui vẻ, cần gì phải uất ức bản thân mình để thành toàn cho người khác.” Nếu như ly hôn có thể khiến cho Hồng Mộ hạnh phúc, như thế vẫn có thể coi là kết cục hoàn mỹ. Có nhân sẽ có quả, Vinh Nhung càng ngày càng tin tưởng, thiện hay ác đến cuối cùng sẽ có báo ứng. Vốn dĩ là Vinh Kiến Nhạc là sai, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, cũng chưa nói tới việc thân thể của cô có bị phơi bày hay không, cuối cùng vẫn phải trả một cái giá thật lớn.

Có lẽ giữa bọn họ, thực sự là quá ít duyên phận.

Hồng Mộ nghe cô gái nhỏ tuổi nói ra những suy nghĩ này, hơi bất ngờ. Nghiêng đầu chăm chú nhìn cô, không nhịn được cười nhẹ. Bà vờn tay ôm Vinh Nhung vào trong ngực, cung chiều vuốt nhẹ làm vấy của cô, “Di chỉ muốn cho con biết, hi vọng con có thể chuẩn bị tâm lý một chút. Mặc kệ kết cục của đi và chú sẽ như thế nào, đi vẫn sẽ luôn yêu thương con và Tiểu Hường.”

Đáy mắt Vinh Nhung ẩm ướt, mím môi vùi vào cánh tay của Hồng Mộ, chết đi sống lại thực sự mang tới quá nhiều rung động, cô thật sự không cách nào thừa nhận. Lần đầu tiên, cảm nhận được hạnh phúc thì ra cũng chỉ cách cô gần tới như vậy.

Làn da của Hồng Mộ vì được chăm sóc tốt nên vẫn ónh nhuận, dưới ánh đèn mờ nhạt cả người cũng chìm đắm trong một loại không khí nhu hòa, điềm tĩnh. Vinh Nhung nhìn bà, trong lòng ấm áp, ngón tay bám lấy tay bà càng thêm chặt, “Di, nếu như ly hôn, anh..... Anh Vinh Hường sẽ thế nào? Sẽ theo đi hay là.....”

Hồng Mộ trầm mặc nhìn cô, hình như đang suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng thờ dãi, “Chú của con rất kiên trì, nhất định muốn Tiểu Hường theo ông ấy. Nhưng Tiểu Hường cũng sắp đủ mười tám tuổi rồi, chuyện này, có lẽ phải để chính nó quyết định. Tòa án sẽ tham khảo ý kiến riêng của thằng bé.”

Vinh Hường sẽ quyết định như thế nào? Vinh Nhung không nhịn được suy nghĩ, nếu như Hồng Mộ ly hôn với Vinh Kiến Nhạc, mình sẽ bị xử như thế nào? Vinh Kiến Nhạc hiển nhiên sẽ không cần cô, nếu như sống với Hồng Mộ..... Sau này bà biết được thân phận của mình, có thể làm cho Hồng Mộ bị tổn thương sâu sắc hơn không.

Nếu như Vinh Hường ở đây, anh ấy sẽ quyết định như thế nào? Cho dù là Vinh Kiến Nhạc hay là Hồng Mộ, đều là người thân của anh ấy, anh ấy lúc này, chắc chắn cũng không chịu nổi. Nghĩ tới đây, trong lòng Vinh Nhung lập tức cảm thấy khó chịu, một giây trước đó, cô còn nói ra những lời độc ác kia để kích động anh.

Nhưng nghĩ lại, Vinh Nhung lại bắt đầu vô cùng coi thường bản thân, Tống Niệm Nhung, mày tưởng bản thân mình là siêu nhân sao? Chỉ dựa vào mày, có thể cứu vớt được anh sao, hay là cho anh toàn thế giới sao? Kiếp trước tự cho mình là đúng còn chưa ném đủ bài học sao.

Vinh Nhung vừa xác lập lại lòng mình, lại vừa không cảm lòng được mà suy nghĩ lung tung.

Lúc đi ngang qua phòng Vinh Hường thì Vinh Nhung dừng lại trước cửa, trong lòng có hàng vạn suy nghĩ dâng trào, giãy giụa hồi lâu, những chuyện khơi gợi cảm xúc không ngừng trào dâng lại bị cô đè nén xuống. Vinh Nhung nhìn vào ánh sáng mờ ảo trong khe cửa, cuối cùng xoay người rời đi.

*

Đối với sự việc lần này, Vinh Hường vẫn luôn rất bình tĩnh, không hề nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu ngộ nghĩnh nào. Hồng Mộ cũng có chút yên lòng, vẫn dặn dò Vinh Nhung để ý nhiều hơn tới cảm xúc của Vinh Hường. Vinh Nhung không học cùng trường với anh, cho nên cũng không có nhiều thời gian chú ý tới anh.

Vì vậy ngày thứ hai lúc đến trường, Vinh Nhung vừa nhìn thấy Vinh Hường ăn xong bữa sáng chuẩn bị ra cửa, cũng vội vã uống nốt cốc sữa rồi đuổi theo. Vinh Hường không đi xe của nhà, mà đi về phía ga tàu điện ngầm. Thật may vừa đúng lúc có tàu điện ngầm tới bến, Vinh Nhung không biết có phải anh đã nhìn thấu suy nghĩ của mình không nên mới cố ý cho cô một cơ hội.

Tàu điện ngầm sáng thứ hai cực kỳ chen chúc, chật chội, Vinh Nhung và Vinh Hường vừa lên xe đã bị ép vào cửa không động đậy nổi. Mặc dù Vinh Hường chưa tới mười tám tuổi, nhưng chiều cao cũng đã một mét tám mươi, anh dài chân dài tay che chở cho Vinh Nhung ở trước ngực, Vinh Nhung hầu như không cần bám vào tay vịn, cứ trực tiếp dựa vào lồng ngực của anh cũng vô cùng an toàn.

Vinh Nhung ngẩng đầu là có thể nhìn thấy đường cong cương nghị trên cằm anh, hình như còn lún phún một ít râu. Vinh Nhung nhìn anh chăm chăm, ánh mắt dõi theo từ cái cằm sáng bóng của anh trượt xuống dưới hầu kết, sau đó nhìn tới xương quai xanh lộ ra dưới áo sơ mi trắng. Vinh Hường chỉ vô tình nhìn thoáng qua, lại thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô, không nhịn được cười ra tiếng. “Sáng sớm, sao lại dùng ánh mắt lưu manh nhìn anh như thế.”

Vinh Nhung bị bắt gặp có chút chột dạ, cố ý đổi đề tài, tò mò vươn tay vuốt ve cằm của anh, “Râu của anh dài rồi kia?”

Vinh Hường cúi đầu, hơi cúi người xuống áp sát cô, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái cũng phả lên gò má cô, “Đàn ông để râu thì có gì kỳ lạ?”

Vinh Nhung suy nghĩ thấy cũng có chút đạo lý, ngón tay lại chậm rãi vuốt ve cằm anh, tò mò nghiên cứu lớp màu đen kia (lớp râu), “Nhưng mà tuổi của anh, rõ ràng vẫn còn là một cậu thiếu niên, sao lại có râu được kia chứ?”

Mọi người chung quanh đều cúi đầu nghịch điện thoại di động, chỉ nghĩ bọn họ là mấy học sinh cấp ba yêu sớm, không rảnh chú ý. Vinh Hường nghe câu hỏi không có tý dinh dưỡng nào của cô, hơi cảm thấy buồn cười, thừa dịp người chung quanh chen lấn chật chội, vòng tay ra ôm cô vào sát mình hơn, dán lên tai cô nhỏ giọng thì thầm, “Bởi vì mỗi ngày anh đều làm chuyện chỉ có đàn ông mới làm.”

Vinh Nhung quay đầu trừng anh, lại bị anh cười bắt xoay lại. Vinh Nhung cảm thấy tâm tình của anh đang thả lỏng, do dự hồi lâu mới dám nói, “Chú và đi ly hôn, anh .... Đừng buồn.”

Hai tay Vinh Hường nắm lấy bả vai cô, thân thể hai người thỉnh thoảng theo sự chuyển động của buồng xe mà ma sát tạo ra hơi nóng, trong mắt Vinh Hường tràn ngập âm áp, sức lực ở tay cũng vì thế mà tăng thêm.

“Anh sẽ không buồn, ngược lại anh rất vui mừng. Thay vì nhìn thấy bọn họ cãi vã, hành hạ lẫn nhau cả ngày, thì thà rằng chia tay để giúp cho đôi phương được hạnh phúc.”

Vinh Nhung suy nghĩ lời của anh, ngăn người nhìn ra ngoài cửa xe thoáng cái đã vào tới thành phố. Trầm mặc một hồi lâu, Vinh Nhung lại hỏi tiếp, “Sau khi ly hôn thì sao đây, anh sẽ làm sao?”

Vinh Hường không nói gì, Vinh Nhung cho là anh thực sự cảm thấy khó khăn, hoặc là cũng chưa nghiêm túc suy nghĩ câu trả lời, vì vậy cũng không cố ý tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa. Hai người trò chuyện qua loa, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu cửa miệng. Vinh Hường bỗng nhiên lại điện khùng hỏi Vinh Nhung, có vẻ như buột miệng nói ra, “Nhưng Nhung, em có đồng ý sống với anh không? Không có người khác, chỉ có hai chúng ta.”

Vinh Nhung nghe trợn lẩn trong âm thanh gào thét của tàu điện ngầm, một trận rung mình lướt qua cổ cô, cô ngậy ngậy cả người, hé miệng ngược đầu nhìn anh. Tới bến, Vinh Nhung không có thời gian nói với anh thêm câu nào nữa, trên thực tế, cô cũng chưa có đáp án. Hoặc là, đáp án kia, cô không dám đánh cược.

Vinh Hường từ từ buông tay cô, nỉ non bên tai cô, “Suy nghĩ thật kỹ, anh nghiêm túc.”

Vinh Nhung đứng bên ngoài cửa, nhìn cậu thiếu niên bên trong xe đang mỉm cười với mình, cửa đóng lại, tàu điện ngầm gào thét đi tiếp, tất cả đều giống như một trận ảo giác được sinh ra lúc sáng sớm chưa tỉnh ngủ.

Không có người khác, chỉ có hai người bọn họ? Cuộc sống như vậy, là khát vọng kiếp trước cô không đạt được, kiếp này, thật sự có thể không?

*

Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc vẫn chưa hoàn tất thủ tục ly hôn, có lẽ còn đang đợi Vinh Hường đủ mười tám tuổi để có quyết định riêng của anh. Mà Vinh Hường, vẫn là đáng vẻ thờ ơ, hình như đối với chuyện gì cũng không quá quan tâm hay để ý. Vinh Nhung không dám tự luyến mà nghĩ rằng anh đang chờ quyết định của cô, ngược lại, cô cảm thấy, cho dù mình có quyết định như thế nào, cũng không thể quản được Vinh Hường.

Cho tới bây giờ anh cũng không phải là người sẽ lắng nghe ý kiến của người khác, để ý cảm nhận của người khác.

Ngày tháng dần trôi, bọn họ vẫn tiếp tục duy trì hình thức sống chung không mấy tự nhiên như thế. Lúc Vinh Nhung không thích, Vinh Hường cũng sẽ không ép buộc. Chẳng qua là càng ngày càng dính lấy cô, hầu như Chủ nhật nào cô về nhà cũng vô lại muốn ngủ cùng cô, còn cùng nghiêm túc nói, không ngủ chung sẽ bị mất ngủ.

Vinh Nhung cảm thấy mấy cái lý do của anh càng ngày càng vớ vẩn, cũng chẳng thêm để ý tới nữa, mặc cho anh dán vào mình giờ trò.

Thói quen thật ra là một thứ rất đáng sợ, Vinh Nhung chợt phát hiện ra, trải qua một kỳ nghỉ đông, sau khi trở lại trường học cô bắt đầu bị mất ngủ. Bên cạnh không có người kia, mới có thể nhận ra ban đêm cô cực kỳ nhớ nhung hơi thở của anh, còn có hơi ấm cơ thể anh. Vinh Nhung cảm nhận được nguy cơ, cho nên bắt đầu đối xử lạnh nhạt với Vinh Hường.

Vinh Hường vẫn tới đón mặc cho ai đó bận rộn, bắt đầu đi cười, mồm hoang nhỏ không thành thật lại bắt đầu giận dỗi rồi. Bé nhím nhỏ lại bắt đầu co lại, bộ dạng phòng ngực khiến cho tâm tình anh có chút như đưa đám. Anh thờ dài, yên lặng nghĩ, con đường này đúng là vẫn còn dài đằng đẵng.

Giữa hai trái tim, thì ra lúc gần có thể rất gần, một khi đã xa cách, dù có dùng gấp trăm ngàn lần hơi sức cũng không thể tiến sâu vào trong lòng đối phương được nữa.

Trong lúc hai người đang ở trạng thái này thì Vinh Nhung bị một cú điện thoại xa lạ đánh thức. Cú điện thoại kia, giống như đến từ bên kia Đại Dương. Vinh Nhung nghe giọng nói trong điện thoại rất xa lạ, thậm chí rất khó phát hiện ra giọng Trung, chỉ mơ hồ nhận được một cái tin tức: Tổng Hải Thanh, đã xảy ra chuyện.

Sau khi Vinh Nhung cúp điện thoại thì toàn thân đều run rẩy, đầu óc hỗn loạn không còn rõ ràng. Kế tiếp nên làm cái gì nên làm cái gì, cô hoàn toàn không có khả năng suy nghĩ một cách logic nữa, chỉ có thể bất lực ngã ngồi xuống dưới sàn nhà, hồi lâu sau, cô run rẩy bấm dây số đã thuộc nằm lòng nghe được giọng nói bình tĩnh lại thuận hậu của đối phương thì những giọt nước mắt cũng không thể kìm nén được nữa mà lăn dài.

Vinh Nhung nắm chặt tay thành quyền, giọng nói hấp tấp mang theo sự bất lực, trống rỗng mờ mịt, “Anh, mẹ em, mẹ em... Chết.....”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 45

Editor: - Từ Tinh -

Tổng Hải Thanh đi mười năm, thỉnh thoảng sẽ gửi email về, lác đác vài chữ, chủ yếu là ảnh chụp cùng những người đàn ông xa lạ. Hai năm đầu tiên, Vinh Nhung còn biết người đàn ông trong ảnh. Là tổng giám đốc công ty bất động sản mà bà ấy đang làm việc, độ tuổi trung niên, Tổng Hải Thanh cũng chưa bao giờ đề cập tới gia cảnh của ông ta. Nhưng Vinh Nhung đoán rằng, ông ta cũng đã có gia đình.

Đổi đi đổi lại vài người, đến bây giờ, người đàn ông xuất hiện trong hình, Vinh Nhung hầu như không quen biết, cũng không nhớ rõ là lần trước có phải gương mặt này hay không. Chẳng qua cô có thể thấy rõ ràng, những người đàn ông trong hình người sau trẻ hơn người trước.

Mà gương mặt của Tổng Hải Thanh, đã không còn kiêu mị như xưa nữa rồi.

Vinh Nhung đã quen với chút chuyện này nên cũng chẳng hề chấp nhất nữa, đọc Email của bà ấy, bình thần trả lời: Tất cả đều tốt, không cần suy nghĩ.

Mỗi lần đều là những câu trả lời y hệt nhau, Vinh Nhung đoán là Tổng Hải Thanh cũng sẽ không để ý. Chẳng qua cô cũng không ngờ tới, mười năm rồi Tổng Hải Thanh cũng chưa từng cắt đứt liên lạc với cô. Thậm chí hôm qua còn có ý gọi điện thoại tới chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Không lẽ sau khi sống lại, mỗi người đều có chỗ thay đổi, ngay cả bản tính cũng có thể thay đổi.

Vinh Nhung ngồi trước máy vi tính, ngẩn người nhìn màn hình, cuối cùng đành mệt mỏi nhắm mắt tựa vào lưng ghế. Mỗi lần nghĩ tới Tổng Hải Thanh, trong lòng cô vẫn không kiềm chế được mà quặn lên đau xót. Cô thật sự hy vọng, kiếp này mọi chuyện đều có thể thay đổi.

Trên môi chợt ảm áp, Vinh Nhung mở mắt ra, Vinh Hường đang đứng sau lưng ghế của cô, cúi người xuống hôn cô. Vinh Nhung chống tay lên thành ghế, vươn đầu lưỡi đáp lại. Anh liếm hôn đầu lưỡi cô, ti mi lướt trên môi cô rồi thăm dò vào sâu, cuối cùng hút lưỡi của cô vào trong miệng anh. Vinh Nhung hòa theo anh, cũng thử làm như anh vươn lưỡi vào trong miệng dò xét, trêu chọc môi của anh, từ từ liếm láp khắp trên dưới môi.

Vinh Hường ôm lấy cô, để cô ngồi lên chân anh, ngón tay dịu dàng lướt qua trán cô, cuối cùng thì khép chặt hai cánh tay, ôm cô trước ngực mình, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Vinh Nhung nghe thấy giọng nói của anh, mang theo cảm xúc thân thiết, tâm tình phiền não vừa rồi cũng chợt thấy bình an. Cô thuận thế dựa vào người anh, ngẩn người nhìn màn hình máy tính, “Anh nói xem, vì sao bà ấy luôn không ngừng đổi đàn ông?” Vinh Nhung nói xong thì trong nháy mắt đã cảm thấy do dự, nhưng nghĩ lại thì, kiếp này Tổng Hải Thanh cũng không đắc tội với Vinh Hường, chắc anh cũng sẽ không ghét bỏ tài này.

Ngón tay Vinh Hường áp lên bụng cô gõ nhẹ, động tác quá bí ẩn, Vinh Nhung không hề phát hiện ra anh kỳ lạ. Anh nhẹ nhàng cọ vào vành tai cô, giọng nói rất nhỏ, “Chắc là, không có cảm giác an toàn thôi.”

Vinh Nhung ngẩn người, nhú mồm như đang suy nghĩ cẩn thận vấn đề này. Vinh Hường nghiêng đầu nhìn cô, nhìn cô đang nhú mồm thật chặt, vươn tay bóp mũi cô, “Thứ bà ấy cần không phải chỉ là tình thân, ở lại bên cạnh em, thứ bà ấy cần em vĩnh viễn không cho được.”

Vinh Nhung vịn vai anh, nhú mồm nhìn anh, cuối cùng nghiêng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt anh, lông mày, mắt, lỗ mũi, mỗi cái đều quan sát thật kỹ như đang nghiên cứu, “Anh.... Sao lại giống ông cụ non thế nhỉ, chuyện gì cũng hiểu?”

Ông cụ non? Vinh Hường nhíu mày, vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, “Không phải là nhìn xa trông rộng? Cũng không phải là chín chắn sao?”

Vinh Nhung nhếch môi, chậm rãi lắc đầu, mỗi một chữ lại chọc một cái lên ngực anh, “Cái này gọi là lão luyện, chính là .... Già.”

Trong mắt Vinh Hường che giấu ý cười, nhẹ nhàng gạt đầu, “Hà? Già?” Vinh Hường chợt vươn tay, động tác nhanh nhẹn khiến Vinh Nhung phản ứng không kịp, hai tay anh lập tức chui vào trong quần áo. Ngón tay lướt trên eo cô, không hề lưu lại chút tình cảm nào.

Vinh Nhung lập tức cầu xin tha thứ, đỏ mặt thờ hồn hèn, “Được rồi, em sai rồi. Cái anh này sao lần nào cũng cũng như vậy chứ, nói không lại người ta thì chỉ biết giải quyết bằng bạo lực.”

“Anh còn có thể bạo lực hơn nữa, em có cần ném thử chút không?”

Vinh Nhung nhìn cái mặt cười tới xấu xa của anh, biết người kia lại định hóa sói, vội vàng ngừng giây, dang hoàng giờ hai tay lên, “Đừng, em đầu hàng. Dĩ vẫn còn đang xem ti vì bên ngoài đây.”

Vinh Hường cúi đầu xuống cắn môi cô, mập mờ thổi khí bên tai cô, nhỏ giọng ní non, “Em nhỏ giọng một chút là được mà.”

Vinh Nhung còn chưa kịp ngăn cản đã bị ôm lên ném trên giường, cả người rơi xuống giường đệm mềm mại, thân thể nặng nề của Vinh Hường đè lên. Cô lười biếng nhắm hai mắt, cười khanh khách ra tiếng, “Nặng chết mất, đè em không thở nổi.”

Vinh Hường chống hai cánh tay, trán của hai người kề sát nhau, làn tóc mềm mại của hai người hòa cùng một chỗ, thâm tình nhìn vào trong mắt đối phương. Vinh Hường hôn lên chóp mũi cô, nhàn nhạt liếm qua mũi môi, “Vậy cho em lên trên?”

“Không thêm, mệt chết đi được.” Vinh Nhung vẫn nhắm hai mắt như cũ, nét mặt nhu hòa cảm nhận sự dịu dàng, tình tế của anh, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên sống lưng bền chắc.

Vinh Hường ôm cô nằm nghiêng xuống giường, vuốt ve làn da sáng bóng của cô, nhìn một chút đầu lưỡi đỏ thắm vươn ra khỏi môi cô trong lúc xâm nhập. Vinh Nhung cúi cổ anh, dần dần tăng thêm sức lực mút lấy đầu lưỡi anh. Hai người càng hôn càng sâu, Vinh Hường bắt đầu chuyển xuống tìm kiếm phía bên dưới, ngón tay vừa mới chui vào trong quần bò, chợt nghe thấy phòng khách hình như có tiếng cãi vã huyền ảo.

Vinh Hường dừng lại, hai người ngây ngốc nhìn lẫn nhau. Lúc sau lại hoàn toàn yên tĩnh, giống như vừa rồi là do bọn họ bị ảo giác. Vinh Hường cúi đầu nhìn người trong ngực đang mở đôi mắt đen nhánh mờ mịt, ngốc nghếch nhìn mình, anh nhất thời bị đầu độc, nóng bỏng dán lên đôi môi đang hé mở của cô, khàn giọng nói nhỏ, “Cô bé ngốc, đừng có nhìn anh như vậy.”

Vinh Nhung nén cười, chân dài ôm anh, nhẹ nhàng cọ vào hai chân anh. Vinh Hường nhìn đôi chân trắng nõn thẳng tắp của cô, cảm thấy cổ họng vọt lên. Anh vốn định quan tâm cô, nhưng không nghĩ tới hình như có người không sợ chết, còn cố ý nhóm lửa trên người anh.

Mất sắc thâm trầm của Vinh Hường nhìn xuống cô, âm trầm cười, “Anh thấy em rất thích ăn đòn. ....” vừa nói vừa cời cúc áo sơ mi của mình.

Vinh Nhung cười định chạy trốn, ngay lập tức bị anh tóm được mắt cá chân lôi lại. Vinh Hường từ đằng sau ôm chặt cô, lồng ngực dán lên lưng cô, đôi tay không do dự cời cúc quần của cô.

Vinh Nhung nhận ra được đang đùa mà thành thật, mặt biến sắc, cuống quýt vươn tay bắt lấy cái tay không an phận của anh, “Này, đừng làm rộn. Em mệt quá.”

“Việc cần tới thể lực cứ giao cho anh là được.” Vinh Hường đỡ cổ cô, hết sức chăm chú cời cúc áo cô. Giữa cổ và gáy Vinh Nhung đều là hơi thở ấm áp của anh, ngứa ngáy khiến cô rụt cổ, thân thể không an phận giây giụa, “Cái người này sao lại vẫn chuyên quyền thế chứ, cũng không định tôn trọng em. ....” Vinh Nhung nói xong cũng ý thức được có chút không đúng, vội vàng im lặng.

Động tác trên tay của Vinh Hường chậm chạp, hồ hấp nhẹ nhàng phun lên da thịt trần truồng, cũng không ý thức được điểm mấu chốt trong câu nói của cô. Vinh Nhung thở phào nhẹ nhõm, toàn thân lạnh lẽo.

Cúc áo sơ mi dường như rơi rụng trên tay anh, Vinh Hường gạt cổ áo sơ mi của cô xuống chậm chạp, đầu lưỡi lướt qua sống lưng bóng loáng, bàn tay đặt trước ngực cô vuốt ve từ tốn. Ngực Vinh Nhung phập phồng phập phồng, cảm nhận sự ấm áp từ đầu ngón tay anh, Vinh Nhung càng dán sát vào lồng ngực của anh, bị anh trêu chọc đến dần dần mất lý trí.

“Nhung Nhung.” Vinh Hường mút nhẹ tăng mờ hôi mòng trên da thịt cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Cái gì gọi là ‘vẫn’ chuyên quyền như vậy? Tại sao lại là ... ‘vẫn’?”

Vinh Nhung chợt mở mắt ra, kinh ngạc nhìn giấy dán tường hồng nhạt trước mắt. Vinh Hường bóp hông của cô kéo cô lại sát gần mình hơn, nói ra một chữ cuối cùng không nhanh không chậm, “Hà?”

Cổ họng Vinh Nhung vốn đang khô khốc, hiện tại càng cảm thấy khô kiệt tới nỗi một chữ cũng không nói ra được. Cô siết chặt ga giường dưới thân, ga giường trắng tinh bị vắn tới nhăn nhún lại một chỗ, giống như sự rối rắm hỗn loạn và kinh hãi mà cô phải trải qua lúc này. Vinh Nhung cắn môi, hít vào mấy hơi thật sâu, cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn vào con người tỉnh mạch phức tạp của anh, “Thật ra thì, em. ....”

Vinh Hường kiên nhẫn chờ đợi, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô. Vinh Nhung có một loại ảo giác, ánh mắt kia chính là, chỉ đang đợi một kết quả trần thuật. Khi Vinh Nhung thoáng chắc chắn sự khích lệ trong ánh mắt của anh, ham muốn được bày tỏ dần bành trướng, há miệng, cuối cùng quyết định, cố gắng một

lần.

Cô còn chưa kịp nói ra, ngoài phòng đã truyền tới tiếng gõ cửa.

“Nhưng Nhưng?”

Thân thể Vinh Nhung cứng đờ, tay chân luống cuống kéo một góc chăn.

Vinh Hường nhăn mày, bình thần cầm lấy quần áo mặc cho cô, nhẹ giọng bên tai, “Đừng hoảng hốt, nói rằng em đang tắm.” Vinh Hường sửa sang lại quần áo giúp cô, bình tĩnh cài cúc áo, Vinh Nhung nhìn về mặt bình tĩnh của anh, bình ổn lại hoảng loạn trong lòng, nói về phía cửa phòng, “Dì, con .... Con đang tắm, có chuyện gì sao?”

Hồng Mộ đứng ở ngoài cửa, do dự một chút, cuối cùng trầm giọng nói, “Con tới phòng của dì, dì có chuyện cần nói với con.”

“Vâng. ....” Trái tim đang lơ lửng của Vinh Nhung rốt cuộc cũng có thể buông lỏng. Vinh Hường chậm chạp kéo mái tóc dài của cô từ trong cổ áo sơ mi, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc, nhìn về mặt còn ửng hồng của cô dưới ánh đèn, cười khẽ một tiếng, “Sao anh lại cảm thấy như đang vụng trộm nhỉ?”

Vinh Nhung cau mày nhìn anh, hiển nhiên là trong lòng vẫn còn sợ hãi, bộ dạng lúc này, nếu như bị Hồng Mộ thấy được. Vinh Nhung cúi đầu, hình như quan hệ của cô và Vinh Hường đang dần mất kiểm soát. Vừa rồi có một giây, cô đắm chìm trong ôn tình của anh, thiếu chút nữa đã nghĩ tới thiên trường địa cửu.

Nhưng mà bọn họ, thật sự có thể thiên trường địa cửu sao? Thân thể của bọn họ .....

Vinh Nhung càng nghĩ càng loạn, phiền não đứng dậy ngồi bên cạnh bàn máy tính, “Mau về phòng đi, ngộ nhờ đi tìm anh, phát hiện ra anh không có ở đó thì phiền to.”

Vinh Hường ngồi sau cô, yên lặng quan sát bóng lưng cô, cuối cùng đứng dậy tiến lại gần, vươn tay phải ra vòng qua vai cô, “Nhưng Nhưng, em. ... Nghĩ quan hệ của chúng ta là thế nào?”

“....”

“Tại sao, trừ thân thể, anh không thấy được cảm giác của em. Em đang sợ hãi cái gì? Nói cho anh biết được không?” Giọng nói của Vinh Hường còn chất chứa một tầng đau thương, Vinh Nhung tưởng như sắp ảo giác rằng anh vô cùng yêu cô.

Nhưng anh bạc tình, cô đã sớm biết.

Cho dù có tự nói với bản thân, muốn luyện nên một thân tường đồng vách sắt, tâm địa sắt đá, thế như nhu tình mật ý của anh lại thật sự khiến lòng cô đau đớn, thiếu chút nữa đã hòa tan cô.

Vinh Nhung cắn răng, trong miệng cũng rỉ ra một chút mùi máu tươi, cô cố ý bật cười nhẹ nhõm, “Chúng ta? Chúng ta không phải chỉ là bạn giường sao? Em đã nói là chia sẻ bí mật thân thể của nhau. ....” Cô chăm rãi xoay người, đưa tay vòng qua cổ anh, cố ý coi nhẹ vẻ mặt cứng ngắc của anh, “Trước mắt là như thế, không phải chúng ta đang rất ăn ý sao?”

Trong đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh của Vinh Hường, dần cuộn lên từng đợt, cuối cùng hung hăng nhìn chăm chăm cô, ý cười như có như không trên môi, “Bạn giường?”

Ngực xông lên vị đắng chát, Vinh Nhung cố gắng cười, không ngừng cảnh báo chính mình, Vinh Nhung, chỉ một chút thôi, chỉ một chút nữa là được. Người này, cô yêu không nổi.

Vinh Hường thấy sự trầm mặc của cô thì dần dần mất đi toàn bộ khí lực.

Đối với cô ấy, anh đã sớm thất bại thảm hại.

Ánh mắt Vinh Hường thay đổi trong chớp mắt, từ từ trầm tĩnh lại. Anh xoa gáy cô rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, “Nhưng Nhưng, anh sẽ khiến em yêu anh. Trước lúc đó, em nhất định phải chờ anh.” Ngàn vạn, ngàn vạn lần không được yêu người khác.

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46

Vinh Nhung đỡ đỡ nhìn anh rời đi, bóng lưng cao lớn như vậy, lại khiến mắt cô đau nhói như bị kim đâm. Ngẩng đầu lên, cố gắng không để cho nỗi chua xót tràn mi, Vinh Nhung tự nhủ với lòng mình, không nên để bóng dáng già dối ấy mê hoặc.

Anh không phải là chồng cô, vĩnh viễn không phải.

“Nhưng Nhung.”

Vinh Hường dừng bước, xoay người lại nhìn cô với ánh mắt phức tạp, cuối cùng nói, “Sau này mẹ anh có thể sẽ nói cho em chuyện bà và ba anh ly hôn...” Thấy ánh mắt khiếp sợ của Vinh Nhung, anh nhếch môi cười, giọng nói không hề lộ ra chút sòng gợn, “Mẹ anh yêu người khác. Em chỉ cần chúc phúc cho bà ấy là được, những cái khác không cần phải nghĩ.”

Vinh Nhung hoàn toàn đỡ đỡ, sững sờ nhìn biểu hiện bình tĩnh ôn hòa của anh. Vì sao, hình như mọi chuyện đều không giống. Vinh Hường đối mặt với chuyện này lại lộ ra sự trấn tĩnh mà không phải người bình thường ai cũng có thể hiểu được. Thái độ lạnh nhạt của anh, không có một chút tức giận hay bi thương. Vinh Nhung đối mặt với tâm tình lúc này của anh lại bắt đầu cảm thấy khác thường, mang theo một cảm xúc không nói được. Hình như là, đau lòng.

*

Hồng Mộ nói cho cô biết, quả nhiên là chuyện ly hôn. Bà vô cùng bình tĩnh, khoe miệng mang theo nét cười như có như không, “Nhưng Nhung, đi và chú có lẽ phải sống riêng, chúng ta.... Đã cố gắng rất lâu, nhưng vẫn không có cách nào ở chung một chỗ.” Hồng Mộ vờn tay dịu dàng vuốt những sợi tóc của cô, đôi bàn tay mang theo nhiệt độ ấm áp dịu dàng, cảm giác ấm áp truyền tới tận đáy lòng.

Cảm giác như thế, Vinh Nhung chưa bao giờ có. Có lẽ, đây chính là phần tình thương tới chậm của người mẹ.

Trong lòng Vinh Nhung có chút luyến tiếc, kinh ngạc nhìn Hồng Mộ, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút mong đợi mà hỏi thăm, “Thật sự không thể cứu vãn sao?”

Hồng Mộ lắc đầu, lún dần xuống ghế salon, đáy mắt xuất hiện vài phần ưu thương, nhưng nhiều hơn, Vinh Nhung cảm thấy chỉ là bất đắc dĩ.

“Thật xin lỗi, còn cho rằng sẽ mang tới cho con một gia đình hoàn chỉnh. Hiện tại, hình như lại khiến cho con thất vọng rồi.”

Vinh Nhung kéo cánh tay Hồng Mộ, đầu gối lên bả vai ấm áp của bà, từ từ nhắm mắt lại, “Chỉ cần đi hạnh phúc là được rồi, cuộc sống chẳng qua chỉ là mấy chục năm ngắn ngủi, nếu như có thể vui vẻ, cần gì phải uất ức bản thân mình để thành toàn cho người khác.” Nếu như ly hôn có thể khiến cho Hồng Mộ hạnh phúc, như thế vẫn có thể coi là kết cục hoàn mỹ. Có nhân sẽ có quả, Vinh Nhung càng ngày càng tin tưởng, thiện hay ác đến cuối cùng sẽ có báo ứng. Vốn dĩ là Vinh Kiến Nhạc là sai, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, cũng chưa nói tới việc thân thể của cô có bị phơi bày hay không, cuối cùng vẫn phải trả một cái giá thật lớn.

Có lẽ giữa bọn họ, thực sự là quá ít duyên phận.

Hồng Mộ nghe cô gái nhỏ tuổi nói ra những suy nghĩ này, hơi bất ngờ. Nghiêng đầu chăm chú nhìn cô, không nhịn được cười nhẹ. Bà vờn tay ôm Vinh Nhung vào trong ngực, cung chiều vuốt nhẹ lăm vấy của cô, “Dì chỉ muốn cho con biết, hi vọng con có thể chuẩn bị tâm lý một chút. Mặc kệ kết cục của đi và chú sẽ như thế nào, đi vẫn sẽ luôn yêu thương con và Tiểu Hường.”

Đáy mắt Vinh Nhung ẩm ướt, mím môi vùi vào cánh tay của Hồng Mộ, chết đi sống lại thực sự mang tới quá nhiều rung động, cô thật sự không cách nào thừa nhận. Lần đầu tiên, cảm nhận được hạnh phúc thì ra cũng chỉ cách cô gần tới như vậy.

Làn da của Hồng Mộ vì được chăm sóc tốt nên vẫn ónh nhuận, dưới ánh đèn mờ nhạt cả người cũng chìm đắm trong một loại không khí nhu hòa, điềm tĩnh. Vinh Nhung nhìn bà, trong lòng ấm áp, ngón tay bám lấy tay bà càng thêm chặt, “Dì, nếu như ly hôn, anh..... Anh Vinh Hường sẽ thế nào? Sẽ theo đi hay là.....”

Hồng Mộ trầm mặc nhìn cô, hình như đang suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng thở dài, “Chú của con rất kiên trì, nhất định muốn Tiểu Hường theo ông ấy. Nhưng Tiểu Hường cũng sắp đủ mười tám tuổi rồi, chuyện này, có lẽ phải để chính nó quyết định. Tòa án sẽ tham khảo ý kiến riêng của thằng bé.”

Vinh Hường sẽ quyết định như thế nào? Vinh Nhung không nhịn được suy nghĩ, nếu như Hồng Mộ ly hôn với Vinh Kiến Nhạc, mình sẽ bị xử như thế nào? Vinh Kiến Nhạc hiển nhiên sẽ không cần cô, nếu như sống với Hồng Mộ..... Sau này bà biết được thân phận của mình, có thể làm cho Hồng Mộ bị tổn thương sâu sắc hơn không.

Nếu như Vinh Hường ở đây, anh ấy sẽ quyết định như thế nào? Cho dù là Vinh Kiến Nhạc hay là Hồng Mộ, đều là người thân của anh ấy, anh ấy lúc này, chắc chắn cũng không chịu nổi. Nghĩ tới đây, trong lòng Vinh Nhung lập tức cảm thấy khó chịu, một giây trước đó, cô còn nói ra những lời độc ác kia để kích động anh.

Nhưng nghĩ lại, Vinh Nhung lại bắt đầu vô cùng coi thường bản thân, Tống Niệm Nhung, mày tưởng bản thân mình là siêu nhân sao? Chỉ dựa vào mày, có thể cứu vớt được anh sao, hay là cho anh toàn thể giới sao? Kiếp trước tự cho mình là đúng còn chưa ném đủ bài học sao.

Vinh Nhung vừa xác lập lại lòng mình, lại vừa không cảm lòng được mà suy nghĩ lung tung.

Lúc đi ngang qua phòng Vinh Hường thì Vinh Nhung dừng lại trước cửa, trong lòng có hàng vạn suy nghĩ dâng trào, giây giũa hồi lâu, những chuyện khơi

gọi cảm xúc không ngừng trào dâng lại bị cô đè nén xuống. Vinh Nhung nhìn vào ánh sáng mờ ảo trong khe cửa, cuối cùng xoay người rời đi.

*

Đối với sự việc lần này, Vinh Hường vẫn luôn rất bình tĩnh, không hề nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu ngộ nghịch nào. Hồng Mộ cũng có chút yên lòng, vẫn dặn dò Vinh Nhung để ý nhiều hơn tới cảm xúc của Vinh Hường. Vinh Nhung không học cùng trường với anh, cho nên cũng không có nhiều thời gian chú ý tới anh.

Vì vậy ngày thứ hai lúc đến trường, Vinh Nhung vừa nhìn thấy Vinh Hường ăn xong bữa sáng chuẩn bị ra cửa, cũng vội vã uống nốt cốc sữa rồi đuổi theo. Vinh Hường không đi xe của nhà, mà đi về phía ga tàu điện ngầm. Thật may vừa đúng lúc có tàu điện ngầm tới bến, Vinh Nhung không biết có phải anh đã nhìn thấu suy nghĩ của mình không nên mới cố ý cho cô một cơ hội.

Tàu điện ngầm sáng thứ hai cực kỳ chen chúc, chật chội, Vinh Nhung và Vinh Hường vừa lên xe đã bị ép vào cửa không động đậy nổi. Mặc dù Vinh Hường chưa tới mười tám tuổi, nhưng chiều cao cũng đã một mét tám mươi, anh dài chân dài tay che chở cho Vinh Nhung ở trước ngực, Vinh Nhung hầu như không cần bám vào tay vịn, cứ trực tiếp dựa vào lồng ngực của anh cũng vô cùng an toàn.

Vinh Nhung ngẩng đầu là có thể nhìn thấy đường cong cương nghị trên cằm anh, hình như còn lún phún một ít râu. Vinh Nhung nhìn anh chằm chằm, ánh mắt dõi theo từ cái cằm sáng bóng của anh trượt xuống dưới hầu kết, sau đó nhìn tới xương quai xanh lộ ra dưới áo sơ mi trắng. Vinh Hường chỉ vô tình nhìn thoáng qua, lại thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô, không nhìn được cười ra tiếng, “Sáng sớm, sao lại dùng ánh mắt lưu manh nhìn anh như thế.”

Vinh Nhung bị bắt gặp có chút chột dạ, cố ý đổi đề tài, tò mò vươn tay vuốt ve cằm của anh, “Râu của anh dài rồi kia?”

Vinh Hường cúi đầu, hơi cúi người xuống áp sát cô, hơi thờ nhệ nhàng khoan khoái cũng phả lên gò má cô, “Đàn ông để râu thì có gì kỳ lạ?”

Vinh Nhung suy nghĩ thấy cũng có chút đạo lý, ngón tay lại chậm rãi vuốt ve cằm anh, tò mò nghiên cứu lớp màu đen kia (lớp râu), “Nhưng mà tuổi của anh, rõ ràng vẫn còn là một cậu thiếu niên, sao lại có râu được kia chứ?”

Mọi người chung quanh đều cúi đầu nghịch điện thoại di động, chỉ nghĩ bọn họ là mấy học sinh cấp ba yếu sớm, không rảnh chú ý. Vinh Hường nghe câu hỏi không có tí dinh dưỡng nào của cô, hơi cảm thấy buồn cười, thừa dịp người chung quanh chen lấn chật chội, vòng tay ra ôm cô vào sát mình hơn, dán lên tai cô nhỏ giọng thì thầm, “Bởi vì mỗi ngày anh đều làm chuyện chỉ có đàn ông mới làm.”

Vinh Nhung quay đầu trừng anh, lại bị anh cười bắt xoay lại. Vinh Nhung cảm thấy tâm tình của anh đang thả lỏng, do dự hồi lâu mới dám nói, “Chú và di ly hôn, anh .... Đùng buồn.”

Hai tay Vinh Hường nắm lấy bả vai cô, thân thể hai người thỉnh thoảng theo sự chuyển động của buồng xe mà ma sát tạo ra hơi nóng, trong mắt Vinh Hường tràn ngập âm áp, sức lực ở tay cũng vì thế mà tăng thêm.

“Anh sẽ không buồn, ngược lại anh rất vui mừng. Thay vì nhìn thấy bọn họ cãi vã, hành hạ lẫn nhau cả ngày, thì thà rằng chia tay để giúp cho đối phương được hạnh phúc.”

Vinh Nhung suy nghĩ lời của anh, ngăn người nhìn ra ngoài cửa xe thoáng cái đã vào tới thành phố. Trầm mặc một hồi lâu, Vinh Nhung lại hỏi tiếp, “Sau khi ly hôn thì sao đây, anh sẽ làm sao?”

Vinh Hường không nói gì, Vinh Nhung cho là anh thực sự cảm thấy khó khăn, hoặc là cũng chưa nghiêm túc suy nghĩ câu trả lời, vì vậy cũng không cố ý tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa. Hai người trò chuyện qua loa, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu cửa miệng, Vinh Hường bỗng nhiên lại điền khùng hỏi Vinh Nhung, có vẻ như buột miệng nói ra, “Nhưng Nhung, em có đồng ý sống với anh không? Không có người khác, chỉ có hai chúng ta.”

Vinh Nhung nghe trợn mắt trong âm thanh gào thét của tàu điện ngầm, một trận rừng mình lướt qua cổ cô, cô ngậy ngậy cả người, hé miệng ngược đầu nhìn anh. Tới bến, Vinh Nhung không có thời gian nói với anh thêm câu nào nữa, trên thực tế, cô cũng chưa có đáp án. Hoặc là, đáp án kia, cô không dám đánh cược.

Vinh Hường từ từ buông tay cô, ní non bên tai cô, “Suy nghĩ thật kỹ, anh nghiêm túc.”

Vinh Nhung đứng bên ngoài cửa, nhìn cậu thiếu niên bên trong xe đang mỉm cười với mình, cửa đóng lại, tàu điện ngầm gào thét đi tiếp, tất cả đều giống như một trận ảo giác được sinh ra lúc sáng sớm chưa tỉnh ngủ.

Không có người khác, chỉ có hai người bọn họ? Cuộc sống như vậy, là khát vọng kiếp trước cô không đạt được, kiếp này, thật sự có thể không?

*

Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc vẫn chưa hoàn tất thủ tục ly hôn, có lẽ còn đang đợi Vinh Hường đủ mười tám tuổi để có quyết định riêng của anh. Mà Vinh Hường, vẫn là đáng về thờ ơ, hình như đối với chuyện gì cũng không quá quan tâm hay để ý. Vinh Nhung không dám tự luyến mà nghĩ rằng anh đang chờ quyết định của cô, ngược lại, cô cảm thấy, cho dù mình có quyết định như thế nào, cũng không thể quản được Vinh Hường.

Cho tới bây giờ anh cũng không phải là người sẽ lắng nghe ý kiến của người khác, để ý cảm nhận của người khác.

Ngày tháng dần trôi, bọn họ vẫn tiếp tục duy trì hình thức sống chung không mấy tự nhiên như thế. Lúc Vinh Nhung không thích, Vinh Hường cũng sẽ không ép buộc. Chẳng qua là càng ngày càng dính lấy cô, hầu như Chủ nhật nào cô về nhà cũng vô lại muốn ngủ cùng cô, còn cùng nghiêm túc nói,

không ngủ chung sẽ bị mất ngủ.

Vinh Nhung cảm thấy mấy cái lý do của anh càng ngày càng vớ vẩn, cũng chẳng thèm để ý tới nữa, mặc cho anh dán vào mình giờ trò.

Thói quen thật ra là một thứ rất đáng sợ, Vinh Nhung chợt phát hiện ra, trải qua một kỳ nghỉ đông, sau khi trở lại trường học cô bắt đầu bị mất ngủ. Bên cạnh không có người kia, mới có thể nhận ra ban đêm cô cực kỳ nhớ nhung hơi thở của anh, còn có hơi ấm cơ thể anh. Vinh Nhung cảm nhận được nguy cơ, cho nên bắt đầu đối xử lạnh nhạt với Vinh Hường.

Vinh Hường vẫn tới đón mặc cho ai đó bận rộn, bắt đầu dĩ cười, mồm hoang nhỏ không thành thật lại bắt đầu giận dỗi rồi. Bé nhím nhỏ lại bắt đầu co lại, bộ dạng phòng ngực khiến cho tâm tình anh có chút như đưa đám. Anh thở dài, yên lặng nghĩ, con đường này đúng là vẫn còn dài đằng đẵng.

Giữa hai trái tim, thì ra lúc gần có thể rất gần, một khi đã xa cách, dù có dùng gấp trăm ngàn lần hơi sức cũng không thể tiến sâu vào trong lòng đối phương được nữa.

Trong lúc hai người đang ở trạng thái này thì Vinh Nhung bị một cú điện thoại xa lạ đánh thức. Cú điện thoại kia, giống như đến từ bên kia Đại Dương. Vinh Nhung nghe giọng nói trong điện thoại rất xa lạ, thậm chí rất khó phát hiện ra giọng Trung, chỉ mơ hồ nhận được một cái tin tức: Tổng Hải Thanh, đã xảy ra chuyện.

Sau khi Vinh Nhung cúp điện thoại thì toàn thân đều run rẩy, đầu óc hỗn loạn không còn rõ ràng. Kế tiếp nên làm cái gì nên làm cái gì, cô hoàn toàn không có khả năng suy nghĩ một cách logic nữa, chỉ có thể bất lực ngã ngồi xuống dưới sàn nhà, hồi lâu sau, cô run rẩy bấm dây số đã thuộc nằm lòng, nghe được giọng nói bình tĩnh lại thuần hậu của đối phương thì những giọt nước mắt cũng không thể kìm nén được nữa mà lăn dài.

Vinh Nhung nắm chặt tay thành quyền, giọng nói hấp tấp mang theo sự bất lực, trống rỗng mờ mịt, "Anh, mẹ em, mẹ em. ... Chết ....."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 47

Vinh Hường và Vinh Nhung nhìn nhau, sau đó thì cả hai người đều đỏ bừng cả mặt.

Bà ngoại Hồng nhú mày, cười híp mắt bụng thả trong tay xuống, gương mặt hứng thú nhìn hai đứa bé, "Mặc dù bà tuổi đã cao, nhưng cũng chưa già tới mức hồ đồ, trò đùa giữa hai đứa bà đây thấy rất rõ ràng. Tiểu Hường đâu rồi, đã sắp mười tám tuổi... Ở nước ngoài ít năm như vậy, yêu sớm hay không yêu sớm bà đây hoàn toàn không để ý. Chỉ là nếu như hai được thực sự có tình cảm với nhau, thì nên nói rõ ràng với nhau. Cho dù là Trương Vương có ý, thần nữ vô tình, thì cũng phải nói rõ ràng, không cần che giấu thử dò xét đối phương như vậy."

(Điện tích Giắc Vu Sơn: Đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Tàu. Đời Chiến Quốc, vua Sở Trương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đây, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

- Chẳng hay ái khanh ở đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

- Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là phi nguyện mong ước. Ở thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoảng thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy luyến tiếc vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vu Sơn thần nữ) gọi là miếu Triền Viên.)

Bà ngoại Hồng nói xong còn đặc biệt tức giận liếc nhìn hai người một cái, "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn như con nít."

"...." Vinh Hường nhìn Vinh Nhung, Vinh Nhung lúng túng rũ mắt xuống, vài sợi tóc che giấu vành tai đang ửng hồng.

Bà ngoại Hồng thấy không khí không có gì khác, chống tay vịn cái ghế đứng dậy, "Trời hôm nay không tệ lắm, bà ra ngoài đi dạo một chút." Bọn người hầu cũng thức thời tránh đi, cả phòng ăn chỉ còn lại hai người im lặng không lên tiếng giằng co với nhau.

Vinh Hường chống ót nhìn cô, trong mắt đen tối không rõ.

Cả người Vinh Nhung cứng ngắt, cho dù cụp mắt xuống suy nghĩ cũng có thể cảm nhận được ánh nóng bỏng và giận dữ của anh. Anh chợt nghiêng người dựa vào cô, động tác quá mạnh làm cho cái ghế ở trên sàn nhà phát ra tiếng cọt xát chói tai. Anh nắm chặt hai cánh tay của cô, sức lực ở đầu ngón tay lớn đến kinh người, tròng mắt đen không che giấu chút nào tình cảm nhìn thẳng vào chỗ sâu nhất của cô.

Vinh Nhung kinh ngạc quay đầu, trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang. Hai người bốn mắt nhìn nhau, hô hấp nhẹ nhàng. Vinh Hường nhìn thấy đôi mắt hoảng hốt của cô thì tất cả những lời phần uất cũng tan thành mây khói. Môi của cô nhẹ nhàng mấp máy, khép khép mở mở muốn nói gì đó nhưng không nói được.

Anh nhìn cánh môi mềm mại của cô, lồng ngực như có cái gì đó vô cùng rung động, không có bất kỳ sự thành thạo nào mà cuối người xuống hôn cô.

Một nụ hôn chỉ lướt qua rồi dừng lại.

Môi và môi đụng nhau, nhưng chỉ là một cái đụng chạm nhẹ, trong nháy mắt giống như có một dòng suối chảy vào trái tim khô khát của hai người. Vinh Hường nhìn cô, khoảng cách gần như vậy, không thấy rõ ánh mắt của cô vào giờ phút này, nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở nhỏ run rẩy đang hoảng hốt và luống cuống của cô.

Đôi mắt Vinh Nhung hoảng sợ tròn to, gương mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, anh tại sao có thể không lo ngại gì mà hôn cô như vậy! Cho dù có bà ngoại Hồng khích lệ thì cô cũng không cách nào thuyết phục mình bước thêm một bước với anh.

Nhưng anh, lại hiển nhiên làm ra dáng vẻ không cho cô lùi bước.

Không gian yên tĩnh, bên tai đều là tiếng hô hấp và tiếng tim đập. Vinh Hường cảm thấy, một phút kia, trong lòng có một loại cảm giác tràn đầy vui mừng sung sướng. Loại cảm giác tốt đẹp lại thuần khiết đó nhưng mặt đường từ từ rút vào trong cơ thể của anh, trải dài cho tới tứ chi. Để cho lòng anh vốn đang xao động thì trong nháy mắt lại yên tĩnh.

Anh nghĩ, có lẽ đây chính là tình yêu. Chỉ cần yên lặng hôn cô thật sâu, đưa mắt nhìn cô, hấp thu hô hấp thuộc về cô, chỉ đơn giản như vậy thì tất cả cảm giác từ trước tới nay để có thể làm cho anh thỏa mãn.

Loại cảm giác mà cô cho anh, không giống dục vọng lan tràn đầy tạp niệm kiếp trước, cũng không giống cậy mạnh đoạt lấy. Chỉ muốn cùng cô ở một chỗ, chỉ muốn canh chừng cô cười. Trong lúc giật mình Vinh Hường mới hiểu được, quanh đi quẩn lại, hình như lúc này anh mới biết, tình yêu rốt cuộc là đơn giản cỡ nào lại sau xa tới thế nào.

Cho dù kiếp trước nhìn cô rơi từ lầu xuống, cuối cùng lòng như đao cắt, đi theo cô anh không thể giải thích được vì sao cái loại đau khổ như đang khoét mòn của năm đó rốt cuộc là đến từ đâu. Không chỉ là bỏ lỡ tiếc nuối, cũng không chỉ là đau lòng đè nén, cho đến giờ này ngày này, anh mới hoảng hốt hiểu được, anh yêu cô, yêu không thể tự thoát ra được, yêu đến không thể không có cô.

Trừ cô, thế nhưng đến sinh không thể yêu trình độ. Giờ phút này anh mới thật sâu chợt hiểu, anh kiếp trước yêu, là cỡ nào sai lầm lại để hèn hành vi.

Vinh Hường buông cô ra, từ từ kéo ra giãn khoảng cách cự ly, sau đó thì nhìn cô chằm chằm thật sâu không chớp mắt.

Vinh Nhung kinh ngạc hai hốc mắt đỏ lên trừng mắt nhìn anh, anh dường như gặp phải ảo giác là một giây kế tiếp sẽ nhìn thấy nước mắt của cô chảy xuống. Nhưng Vinh Hường là người gồ bó và bá đạo tới cỡ nào, làm sao có thể vì cô mà mềm lòng, Vinh Nhung báo cho mình, không cần nhân từ nương tay nữa, đối với anh không muốn xa rời chính là vết thương trí mệnh của cô.

Vinh Hường si mê vuốt gương mặt của cô, nhẹ nhàng hôn cô, dáng vẻ kia thật giống như cô là trân bảo độc nhất vô nhị của anh. Vinh Nhung chống đỡ trước ngực của anh, khó khăn quay mặt đi, "Làm gì vậy? Em...em không thích..."

Vinh Hường thờ dãi, bàn tay che ở trên má cô từ từ chống lại tầm mắt đang hoảng sợ, "Nhưng Nhung, em yêu anh, vậy vì sao phải trốn anh?" Vinh Nhung há miệng, lập tức bị anh dùng ngón trỏ chậm rãi ấn lên cánh môi, ý bảo cô im lặng, sau đó yên lặng nhìn cô một hồi mới tiếp tục mở miệng.

"Anh chỉ nghĩ sẽ nói cho em biết, trừ em ra, ai anh cũng không cần. Đừng ngây thơ như nữa, đừng im lặng với anh, anh không thích." Ngón tay Vinh Hường dịu dàng vuốt ve khoe môi của cô, liên tục nói ra lời nói đều mang theo sự dịu dàng vô tận, "Nếu em cần thời gian, anh sẽ cho em, cho dù là một năm, mười năm...Hoặc là cả đời, anh đều cho em. Nhưng anh có một điều kiện, em phải vĩnh viễn ở bên cạnh anh."

Lời ngon tiếng ngọt như vậy, đối với Vinh Nhung mà nói không thể nào không hề rung động. Kiếp trước lạnh lùng người như vậy, thế nhưng lúc này lại có thể nói ra lời tâm tình động lòng người. Vinh Nhung siết chặt ngón tay, cả đốt ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch, "Như anh thì tính là cái gì? Quan hệ giữa chúng ta, chẳng phải em đã nói rất rõ ràng rồi sao. Chẳng lẽ anh thật tính cả đời sẽ như vậy? Biết rõ...." cô trì hoãn sức lực, đắn đo trước sau, cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình, "Anh biết rõ, em sẽ không đồng ý."

Vinh Hường bình tĩnh nhìn cô, trong mắt có chút buồn bã, cuối cùng giọng khàn khàn nói, "Thật xin lỗi, là anh nóng vội rồi...Chỉ cần em không trốn, để cho anh ở bên cạnh em thì cái gì anh cũng không cần. Có được hay không?"

Vinh Nhung mím chặt khoe môi, hàm răng siết thật chặt. Tại sao anh muốn bày ra một dáng vẻ bi thương, biết rất rõ cô nhất định sẽ không mềm lòng khi nhìn thấy anh uất ức. Anh nắm được từ huyệt của cô, nhắm vào nhược điểm của cô mà đánh.

Vinh Nhung sợ mình nhất thời không chịu nổi sự đầu độc của anh, rồi liều mạng mà nói ra từ 'được'. Cô tức giận buồn bực quay mặt đi, im lặng không nói lời nào.

Cả người Vinh Hường nhích lại gần cô một chút, hai cánh tay vòng ở trước ngực cô, "Bé cưng, có được hay không?"

Vinh Nhung cắn răng, hậm hặn nhìn anh, "Không được kêu em là 'bé cưng'!"

Trong mắt Vinh Hường có chút nụ cười, ngón trỏ lướt qua sống mũi của cô, "Bé cưng tức giận sao? Để anh trai hôn một cái..."

Giương mặt Vinh Nhung đỏ ửng, đẩy ra anh, "Đồ vô liêm sỉ (Đồ chó ghê)."

Vinh Hường tỉnh bơ phớt lờ ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói, "Ánh mắt gì vậy? Anh rõ ràng là một con chó ngao Tây Tạng vô cùng đẹp trai!"

"...."

Trò cười giữa hai người cứ như vậy mà diễn xong, Vinh Nhung không nhận được hồi đáp, ở trận đấu này không hề có tiếng động nào, vậy mà cô vẫn thua anh. Căn bản là cô không hạ được quyết tâm đối với anh, muốn đẩy anh ra chỗ khác cô làm không được.

Cuối cùng cô không đấu lại Vinh Hường có lòng dạ sắt đá như vậy, lúc Vinh Hường đẩy cô cho Chu Tư Thành, không biết có từng rối rắm như cô không. Trong lòng Vinh Nhung cười khò, cô so với anh về độc ác hay giờ trò lừa bịp cũng không sánh bằng anh, làm sao có thể chắc chắn sẽ thắng lợi trong cuộc đua này.

Chỉ ngần ngừ vài năm như vậy, cô trừ thân thể, sợ rằng trong lúc vô tình cũng đã sớm thua tâm mất rồi.

Bà ngoại Hồng nhìn hai đứa trẻ không còn ăm ỉ nữa, nhắm một con mắt mở một con mắt để mặc cho Vinh Hường giằng vò. Nhìn cháu ngoại bảo bối mỗi ngày luôn dán cái mũi về cô bé lạnh lùng này, bà vẫn còn có chút suy nghĩ không ra tương lai. Mặc dù đáng đáp của cô bé này rất thanh tú, nhưng tính tình quá lạnh lùng, ngồi cả buổi trưa mà cũng không nói được mười câu.

Còn Vinh Hường, tùy hứng lại bá đạo, thường không chịu nhường hay thỏa hiệp. Tại sao lại bị cô bé này làm cho thay đổi tính tình, ngày ngày hỏi han ân cần hầu hạ? Bà ngoại Hồng thỉnh thoảng nghiên cứu hai đứa bé này, cuối cùng cũng cho ra kết luận, cháu ngoại nhà mình thích bị ngược đãi, càng không nhận tội thì lại càng hăng hái chiến đấu.

Tô Mộng vẫn thường xuyên tới chơi, cô vừa xuất hiện thì Vinh Hường như cái đuôi cứ dính vào Vinh Nhung, tách thế nào cũng không được. Tô Mộng đại khái cũng nhìn ra được vấn đề, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào bọn họ, lấp ba lấp bấp nói: "Vinh, anh...anh....Không ngờ anh lại là một kẻ biến thái!"

Vinh Hường nghe vậy thì huyết thái dương co giật, xanh mặt nhìn cô.

Vinh Nhung kinh ngạc nhìn anh, đáng vẻ vô cùng vui mừng, không ngờ cũng có người có làm cho Vinh Hường giận đến không câu được. Vinh Hường tròn mắt nhìn Vinh Nhung một cái, nắm ở trên vai cô, tay ác liệt trượt đến trên eo, khiêu khích nhìn Tô Mộng, "Thế nào? Chúng tôi gọi là thanh mai trúc mã, đứa trẻ như em thì biết gì?"

Tô Mộng nhún mày, theo dõi hành động không đứng đắn của anh, vẻ mặt rối rắm nói, "Nhưng mà, hai người không phải là anh em sao?"

Vinh Hường cảm thấy rất rõ ràng người trong ngực trở nên cứng đờ, mặt không biến sắc ôm sát cô, cười nói với Tô Mộng, "Nhưng Nhung là con gái bạn mẹ anh! Hơn nữa, anh coi cô ấy như em gái thì thế nào?"

Vinh Nhung quay đầu, khẩn trương nhìn anh, chỉ sợ bỏ qua vẻ mặt biến hóa của anh vào lúc này. Rõ ràng là Vinh Hường nhìn về phía Tô Mộng mà nói nhưng đồng thời cũng nhìn cô, ánh mắt kia vừa chuyên chú lại vừa thành kính, "Cho dù có quan hệ máu mủ, thì anh cũng không quan tâm, yêu chính là yêu, sẽ không bởi vì cái này mà thay đổi."

Trong mắt của anh đầy trong vắt, không có một tia hốt hoảng hoặc né tránh nào. Vinh Nhung thậm chí còn có ảo giác, anh cái gì cũng biết, anh hiểu rõ quan hệ chân thật giữa bọn họ. Nhưng là, tại sao anh không nói? Tại sao anh vẫn giả vờ không biết. Vinh Nhung chỉ có thể cho ra một cái kết luận, đó chính là anh thật sự có mưu tính cho tương lai của họ. Thật sự là anh đang cố gắng cho cô một phần tình yêu dưới ánh mặt trời, cũng thật sự... thích cô?

Vinh Nhung cho ra kết luận này cũng làm cho bản thân mình cảm thấy hết hồng. Cô không thể tin được, thậm chí có chút không muốn tin tưởng, lúc nào cô cũng lấy mình làm trung tâm, anh là anh tức, không thể đụng vào, không thể chạm vào. Giờ phút này, hình như cách chân tướng càng ngày càng gần, thậm chí, bị anh tức làm cho mục nát rồi.

Tô Mộng nhìn thẳng vào phần tình cảm trong mắt hai người, rồi nhìn xung quanh một chút, cuối cùng vẻ mặt sung sướng nhìn về phía Vinh Hường, "Không ngờ người bình thường như cộc gỗ mà cũng có một trái tim lãng mạn."

Khóe môi Vinh Hường cười cười, đắc ý vẩy đuôi, "Đó là đương nhiên."

Tô Mộng cong miệng lên, mắt híp nói thầm, "Biết ngay mà, tình cảm thuần khiết chứ gì. Đối với loại người không có liên quan thì Vinh thiếu gia đương nhiên sẽ lạnh như khối băng rồi. Không thể tình được là anh lại thích như vậy...."

Cô đưa đầu nhìn chằm chằm Vinh Nhung, đôi mắt mở to đáng vẻ như muốn nhìn thấy chỗ sâu nhất của cô. Vinh Nhung cảm thấy có chút không tự nhiên, rụt mặt xuống ghế sofa. Vinh Hường nhún mày, ngăn cản ở trước mặt Vinh Nhung, "Này, cô bé, còn nhìn lung tung nữa anh sẽ móc mắt em ra."

Tô Mộng mở to mắt, lui về phía sau một bước dài, kinh bị nhìn Vinh Hường. Cuối cùng thần thần bí bí đi tới bên cạnh Vinh Nhung, "Nhưng Nhung, anh

ấy biến thái em đã sớm nhìn ra, nhưng chị... chị cũng không thích anh ấy chứ? Hay là chị bị ép buộc, bị uy hiếp có đúng không? Nhất định là vậy!"

Vinh Nhung kinh ngạc nhìn cô bé có năng lực suy diễn này, miệng mở to đang muốn phản bác, ai ngờ Tô Mộng lại chen đến nói nhỏ bên tai cô, "Có phải là anh ấy thừa dịp chị ngủ say rồi bỏ thuốc mê cưỡng gian chị không, sau đó lấy điều này ra uy hiếp chị?"

Vinh Hường cắn răng nghiền lợi nắm chặt quyền, cả người cũng dâng lên một cơn khí tức giận. Vinh Nhung vẫn ngấm ngấm chịu đựng, mỉm cười nhìn về mặt chán nản của anh, mím môi không giải thích.

Tô Mộng lấy được khích lệ, che miệng, một hồi lâu mới chỉ vào Vinh Hường tố cáo, "Anh thật là quá đáng, quả nhiên chính là anh trai ác ma trong phim ảnh! Nhung Nhung đừng sợ, em sẽ thay chị làm chủ. Anh hai của em, chính là Arvin, chị đã gặp rồi, lớn lên đẹp trai chứ? Em sẽ giới thiệu anh ấy cho chị, có anh ấy bảo kê người, em không sợ kẻ biến thái này đâu."

Khóe miệng Vinh Hường giật giật, "Mở miệng là một tiếng biến thái, kêu dễ nghe nhỉ."

Tô Mộng hiển ngang lăm lăm ôm sát Vinh Nhung, vỗ vỗ bả vai của cô, "Đừng sợ, có em ở đây, anh ấy không dám làm loạn cán chị đâu."

Vinh Nhung đã sắp không nhận được nữa mà cười ra tiếng, ôm bụng cả người cũng bắt đầu phát run.

Thái dương của Vinh Hường co giật liên tục, trên trán gân xanh cũng tức giận mà nổi lên. Anh cười như không cười nắm chặt quả đấm, khớp xương phát ra tiếng vang răng rắc, đáng vẻ kia quả thật là có mấy phần uy hiếp, "Ai nói anh muốn cắn người, anh rõ ràng là muốn đánh người!"

"....Anh! Anh dám đánh con gái? Sao được coi là đàn ông?" Tô Mộng bị dọa sợ thét đến chói tai, phòng bị nhìn anh hoạt động ngón tay.

"Em mà cũng được coi là con gái hay sao, nhiều lắm là nam phát triển thành nữ thôi." Vinh Hường buồn rười rượi cười ra tiếng.

Nhất thời Tô Mộng lạnh cả sống lưng, nhảy về phía ghế sa lon, đứng ở phía trên cao nhìn xuống kêu, "Anh mà dám đánh em...em, em liền nói cho Nhung Nhung biết chuyện anh bảo anh hai của em chuyển khoảng cho đi Tổng!"

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 48

Arvin vừa mới bước vào nhà họ Hồng đã nghe thấy Tô Mộng hô lên một câu như vậy, bỗng nhiên cảm thấy nhức đầu, công phu gây họa của cô nhóc này đúng là càng ngày càng thuần thục.

Tô Mộng cũng ý thức được mình vừa nói cái gì, vội vã che miệng thật chặt, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Vinh Nhung. Cô bé không nhận được mà oán hận bản thân, vì sao lúc nào cũng lỡ mồm lỡ miệng như vậy?

Vinh Hường cứng đờ xoay lại, Vinh Nhung chỉ bình tĩnh nhìn anh. Vinh Hường thật sự không nhìn ra điều gì từ trong ánh mắt bình tĩnh như vậy, cô không thất vọng hay khiếp sợ giống như trong tưởng tượng, nhưng tuyệt đối cũng không phải là không hề chấn động. Anh có thể khẳng định, cô chẳng qua chỉ che dấu tâm tình của mình tốt hơn mà thôi, từ trước đến nay, anh đã sớm nhìn thấu. Cô sẽ không dễ dàng bộc lộ bản thân ra bên ngoài, bất kể là buồn hay vui, cũng chỉ yên lặng chịu đựng một mình.

Tô Mộng thấy Arvin đi tới, vội vàng nhảy xuống từ trên ghế salon. Chạy hai ba bước đã tới bên cạnh Arvin, ảo não đấm đấm lên đầu, "Anh hai, hình như em lại gây họa rồi."

Arvin thờ dãi, giơ tay xoa đầu cô, liếc nhìn sắc mặt ửng đỏ của Vinh Hường, cười xin lỗi. Cục diện như thế này, thật sự cũng khó mà giải quyết. Tính tình Vinh Hường vốn đã rất khó đoán, lúc này, anh ta không biết là nên tiếp tục giúp cậu ấy che dấu, hay là ăn ngay nói thật?

Vinh Nhung nhìn nam sinh cao lớn trước mặt, mím môi không lên tiếng.

Arvin dắt Tô Mộng bước tới, lúc này anh ta đã có chút đáng vẻ trầm ổn của người đàn ông trưởng thành, ánh mắt xanh biếc hơi lấp lánh. Vinh Hường trầm mặc liếc nhìn Tô Mộng, cuối cùng hướng về phía Arvin nói: "Mau đưa cái miệng rộng nhà cậu đi đi, âm ỉ cả một buổi chiều, lỗ tai mình bây giờ vẫn còn ong ong đây."

Arvin hiểu rõ gật đầu một cái, đây là đang chê bọn họ quá chướng mắt, anh ta hướng về phía Vinh Nhung cười cười, "Xin lỗi, nếu như cô ấy nói cái gì không nên nói, em đừng để trong lòng. Em gái anh vẫn còn hơi vô tâm vô tính, không có ác ý gì đâu."

Vinh Nhung chỉ cười, vẫn như cũ không nói lời nào. Cũng chính là vì vô tâm vô tính, nên mới dễ dàng nói lời thật lòng hơn chứ?

Tô Mộng thấp thòm nhìn Vinh Nhung, quần bách giải thích, "Nhung Nhung, thật ra thì... Thật ra thì....." Arvin cũng không để cho cô bé có cơ hội làm cho sự việc trở nên nghiêm trọng hơn, xách cô như xách gà con mà ra về.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Vinh Nhung nghiêng đầu cười với anh, “Mọi người đi rồi, anh định nói gì?”

Vinh Hường thở phào một cái thật dài, theo bản năng đưa tay sờ bao thuốc lá, mùi khói thuốc luôn có thể khiến anh trấn định hơn một chút. Giờ phút này, trong lòng anh thật sự có chút hốt hoảng. Không biết kế tiếp mở miệng nên tiếp tục lừa gạt hay sẽ nói lời thật lòng.

Anh ngậm điều thuốc, rũ mắt nhìn cái bật lửa đang phát ra ngọn lửa xanh lam trên tay, cuối cùng lại phiền não đóng nắp bật lửa. Vinh Nhung nhìn bộ dạng tâm phiền ý loạn của anh, cuối cùng yên lặng nhích tới gần, vươn tay cầm lấy điều thuốc trên môi anh, “Nói thật cho em biết đi, cho dù anh không muốn nói, em cũng có thể đoán được một chút. Con số trong sổ tiết kiệm của mẹ em không lồ như thế, em còn chưa bóc tới nỗi cho rằng mẹ sẽ tự mình kiếm được chỗ đó. Thu nhập của mẹ bao nhiêu em rất rõ ràng.”

Vinh Hường giơ tay lên xoa mặt, cuối cùng ôm lấy bả vai cô, nhìn cô thật sâu, “Mẹ em bị bệnh, cần tiền, chỉ như thế thôi.”

Vinh Nhung trầm mặc vài giây, cuối cùng cười, “Ừ, em tin anh.”

Vinh Hường thở phào nhẹ nhõm, thuận thế ôm cô vào lòng, “Cái miệng của Tô Mộng thật là rộng, cũng chỉ có kẻ ngốc nghếch như Arvin mới có thể vui vẻ chịu đựng.”

Vinh Nhung tựa vào bả vai anh, nghe lời anh nói, bỗng nhiên duỗi tay ôm anh thật chặt. Vinh Hường ngây người, lặng im mỉm cười, “Sao thế? Sao lại đột nhiên nhiệt tình như vậy?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên rất nhớ anh, đột nhiên rất muốn ôm anh.” Giọng nói của Vinh Nhung hơi khàn, có những điều bị cô cố gắng áp chế.

Ôm thật lâu, Vinh Hường cảm thấy người trong ngực có chút gì đó không đúng, rất muốn buông cô ra để có thể nhìn khuôn mặt cô, nhưng vẫn bị cô ôm chặt không buông. Vinh Hường càng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không thể động đậy, chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc trên đầu cô. Qua không biết bao nhiêu lâu, Vinh Nhung mới từ từ thả lỏng.

Vinh Hường nhìn nét mặt bình tĩnh của cô, cười hôn cô, “Nhớ nhà sao? Mấy ngày nữa chúng ta cùng về được không?”

Vinh Nhung lắc đầu một cái, hai cánh tay vòng qua bên hông rắn chắc của anh, “Không phải anh nói muốn đưa em đi đâu sao? Em muốn đi xem một chút.”

Vinh Hường nhìn ánh sáng không ngừng lóe lên trong mắt cô, khẽ mỉm cười, “Được.”

Vinh Nhung chủ động hôn lên môi anh, đáng vẻ rất động tình. Nhiệt tình đưa lưỡi hôn anh, Vinh Hường nâng mặt cô, mặc cho cô liếm hôn môi lưỡi của mình, ngón tay từ từ vuốt ve da thịt tinh tế của cô. Hô hấp của Vinh Nhung hơi rối loạn, bởi vì ngực phập phồng mà như có như không ma sát với lồng ngực của anh.

Ánh mắt Vinh Hường từ từ tối đi, ánh mắt nhìn về phía cô cũng ngày càng trở nên nóng bỏng.

“Ôm em” Vinh Nhung kề sát vào môi anh, nhỏ giọng ní non.

Vinh Hường ôm lấy cô, phòng khách không một bóng người chỉ còn lại tiếng vang rất nhỏ của môi lưỡi giao nhau. Cô ở trong lòng anh, hình như còn gầy yếu hơn so với trước kia, nhẹ tới nỗi không tồn chút sức đã có thể bế ngang cô lên rồi.

*

Trở về phòng, Vinh Hường đá cánh cửa, còn chưa kịp buông cô, cánh môi đã bị cô hôn mạnh. Hai chân Vinh Nhung vòng qua anh, hai người tựa vào cánh cửa bắt đầu đưa đẩy. Bởi vì quá lâu không có kích thích như thế, Vinh Hường rất nhanh đã không khống chế nổi mình. Anh hơi kích động cởi quần áo cô, vẫn giữ nguyên tư thế như vậy mà tiến vào trong cơ thể cô.

Vinh Nhung bị anh đè vào cánh cửa, sống lưng trần dán vào ván gỗ có chút lạnh lẽo. Lại cùng với rung động nóng bỏng trong cơ thể tạo ra sự chênh lệch rõ ràng, cô ngẩng đầu lên, bộ ngực đẹp phập phồng hiện ra trước mặt anh. Vinh Hường cúi đầu ngậm lấy nó, nhẹ nhàng cắn, thân thể càng đụng chạm mãnh liệt hơn.

Vinh Nhung ghé vào lỗ tai anh phát ra từng tiếng ngâm nga nhỏ vun, mang theo khoái cảm ngấm ngầm. Vinh Hường đắm chìm trong sự tuyệt vời của cơ thể cô, hai cánh tay đỡ toàn bộ sức nặng của cô, đầu lưỡi lướt qua xương quai xanh, “Nhưng Nhưng.....”

Anh cúi đầu gọi cô, giọng nói khàn khàn mang theo sự mê hoặc lòng người, hai cánh tay Vinh Nhung quấn lấy anh, chân bắt đầu nhũn ra, rốt cuộc không chịu nổi phải cầu xin, “Anh, nhẹ, nhẹ một chút.”

Vinh Hường đặt cô lên bàn, hai tay ôm eo cô, chậm rãi cúi xuống hôn cô, “Anh làm đau em sao?”

Vinh Nhung lắc đầu, mái tóc màu đen xõa tung trên chiếc bàn gỗ đỏ, thân thể trắng nõn nằm trên một mảnh đỏ sậm mang theo hơi thở mê người. Vinh Hường thả chậm tốc độ, từ từ nằm trên người cô, nụ hôn kèm theo cũng càng thêm nhu tình mật ý.

Ngày thứ hai Vinh Hường đưa Vinh Nhung tới một chỗ, khiến Vinh Nhung rất bất ngờ. Đó là một ngôi biệt thự cạnh biển cách nhà họ Hồng không xa, có khoảng sân rất lớn, trong đó là một biển vô tận hoa Bạch Tường Vi.

Lúc gió nhẹ thoảng qua còn đưa tới từng trận hương thơm.

Vinh Nhung đưa phía trước cửa sổ, có chút sững sờ nhìn màu trắng trải dài trên đất. Vinh Hường ôm cô từ phía sau, ti mi hôn lên vành tai cô, “Thích không? Hai năm trước anh đã mua nơi này, tìm người đặc biệt chăm sóc vườn hoa này. Chờ chuyện của cha mẹ kết thúc, chúng ta sẽ tới đây định cư. Về sau nơi này sẽ là nhà của hai chúng ta.”

Vinh Nhung có chút kinh ngạc xoay người, vừa quay đầu lại đã bắt gặp thâm tình trong mắt anh. Vinh Nhung rất muốn hỏi, anh mới mười tám tuổi, sao có thể có nhiều tiền đến như vậy? Ngay sau đó cô lại nghĩ một chút việc nhỏ này cũng không đáng kể, cuối cùng có rất nhiều thứ có vẻ như được giải quyết rất dễ dàng. Vinh Nhung nuốt xuống một bụng nghi vấn, tiếp tục quay đầu nhìn biển hoa.

*

Ngày trở về nước sẽ đến rất nhanh, ngày rời đi, Arvin và Tô Mộng cùng tới sân bay tiễn. Hồng lão phu nhân không chịu nổi cảnh chia ly nên vẫn ở nhà mà không tới sân bay. Vinh Hường liếc nhìn cái người cách đó không xa đang lúi cúi kéo Vinh Nhung nói lảm nhảm, nhìn về phía Arvin rồi cười tới ý vị thâm tường, “Còn chưa giải quyết xong cái miệng rộng nhà cậu?”

Arvin thở dài, có chút bất đắc dĩ, “Không phải ai cũng giống như ai kia được tốt số”

Vinh Hường nhàu mày, không nói gì. Tốt số? Nếu như không có những chuyện kiếp trước, kiếp này anh sao có thể học được cách nên yêu cô như thế nào, nên quý trọng cô ra sao? Nói như vậy, kiếp này cũng thực sự coi như là tốt số.

Sau khi trở về Vinh Hường lập tức bắt đầu chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học. Thành tích của anh luôn rất tốt, cho nên không hề khẩn trương. Ngược lại Hồng Mộ lại không bình tĩnh nổi, ngày ngày đều ghé vào tai anh cầu nhàu không yên. Vinh Nhung cũng không biết xuất phát từ điều gì trong lòng, hình như tình cảm của mình đối với anh từ khi trở về từ L.A thì càng không thành thật. Ngày thi tốt nghiệp trung học của anh càng gần, Vinh Nhung cũng tận lực chăm sóc, không làm trái ý anh.

Vinh Hường cũng đọc sách, ôn tập rất nhiều, rất ít khi tới quấy rầy cô. Hình thức chung sống từ trước đến nay của hai người cũng không có quá nhiều thay đổi.

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, trường học cho nghỉ, Vinh Nhung trở về nhà họ Vinh, phát hiện ra có những lúc Hồng Mộ cãi vã với Vinh Kiến Nhạc, nhưng mà cũng không thường xuyên. Có lẽ là sợ ảnh hưởng tới tâm tình của Vinh Hường, cho nên thỉnh thoảng khi xảy ra tranh chấp cũng sẽ cố gắng hết sức để không biến thành mâu thuẫn gay gắt. Chuyện ly hôn vẫn tiếp tục gác lại, Vinh Nhung không biết sau khi Vinh Hường thi tốt nghiệp trung học xong, quả bom hẹn giờ này có thể đột nhiên nổ tung hay không.

Trước kỳ thi tốt nghiệp hai ngày, nửa đêm Vinh Hường vẫn còn chui vào trong phòng cô để ngủ chung. Nhưng mà đáng hoàng hơn, chỉ yên lặng ôm cô. Vinh Nhung chỉ hơi động dậy mạnh một chút anh đã dùng hai chân gạt gao cuốn lấy cô, vùi vào cổ cô oán trách, “Đừng lộn xộn, nếu như làm một chút chuyện khác, ngày mai anh sẽ kiệt sức mất.”

Vinh Nhung oán hận tròn trắng mắt, là tự anh tư tưởng xấu xa còn đi oán trách người khác, chẳng lẽ ngay cả lúc cô xoay người anh cũng có nổi lên phản ứng sao? Cảm nhận được vật cứng rắn đang chống đỡ bên hông mình, mặt Vinh Nhung nóng lên. Trong lòng không nhịn được mắng thầm, thật đúng là ngày cả xoay người mà anh ấy cũng có phản ứng, ở tuổi của anh ấy, rốt cuộc là có bao nhiêu ham muốn cơ chứ?

Hai ngày Vinh Hường thi tốt nghiệp trung học ngược lại rất yên ổn, thi xong lại hoàn toàn biến thân, không nặng không nhẹ giầy vò cô. Vinh Nhung không lay chuyển được anh, luôn bị anh mượn đủ loại cớ để chế phục, cuối cùng toàn thân luôn bủn rủn nặng nề mà ngủ.

Qua mấy ngày, Vinh Nhung nhất quyết không chịu cho anh vào phòng. Thấy mặt anh cũng tránh như gặp quỷ, Vinh Hường buồn bực muốn chết, dù dẫu thế nào cũng vô dụng, lại không thể tức giận, chỉ có thể ghen khuất giận đối bản thân mình.

Vinh Nhung tranh thủ cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày này đều ngủ bù từ sáng tới tối. Ngủ đến hỗn loạn, Vinh Nhung cảm thấy khát nước, cầm điện thoại di động ở bên cạnh lên nhìn một chút, thì ra đã hơn mười hai giờ đêm rồi. Cô tìm một cái áo mỏng khoác ra ngoài bộ đồ ngủ, lê dép đi xuống phòng bếp tìm nước uống.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc, thấy ánh đèn vàng từ trong hắt ra. Vinh Nhung tò mò liếc nhìn vào trong, xuyên qua khe cửa, nhìn thấy Vinh Kiến Nhạc và Vinh Hường ngồi đối diện nhau trên salon phía trước bàn làm việc. Sắc mặt hai người rất khó coi, có vẻ như đang nói chuyện gì đó mất hứng. Vinh Nhung bối rối định tránh, nhón chân lên chuẩn bị rời đi.

“Mày có biết con bé là em gái mày không? Các người làm như vậy chính là loạn luân có hiểu không!”

Giọng của Vinh Kiến Nhạc có vẻ rất tức giận, âm lượng cũng không nhỏ, Vinh Nhung vốn đã nhấc chân đi đành dừng lại. Tim nhảy thình thịch, không nhịn được lại tựa vào bên tường nghe ngóng.

Vinh Hường nhìn sắc mặt tái mét của cha mình, lạnh nhạt gật đầu, “Biết, lần trước lúc bắt gặp ông và Tống Hải Thanh tôi đã đoán được thân phận của cô ấy.”

Sắc mặt Vinh Kiến Nhạc tái nhợt một hồi, cắn răng lạnh lùng nói, “Vậy mà mày vẫn cùng với con bé như thế, con bé không thi thôi, làm sao mày có thể dung túng mình. Các người như vậy, đúng là thiên lý bất dung.”

Vinh Hường buồn cười nhếch môi, cuối cùng vuốt vuốt ấn đường, “Cái gì gọi là thiên lý bất dung, chúng tôi yêu nhau mắc mớ gì tới thiên lý. Chúng tôi làm tổn thương người khác hay là phản bội hôn nhân sao? Ông có tư cách gì nói những lời này.”

“Mày!” Vinh Kiến Nhạc ghen hòng nhìn trần trối. Ông ta phát hiện, từ năm mười bảy tuổi, hình như ông ta nên nhìn lại đứa con trai này thật kỹ một lần nữa. Trong mắt nó toát ra không phải là ánh mắt nên có của thiếu niên độ tuổi này.

“Mày đã quyết định cùng con bé ở chung một chỗ từ lâu rồi, mày lại dám mưu đồ chuyện như thế từ lâu rồi?” Vinh Kiến Nhạc trợn mắt không dám tin, “Khó trách lúc đó mày không để lộ chuyện bắt gặp tao và Tống Hải Thanh, mà dùng chuyện đó để uy hiếp tao nhận nuôi con bé, lại dùng nó để uy hiếp Tống Hải Thanh rồi đi, mày đã sớm nghĩ xong xuôi thân phận con gái nuôi của nó ?!”

Vinh Hường không lên tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ông ta. Vinh Kiến Nhạc từ từ hòa hoãn, nghi hoặc nhìn anh, “Vậy tiền con cho Tống Hải Thanh là từ đâu ra? Sao con có thể có nhiều tiền để đưa cho Tống Hải Thanh như thế. Người phụ nữ như bà ta, nếu như không có quyền sở tiết kiệm đáng giá như vậy, bà ta làm sao có thể đang hoàng che dấu để thân phận của Vinh Nhung không bị bại lộ.”

Vinh Hường rũ mắt xuống, thờ dài trong lòng, nói cho cùng, Vinh Kiến Nhạc cũng chỉ quan tâm đến tiền sao? Anh tựa vào ghế salon, mặt mày có chút phiền não, “Ông không cần phải để ý tiền kia vì sao mà có, tóm lại là không liên quan đến Vinh Thị. Còn nữa, đừng mang chuyện Vinh Nhung ra để uy hiếp tôi! Nếu như ông còn muốn Vinh Thị, không muốn sau khi ly hôn biến thành nghèo rớt mòng tơi, thì phải tiếp tục giữ kín bí mật về thân thế của Vinh Nhung. Như vậy, ít ra mẹ tôi cũng sẽ bớt hận ông một chút.”

Vinh Hường đứng dậy chuẩn bị rời đi, đến cửa lại dừng lại một giây, “Tôi nghĩ, nếu như thân phận của Vinh Nhung vẫn là con nuôi của ông, chuyện chúng tôi ở chung một chỗ thì mặt mũi của ông cũng chưa tới mức bị mất hết. Như vậy là vẹn cả đôi đường, vì sao ông không vui vẻ mà làm?”

Vinh Kiến Nhạc ngồi trên ghế salon, nhìn đứa con trai mới chỉ có mười tám tuổi của mình, có cảm giác vô cùng thất bại.

Vinh Hường ra khỏi phòng làm việc, mặt mày cào tóc, cuối cùng chậm rãi xoay người, cuối cùng tất cả 73 đều kết thúc. Chuyện còn lại, chỉ cần chiếm được lòng của cô, anh sẽ có được tất cả.

Trong nháy mắt xoay người, anh lại đông cứng tại chỗ lãnh lẽo toàn thân. Vinh Nhung tựa bên tường, yên lặng nhìn anh, cuối cùng hướng về phía anh cười cười, “Có phải là anh, cũng có rất nhiều lời muốn nói với em?”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 49

Vinh Hường không biết nên ứng phó như thế nào với tình hình trước mắt.

Trên thực tế, anh đấu tranh thật lâu, rốt cuộc vẫn không muốn nói rõ tất cả, anh không nắm chắc. Anh rất bình tĩnh nhìn sự bàng hoàng và đấu tranh trong mắt Vinh Nhung, anh không thể lại một lần nữa mạo hiểm mất đi cô. Làm ra vẻ không biết cái gì, ở sau lưng cô lặng lẽ giải quyết mọi phiền toái, vì tương lai của hai người mà san bằng mọi trở ngại, cuối cùng chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi cô đón nhận anh.

Đây chính là tất cả kế hoạch mà anh đã quyết định sau khi sống lại.

Vinh Nhung đến gần anh, chậm rãi thở ra một hơi, lặng lẽ cười, “Thế nào? Sao lại khẩn trương như vậy.”

Vinh Hường đỡ đầu nhìn cô, dưới ánh đèn mờ, trên gương mặt trắng nõn của cô đều là nét nhu hòa, không hề có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào. Vinh Hường lo lắng làm hầu kết trượt động, nín giọng nói, “Em, tức giận?”

Vinh Nhung nhìn vẻ mặt căng thẳng của anh, không khỏi cười mỉm, nghiêng người khẽ dựa vào vai anh, ghé sát vào lỗ tai anh thủ thủ, “Sao thế được, anh làm nhiều chuyện như vậy, em nên cảm ơn anh mới phải.”

Thân thể Vinh Hường cứng đờ, ngay sau đó ôm cô thật chặt, mặt mày khép mắt, “Đừng như thế, nếu như em không vui nhất định phải nói cho anh biết, em không thích anh tự ý quyết định thì sau này anh sẽ không như thế nữa.” Anh dừng một chút, lại nói tiếp, “Anh chỉ muốn cho em một tương lai hạnh phúc, không có bất kỳ phiền não.”

Vinh Nhung không trả lời, từ từ kéo gần khoảng cách với anh, nhìn vào trong ánh mắt cô, Vinh Hường không thấy được gì ngoài vẻ mặt lo lắng của chính anh. Vinh Nhung kéo anh về phòng, mặc dù Vinh Hường đã ngã bài với Vinh Kiến Nhạc, nhưng cô vẫn chưa định trở mặt trong tình huống không có sự chuẩn bị như thế này.

*

Trở lại phòng của cô, Vinh Nhung ngồi trên giường, hai tay chống xuống nệm, kiên nhẫn nhìn anh, “Cho nên hôm đó anh cố ý xúi giục em, để cho Tường Mạch dẫn em đi dạo phố, sau đó về nhà đàm phán điều kiện với bọn họ có phải không?”

Vinh Hường nhíu mày, ngồi cạnh cô, gật đầu một cái, “Phải.”

Vinh Nhung lại trầm mặc, từ từ quay đầu, chuyên chú nhìn vào mắt anh, “Vây. .... Sao anh lại biết, ngày hôm đó bọn họ sẽ làm ra loại chuyện như thế, giống như anh đã đoán được ngay từ đầu?”

Bàn tay Vinh Hường để trên đệm từ từ nắm lại thành quyền, trong mắt lướt qua một tia đấu tranh, cuối cùng cầm lấy tay cô, cúi đầu nhìn những đốt ngón tay trắng muốt. Về bình tĩnh trên mặt cô cũng đủ để chứng minh hiện tại cô đang rất tỉnh táo, đủ để chứng minh cô đã sớm hiểu rõ toàn bộ. Anh chỉ không hề nghĩ tới, cô sẽ lạnh lùng chờ đợi anh tự mình phơi bày ra những lời nói dối dè dặt.

Thì ra là, cô đã sớm biết mình cũng sống lại.

Sau khi cô sống lại, thực sự đã thay đổi quá nhiều, đến giờ phút này anh cũng không thể phân biệt được cảm xúc thực sự của cô. Đến tận cùng là vui vẻ, hay bi thương, đến tận cùng còn có thể tiếp nhận anh một lần nữa không?

“Thật ra thì, trong lòng em đã có đáp án rồi.” Vinh Hường thở dài, cười tự giễu, “Cần gì phải thử anh, Nhung Nhung, làm như thế không giống em.”

Vinh Nhung rút tay về, mím môi, lặng lẽ nhìn anh. Cuối cùng kiên quyết dời tầm mắt, lạnh lùng mở miệng, “Em không biết, làm sao em biết được. ....”

Nhìn cô cố làm ra dáng vẻ lạnh lùng, lòng dạ Vinh Hường chìm xuống, cường ngạnh kéo cô lại nhìn thẳng vào mình. Mặc kệ trốn tránh thế nào, có lẽ chuyện này cũng đã đến mức không thể ngụy biện được nữa rồi. Thay vì để cô suy nghĩ lung tung, chẳng bằng được ăn cả ngã về không.

“Nhung Nhung, em vẫn còn oán trách anh sao? Anh ..... Thực sự xin lỗi em.”

Anh nói có chút khó khăn, suy nghĩ tới vô số hoàn cảnh nhận lại cô, cũng nghĩ tới vô vàn lời lịch để thủ nhận thân phận của mình, đến lúc thực sự xảy ra, lại bất lực đến một câu xin lỗi cũng nói không thành lời. Không để ý cô đang giãy giụa, anh ôm cô vào lòng, làm bầm lều bầu giống như đang níu non, “Nhung Nhung, anh nhớ em, nhớ đến không chịu nổi.”

Vinh Nhung tựa trên vai anh, mắt dần đỏ, quả đấm không nặng không nhẹ đánh trên lưng anh, “Ngốc nghếch, tại không anh không sống cho thật tốt, tại sao không buông tha em, tại sao nhất định phải đi theo em! Không muốn để em sống thật tốt trong cái thế giới không có anh sao?”

Vinh Hường mặc cô phát tiết những chất chứa trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về sống lưng cô, “Sao anh có thể yên tâm để em một mình, trên cái thế giới này, ngoài bản thân mình ra, anh không yên tâm giao em cho bất cứ kẻ nào. Dù anh chưa đủ tốt, dù anh đã từng rất khổ nạn, anh cũng không có cách nào buông tay.”

Vinh Nhung nhắm mắt lại, tình cảm xao động trong lòng từ từ lắng lại trong giây phút này, toàn thân không có lực chỉ biết dựa vào anh. Hàng mi rũ xuống nhẹ nhàng run rẩy, trên mặt cô đều là vẻ khổ sở lại ảm đạm, “Em muốn rời đi, em muốn thử không yêu anh nữa. Nhưng lần nào em cũng không có biện pháp chạy thoát. Em sợ hãi, lại không dám tùy tiện yêu anh lần nữa, nhưng anh lại cứ làm nhiều chuyện như vậy khiến cho em trầm luân. Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Mẹ em đã chết, bà ấy sẽ không tổn thương được anh nữa. Như vậy, em đối với anh cũng đã hết giá trị lợi dụng. ....”

Vinh Hường lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống như mưa của cô, nhìn hai mắt cô vẫn nhắm chặt như cũ, cúi người xuống đau lòng hôn lên mắt cô, “Đừng khóc. .... Anh làm nhiều việc như vậy, em còn không chịu hiểu? Vinh Hường của quá khứ đã chết, anh bây giờ, và em bây giờ, đều không còn là chúng ta của kiếp trước nữa. Thử cho anh một cơ hội, cho chúng ta một cơ hội, được không em?”

Vinh Nhung mở mắt ra, tầm mắt mờ hồ, vẫn là dáng vẻ nghiêm túc lại dịu dàng của anh. Vinh Nhung nhìn anh, nhỏ giọng lặp lại những lời anh vừa nói, “Chúng ta. .... Đều không phải là chúng ta của kiếp trước. ....”

Vinh Hường gật đầu một cái, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên khóe mắt cô, vén những sợi tóc ẩm ướt của cô ra sau tai, “Chúng ta bây giờ, sẽ tốt hơn nữa trong tương lai. Em đừng quên, bây giờ em là Tống Niệm Nhung, không hề có quan hệ máu mủ với anh.” Anh cúi đầu dụi vào chóp mũi cô, da thịt hơi lạnh tiếp xúc, cảm thụ lẫn nhau.

Anh mang theo vẻ tươi cười, khẽ cong khóe mắt nhìn cô, “Chúng ta có thể kết hôn, có thể sinh bao bảo, có thể ở bên nhau cả đời. Danh chính ngôn thuận!”

Vinh Nhung trừng lớn mắt, vẫn còn mộng lung nhìn khuôn mặt anh, có chút không dám tin tưởng lại có chút mơ hồ. Vinh Hường ôm trọn cô trong vòng tay, chậm rãi hôn xuống chóp mũi cô, khuôn mặt, nhỏ giọng cười, “Đúng là một cô bé ngốc, em cho rằng. .... Cha thật sự sẽ ngăn cản chúng ta mà buông tha cho quyền thừa kế Vinh thị sao? Một Vinh thị để đổi lấy em, thật sự rất có lời.”

Giọng nói Vinh Nhung hơi khàn, vươn tay lên vuốt lông mày của anh, sống mũi, cuối cùng chậm rãi nhấn trán, “Anh. .... Làm như thế nào đến được?” Cô không dám tưởng tượng anh dùng cách gì để theo mình tới đây, nghĩ đến anh đã chết qua một lần, tim vẫn không kiềm chế được mà đập mạnh. Sự đau đớn phải chịu đựng trước lúc chết đó, cả đời cô cũng không quên được.

Vinh Hường cầm tay cô, khẽ cười nhìn cô, “Những chuyện đó đều không quan trọng, chúng ta vẫn còn có thể ở bên nhau, chuyện gì cũng không còn quan trọng.”

Vinh Nhung ôm chặt anh, nghiêng đầu nghe nhịp tim trầm ổn của anh, an tâm nhắm mắt, “Lúc đó, có đau không?”

Vinh Hường nhìn chiếc đèn bàn đặt đầu giường đang tản ra sắc cam dịu nhẹ, hơi mắt hờn, cuối cùng lắc đầu, “Không đau.”

Lúc đó, anh không hề cảm thấy đau đớn chút nào, trong lúc hoảng hốt dường như có thể nhìn thấy được cô đang mỉm cười. Mở mắt ra, cô không biết lúc đó anh tiến sát về phía cô, tim như muốn ngừng đập. Thấy cô trầm mặc bên bờ biển, thời điểm nghe được cô nói “Kết thúc một ngày, khổ sở cũng bớt đi rất nhiều”, tâm tình của anh phức tạp lại quặn đau, không cách nào diễn tả được.

Nhưng anh quả thật may mắn, có thể cùng luân hồi với cô, đây chính là ân điển trời cao ban xuống. Một lần nữa, anh sao có thể để cô chịu đau khổ giống như kiếp trước.

Vinh Nhung có cảm giác mình hận anh đến không cách nào tha thứ, nhưng bây giờ lại đối mặt với việc sống lại, cơ thể mang theo trí nhớ kiếp trước, ngược lại cô cảm thấy một mảnh hỗn loạn. An tĩnh vui vào ngực anh, tâm tình cô cũng không còn sóng gió giống như trước. Thời điểm còn chưa biết anh sống lại, Vinh Nhung cảm thấy anh có thể rời xa cô, anh còn chưa yêu cô tới mức sâu sắc đến như thế.

Nhưng biết được anh sống lại, biết anh vì cô mà đến, biết được anh làm nhiều chuyện như vậy, cô hèn nhát rồi. Chuyện này có phải đã nói lên rằng, trước đó cô không đủ yêu anh, cũng đã sai lầm rồi?

Vinh Hường nhìn về mặt không ngừng biến hóa của cô, cẩn thận hôn thành một đường vòng cung từ bên tai cô ra sau gáy, “Nhưng Nhung, anh yêu em. Những điểm em không thích anh đều sẽ sửa, đừng mặc kệ anh....”

Tâm trạng Vinh Nhung khê buông lỏng trong nháy mắt, đáng về yếu đuối làm nũng của anh, cô sao có thể ngoan độc hạ quyết tâm. Cô vẫn luôn là con hồ gầy, luôn lần lượt ép buộc chính mình tự làm tự hận tự coi thường, thường sẽ là giết địch ba trăm tự tổn ba nghìn (mất nhiều hơn được). Quay đầu nhìn lại cũng chỉ thấy bản thân tâm lực tiêu tụy, máu thịt be bết.

Vinh Nhung ngồi dậy, hơi lộ ra vẻ xúc động, chậm rãi nói, “Được rồi, em hỏi anh một vấn đề, anh phải thành thật trả lời, không được gạt em”

Vinh Hường vội vàng gạt đầu, ngồi nghiêm chỉnh chờ cô đặt câu hỏi.

“Lần đó vì sao cùng Tiểu Bàn đánh nhau?”

“Bởi vì hần nói nhìn thấy Tổng....” Vinh Hường thiếu chút nữa đã nói ra ba chữ Tổng Hải Thanh, rồi lại cẩn thận nhìn sắc mặt Vinh Nhung, ngượng ngùng sửa lại, “Hần nói nhìn thấy mẹ em cùng với ba anh bước ra từ khách sạn Mạc Đình, còn nói rất nhiều lời chửi bới em, anh cảnh cáo hần không được đi khắp nơi nói những nói cuội, anh sợ lời đồn đại truyền ra sẽ khiến em suy nghĩ lung tung....”

Vinh Nhung nhìn đáng vẻ như trẻ con làm sai chuyện của anh, trong lòng cười đến ghen, cuối cùng vẫn dùng bộ mặt phớt lạnh, “Ngày đó khiến cho Trương Mạch lời em đi dạo chợ đêm, chính là anh muốn ngả bài với ba mẹ sao?”

“Anh vốn không nhớ rõ hồi tám tuổi bắt gặp bọn họ là lúc nào, nhưng mà lúc Tiểu Bàn nhắc tới, anh dường như nhớ lại được ngày nào đó. Anh không muốn em phải đối mặt trường hợp đó cùng với anh, mới sắp xếp để Trương Mạch dẫn em đi ra ngoài chơi. Cố ý cho người giúp việc nghỉ một ngày vì sợ chuyện sẽ truyền tới tai mẹ anh, nếu như mẹ anh biết được thân thế của em, chúng ta muốn ở cùng nhau sẽ khó càng thêm khó.”

“Lúc ấy ba mẹ..... Sao có thể đồng ý?” Vinh Nhung có chút không tưởng tượng nổi, một đứa bé mới tám tuổi, mặc dù nội tâm bên trong là người đàn ông hai mươi lăm tuổi, nhưng mà Vinh Kiến Nhạc và Tổng Hải Thanh cũng không thể thỏa hiệp dễ dàng như thế mới đúng.

Vinh Hường trầm mặc, sau khi suy tính tìm tòi, muốn nói thế nào để cho Vinh Nhung không phải thất vọng hơn đối với Tổng Hải Thanh, anh day day mi tâm, chậm rãi nói, “Lúc ấy ba đột nhiên thấy anh xuất hiện, đã sớm luẩn cuẩn. Ông ấy sợ mẹ anh biết chuyện sẽ đòi ly hôn, tất nhiên chuyện gì cũng sẽ nghe anh. Anh muốn ông ấy tìm cách đưa mẹ em ra khỏi thành phố N, ông ấy lập tức đồng ý. Sau khi ba đưa mẹ em đi khỏi anh mới lên lút liên lạc với mẹ em, về phần mẹ của em.... Em nên nhớ rằng, chỉ cần có tiền, mọi chuyện đều có thể thương lượng được.”

Vinh Nhung trầm mặc, cho dù đoán được câu chuyện sẽ như thế này thì lúc tự mình nghe được vẫn cảm thấy chua xót. Những gì Vinh Hường đã làm, cô không thể phủ nhận rằng mình đã bị cảm động. Nhìn đáng vẻ thận trọng của anh, trong lòng cô vừa chua vừa chát. Hết thảy những chuyện Tổng Hải Thanh làm, cô đã bắt đầu vô cảm, ít nhất thì sự tình ngộ trước khi chết của bà ấy cũng đã cho cô một chút an ủi.

“Hôm sinh nhật em, mẹ em gọi điện thoại để đòi tiền anh sao?”

Vinh Hường sững sờ, chần chừ không muốn thừa nhận, chỉ sợ Vinh Nhung sẽ không chịu nổi, trong lòng cảm thấy khó khăn. Vinh Nhung thờ dãi, bắt đầu cười, “Ngốc nghếch, đến bây giờ, anh còn cho rằng một chút đả kích nho nhỏ như vậy em cũng không chịu được sao? Mẹ của em.... Sao em còn không hiểu bà ấy cơ chứ.”

Vinh Hường khoác tay lên vai cô, trịnh trọng hứa hẹn, “Nhưng Nhung, em yên tâm, về sau sinh nhật nào anh cũng ở cùng em. Chuyện gì đi có thể cho em, anh cũng có thể cho em.”

Vinh Nhung im lặng nhìn anh, “Anh còn muốn một mình kiếm mấy chức, đảm nhiệm luôn mẹ của em sao?”

“.....” Vinh Hường lại yên lặng rũ tay xuống, bộ dáng Tiểu Bạch thật là đáng thương.

“Này, băng ghi hình những lời nói cuối cùng của mẹ em, có phải là anh bỏ tiền ra để bà nói như thế hay không?”

Vinh Hường vội vàng khoát tay, nóng nảy giải thích, “Không có, không có, đó là Tổng..... Di thức tình lương tâm, không có nửa xu quan hệ với anh.”

Vinh Nhung mỉm môi, cố nén cười, mắt to đảo vòng vòng, “Tiền của anh ở đâu mà có? Sao lại có nhiều tiền như vậy?”

Vinh Hường nghe được mấy lời này lập tức lộ ra dáng vẻ hả hê, phe phẩy cái đuôi nói: “Cái này à, chính là chỗ tốt của việc sống lại, anh đương nhiên nhớ rõ được những cổ phiếu có thể sinh lời, lúc nào thì nên mua vào, lúc nào thì nên bán ra, anh đều nhớ rất rõ.”

Vinh Nhung nhớ tới lúc trước thường nhìn thấy anh rất khuya vẫn còn ngồi trong phòng làm việc, nghĩ như thế, thì ra anh thật sự vì tương lai của hai người mà làm rất nhiều việc. Vinh Nhung có chút bất lực, cục diện như thế này cô không kịp chuẩn bị, nên làm gì bây giờ? Tiếp tục làm căng hay là nên tha thứ cho anh? Cứ tha thứ như vậy, có thể nào cô vũ cho cảm xúc phách lối của anh hay không?

Vinh Hường nhìn cô thỉnh thoảng lại quan sát anh, ánh mắt lại càng lúc càng biến đổi mập mờ. Vinh Hường đứng dậy từ phía sau ôm lấy cô, dính sát vào phía sau cô cắn lên vành tai nhỏ, “Nhưng Nhung, anh mệt rồi, chúng ta đi ngủ đi? Anh ngoan như vậy rồi, em tha thứ cho anh nhé?”

Vinh Nhung xoay người, nâng lên khoe môi cười cười, “Mệt? Được, muốn em tha thứ cho anh cũng được, nhưng mà, phải kèm theo điều kiện.”

Hai mắt Vinh Hường sáng lên, lấp lánh gật đầu, “Ừ, đừng nói một, một trăm cái anh cũng đồng ý.” Nói xong, dáng vẻ gấp gáp vươn tay ôm chặt lấy eo cô.

Vinh Nhung túm tay anh lại, nhìn về phía anh tươi cười rạng rỡ, “Thật ra thì rất đơn giản, ừ.....” Trong nháy mắt ánh mắt cô dâng lên một tầng nước, mỉa hoặc mê người. Vén vẩy lên dạng chân ngồi trên người anh, ngón tay khẽ lướt qua trước ngực anh, “Anh cũng biết, hiện tại em mới có mười bảy tuổi, vẫn còn vị thành niên, cho nên.....”

Vinh Hường bị cô vuốt đến khó chịu, bàn tay không đứng đắn bắt đầu chui vào trong váy ngủ, chỉ kém chút nữa là công hãm được nụ hoa mềm mại của cô. Vinh Nhung chợt véo một cái trên ngực anh, gằn từng chữ một, “Cho nên về sau anh không được ép buộc em làm mấy chuyện này, cũng không cho phép nửa đêm chui vào chăn của em. Lại càng nghiêm cấm bắt em phải giúp anh.” Mặt cô phỉếm hồng, bấu môi cắn vào anh, “Phải chờ em trưởng thành, cũng phải được em đồng ý. Anh hiểu không?”

“.....” Vinh Hường ngây người nhìn cô, đôi tay còn dừng lại trên không trung, vẻ mặt rõ ràng viết là “Anh không muốn hiểu.”

Vinh Nhung vẫn giữ tư thế cúi người nhìn thẳng vào anh, nhìn mặt anh ngẩn ngơ, giờ tay lên quơ quơ trước mắt anh, “Này.....”

Vinh Hường thuận thế để cô xuống giường, vén chăn lên bọc hai người vào bên trong. Thân thể Vinh Nhung cứng đờ, trên bụng rõ ràng cảm nhận được thay đổi trên cơ thể anh, nhìn đôi mắt xám ở trên người mình, trừng mắt, “Này, vừa rồi em nói như thế nào?”

Vinh Hường cúi người, cách một lớp tơ tằm ngấm lấy đỉnh nhô ra trước ngực cô, cười xấu xa bóp mông cô, “Nói vậy, rõ ràng bên trong em là nữ thanh niên lớn tuổi đã hai mươi tư, không nên kìm nén nhiều, sẽ không thỏa mãn được dục vọng.”

Vinh Nhung luống cuống tay chân muốn giữ bàn tay đang vội vàng của anh, hơi thở rối loạn, “Vừa rồi anh còn nói bây giờ em không phải là em kiếp trước, sao lúc này lại biến thành 24 rồi.”

Trả lời cô là nơi nào đó trên thân thể đang kịch liệt khoái cảm, đầu lưỡi ướt át đang từ từ thăm dò vào chỗ sâu nhất. Mười ngón tay Vinh Nhung đan chặt vào tóc anh, mông lung đẩy người đang chôn ở giữa hai chân mình ra, “Đang nói chuyện quan trọng với anh lại đầu rồi, không, không đứng đắn.”

Mặt mày Vinh Hường cong cong cười, chống cằm dù bận nhưng vẫn thông dong nhìn cô, “Về sau phòng lớn như vậy chỉ có hai chúng ta thì có vẻ hơi vắng lặng, nhân lúc này, anh phải nắm bắt thời cơ để tăng thêm thành viên gia đình.....”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 50

Vinh Hường bị Vinh Nhung mặt lạnh đá ra khỏi phòng, giường mất vô đầu đứng nhìn cách cửa. Tại sao được tha thứ nhưng lại không có quyền lợi như trước rồi? Vinh Hường oán hận phát điên về phía cánh cửa.

Nghĩ hèn dài đằng đằng, Vinh Hường bị Vinh Nhung lấy đủ lý do cách ly hơn hai mét. Dự được cô vui mừng, để cho sờ sờ hôn nhẹ, nghĩ sẽ tiến được thêm một bước ai dè cô sẽ không chút do dự mà cho anh nắm đầu tay.

Vinh Hường hận nghiêng răng nghiêng lợi, một chút biện pháp cũng không có với cô.

Chính xác là Vinh Nhung thích xem dáng vẻ người nào đó uất ức mà không thể làm được gì, hai người trong lúc này giống như hai đứa trẻ tranh chấp với nhau, mỗi một cử chỉ đều tuyên bố rõ ràng đây là nam nữ thiếu niên đang ở trong gian đoạn tình yêu ngây ngô. Vinh Nhung rất thỏa mãn, kiếp trước khoảng thời gian này bây giờ cuối cùng cũng được đền bù lại.

Giữa bọn họ bỏ qua khoảng thời gian yêu nhau kia quá nhiều, bây giờ từng chút từng chút một đều ở này để được bồi thường.

Sau khi Vinh Hường thi tốt nghiệp trung học xong, phần lớn thời gian hai người đều chán làm những chuyện mà những đôi tình nhân hay làm như ăn cơm, trò chơi, đi dạo phố, xem phim. Vinh Hường luôn tìm rất nhiều việc để làm cùng với Vinh Nhung, ví dụ như là đi làm lợi ích xã hội ở trạm tàu hỏa hoặc sáng sớm đi phát báo.

Hoặc là cùng nhau đi làm ở công viên thủy cung.

Cuộc sống giống như một đoạn phim nhỏ, nhìn cô biểu lộ sự vui sướng, tim của anh cũng từ từ tròn nên mềm mại và thỏa mãn.

Thì ra là, giữa bọn họ, trừ tình chuyện làm tình thì ở ngoài còn có rất nhiều chuyện vui vẻ có thể cùng nhau chia sẻ. Lúc này Vinh Hường mơ hồ hiểu được nguyên nhân Vinh Nhung cự tuyệt. Thì ra là cô bé ngốc này, vẫn cho là anh chỉ mê đắm cơ thể trẻ trung của cô mà thôi.

Vinh Hường bắt đầu học tôn trọng cô, lúc cô không thích anh sẽ yên lặng ôm ấp cô, hôn trán của cô.

Chỉ cần ở chung đơn giản như vậy cũng có thể làm anh có loại cảm giác hạnh phúc, loại tình yêu ngọt như mật này đủ để cho anh cảm thấy vui vẻ, cảm thấy tất cả đều có ý nghĩa.

Thời gian lâu dài, người trong nhà họ Vinh đều nhìn ra thiếu gia và tiểu thư tính tình vô cùng kỳ lạ.

*

Cuối cùng Vinh Kiến Nhạc cũng không có đem chuyện của hai người họ nói cho Hồng Mộ nghe, nhưng ánh mắt của ông nhìn Vinh Nhung càng ngày càng phức tạp đến khó phân biệt rồi. Thường thường thì sẽ ở trên bàn cơm nhìn cô chăm chăm, Vinh Nhung cũng không kiêng kỵ gì, cô biết rõ ông đang để ý cái gì, đáng vẻ của cô vẫn như cũ coi như không có chuyện gì cả.

Vinh Nhung càng lạnh nhạt hơn, Vinh Hường lại càng cố chấp. Vinh Kiến Nhạc nhìn thấy thì khóe mắt co giật liên tục, cặp mắt đỏ tươi thiếu chút nữa là phun ra lửa đốt Vinh Nhung không còn gì.

Vinh Kiến Nhạc nhìn đáng vẻ con trai bị vợ quản nghiêm, cẩn thận phục vụ để mặt cho con bé thao túng con trai mình, ông giận đến răng muốn ói ra máu. Giận nhưng không thể phát tác được nên đành làm mặt u ám mà ăn cơm.

Còn Hồng Mộ thì nhìn chăm chăm, ánh mắt lóe lên nhìn hai đứa trẻ.

Vinh Nhung gấp thức ăn cho Vinh Hường, Vinh Hường liếc nhìn trong chén toàn là màu xanh lá cây, đôi mắt hiệp lại thành một đường ngang. Vinh Nhung đứng mực liếc anh một cái, "Ăn nhiều rau dưa mới có lợi, không cho kiêng ăn."

"...." Vinh Hường cầm đũa vén đẩy đóng rau cái kia ra. Vinh Nhung lập tức nghiêng người tới cầm một cái, "Nếu em phát hiện anh len lén đem giấu nó đi, thì định ước hàng tuần của chúng ta coi như là phết thôi."

Vinh Hường giận tái mặt, ai oán nhìn người bên cạnh. Cuối cùng cũng thỏa hiệp với Vinh Nhung, thật sự là nhìn anh giả bộ đáng thương làm cho cô mềm lòng. Vinh Hường bị nắm ngay điểm yếu, cắn răng, cuối cùng nín nọt mà nói: "Vậy nếu anh ăn, vậy thì có thể nắm ngày hai lần không?"

Hai người nhỏ nói, Vinh Nhung thấy Hồng Mộ đã nhìn về bên này vài lần, ở dưới bàn đá anh một cước, toét miệng cười nói, "Năm mơ, dài dòng nữa là ngay cả lần thứ hai cũng đừng thương lượng."

"....Bà chần!" cuối cùng Vinh Hường từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, buồn bực không lên tiếng nuốt mớ rau kia.

Hồng Mộ nhìn vẻ mặt xanh xao con trai của, lại nhìn gương mặt trần đầy nụ cười của Nhung Nhung, nhũn mày không lên tiếng. Hồng Mộ quan sát mấy ngày, rốt cuộc không nhịn được bắt con trai ép hỏi, "Tiểu tử thú, con mai thành thật khai báo cho mẹ, có phải còn làm chuyện gì không tốt với Nhung Nhung hay không?"

Khóe miệng Vinh Hường co giật liên tục, từ từ lấy móng vuốt của mẹ mình ra khỏi lỗ tai anh, "Mẹ nói gì đấy?" Anh làm chuyện gì không tốt với cô, mỗi lần còn phải đem hết tất cả vốn liếng dụ cô để cho cô vui vẻ. Qua mấy lần, quả thật so với tập gym còn mệt hơn.

Vinh Hường vẫn mặt hờn, cầm ly nước lên che giấu tâm tình của mình.

Hồng Mộ nhìn vẻ mặt của anh không ngừng biến hóa, ngón tay vuốt ve cằm, không nhanh không chậm hỏi, "Vậy lần trước, hai đứa nói một lần là cái gì?"

Vinh Hường nuốt chút nữa là phứ hết nước mới vừa uống ra, im lặng trừng mắt nhìn người khời xướng, "Đó là đi làm công ích!"

"Công ích?" Hồng Mộ nghi ngờ nhìn ánh mắt anh đầy mờ ám, "Cái gì là công ích?"

"Ừm...." Ánh mắt Vinh Hường đảo một vòng rồi nhìn xuống sàn nhà, "Giúp người làm niềm vui công ích."

Hồng Mộ chắc lưỡi hít hà, "Con còn có niềm vui khi giúp người sao?"

"Dĩ nhiên." Vinh Hường yên lặng nghĩ, khiến cho Vinh Nhung vui vẻ cũng là giúp người vui vẻ?

Hồng Mộ nhìn con trai mình lại mắt hờn, cũng không che giấu thử dò xét, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, bày ra dáng vẻ uy nghiêm, "Bạn học Vinh Hường, mẹ con có việc hỏi con, con phải nói thật."

"Vâng, mẹ hỏi đi."

"Có phải là con thích Nhung Nhung hay không? Hai đứa... đang yêu nhau?"

Vinh Hường nhìn dáng vẻ của Hồng Mộ, khinh bỉ nhếch môi, "Mẹ, khỏi phải giả bộ. Không phải là mẹ rất thích Nhung Nhung hay sao, mỗi ngày ở trước mặt của con, khoe em ấy lên trên giờ dưới đất, nếu còn mà không còn nhìn ra nữa thì còn sẽ hoài nghi chỉ số IQ của mình rồi."

Hồng Mộ từ từ cười ra tiếng, vỗ vai của con trai, "Tiểu tử thôi, con không ngu tí nào. Mẹ con ra ám hiệu cho con nhiều lần rồi, mỗi lần thấy học sinh nam viết thư cho Nhung Nhung thì mẹ liền ám chỉ với con, thấy con vất vả lắm mới có thể tiếp cận được, sao còn không chịu xuống tay, sợ rằng con sẽ chịu thua thiệt. Không ngờ con đã sớm hoạt động bí mật rồi..."

Vinh Hường lạnh mặt, bắt được tin tức quan trọng nhất trong lời nói của Hồng Mộ, "Mẹ nói, có học sinh nam viết thư tình cho Vinh Nhung?"

"A." Hồng Mộ ngẩn người, "Con không biết sao? Không có ít đâu, hôm qua mẹ còn thấy có một người gọi là Thẩm Trọng gửi tin nhắn cho Vinh Nhung đó."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 51

Lòng ngực cường tráng của Vinh Hường kề sát vào cô, quanh người cũng tản ra hơi thở đậm chất đàn ông. Nghĩ tới những hồi ức tốt đẹp đơn thuần trong trí nhớ, Vinh Nhung hơi hoảng hốt. Cho đến khi bờ môi cảm nhận được hơi thở ấm áp tràn trề từ cánh môi ấm áp của anh, cô mới chậm rãi khôi phục tinh thần.

Vinh Nhung dán chặt vào tủ quần áo sau lưng, bởi vì bị ngã xuống, nên hai chân đang ở tư thế không hề có hình tượng mà tách ra. Cô ngượng ngùng, còn chưa kịp che dấu đã bị anh đưa thân đặt giữa hai chân, khuôn mặt cười xấu xa chăm chăm nhìn vào cô. Anh dán vào hai gò má cô, từ từ ma sát làn da tinh tế, nhỏ giọng thổi bên tai cô, "Anh trai.... Bây giờ đang muốn ăn Nhung Nhung...."

Mặt Vinh Nhung đỏ bừng một hồi, cắn chặt môi. Dưới yêu cầu mãnh liệt của cô, khoảng thời gian này Vinh Hường đã vô cùng tiết chế. Hơn nửa mấy ngày trước khi cô nghĩ lễ không có phương tiện đi lại, hai người đã thật lâu không có thân mật như vậy. Nghe anh mập mờ cầu yêu, sâu trong thân thể cũng không chịu được mà bắt đầu dâng lên từng đợt sóng.

Bây giờ đã lớn, không gian nhỏ nhỏ của tủ quần áo sao có thể chứa được hai người bọn họ, cũng không có biện pháp cứ mặc anh làm xăng làm bậy như trước đây. Vinh Nhung lúng túng cúi đầu nhìn tư thế thân mật của hai người, đỏ mặt kháng cự, "Anh...."

Bàn tay của Vinh Hường đang chuyển động trên eo cô, nhiệt độ của lòng bàn tay kích thích da thịt lạnh lẽo sau khi tắm. Một loại khoái cảm kích thích không thể nói thành lời, Vinh Nhung có chút mất hồn, đôi mắt mờ mờ còn tay thì vịn chặt tay anh.

Khoe mắt Vinh Hường cong lên, lóe ra ánh sáng tối tăm, đôi tay chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người cô.

"Trên người Nhung Nhung bây giờ vẫn còn mùi vị của kem, anh trai rất thích...." Chóp mũi Vinh Hường cọ lên da thịt trước ngực cô, giữ eo cô rồi từ từ ngửi khắp nơi trên người cô, nhỏ giọng trêu chọc. Nhung cũng chưa hề có hành động gì quá đáng, thật giống như bé trai lúc nhỏ vì chưa hiểu chuyện mà lộ ra vẻ si mê.

Vinh Nhung ngửa người ra sau, đường cong xinh đẹp trước ngực đều bại lộ ra bên ngoài. Vinh Hường chỉ nhẹ nhàng cọ trước ngực cô, ngón tay lướt qua bờ eo thon khiến cho không nhận được mà toàn thân run rẩy. Hô hấp trầm thấp bên tai phun ra hơi nóng, toàn thân Vinh Nhung có một cảm giác kỳ quái đang kêu gào, ngón tay mát không chế cào sâu vào bả vai anh, "Anh...."

Vinh Nhung khó chịu thở hắt hắt, ánh mắt vỡ tan nhìn người đàn ông trước mặt.

Hai chân anh đang quỳ bên ngoài tủ âm tường, giờ phút này đang lưu manh cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve eo cô qua chiếc váy ngắn, "Hả?"

Rõ ràng là anh cố ý! Vinh Nhung nhìn anh chậm chạp cởi váy mình, rồi lột trần thân hình trắng như trứng gà bóc của cô. Nhung lại chỉ vuốt ve rồi hôn lên từng tấc trên cơ thể cô, thỉnh thoảng khẽ gặm cắn, thật giống như đang thưởng thức một món ăn ngon khiến anh hài lòng.

Vinh Nhung bị anh làm cho khó chịu, cắn môi để ngăn bản thân không tràn ra những tiếng ngâm nga.

Anh chính là cố từng dừng bước không chịu tiến, vừa trêu chọc vừa thưởng thức dáng vẻ động tình của cô. Nụ cười của Vinh Hường càng sâu, vát hai chân của cô lên khuỷu tay mình, bắt đầu tiến công từng vị trí mẫn cảm, trong miệng còn nói ra mấy lời gọi tình làm người khác mặt đỏ tím đập. Vinh

Nhưng rốt cuộc không chịu nổi, chủ động ôm lấy anh rồi hôn, “Anh, em thật khó chịu...”

Khóe môi Vinh Hường cong cong, bởi vì cô đang thăm dò môi anh một cách vô cùng ngây ngô, không có kinh nghiệm. Vinh Nhung thấy anh từ này tới giờ đều giống như đang xem trò vui, sắc mặt trầm xuống, phũ tay không làm nữa. Nghĩ muốn đẩy cái người đang ở trên người mình xuống.

Vinh Hường buồn bực cười, vuốt ve cái trán giống như đang bắt đắc dĩ ngăn cản cô, hoàn toàn vây kín cô trong tủ quần áo, “Giận rồi sao? Không phải muốn chơi trò chơi sao? Anh nhớ từng bước không sai chút nào mà.” Anh ngang nhiên phơi bày khuôn mặt vô tội, còn phun ra một chút hơi nóng vào cổ khiến cô ngửa ngửa, “Hay là anh nhớ nhầm rồi. Nhưng Nhung muốn chơi cái khác?”

Vinh Nhung đỏ mặt, mím môi không nói, biết là anh đang trêu chọc mình nên mới không thêm đề ý tới anh. Vinh Hường ác liệt tiến tới, môi kề môi dày vào cô, “Không phải nói là một tuần một lần sao, hơn nữa còn phải để Nhung Nhung đồng ý mới được.”

Khuôn mặt Vinh Hường có vẻ rất đắc đo, Vinh Nhung hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, há mồm cắn một phát, cắn vào bắp thịt rắn chắc của anh. Vinh Hường rên lên một tiếng, vuron tay nhéo eo cô một cái rồi nhấc cả người cô lên, tìm được môi cô thì ngậm chặt không thả. Vinh Nhung bị anh hôn tới toàn thân mềm nhũn, cánh tay chống đỡ thân thể đã không còn cử động nổi.

Vinh Hường chộp lấy mắt cá chân của cô một lần nữa, lòng bàn tay vuốt ve làn da nhẵn mịn, nõn nà. Tủ treo quần áo quá hẹp, mà anh lại cố tình không chịu rời trần địa, Vinh Nhung bị chen chúc trong cái tủ quần áo, cũng may là dưới thân toàn chắn đệm mùa đông. Nếu không nhất định đã bị anh chày mạnh đè xuống khiến cho thân thể bị thương.

Hình như Vinh Hường cũng đang kìm nén sức lực mạnh mẽ, điên cuồng thay đổi tư thế. Vinh Nhung không nhịn nổi nữa, vịn vai anh rồi xuất ra đòn sát thủ. Vinh Nhung dựa vào vai anh, giọng nói mềm mại tình tứ, không ngừng gọi “Anh”. Quả nhiên Vinh Hường yếu nhất là đáng vẻ này của cô, rất nhanh sẽ tăng tốc chạy nước rút, cuối cùng phun ra ngoài.

Vinh Nhung toàn thân bần rùn một môi, để anh ôm đi tắm, sấy tóc. Sau khi tắm xong hết thấy, Vinh Hường ôm cô, cô lặng im không nói lời nào. Vinh Nhung buồn ngủ, lúc sắp ngủ lại bị anh đột ngột lay tỉnh.

“Nhung Nhung...” Vinh Hường gọi cô với vẻ mặt kỳ lạ, gọi xong rồi thì lại chẳng nói gì hết. Vinh Nhung hé mắt, một môi đến không có hơi sức mà mở mắt, lại tiếp tục nhắm mắt, qua loa “Ừ” một tiếng.

Hô hấp của Vinh Hường nặng nề, một lát sau lại lay tỉnh cô gái nhỏ đang ngủ. Vinh Nhung cho dù có tốt tính đến mấy cũng phải tức giận, nổi trận lôi đình nhìn anh chằm chằm, “Đúng là chỉ có anh mới vậy, bắt người ta lăn qua lăn lại tới rụng rồi rồi còn không cho người ta ngủ. Rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Vinh Hường sững sờ nhìn cô gái nhỏ đang nổi đóa, hồi lâu mới nhỏ giọng nói, “Có phải em ngoại tình đúng không?” Gần đây dám hờ hững với anh, lại còn gửi tin nhắn liên tục với cái thằng ranh họ Thẩm kia, ngồi với anh cũng chẳng thấy cô nói nhiều đến thế!

Vinh Nhung nhú mày, nhìn anh mấy lần, sau đó lại kéo chăn đắp lên người không thêm đề ý anh nữa.

Vinh Hường bắt đầu lo lắng, nhìn sống lưng trắng nõn của cô, buồn bực muốn chết. Vinh Nhung thấy đằng sau không có âm thanh nào, im lặng hồi lâu, sau đêm bỗng nhiên nhẹ đi. Vinh Nhung nghiêng người, nhìn anh đang rón rén bước ra ngoài, trong phút chốc Vinh Nhung bật dậy, khoanh tay. Mắt lạnh lướt qua, “Lén lén lút lút, đi đâu vậy?”

Vinh Hường ngượng ngùng quay đầu lại, ấp úng nói, “Về đi ngủ.”

Vinh Nhung nhìn anh giận dữ, nhìn thật lâu vẫn phải “Xì” một tiếng bật cười. Vinh Hường nhú mày rậm, nhận ra được bản thân đang bị đùa giỡn, cắn răng xông tới, “Tống Niệm Nhung, em cố ý phải không? Nhìn anh ủy khuất em cực kỳ sáng khoái phải không?”

Vinh Nhung cầu xin tha thứ, bị anh cù đến nổi lăn đi lăn lại trên giường, mái tóc đen dài xõa ra tán loạn, “Em biết sai rồi. Ai bảo anh khó chịu như vậy?”

Anh bực mình nằm ngửa trên giường, im lặng nhìn trần nhà. Vinh Nhung sát lại, tựa lên ngực anh, vòng tay lên bụng anh, “Ngốc quá, Thẩm Trạm gửi tin nhắn cho em chỉ để hỏi chuyện về đám con trai trong ký túc xá, cậu ấy không thích em.”

Vinh Hường hoài nghi cúi đầu nhìn cô, cuối cùng vẫn là cái bộ mặt thối không nói câu nào. Vinh Nhung đứng dậy vòng chân qua eo anh, nằm xuống theo đôi ánh mắt của anh, “Cho nên, vừa rồi anh giận như vậy... Là vì ghen sao?”

Vinh Hường “Hừ” một tiếng quay đầu đi chỗ khác, ưỡn ẹo muốn chết. Vinh Nhung tốt tính cười, ngón tay dí vào ngực anh, “Không ngờ anh cũng sẽ ghen.” Sau đó cô nắm cằm anh, giọng điệu giống như đùa giỡn con gái nhà lành, mắt cười chúm chím hôn anh chụt một cái, “Nhưng mà, bộ dạng này thật đáng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52

Editor: SunniePham

Vinh Hường bị Vinh Nhung mặt lạnh đá ra khỏi phòng, giương mắt vô đầu đứng nhìn cách cửa. Tại sao được tha thứ nhưng lại không có quyền lợi như trước rồi? Vinh Hường oán hận phát điên về phía cánh cửa.

Nghĩ hè dài đằng đẵng, Vinh Hường bị Vinh Nhung lấy đủ lý do cách ly hơn hai mét. Dù được cô vui mừng, để cho sờ sờ hôn nhẹ, nghĩ sẽ tiến được thêm một bước ai dè cô sẽ không chút do dự mà cho anh nắm đầu tay.

Vinh Hường hận nghiêng răng nghiêng lợi, một chút biện pháp cũng không có với cô.

Chính xác là Vinh Nhung thích xem dáng vẻ người nào đó uất ức mà không thể làm được gì, hai người trong lúc này giống như hai đứa trẻ tranh chấp với nhau, mỗi một cử chỉ đều tuyên bố rõ ràng đây là nam nữ thiếu niên đang ở trong gian đoạn tình yêu ngây ngô. Vinh Nhung rất thỏa mãn, kiếp trước khoảng thời gian này bây giờ cuối cùng cũng được đền bù lại.

Giữa bọn họ bỏ qua khoảng thời gian yêu nhau kia quá nhiều, bây giờ từng chút từng chút một đều ở này để được bồi thường.

Sau khi Vinh Hường thi tốt nghiệp trung học xong, phần lớn thời gian hai người đều chán làm những chuyện mà những đôi tình nhân hay làm như ăn cơm, trò chơi, đi dạo phố, xem phim. Vinh Hường luôn tìm rất nhiều việc để làm cùng với Vinh Nhung, ví dụ như là đi làm lợi ích xã hội ở trạm tàu hỏa hoặc sáng sớm đi phát báo.

Hoặc là cùng nhau đi làm ở công viên thủy cung.

Cuộc sống giống như một đoạn phim nhỏ, nhìn cô biểu lộ sự vui sướng, tim của anh cũng từ từ tròn nên mềm mại và thỏa mãn.

Thì ra là, giữa bọn họ, trừ tình chuyện làm tình thì ở ngoài còn có rất nhiều chuyện vui vẻ có thể cùng nhau chia sẻ. Lúc này Vinh Hường mơ hồ hiểu được nguyên nhân Vinh Nhung cự tuyệt. Thì ra là cô bé ngốc này, vẫn cho là anh chỉ mê đắm cơ thể trẻ trung của cô mà thôi.

Vinh Hường bắt đầu học tôn trọng cô, lúc cô không thích anh sẽ yên lặng ôm ấp cô, hôn trán của cô.

Chỉ cần ở chung đơn giản như vậy cũng có thể làm anh có loại cảm giác hạnh phúc, loại tình yêu ngọt như mật này đủ để cho anh cảm thấy vui vẻ, cảm thấy tất cả đều có ý nghĩa.

Thời gian lâu dài, người trong nhà họ Vinh đều nhìn ra thiếu gia và tiểu thư tính tình vô cùng kỳ lạ.

*

Cuối cùng Vinh Kiến Nhạc cũng không có đem chuyện của hai người họ nói cho Hồng Mộ nghe, nhưng ánh mắt của ông nhìn Vinh Nhung càng ngày càng phức tạp đến khó phân biệt rồi. Thường thường thì sẽ ở trên bàn cơm nhìn cô chăm chăm, Vinh Nhung cũng không kiêng kỵ gì, cô biết rõ ông đang để ý cái gì, dáng vẻ của cô vẫn như cũ coi như không có chuyện gì cả.

Vinh Nhung càng lạnh nhạt hơn, Vinh Hường lại càng cố chấp. Vinh Kiến Nhạc nhìn thấy thì khóe mắt co giật liên tục, cặp mắt đỏ tươi thiếu chút nữa là phun ra lửa đốt Vinh Nhung không còn gì.

Vinh Kiến Nhạc nhìn dáng vẻ con trai bị vợ quản nghiêm, cẩn thận phục vụ để mặt cho con bé thao túng con trai mình, ông giận đến rằng muốn ói ra máu. Giận nhưng không thể phát tác được nên đành làm mặt u ám mà ăn cơm.

Còn Hồng Mộ thì nhìn chăm chăm, ánh mắt lóe lên nhìn hai đứa trẻ.

Vinh Nhung gấp thức ăn cho Vinh Hường, Vinh Hường liếc nhìn trong chén toàn là màu xanh lá cây, đôi mắt hiếp lại thành một đường ngang. Vinh Nhung đứng mực liếc anh một cái, "Ăn nhiều rau dưa mới có lợi, không cho kiêng ăn."

"...." Vinh Hường cầm đũa vén đẩy đóng rau cái kia ra. Vinh Nhung lập tức nghiêng người tới nắm bắt một câu, "Nếu em phát hiện anh len lén đem giấu nó đi, thì định ước hằng tuần của chúng ta coi như là phế thải."

Vinh Hường giận tái mặt, ai oán nhìn người bên cạnh. Cuối cùng cũng thỏa hiệp với Vinh Nhung, thật sự là nhìn anh già bộ đáng thương làm cho cô mềm lòng. Vinh Hường bị nắm ngay điểm yếu, cắn răng, cuối cùng nịnh nọt mà nói: "Vậy nếu anh ăn, vậy thì có thể nắm ngày hai lần không?"

Hai người nhỏ nói, Vinh Nhung thấy Hồng Mộ đã nhìn về bên này vài lần, ở dưới bàn đá anh một cước, toét miệng cười nói, "Năm mơ, dài dòng nữa là ngay cả lần thứ hai cũng đừng thương lượng."

"....Bà chán!" cuối cùng Vinh Hường từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, buồn bực không lên tiếng nuốt mớ rau kia.

Hồng Mộ nhìn vẻ mặt xanh xao con trai của, lại nhìn gương mặt tràn đầy nụ cười của Nhung Nhung, nhíu mày không lên tiếng. Hồng Mộ quan sát mấy ngày, rốt cuộc không nhìn được bất con trai ép hỏi, "Tiểu tử thú, con mai thành thật khai báo cho mẹ, có phải còn làm chuyện gì không tốt với Nhung Nhung hay không?"

Khỏe miệng Vinh Hường co giật liên tục, từ từ lấy móng vuốt của mẹ mình ra khỏi lỗ tai anh, "Mẹ nói gì đấy?" Anh làm chuyện gì không tốt với cô, mỗi lần còn phải đem hết tất cả vốn liếng dụ cô để cho cô vui vẻ. Qua mấy lần, quả thật so với tập gym còn mệt hơn.

Vinh Hường vẫn mất hồn, cầm ly nước lên che giấu tâm tình của mình.

Hồng Mộ nhìn vẻ mặt của anh không ngừng biến hóa, ngón tay vuốt ve cằm, không nhanh không chậm hỏi, "Vậy lần trước, hai đứa nói một lần là cái gì?"

Vinh Hường nuốt chút nữa là phụ hết nước mới vừa uống ra, im lặng trừng mắt nhìn người khời xướng, "Đó là đi làm công ích!"

"Công ích?" Hồng Mộ nghi ngờ nhìn ánh mắt anh đầy mờ ám, "Cái gì là công ích?"

"Ừm..." Ánh mắt Vinh Hường đảo một vòng rồi nhìn xuống sàn nhà, "Giúp người làm niềm vui công ích."

Hồng Mộ chắc lưỡi hít hà, "Con còn có niềm vui khi giúp người sao?"

"Dĩ nhiên." Vinh Hường yên lặng nghĩ, khiến cho Vinh Nhung vui vẻ cũng là giúp người vui vẻ?

Hồng Mộ nhìn con trai mình lại mất hồn, cũng không che giấu thủ dò xét, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, bày ra dáng vẻ uy nghiêm, "Bạn học Vinh Hường, mẹ con có việc hỏi con, con phải nói thật."

"Vâng, mẹ hỏi đi."

"Có phải là con thích Nhung Nhung hay không? Hai đứa... đang yêu nhau?"

Vinh Hường nhìn dáng vẻ của Hồng Mộ, khinh bỉ nhếch môi, "Mẹ, khỏi phải giả bộ. Không phải là mẹ rất thích Nhung Nhung hay sao, mỗi ngày ở trước mặt của con, khoe em ấy lên trên giờ dưới đất, nếu còn mà không còn nhìn ra nữa thì còn sẽ hoài nghi chỉ số IQ của mình rồi."

Hồng Mộ từ từ cười ra tiếng, vỗ vai của con trai, "Tiểu tử thú, con không ngu tí nào. Mẹ con ra ám hiệu cho con nhiều lần rồi, mỗi lần thấy học sinh nam viết thư cho Nhung Nhung thì mẹ liền ám chỉ với con, thấy con vất vả lắm mới có thể tiếp cận được, sao còn không chịu xuống tay, sợ rằng con sẽ chịu thua thiệt. Không ngờ con đã sớm hoạt động bí mật rồi..."

Vinh Hường lạnh mặt, bắt được tin tức quan trọng nhất trong lời nói của Hồng Mộ, "Mẹ nói, có học sinh nam viết thư tình cho Vinh Nhung?"

"A." Hồng Mộ ngăn người, "Con không biết sao? Không có ít đâu, hôm qua mẹ còn thấy có một người gọi là Thẩm Trọng gửi tin nhắn cho Vinh Nhung đó."

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 53

Editor: - Từ Tinh -

Lòng ngực cường tráng của Vinh Hường kẻ sát vào cô, quanh người cũng tản ra hơi thở đậm chất đàn ông. Nghĩ tới những hồi ức tốt đẹp đơn thuần trong trí nhớ, Vinh Nhung hơi hoảng hốt. Cho đến khi bờ môi cảm nhận được hơi thở ấm áp tràn trề từ cánh môi ấm áp của anh, cô mới chậm rãi khôi phục tinh thần.

Vinh Nhung dán chặt vào tủ quần áo sau lưng, bởi vì bị ngã xuống, nên hai chân đang ở tư thế không hề có hình tượng mà tách ra. Cô ngưng ngưng, còn chưa kịp che dấu đã bị anh đưa thân đặt giữa hai chân, khuôn mặt cười xấu xa chăm chăm nhìn vào cô. Anh dán vào hai gò má cô, từ từ ma sát làn da tinh tế, nhỏ giọng thổi bên tai cô, "Anh trai .... Bây giờ đang muốn ăn Nhung Nhung...."

Mặt Vinh Nhung đỏ bừng một hồi, cắn chặt môi. Dưới yêu cầu mãnh liệt của cô, khoảng thời gian này Vinh Hường đã vô cùng tiết chế. Hơn nửa mấy ngày trước khi cô nghĩ lễ không có phương tiện đi lại, hai người đã thật lâu không có thân mật như vậy. Nghe anh mập mờ câu yêu, sâu trong thân thể cũng không chịu được mà bắt đầu dâng lên từng đợt sóng.

Bây giờ đã lớn, không gian nhỏ nhỏ của tủ quần áo sao có thể chứa được hai người bọn họ, cũng không có biện pháp cứ mặc anh làm xằng làm bậy như trước đây. Vinh Nhung lúng túng cúi đầu nhìn tư thế thân mật của hai người, đỏ mặt kháng cự, "Anh...."

Bàn tay của Vinh Hường đang chuyển động trên eo cô, nhiệt độ của lòng bàn tay kích thích da thịt lạnh lẽo sau khi tắm. Một loại khoái cảm kích thích không thể nói thành lời, Vinh Nhung có chút mất hồn, đôi mắt mờ mịt còn tay thì vịn chặt tay anh.

Khỏe mắt Vinh Hường cong lên, lóe ra ánh sáng tối tăm, đôi tay chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người cô.

“Trên người Nhung Nhung bây giờ vẫn còn mùi vị của kem, anh trai rất thích. ....” Chóp mũi Vinh Hường cọ lên da thịt trước ngực cô, giữ eo cô rồi từ từ ngửi khắp nơi trên người cô, nhỏ giọng trêu chọc. Nhung cũng chưa hề có hành động gì quá đáng, thật giống như bé trai lúc nhỏ vì chưa hiểu chuyện mà lộ ra vẻ si mê.

Vinh Nhung ngửa người ra sau, đường cong xinh đẹp trước ngực đều bại lộ ra bên ngoài. Vinh Hường chỉ nhẹ nhàng cọ trước trước ngực cô, ngón tay lướt qua bờ eo thon khiến cho không nhìn được mà toàn thân run rẩy. Hô hấp trầm thấp bên tai phun ra hơi nóng, toàn thân Vinh Nhung có một cảm giác kỳ quái đang kêu gào, ngón tay mất khống chế cào sâu vào bả vai anh, “Anh....”

Vinh Nhung khó chịu thở hổn hển, ánh mắt vỡ tan nhìn người đàn ông trước mặt.

Hai chân anh đang quỳ bên ngoài tủ âm tường, giờ phút này đang lưu manh cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve eo cô qua chiếc váy ngắn, “Hả?”

Rõ ràng là anh cố ý! Vinh Nhung nhìn anh chậm chạp cời váy mình, rồi lột trần thân hình trắng như trứng gà bóc của cô. Nhung lại chỉ vuốt ve rồi hôn lên từng tấc trên cơ thể cô, thỉnh thoảng khẽ gặm cắn, thật giống như đang thưởng thức một món ăn ngon khiến anh hài lòng.

Vinh Nhung bị anh làm cho khó chịu, cắn môi để ngăn bản thân không tràn ra những tiếng ngâm nga.

Anh chính là cố từng dừng bước không chịu tiến, vừa trêu chọc vừa thưởng thức dáng vẻ động tình của cô. Nụ cười của Vinh Hường càng sâu, vắt hai chân của cô lên khuỷu tay mình, bắt đầu tiến công từng vị trí mẫn cảm, trong miệng còn nói ra mấy lời gọi tình làm người khác mặt đỏ tím đập. Vinh Nhung rốt cuộc không chịu nổi, chủ động ôm lấy anh rồi hôn, “Anh, em thật khó chịu...”

Khỏe môi Vinh Hường cong cong, bởi vì cô đang thăm dò môi anh một cách vô cùng ngây ngô, không có kinh nghiệm. Vinh Nhung thấy anh từ này tới giờ đều giống như đang xem trò vui, sắc mặt trầm xuống, phui tay không làm nữa. Nghĩ muốn đẩy cái người đang ở trên người mình xuống.

Vinh Hường buồn bực cười, vuốt ve cái trán giống như đang bắt đết dĩ ngăn cản cô, hoàn toàn vây kín cô trong tủ quần áo, “Giận rồi sao? Không phải muốn chơi trò chơi sao? Anh nhớ từng bước không sai chút nào mà.” Anh ngang nhiên phơi bày khuôn mặt vô tội, còn phun ra một chút hơi nóng vào cổ khiến cô ngửa ngửa, “Hay là anh nhớ nhầm rồi. Nhung Nhung muốn chơi cái khác?”

Vinh Nhung đỏ mặt, mím môi không nói, biết là anh đang trêu chọc mình nên mới không thêm đề ý tới anh. Vinh Hường ác liệt tiến tới, môi kề môi dày vò cô, “Không phải nói là một tuần một lần sao, hơn nữa còn phải để Nhung Nhung đồng ý mới được.”

Khuôn mặt Vinh Hường có vẻ rất dẫn dụ, Vinh Nhung hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, há mồm cắn một phát, cắn vào bắp thịt rắn chắc của anh. Vinh Hường rên lên một tiếng, vuron tay né eo cô một cái rồi nhấc cả người cô lên, tìm được môi cô thì ngậm chặt không thả. Vinh Nhung bị anh hôn tới toàn thân mềm nhũn, cánh tay chống đỡ thân thể đã không còn cử động nổi.

Vinh Hường chộp lấy mắt cá chân của cô một lần nữa, lòng bàn tay vuốt ve làn da nhẵn mịn, nõn nà. Tủ treo quần áo quá hẹp, mà anh lại cố tình không chịu rời trần địa, Vinh Nhung bị chen chúc trong cái tủ quần áo, cũng may là dưới thân toàn chắn đệm mùa đông. Nếu không nhất định đã bị anh cạy mạnh đè xuống khiến cho thân thể bị thương.

Hình như Vinh Hường cũng đang kìm nén sức lực mạnh mẽ, điên cuồng thay đổi tư thế. Vinh Nhung không nhìn nổi nữa, vịn vai anh rồi xuất ra đòn sát thủ. Vinh Nhung dựa vào vai anh, giọng nói mềm mại tinh tế, không ngừng gọi “Anh”. Quả nhiên Vinh Hường yêu nhất là dáng vẻ này của cô, rất nhanh sẽ tăng tốc chạy nước rút, cuối cùng phun ra ngoài.

Vinh Nhung toàn thân bần rùn một môi, để anh ôm đi tắm, sấy tóc. Sau khi tắm xong hết thấy, Vinh Hường ôm cô, cô lặng im không nói lời nào. Vinh Nhung buồn ngủ, lúc sắp ngủ lại bị anh đột ngột lay tỉnh.

“Nhung Nhung...” Vinh Hường gọi cô với vẻ mặt kỳ lạ, gọi xong rồi thì lại chẳng nói gì hết. Vinh Nhung hé mắt, một môi đến không có hơi sức mà mở mắt, lại tiếp tục nhắm mắt, qua loa “Ừ” một tiếng.

Hô hấp của Vinh Hường nặng nề, một lát sau lại lay tỉnh cô gái nhỏ đang ngủ. Vinh Nhung cho dù có tốt tính đến mấy cũng phải tức giận, nổi trận lôi đình nhìn anh chằm chằm, “Đúng là chỉ có anh mới vậy, bắt người ta lăn qua lăn lại tới rụng rời rồi còn không cho người ta ngủ. Rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Vinh Hường sững sờ nhìn cô gái nhỏ đang nổi đóa, hồi lâu mới nhỏ giọng nói, “Có phải em ngoại tình đúng không?” Gần đây dám hờ hững với anh, lại còn gửi tin nhắn liên tục với cái thằng ranh họ Thẩm kia, ngồi với anh cũng chẳng thấy cô nói nhiều đến thế!

Vinh Nhung nhú mồm, nhìn anh mấy lần, sau đó lại kéo chăn đắp lên người không thêm đề ý anh nữa.

Vinh Hường bắt đầu lo lắng, nhìn sống lưng trắng nõn của cô, buồn bực muốn chết. Vinh Nhung thấy đằng sau không có âm thanh nào, im lặng hồi lâu, sau đệm bỗng nhiên nhẹ đi. Vinh Nhung nghiêng người, nhìn anh đang rón rén bước ra ngoài, trong phút chốc Vinh Nhung bật dậy, khoanh tay. Mắt lạnh lướt qua, “Lén lén lút lút, đi đâu vậy?”

Vinh Hường ngượng ngừng quay đầu lại, ấp úng nói, “Về đi ngủ.”

Vinh Nhung nhìn anh giận dữ, nhìn thật lâu vẫn phải “Xì” một tiếng bật cười. Vinh Hường nhú mồm rậm, nhận ra được bản thân đang bị đùa giỡn, cắn răng xông tới, “Tống Niệm Nhung, em cố ý phải không? Nhìn anh ủy khuất em cực kỳ sáng khoái phải không?”

Vinh Nhung cầu xin tha thứ, bị anh cù đến nỗi lăn đi lăn lại trên giường, mái tóc đen dài xõa ra tán loạn, “Em biết sai rồi. Ai bảo anh khó chịu như vậy?”

Anh bực mình nằm ngửa trên giường, im lặng nhìn trần nhà. Vinh Nhung sát lại, tựa lên ngực anh, vòng tay lên bụng anh, “Ngốc quá, Thẩm Trạh gửi tin nhắn cho em chỉ để hỏi chuyện về đám con trai trong ký túc xá, cậu ấy không thích em.”

Vinh Hường hoai nghi cúi đầu nhìn cô, cuối cùng vẫn là cái bộ mặt thối không nói câu nào. Vinh Nhung đứng dậy vòng chân qua eo anh, nằm xuống theo dõi ánh mắt của anh, “Cho nên, vừa rồi anh giận như vậy... Là vì ghen sao?”

Vinh Hường “Hừ” một tiếng quay đầu đi chỗ khác, ưỡn ẹo muốn chết. Vinh Nhung tốt tính cười, ngón tay dỉ vào ngực anh, “Không ngờ anh cũng sẽ ghen.” Sau đó cô nắm cằm anh, giọng điệu giống như đứa giỡn con gái nhà lành, mắt cười chúm chím hôn anh chụt một cái, “Nhưng mà, bộ dạng này thật đáng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 54

Editor: - Từ Tinh -

Trông mặt Vinh Hường tối sầm lại, lật người đè lên cô lần một vòng, “Đám đứa giỡn anh, hả?”

Vinh Nhung bị anh đè đến nỗi thở hổn hển, trên mặt ửng đỏ do kích thích lúc này còn chưa tan hết, ngực dồn dập đập phập phồng. Vinh Hường nhìn người bên dưới, hầu kết chuyển động, không biết từ lúc nào đã bắt đầu mon trón da thịt cô.

Vấn thể thể lực của nam nữ chênh lệch quá lớn, Vinh Nhung kiệt sức, lười biếng không muốn động. Ồm ờ để anh công hãm, Vinh Hường trầm mê trong đó, đè lên động tình hôn cô. Vinh Nhung hừ hừ, cặp mắt mê ly.

Vinh Hường thấy cô như vậy, cánh tay cô cánh cáo, “Về sau tránh xa tên nhãi họ Trầm ra một chút, cho dù là hấn thích người khác cũng không được.”

Vinh Nhung mơ mơ màng màng, “Ừ” một tiếng coi như đáp lời. Vinh Hường nhìn bộ dạng không kiên nhẫn của cô, tinh thần lại thêm hăng hái, nâng hai chân của cô lên rồi ra sức va chạm. Vinh Nhung vừa mới chớp mắt một chút đã lập tức tỉnh táo, siết chặt ga giường cầu xin tha thứ, “Được rồi, anh nói như thế nào thì là thế đó có được không?”

Vinh Hường cong môi cười, hài lòng hôn một cái lên môi cô, “Như thế mới ngoan.” Sau đó anh lại không nhịn được thì thầm, “Thằng nhóc Thẩm Trạh đó thật không biết giữ lời hứa, rõ ràng đã đồng ý với anh về sau sẽ không tìm em nữa. ....”

Vinh Nhung mở to mắt, nhìn anh chăm chăm, “Anh vừa nói gì?”

Vinh Hường sững sờ, ý thức được mình nói bậy. Cúi đầu hôn cô, động tác càng thêm mãnh liệt. Đứa sao, lúc này sao có thể để cô còn hơi sức mà nghĩ tới chuyện khác được.

*

Vinh Kiến Nhạc vẫn giữ cái vẻ mặt theo dõi với Vinh Nhung, nhưng mà Vinh Nhung cũng chẳng thêm quan tâm. Nếu như là lúc hạnh phúc còn chưa đến, có lẽ cô sẽ thật sự ăn năn hối hận, đắm chìm trong đau thương của kiếp trước mà không cách nào hóa giải được. Nhưng hạnh phúc lại vội vàng đến một cách bất ngờ, chân thật và nóng bỏng, khiến cho cô vô tình trầm mê chẳng thể nào thoát nổi.

Bây giờ, cô đã hoàn toàn không muốn liên quan đến những chuyện đúng sai rồi rắc rối kiếp trước nữa. Nếu anh đã nguyện ý vứt bỏ trăm phương nghìn kế để có thể báo thù thành công, nguyện ý bất chấp tất cả để có thể sống lại một lần. Đã như vậy, mà cô còn để ý những chuyện đó nữa thì chẳng phải là rất bị ai sao, chẳng phải là quá ngu ngốc cũng quá vô tình sao?

Vinh Nhung nghĩ, anh đã muốn dốc sức chuộc tội, yêu thương chân thành tha thiết như vậy, cô cũng nên dừng cảm, thả lỏng một chút.

Trong tình yêu này, dù là kiếp trước hay kiếp này, cô vốn chỉ rung động duy nhất với một mình anh, động lòng. Cho nên, mặc kệ là Vinh Kiến Nhạc sẽ hận đến thế nào, cảm thấy thế nào, cô chẳng hề để tâm nữa.

Mặc dù kiếp trước cô bị mọi người uy hiếp lợi dụng, cũng là bởi vì đã yêu quá tham lam. Cô muốn quá nhiều, cho dù đó là tình thương của mẹ hay của ba, cả tình thân và cả tình yêu.

Cuối cùng cũng vì suy nghĩ tham lam này mà khiến cho bản thân hoàn toàn thất bại.

Kiếp này, cô đã muốn thử vô dục vô cầu. Bảo là thanh tâm quả dục thì không thực tế, nhưng ít ra, cô chỉ dám mong một tình yêu thuần túy. Những thứ khác, dù là cha đẻ, hay là thân tình, cũng chỉ là một chút liên hệ về huyết thống mà thôi. Đối với cô thì Vinh Kiến Nhạc cũng chỉ là một người cho cô sinh

mạng này, ngoài ra chẳng còn bất kỳ ý nghĩ gì khác.

Cho nên khi Vinh Kiến Nhạc bí mật hẹn cô ta ra ngoài gặp mặt, Vinh Nhung cũng vui vẻ đáp ứng. Cô thừa hiểu ý đồ của Vinh Kiến Nhạc, cho nên cũng chẳng hề trì hoãn chuyện gặp mặt. Hơn nữa, cô còn có chút hứng thú. Gặp người đàn ông sinh ra mình, cô cảm thấy bản thân vẫn có thể bình tĩnh xem hết mọi tiết mục máu chó, hèn hạ của ông ta.

“Nếu như con thật sự quan tâm tới Tiểu Hường thì nên nghĩ cho tương lai của nó. Con còn nhỏ, chỉ dựa vào một chút bông bột nhất thời sẽ hoàn toàn phá hủy tiền đồ mai sau của nó.” Vinh Kiến Nhạc rất trực tiếp, trực tiếp tới mức chẳng lòng vòng quanh co đã đi thẳng vào vấn đề.

Vinh Nhung chợt nhớ lại, kiếp trước lúc Tổng Hải Thanh phát hiện ra que thử thai của cô đã cầm chổi lông gà vừa đánh vừa mắng ép hỏi người đàn ông đấy là ai. Vinh Hường chợt xông vào, che chở cẩn thận cho cô ở đằng sau, rồi từng chữ từng chữ nói cho Tổng Hải Thanh biết, “Đứa bé là của tôi!”

Khi đó, Vinh Nhung đã từng nghĩ cho là, cô và Vinh Hường sẽ có được một tương lai hạnh phúc. Vậy mà, Vinh Kiến Nhạc đã kéo bọn họ về với thực tế. Hôm nay Vinh Kiến Nhạc cũng dùng một phương pháp giống như thế, đối với Vinh Hường thì dùng tình, dùng lý. Nói với Vinh Hường, nếu như để cho Vinh Nhung mới 17 tuổi mà đã sinh ra đứa nhỏ, không chỉ có tiền đồ bị hủy hoại. Còn phải chịu đựng tiếng xấu sau lưng, cả đời phải mang theo những lời đồn đại mà sống.

Thậm chí Vinh Kiến Nhạc còn không tiếc uy hiếp Vinh Hường, nếu như không thuyết phục Vinh Nhung phá thai, ông ta sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn, cho dù là dùng thuốc phá thai hay là những thứ khác. Đứa bé này cũng không thể sống trên đời! Ông ta sẽ đưa Vinh Nhung đi, khiến Vinh Hường vĩnh viễn không thể tìm thấy.

Lúc ấy Vinh Hường mới 18 tuổi, chỉ là một chàng trai trẻ không hề có chút tâm cơ nào, hoàn toàn không phải là đối thủ với một Vinh Kiến Nhạc tung hoành ngoài thương trường.

Vinh Hường lựa chọn thỏa hiệp, hy sinh một đứa trẻ có lẽ không được khỏe mạnh để đổi lấy tương lai cho Vinh Nhung, đổi một đời... để có được cơ hội gặp cô ấy...

Vinh Nhung nhìn người đàn ông trước mặt đang đóng vai người cha hiền từ, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Cũng là cha, nhưng từng câu từng lời thốt ra từ miệng ông ấy luôn là suy nghĩ cho Vinh Hường. Nếu như đứng giữa cô và Vinh Hường, ông ta sẽ luôn lựa chọn Vinh Hường. Nhưng, nếu như đứng giữa Vinh Hường và tiền bạc, ông ta lại chẳng hề do dự mà chọn sự giàu sang. Vinh Nhung không hiểu nổi ông ta, trên cái thế giới này còn có quá nhiều chuyện cô không tài nào hiểu rõ.

Tình thân cũng không thuần khiết, tình bạn cũng có lúc sụp đổ, tình yêu lại càng thêm yếu ớt trước tiền bạc và ham muốn hưởng thụ vật chất. Cô và Vinh Hường thì sao? Kiếp trước bọn họ không thắng nổi tình yêu, ham muốn hưởng thụ vật chất, tham vọng... Kiếp này ít nhất anh cũng đã cho cô một tình yêu không hề có chút hỗn tạp.

Vậy họ đã sai ở đâu? Tình yêu của bọn họ còn cao thượng hơn so với nhiều người khác. Bọn họ không hề có lỗi với ai, càng chẳng làm gì sai. Yêu một người mà người kia đúng lúc cũng rất thân thiết với mình trên thế giới này, một người đối với mình chân thành đến như vậy, đó vốn là một chuyện rất may mắn.

Vậy tại sao từ miệng họ lúc nào cũng có tới hơn một ngàn lý do để ngăn cản cô?

Vinh Nhung nhắc cốc cà phê trước mặt, từ từ nhấp một ngụm, cuối cùng mới nhìn vào đôi mắt hơi lộ vẻ buồn bực của Vinh Kiến Nhạc, “Con không biết trong lòng chú, con và anh ấy tồn tại như thế nào. Nhưng mà, ít nhất thì con hiểu rõ con yêu anh ấy, yêu anh ấy còn nhiều hơn chú. Nhưng chú cứ việc nói ra chú vì muốn tốt cho anh ấy, con còn có thể từ chối sao? Yêu là một cảm giác âm áp chứ không phải là những thứ thủ đoạn hành hạ, thương tổn lẫn nhau.

Vinh Nhung khẽ thở dài, liếc nhìn trời chiều dần ngả ánh vàng ngoài cửa sổ, tâm tình trong sáng. “Chú quan tâm điều gì, nếu đã chiếm được rồi, cũng đừng chấp nhất những cái khác nữa. Làm người vốn đã luôn đau khổ, sợ dĩ nhiên nào, toàn bộ đều là lo lắng tham. Chú muốn cả Vinh Thị, lại muốn cả anh ấy, lại muốn cả di. Trên thế giới này, mọi chuyện sao có thể đều nghe theo chú sắp đặt?”

Vinh Kiến Nhạc giật mình, xanh mặt, “Còn chưa tới phiên cô dạy dỗ tôi!”

Không nói thêm câu nào nữa, Vinh Nhung đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống ông ta, “Con tớ cũng chỉ muốn nói cho chú biết, con sẽ không rời bỏ Vinh Hường. Máy cái thứ tiền đồ vớ vẩn này, so với Vinh Hường, căn bản chẳng đáng để nhắc tới. Đối với bọn con thì tiền bạc, ham muốn vật chất đều không quan trọng, muốn uy hiếp con...” Vinh Nhung cười ý vị sâu xa, nhìn về phía Vinh Kiến Nhạc nói “Rất xin lỗi, chú còn chưa tìm được lợi thế...”

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 55: Hồi cuối

Vinh Nhung từ quán cà phê bước ra ngoài, đứng trên vỉa hè nhìn ánh sáng mờ ảo đã dần cắt ngang phía chân trời. Cô nhẹ nhàng hít thở đều, tế bào toàn thân dần thả lỏng. Giờ phút này, cô chợt thấy mình thật may mắn vì quyết định lúc đó. Mất đi sinh mạng một lần, lại lấy được một đời hạnh phúc.

Hóa ra, có lúc không phải là hạnh phúc không đến. Chỉ là đến quá chậm, có những lúc, sẽ cần mình phải chủ động đi tìm.

Vinh Kiến Nhạc ngồi bên cửa sổ, nhìn cô bước từng bước nhẹ nhàng dần rời khỏi tầm mắt, từ từ dựa vào thành ghế bắt đầu suy nghĩ về 43 năm cuộc đời ông.

Ông ta từ tầng dưới cùng của xã hội bò lên tới địa vị ngày hôm nay, trong đó, có chịu đựng, có nhẫn nại. Càng nhiều hơn là tàn nhẫn, quả quyết, sát phạt quyết đoán. Ông ta không phải là người tốt, từ trước tới giờ đều không phải. Phán bội hôn nhân, phản bội tình nghĩa anh em..... Tất cả đều đúng như lời Vinh Nhung nói, chỉ xuất phát từ một chữ “tham”.

Kinh nghiệm những năm qua khiến ông ta ích kỷ, bạc tình, ông ta vẫn cảm thấy mình có được tất cả. Có gia cảnh giàu có, một cô vợ xinh đẹp như hoa, một cậu con trai thông minh cơ trí. Chuyện nào cũng thuận buồm xuôi gió, vừa ý đẹp lòng.

Nhưng đúng là vẫn có những chuyện khiến ông ta bất mãn. Có vợ, dù ông ta biết rõ bà ấy không yêu mình nhưng lòng tham càng lúc càng lớn. Được thân thể của bà ấy, lại bắt đầu mơ ước cả trái tim.

Sống chung với con trai thì ít mà xa cách thì nhiều, chẳng thể nào thân thiết. Hơn nữa năm con trai 8 tuổi còn phát hiện ra chuyện xấu của ông ta và Tổng Hải Thanh, cho nên đối xử với ông ta càng thêm lạnh nhạt.

Hôm nay, Hồng Mộ quyết định ly hôn. Con trai lại còn lấy Vinh thị ra làm điều kiện trao đổi để nó và Vinh Nhung loạn luân. Tất cả những chuyện này đều nằm ngoài tính toán của ông ta, trở tay không kịp. Đây chính là ông ta tự làm tự chịu, gieo gió gặt bão?

Lẽ nào, ông ta thật sự sai rồi? Cho dù có được Vinh thị thì những gì ông ta đã đánh mất cũng sẽ không tìm lại được.

*

Hồng Mộ và Vinh Kiến Nhạc ly hôn sau ba tháng.

Lúc Vinh Kiến Nhạc đồng ý, Hồng Mộ nhớ tới tình nghĩa vợ chồng hai mươi mấy năm, cam kết sẽ giao Vinh thị cho Vinh Kiến Nhạc. Nhưng còn chuyện của con trai, Hồng Mộ yêu cầu Vinh Kiến Nhạc không được giờ bất kỳ thủ đoạn nào, tất cả đều phải tôn trọng quyết định riêng của con.

Ngày thứ hai sau ly hôn, Vinh Nhung nghe được chuyện từ miệng Vinh Hường, Hồng Mộ yêu người khác. Chính là vị luật sư phụ trách vụ ly hôn của Hồng Mộ - Chung.

Chung Vũ Lương. Bàn về đáng vẻ, Vinh Kiến Nhạc hơn ông ấy vài phần, nhưng chỉ ngắn ngủi trong vài giờ đồng hồ, Vinh Nhung đã thấy là không thể so sánh hai người đó.

Trong mắt Chung Vũ Lương, từ đầu tới cuối đều chỉ có Hồng Mộ. Ông ấy không nói nhiều, là một người ít nói, có lẽ có lúc làm việc đã phải nói qua nhiều nên tự cảm thấy tiếc rẻ lời nói của mình. Nhưng đối với Hồng Mộ thì khuôn mặt vẫn nhàn nhạt ý vui, ánh mắt lóe lên, đều lộ ra cung chiều cùng thương yêu.

Quanh người ông ấy cũng tản ra khí chất của người đàn ông thành thực, chừng chặc. Buổi chiều ấm áp, ông ấy cùng Hồng Mộ ngồi ở ban công, ánh mặt trời đầu xuân bao phủ bọn họ. Hai người họ ăn ý ngồi chung một chỗ, thỉnh thoảng thì thăm vài câu, còn lại chủ yếu sẽ làm chuyện riêng.

Chung Vũ Lương xem sách, áo len màu xanh nhạt, kính không gọng, một bộ quần áo đơn giản mặc ở nhà. Hồng Mộ mặc quần dài đỏ sẫm, ngồi bên cạnh chậm rãi uống trà. Dù không có tiếng động nhưng vẫn lộ ra âm áp vô tận.

Vinh Nhung từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy một màn này ở ban công, chợt hiểu ra nguyên nhân Hồng Mộ lựa chọn Chung Vũ Lương.

Người phụ nữ, khao khát nhất không phải là cái gì oanh oanh liệt liệt, chuyện tình yêu vui nhiều thì buồn cũng nhiều. Vinh Kiến Nhạc quá mãnh liệt, có những lúc giống như lửa cháy hùng hực, sống chung với Hồng Mộ hai mươi mấy năm mà giống như đã đem tất cả khí lực của Hồng Mộ thiêu cháy hết.

Chung Vũ Lương xuất hiện, đúng lúc mang tới cho Hồng Mộ một chốn dừng chân.

Vinh Hường cũng đang từ trên lầu đi xuống, vừa mới gọi điện cho Arvin xong, đứng ở sau lưng Vinh Nhung, vươn tay đặt lên vai cô, từ từ dựa vào bên vai cô, hai người yên tĩnh nhìn nơi ban công. Vinh Nhung cười khẽ, nghiêng đầu sát lại gần anh, “Anh, anh có hối hận lúc đó đã theo em không?”

Cô xoay người, nghiêng đầu nhìn anh, lộ ra chiếc răng khểnh, “Vì em tuyệt đối sẽ không hối hận chúng ta đã tới đây, kết cục này, thật sự tốt hơn quá nhiều so với kiếp trước.”

Vinh Hường ôm lấy cô, hôn một cái lên trán cô, trầm mặt liếc nhìn ban công.

Buổi tối, Hồng Mộ ở trong phòng cất hết chăn đệm mùa đông vào tủ quần áo. Đến tối của mùa đông cuối cùng đã qua, thời tiết bắt đầu ấm áp, ngoài cửa sổ, cây liễu trong vườn đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc, kết thúc mọi cảm giác bị băm. Khiến cho tâm tình đã sớm mọi mặt của bà lại nổi lên chút nhiệt tình trong cuộc sống, mỗi hành động đều lộ ra đáng về hạnh phúc, say đắm lòng người.

Vinh Hường gõ cửa , đứng ngoài cửa nhìn Hồng Mộ vẫn đang bận rộn , thỉnh thoảng lại ngẩn người .

Hồng Mộ không quay đầu lại vẫn cúi đầu sửa sang góc giường , “ Tiểu Hường à , vào đi .”

Vinh Hường từ từ bước tới , cúi người giúp Hồng Mộ sửa soạn . Hồng Mộ cười nhìn anh , khuôn mặt mềm mại , “ Ôi , Tiểu Hường của chúng ta đã trưởng thành rồi , lại còn biết thương mẹ nữa .”

Vinh Hường vẫn cúi thấp đầu như cũ , im lặng giúp đỡ Hồng Mộ cất chăn , trải giường chiếu , lấy chăn mỏng , chuyện nào cũng làm cẩn thận , thỏa đáng . Đợi tất cả mọi việc xong xuôi , Vinh Hường kéo Hồng Mộ ngồi trên ghế sofa . Từ sau khi bà ly hôn , đây là lần đầu tiên giữa hai mẹ con có một bầu không khí nghiêm túc đến vậy .

Mặt Vinh Hường nghiêm túc , “ Mẹ , con có chuyện muốn nói với mẹ .”

Hồng Mộ ngẩn người , hiếm khi thấy con trai lại trình trọng như vậy . Vội vàng ngồi nghiêm chỉnh , thu lại nụ cười , “ Ừ , nói đi , mẹ nghe đây .”

Vinh Hường trù trừ , cuối cùng nhú mi , “ Mẹ , lúc đó , mẹ hỏi con chọn mẹ hay chọn ba ... Con đã có đáp án .”

“ Ừ , con nói đi .” Hồng Mộ nhìn anh do dự như vậy , đã đoán được mấy phần , lòng không khỏi âm thầm . Mặc kệ con trai có lựa chọn nhu thế nào , bà vẫn luôn hy vọng con trai có lựa chọn như thế nào , bà vẫn luôn hy vọng con trai có thể ở bên cạnh mình cả đời .

Vinh Hường vòng qua bà vai bà , không nhìn được cười , “ Con không chọn ai hết . Hai người là ba mẹ của con , mặc kệ là ai đúng ai sai , vẫn là người cho con sinh mạng . Mẹ , bản thân con , vẫn luôn rất ích kỷ . Lần này , con vẫn muốn ích kỷ một lần . Con đã mua vé máy bay cuối tuần đi L.A , Nhưng Nhung sẽ đi cùng với con . ... Mẹ sống cùng với chú Cung , con rất yên tâm .”

Rất lâu sau Hồng Mộ mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra , lúng túng nói , “ Không ngờ lại như thế , con muốn vứt bỏ mẹ con để bỏ trốn với Nhung Nhung ?”

Vinh Hường cười , gạt đầu một cái , “ Đúng rồi , mẹ hiểu như vậy cũng được .”

“ Tiểu tử thú vị .” Hồng Mộ đánh lên ngực anh , vành mắt đỏ hồng , “ Thế nào lại di truyền cái tính không có lương tâm của ba anh , vừa ích kỷ lại bạc tình , háo sắc , thẳng con không có nhân tính này .”

Vinh Hường im lặng nhếch mày , Hồng Mộ “ Xi” một cái bật cười , thở dài : “ Nhưng mà si tình như thế cũng không tệ , một điểm cũng không giống ông ta .”

Vinh Hường mỉm môi vui mừng , ôm bà vai bà rồi dịch sát vào , giọng nói nhu hòa hiếm thấy , “ Mẹ , đến lúc đó mẹ và chú Chung có thể tới thăm bọn con .”

“ Ừ .” Hồng Mộ lau mắt thật nhanh , cuối cùng nhìn con trai , trầm giọng , “ Cần phải đi L.A sao? Ở lại thành phố N cũng được mà , từ trước tới giờ mẹ cũng không phản đối các con . ....”

“ Mẹ .” Vinh Hường ngắt lời bà , im lặng nhìn bà không nói . Hồng Mộ nhìn vẻ mặt ần ần , muốn nói lại thôi của con trai , rốt cuộc cũng thỏa hiệp . Bà gạt đầu một cái , thở dài một cái , từ xưa tới giờ cha mẹ sao thắng được con cái , “ Được rồi , nếu con đã quyết , mẹ sẽ tôn trọng quyết định của con . Nhưng mà . ....” Hồng Mộ cau mày , trầm mặc một hồi mới nói tiếp , “ Nhưng Nhung còn nhỏ , mẹ không muốn xảy ra chuyện gì , cháu trai gì đó , mẹ thực sự vẫn chưa nghĩ tới . ....”

Vinh Hường hiểu ý , liên tục kéo tay bà cọ cọ vào chóp mũi anh , “ Con hiểu mà . .... , mẹ xem con trai mẹ là cái gì thế .”

Hồng Mộ buồn bực nhìn người nào đó , xì mũi nói , “ Cũng không biết là ai , một tuần một . ....”

“ A . ....” Vinh Hường bật dậy , vành tai nhuộm đỏ . Anh gạt đầu đi ra ngoài , vừa đi vừa cười gượng , “ Con tự nhiên nhớ ra còn có việc phải là , con ra ngoài trước nha . Chúc mẹ ngủ ngon !”

“ . ....”

Hồng Mộ nhìn ai đó cuống quýt đóng cửa phòng lại , nụ cười trên mặt dần thu lại , trầm lặng đến gần ghế sofa . Trơ mắt nhìn con trai và Vinh Nhung nhiều năm như vậy , bà quá rõ ràng suy nghĩ của con mình đối với Vinh Nhung . Con trai cùng Vinh Nhung ở chung một chỗ , sau lưng bà làm nhiều chuyện như vậy . Cho dù là người làm mẹ như bà cũng không khỏi chạnh lòng . Bà đúng là cưng chiều con trai quá rồi .

Cho dù biết , con bé là em gái nó .

Dung túng như vậy , đến tận cùng là đúng hay là sai? Bà chỉ biết lúc bà tận mắt thấy con trai mình cả đêm không ngủ được , lo lắng ngồi ở ban công hút thuốc . Khi nửa đêm bà vào đắp chăn cho con trai thì chính tai nghe được nó tê tâm liệt phế gọi tên Nhung Nhung , sau đó , khóe mắt ẩm ướt . Nghe được cuộc đàm phán của con trai với Vinh Kiến Nhạc , lúc đó , bà thật sự rất kinh hãi .

Nhung lại nghĩ tới những chuyện mấy năm nay nó đã làm , trong nháy mắt chợt thông suốt rất nhiều chuyện .

Vụng trộm quan sát thật lâu lại phát hiện ra con trai đã chuẩn bị xong xuôi tất cả . Thậm chí là không cho bất kỳ kẻ nào có quyền phản đối , đáng vẻ lập

mưu tính kế như vậy , bà thật sự rất hoài nghi không biết có đúng là cậu con trai mới 18 tuổi của mình hay không .

Hồng Mộ lần đầu tiên không lẩn tránh tình cảm của con trai mình với Vinh Nhung , có lẽ , trong lúc bà không hay biết qua lại rất nhiều lần với nhau . Nhưng bà như thế nào lại không thấy , ánh mắt buồn bã của con trai khi đứng sau lưng Vinh Nhung . Nếu nó đã yêu đến như thế , không tiếc làm ra trăm phương nghìn kế tạo cho con bé một cái thân phận giả , vậy thì bà cũng sẽ giả bộ không biết .

Ít nhất , cũng có thể thành toàn cho một đôi trẻ đơn thuần , một tình yêu không hề dễ có .

Chính bà quá rõ điều đó , yêu nhau lại không thể gần nhau , đành phải khổ sở chịu bị người khác chia rẽ .

*****

Ngày rời đi , thời tiết đã hoàn toàn âm áp . Hình như mọi người cũng vì tiết trời âm áp này mà trên mặt đều rất ôn hòa . Hồng Mộ vừa huyền thuyên dặn dò , vừa không kìm được mà oán trách mấy câu . Chung Vĩ Lương bắt đầu dĩ cười cười , cánh tay vòng qua eo bà , rất yên tĩnh .

Vinh Kiến Nhạc xanh mặt , cho tới bây giờ vẫn còn mang bộ mặt thối nghiêm nghị không muốn nói câu nào với Vinh Nhung .

Vinh Hưởng thì tư tưởng hoàn toàn không có ở đây , ánh mắt lúc nào cũng đảo qua chỗ ai đó đang bị mấy người Tường Mạch và Dịch Phong vây quanh . Tường Mạch và Dịch Phong thì con được , cái tên họ Trầm kia thì tới đây làm gì ? Vinh Hưởng nhìn như phóng đạn về cái người đang cười tới rạng rỡ mặt mày kia , mà cổ tình bên đó không thức thời , tiếng cười cứ lớn dần .

Thư ký của Vinh Kiến Nhạc nhanh chóng đưa vé máy bay cho Vinh Hưởng , Hồng Mộ dò hốc mắt nói được mấy công , Vinh Hưởng còn đang mất tập trung nên cứ qua loa . Bên này còn đang hăng hái tồn hơi thừa lời , oán giận , bên kia vừa nhìn tới đã thấy Vinh Nhung đang ôm mỗi người một cái . Vinh Hưởng trừng mắt , chẳng màng tới phong độ mà xông đến .

Con bé này đúng là chán sống rồi , là gan càng lúc càng lớn !

Vinh Nhung vừa mới tạm biệt Tường Mạch và Dịch Phong xong , tay còn chưa khoát lên vai Thẩm Trạch thì đã có một bóng dáng cao lớn lao vào chắn giữa . Vinh Nhung nhìn Vinh Hưởng đang ôm chặt lấy Thẩm Trạch , trong nháy mắt hóa đá . Dịch Phong và Tường Mạch bốn mắt nhìn nhau rồi không tin nổi nhìn sang Vinh Hưởng .

Vinh Hưởng bình tĩnh đẩy Thẩm Trạch ra , mặt không đổi sắc buông ra một câu , “ Giữ gìn sức khỏe .”

Lôi Vinh Nhung đi mà mặt hầm hầm , Vinh Nhung theo anh qua chốt kiểm tra an ninh , dè dặt quay đầu lại vẫy tay với mọi người , trong mắt hàm chứa ý cười . Ai đó đang không được tự nhiên lại còn mang dáng vẻ cầu kinh đúng là dễ thương y chang hồi bé .

Tường Mạch nhìn Vinh Hưởng “buồn buồn không vui” , che miệng lại , thật lâu mới lên tiếng nói , “ Thì ra ,thì ra người trong lòng Vinh Hưởng là Thẩm Trạch ? Chẳng trách cả ngày cứ đi tìm anh , không ngờ anh ấy lại yêu anh , hai người yêu nhau có phải không ...”

“...” Dịch Phong & Thẩm Trạch & Hồng Mộ & Chung Vĩ Lương & Vinh Kiến Nhạc đồng loạt tỉnh bơ xoay người .

***

Vinh Hưởng lên máy bay thì trung ra cái mặt lạnh lùng , nhắm mắt lại không để ý gì tới người bên cạnh . Vinh Nhung nhìn ai đó đang giả bộ ngủ , đành phải ứng phó , dè dặt dựa vào bả vai anh , “ Tức giận sao ?”

Vinh Hưởng bỗng dưng mở mắt ra , oán hận liếc nhìn cô , “ Ai cho phép em nhìn cái tên đó rồi cười tươi như thế.”

“... Bởi vì anh ấy cười với em , em chỉ đáp lại thôi .” Vinh Nhung uất ức lau bàn . Chẳng lẽ muốn cô học theo anh lúc nào cũng trưng cái mặt lạnh tanh há ? Vậy có phải sẽ làm chết rét biết bao tể bào nụ cười lương thiện không .

Vinh Hưởng buồn bực mím môi , ngửa răng , lại không nói được chữ nào , nửa ngày mới kỳ quặc nói : “ Nói với tên đó cũng làm gì có nhiều chuyện để nói đâu , chẳng lẽ theo đuổi lâu như vậy còn chưa cura được Đinh gì gì đó .”

“ Đinh Mân” Vinh Nhung nhỏ giọng sửa lại .

Vinh Hưởng nổi đóa , buồn bực quay đầu hoàn toàn mặc kệ cái người chả hiểu phong tình gì kia . Cắn răng nghiền lời thốt được một câu , “ Không cần quan tâm tới anh !”

Vinh Nhung hít mắt , chọc chọc lòng ngực anh , “ Anh , em khát .”

“...”

“ Anh , em muốn xuyt xuyt”

“...”

“ Anh , em rất nhàm chán ...”

“...”

“Anh, anh xem, bảo bảo ngồi bên kia thật xinh đẹp.”

“...”

Nụ cười trong mắt ngày càng sâu, cô không hề nghĩ tới kiếp này anh lại thay đổi lớn đến như vậy, đối với cô lại không có cảm giác an toàn, Vinh Nhung ôm anh, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh, chăm chú nhìn sâu vào ánh mắt anh, “Anh ... Em yêu anh ...”

“Anh cũng yêu em.”

--- Hoàn chính văn ---

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 56: Ngoại truyện 1

Editor: - Từ Tinh -

Năm thứ hai Vinh Hường và Vinh Nhung chuyển tới L.A, cả ngôi nhà lớn vẫn chỉ có hai người bọn họ. Phòng quá lớn, chỉ có hai người ở thì cũng hơi vắng lạnh, bà ngoại Hồng khi rảnh rỗi sẽ tới đây chơi. Vòng qua vòng lại từ trên xuống dưới, cau mày kết luận, “Căn nhà lớn quá, chỉ có hai đứa con thì ít hơi người, sẽ dễ ngã bệnh.”

Cho nên mới vung tay lên, trong nhà có thêm quản gia, đầu bếp và người giúp việc, còn có một đồng người chẳng liên quan.

Thật ra thì Vinh Hường không thoải mái khi trong nhà vang lên giọng nói của người nọ người kia, anh vẫn luôn âm trầm lại cô tịch, hơn nữa còn rất khó tính. Cảm giác như thêm người thì sẽ bớt đi cơ hội được ở cùng với Vinh Nhung.

Nên biết là, anh rất thích giữ thanh thiên bạch nhật, không coi ai ra gì cần tai cô, hôn trộm cô, lúc nào thích thì có thể đè cô trên ghế sofa ở phòng khách, đè ở trên thảm, đè trên bàn trà, đè trên bàn sách. .... Còn có thể đọc chiếm cô, muốn như vậy, điều kiện tiên quyết là trong nhà chỉ có hai người bọn họ!

Vì vậy nên chuyện trong nhà mọc đầu ra một đồng người không liên quan, mấy cái mưu kế này của anh, tất cả tính toán đều không thể thực hiện được. Mà bà ngoại lại cứ cố tình bày tỏ quan tâm, nói là tấm lòng, thật ra thì là tự bà ngoại cậy lớn quyết định một mình, ngay cả cơ hội để cự tuyệt anh cũng không có.

Buồn bực nhìn cái nhà đầy người, Vinh Hường bắt đầu ám ức vì cuộc sống tình thú trong tương lai sẽ phải hạn chế.

Cuộc sống đại học đơn giản, phong phú. Vinh Nhung vừa mới lên đại học năm nay, mỗi ngày đều tràn đầy nhiệt huyết, quay như con thoi giữa trường học và nhà. Lần này về nhà thấy nhiều người như vậy, cô cũng không hề hay biết.

Kể kể với Vinh Hường rất nhiều chuyện trong trường học, khoe miệng còn hiện lên độ cong. Trước kia cô là người rất nặng nề, ngọt ngọt, nhưng đáng về bây giờ lại hoàn toàn khác hẳn. Có rất nhiều bạn bè, cho dù là nam hay nữ, cô đều rất nhanh sẽ thân thiết.

Vinh Nhung còn tham gia rất nhiều hoạt động câu lạc bộ, thường thường đi một lần là hai ba ngày, hơn nữa còn thường chọn thời điểm vào Chủ nhật.

Vinh Hường rất hận hực, vốn là cơ hội để hai người chung một chỗ đã bị thiếu hụt, hiện tại ngay cả hai ngày cuối tuần cũng bị chiếm mất luôn. Vinh Hường tóm được Vinh Nhung, lông mày ngọn núi nhú thật chặt, “Nhóm trưởng của em không phải là đàn ông lớn tuổi chứ? Có phải là không thể yêu đương ai không, tại sao vừa tới Chủ nhật, Valentine thì lại tổ chức hoạt động?”

Vinh Nhung liếc anh một cái, hoàn toàn không để ý cái người đang mang bộ dáng ông chồng than trách kia.

Vinh Nhung rất quá đáng, hoặc phải nói là thần kinh cô bị thô. Lúc không có hoạt động thì cũng thường lạnh nhạt với Vinh Hường, cô hứng thú xem tiểu thuyết hơn, hoặc là hết sức chăm chú chơi game, hoặc là đi bơi với Tô Mộng, đi dạo phố, tóm lại là cuộc sống có vẻ rất phong phú.

Ngay cả tới tới cũng làm không xong việc, Vinh Hường thường đợi bên cạnh rồi cũng mơ màng ngủ mất. Đột nhiên có một ngày, Vinh Hường phát hiện ra bọn họ đã lâu rồi không ngồi ăn sáng cùng nhau, cùng nhau làm mấy chuyện vận động hữu ích cho thân thể, cùng nhau ra ngoài đi dạo một chút. Tóm lại là cùng nhau làm vài chuyện, bây giờ hình như toàn là làm một mình, hoàn toàn không liên quan đến nhau.

Cho dù buổi tối có ngủ chung cái giường lớn, nhưng đáng tiếc là cũng giống như chưa chạm được vào lòng cô.

Vinh Hường bắt đầu nghĩ ngợi, rốt cuộc là vấn đề ở chỗ nào?

Buổi tối, anh có ý chờ Vinh Nhung. Vinh Nhung tắm xong, ngồi trước bàn trang điểm bôi kem dưỡng, sẽ phải mất mê tới nửa ngày tới khi mí mắt của anh đánh nhau thì mới chịu bò lên giường. Cô vào mới chui vào chăn đã bị Vinh Hường kéo vào trong lòng.

Vinh Hường ngửi mùi sữa thơm trên người cô, say mê hít hà. Điện cuồng bắt lấy cái lưỡi của cô rồi giờ trò, Vinh Nhung vùng vẫy tượng trưng một chút rồi cuối cùng cũng để mặc anh. Vinh Hường vừa tiến vào vừa quan sát phản ứng của cô, vẫn còn cái bộ dạng nũng nịu lưỡi biếng kia, vừa thấy đã khiến lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

Cô đã nhũn ra như nước, thân thể úp sấp đang bắt đầu nhộn nhạo, phát ra tiếng rên nhẹ. Hai tay Vinh Hường để bên người cô, bắt đầu gặm cắn làn da trắng nõn trên cổ cô, người vốn đang chìm đắm trong khoái cảm lại chợt mở mắt ra, che đi phần ngực không muốn anh hôn “Đừng, đừng lưu lại dấu hôn.”

Vinh Hường nheo mắt lại, suy nghĩ xấu xa dùng sức hôn lên môi cô một cái, “Tại sao?”

Trên mặt Vinh Nhung vẫn còn lơ lửng rặng mây hồng, theo động tác đung đưa của anh ở trên giường, giọng nói cũng trở nên đứt quãng, “Rất khó coi. ....”

Bị người khác thấy sẽ lúng túng có được không, mặc dù là ở nước ngoài, mặc dù người phương Tây đều rất cởi mở, nhưng bên cạnh cô cũng có không ít bạn bè người Hoa đấy.

Vinh Hường lại cứ cố tình cúi đầu mút mút trên cổ cô, ngay cả nụ hoa cũng không buông tha, “Anh sẽ để cho nó nhìn trông rất đẹp.”

Hai mắt Vinh Nhung tròn trắng, cong miệng lên nói, “Em không muốn cho mọi người biết mình có bạn trai. ....”

Sắc mặt Vinh Hường vô cùng khó coi, mấy lời này so với lời nói cô phải đi tham gia hoạt động không thể ở nhà với anh còn đáng giận hơn gấp trăm lần! Vinh Hường xoay đầu cô lại, không cho phép cô né tránh, “Cái gì gọi là không muốn cho người khác biết em có bạn trai?” Là anh không có bản lĩnh? Hay là cô gái nhỏ này đã lớn, đã có ý khác rồi hả?

Vinh Nhung liếc anh một cái, vội vàng vòng quanh cổ anh lấy lòng, “Đừng có đoán mò, không phải kiểu như anh nghĩ đâu.”

“Thế là kiểu nào?”

Vinh Hường đã hoàn toàn bị bao phủ bởi áp suất thấp, quanh người cũng tản ra sự khó chịu. Vinh Nhung vừa bị anh quát, sợ tới mức rụt cổ lại.

*

Kết quả là người đàn ông vừa nhỏ mọn lại gây thơ bởi vì chuyện này nên phải ngủ phòng khách một tuần. Lúc hai người chiến tranh lạnh, Vinh Nhung cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, mỗi ngày ở trên bàn cơm đều thấy anh mang cái vẻ mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, đột nhiên có cảm giác rất muốn vờn tay bẹo má anh một cái, cảm thấy đáng vẻ này của anh có chút đáng yêu. Cực kỳ giống bộ dạng hờn dỗi lúc nhỏ khi bị cô đoạt mất cái điều khiển đồ chơi.

Thời điểm vừa nghĩ như thế, Vinh Nhung đã làm thật luôn.

Người kia đang nghiêm mặt hằm hè, đang đọc báo không hề phòng bị, trên mặt đột nhiên bị bao trùm bởi bàn tay ấm áp. Mặt cô tươi cười rạng rỡ, hai lòng bàn tay dùng sức cọ lên mặt anh, nhìn gương mặt vốn gầy gò của anh trở nên mềm mại, mặt mày cũng lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng mê hoặc, Vinh Nhung có một loại khoái cảm độc ác khi đã làm được vụ này.

Vinh Nhung giữ tư thế này, vì anh đang bị giữ chặt không ngẩng lên được nên cô cúi đầu hôn chụt một cái lên cánh môi kia. Vinh Nhung cười, vờn đầu lưỡi liếm môi một cái, “Khóe miệng còn dính tí sữa....”

Vinh Hường nhẹ nhàng đặt tờ báo xuống, bàn tay vòng qua eo cô, thuận thế ôm cô đặt lên đùi. Trong đôi mắt đen như mực cũng hàm chứa ý cười, anh cúi đầu vén mái tóc của cô, từ từ cong khóe môi, “Vậy sao? Thì ra Nhung Nhung muốn uống sữa tươi....”

Mặt Vinh Nhung đỏ bừng, chợt phát hiện, thật ra thì thời điểm anh giận dỗi còn đáng yêu hơn. Ít nhất là nghiêm chỉnh hơn rất nhiều so với hiện tại.

*

Sự tình không giải quyết được gì, Vinh Nhung cũng không tiếp tục làm tới, nhưng trong lòng vẫn luôn vương mắc về chuyện này. Anh thật không hiểu, rõ ràng là cô vẫn rất dễ ý tới anh, nhưng lại giấu diếm mình làm gì?

Chủ nhật Vinh Nhung cùng với các bạn trong câu lạc bộ đi cắm trại, Vinh Hường không có cơ hội được đi theo cô. Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên hai người tách ra lâu như vậy. Vinh Hường nằm trên giường, trong tay cầm điện thoại di động, do dự không biết có nên chủ động gọi điện hay không. Cô gái nhỏ kia thật là không có lương tâm mà.

Vinh Nhung giận dỗi, cuối cùng kéo chăn đi ngủ.

Vừa mới mơ mơ màng màng ngủ được một chút thì lại thấy vang lên âm thanh của điện thoại di động, anh thường ngủ không sâu giấc, nhắm mắt lại thì thấy tin nhắn. Vừa thấy nội dung tin nhắn của Vinh Nhung đã giật mình bật dậy, vội vội vàng vàng tìm quần áo trong tủ để mặc vào.

Vinh Nhung tỉnh ngủ, thấy bóng lưng cao lớn quen thuộc đứng trong lều, cho là mình vẫn còn đang nằm mơ. Nhưng dụi dụi mắt, người kia lại chậm rãi xoay người, lúc nhìn cô còn khẽ cười cười. Vinh Nhung không tin nổi, “Anh... Sao anh lại biết mà tới?”

Vinh Hường thờ dãi, vén chăn lên kiểm tra vết thương bị rấn cắn của cô, thấy vết thương đã được băng bó ổn thỏa hơn nữa cũng không có dấu hiệu bị viêm nhiễm thì anh mới lộ ra dáng vẻ mệt mỏi do phải đi đường cả đêm, “Anh không yên tâm về em.”

Vinh Nhung nhìn ánh mắt lim dim của anh, vươn tay nắm lấy những ngón tay lạnh như băng của anh, cả thân thể dựa vào lòng anh, “Ngốc quá, chỗ này cách xa nội thành như vậy, đường núi lại khó đi, ban đêm anh đi không ngừng nghỉ mới là nguy hiểm.”

Vinh Hường có chút mất hồn ôm lấy người trong ngực, cuối cùng mệt mỏi xoay cổ, “Anh vừa đọc được tin nhắn của em đã cuống cuồng, làm gì còn nghĩ được nhiều như vậy. Trong đầu lại nghĩ tới lần đó em nhảy...” Anh không nói nữa, cuối cùng đặt một nụ hôn lên trán cô, “Về sau không cho tham gia mấy hoạt động này nữa, phải ở cùng với anh, không cho rời khỏi tầm mắt anh quá 24 giờ nữa.”

“.....”

Vinh Hường đột nhiên tới tham gia khiến cho rất đông người hiếu kỳ, trong đó có rất nhiều bạn nữ hai mắt tỏa sáng chạy theo hỏi về thân phận của Vinh Hường. Vinh Nhung còn chưa kịp mở miệng, Vinh Hường đã cười nói, “Anh là anh trai của Vinh Nhung, Vinh Hường.”

Vinh Nhung nhìn gương mặt mỉm cười của anh, nhất thời yên lặng.

Sau đó thì có không ít các cô thiếu nữ tìm cơ hội chủ động bắt chuyện với Vinh Hường, nói chuyện phiếm, lúc liên hoan cũng tìm lý do để được ngồi cạnh Vinh Hường. Vinh Nhung vô cùng bức mình, nhưng lại đuối lý.

Buổi tối buồn buồn ngồi ở bên hồ ném sỏi, Vinh Hường ngồi cạnh cô, im lặng nhếch môi. Vinh Nhung nhìn bộ dạng hờ hững của anh, tức giận cầm một nhánh cây lên chỉ vào anh, “Anh...” cứng họng nhìn anh chằm chằm, tức đến không nói nên lời.

“...Anh làm sao?” Vinh Hường gọn gàng bắt được cánh tay đang phát run vì tức giận của cô, từ từ kéo tay cô vào trong miệng. Đầu lưỡi vờn quanh ngón tay mảnh khảnh của cô, cả người Vinh Nhung run lên, đỏ mặt mắng, “Đây là chuyện anh trai nên làm với em gái, hả? Anh trai!”

Vinh Nhung ôm eo cô, cười đến vô tội, “Không phải là em muốn giấu quan hệ của chúng ta không cho người khác biết sao?”

Vinh Nhung nỉ nhò, cúi đầu tiếp tục lia sỏi, “Đó là bởi vì mọi người đều là sinh viên mới, rất nhiều người cũng không có bạn trai. Em không muốn khác biệt với mọi người, không muốn bị xa lánh, em muốn... có thêm bạn bè... không muốn toàn bộ thế giới chỉ có mình anh, cũng không muốn... giống như kiếp trước vậy...”

Giọng nói của cô rất thấp, nhưng từng chữ từng chữ đều truyền vào tai Vinh Hường rất rõ ràng. Vinh Hường ngẩn ra, chợt nhớ tới lễ tang lạnh tanh của Vinh Nhung, tiếc lễ vắng vẻ...”

Trong lòng bắt đầu đau, anh ôm cô vào ngực, thật chặt, “Vậy sao lại không nói cho anh biết? Anh không có ích kỷ như vậy.”

Vinh Nhung ngẩng đầu lên, ánh mắt trong đêm tối vô cùng trong trẻo, “Em nói như vậy, anh không tức giận sao?”

Vinh Hường cười, sờ sờ chóp mũi cô, “Em không nói ra mới khiến anh tức giận.”

Vinh Nhung an tâm cuộn tròn trong ngực anh, Vinh Hường nhìn mặt hồ yên tĩnh, trên mặt nước dập dềnh ánh trăng. Từ phía sau truyền tới tiếng nói đùa của mọi người, bên đồng lửa, người xếp thành vòng tròn hi hi ha ha rất náo nhiệt. Vinh Nhung dắt tay Vinh Hường đi vào, mọi người kể xong chuyện cười, cuối cùng bắt đầu chơi trò chơi. Vẫn là trò Nói thật hay Mạo hiểm, giống như lúc với tình cảnh năm ấy.

Nhưng lần này Vinh Nhung không có may mắn như vậy, chưa chơi được mấy ván đã thua trận, cô trực tiếp chọn Nói thật. Sau đó thì có một nam sinh xấu bụng hỏi, “Lần đầu tiên của cậu vẫn còn chứ? Nếu như không còn, vậy đã cho người nào?”

Tất cả mọi người đều hưng phấn, hiếu kỳ nhìn cô. Bình thường Vinh Nhung rất hướng nội, rất ít nói, lúc này ai ai cũng nhìn sang cô, kích động muốn biết bí mật của người khác.

Đỏ mặt nhìn ánh lửa chiếu rọi, Vinh Hường chỉ yên lặng ngồi bên cạnh cô, khéo môi như ẩn như hiện nụ cười.

Vinh Nhung nhìn người bên cạnh một cái, xoay người, ôm lấy mặt của anh hôn mạnh xuống, môi lưỡi quấn quýt, Vinh Hường cũng không ngoài ý muốn. Chỉ vòng tay ôm lấy eo cô, vươn lưỡi vào thăm dò.

“Tất cả của tôi, tất cả đều cho người này, người yêu của tôi.”

Editor: SunniePham

Năm Vinh Hưởng tốt nghiệp, thì Vinh Nhung đã học tới năm thứ 3. Cũng chính là vào năm này, Vinh Nhung có đứa con đầu tiên của họ.

Ngồi ở phòng vệ sinh nhìn thấy que thử thai hiện lên hai vạch, tâm trạng của Vinh Nhung vô cùng bình tĩnh, mơ hồ còn mang theo chút vui mừng. Loại cảm giác này so với kiếp trước cũng có chút tương tự. Nhưng là nhớ tới lần đó, trong lòng Vinh Nhung cũng có chút dao động.

Cô bình tĩnh bỏ que thử thai vào trong túi, đi ra ngoài với gương mặt lạnh nhạt. Cô tạm thời không muốn nói cho anh biết. Bình thường lúc thân mật cho dù anh động tình đến cỡ nào đi nữa nhưng nói với chuyện ngửa thai thì anh cũng vô cùng cố chấp, đến mức làm cho người ta lú lờ.

Hình như Vinh Nhung mơ hồ hiểu ra điều gì đó, có phải anh không chờ mong đứa bé này không.

Bọn họ có liên hệ máu mủ, hơn nữa còn là ruột thịt, đứa bé là cảm ký, nó trở thành hy vọng xa vời giữa bọn họ. dđlqd Vinh Hưởng cho tới bây giờ đều không nhắc, Vinh Nhung cũng giống như vậy. Cô và những người phụ nữ truyền thống đều có tâm trạng giống như nhau, yêu anh như vậy, dĩ nhiên là muốn sinh con cho anh.

Đứa bé của họ, có dòng máu của anh đồng thời cũng có dòng máu của cô.

Tô Mộng đi với Vinh Nhung đến bệnh viện kiểm tra, xác định đã mang thai được sáu tuần, cô cầm kết quả siêu âm trong tay mà run rẩy.

Về đến nhà, cô vui vẻ đến mức cả ngày đều lú lú như chú chim nhỏ, vây quanh Vinh Hưởng nói những chuyện nhảm chán vụn vặt. Vinh Hưởng quan sát cô, không nhìn ra manh mối gì, mỉm cười để mặc cho cô la lối. Hình như đã lâu lắm rồi cô cũng không có vui như vậy.

Ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, cho nên Vinh Nhung luôn lấy rất nhiều cớ để từ chối Vinh Hưởng. Vinh Hưởng tưởng là cô không thoải mái trong người, nhưng thời gian lâu dài, rốt cuộc anh cũng nhận ra sự khác thường.

Phản ứng nôn mửa của Vinh Nhung vô cùng nghiêm trọng, cái gì cũng ăn không vào, ngửi được một chút xú dầu mỡ hoặc là mùi tanh cũng sẽ ói ra hết. Cho dù cô cố ý che giấu, nhưng lại không chống lại được phản ứng của cơ thể. Vinh Hưởng chợt phát hiện, bởi vì lúc tốt nghiệp quá bận rộn, nên hình như anh đã quên mất ngày chu kỳ của cô.

Vinh Nhung từ phòng vệ sinh ra ngoài, trên mặt không có chút huyết sắc nào, giữa hai hàng lông mày còn hiện lên vẻ khó chịu.

Vinh Hưởng ngồi ở trước bàn ăn, không tiếng động nhìn cô một hồi, cuối cùng đưa tay lấy đi chén canh trước mặt cô, bảo người giúp việc đổi cho cô một chén cháo nhỏ.

Vinh Hưởng đi tới ôm cô, nhẹ nhàng thay cô lau đi vết nước đang đọng ở khóe môi, cuối cùng thở dài một tiếng, "Nha đầu ngọc...."

Vinh Hưởng vẫn rất dễ đứa bé đã bỏ lỡ ở kiếp trước, cho dù lúc ấy bọn họ nhỏ như vậy, có lẽ bởi vì do hoàn cảnh nên phải từ bỏ. Vì vậy anh cảm thấy, ở phương diện này là anh đang thiếu Vinh Nhung, điều này làm cho anh rất đau lòng.

Nhưng mà tình huống bọn họ như vậy, muốn sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh bình thường chỉ sợ là hy vọng xa vời. Vinh Hưởng sợ, Vinh Nhung mong đợi như vậy, cố chấp như vậy, anh làm sao có thể không nhìn ra được ánh mắt âm thầm của cô khi anh kiên trì tránh thai. Nhưng anh thật sự không có dũng khí khiến để cho Vinh Nhung một lần nữa phải chịu đau khổ.

Bác sĩ mà Tô Mộng giới thiệu, chị là chị họ của cô ấy, Tô Mộng nói lại tình huống của bọn họ với bác sĩ. Bác sĩ đề nghị Vinh Nhung làm kiểm tra thai định kỳ. Lúc thai được mười tám tuần thì có thể chọc nước ối, đến lúc đó có thể kiểm tra được đứa bé có dị dạng được gì hay không?

Kể từ khi Vinh Nhung nghe được ý kiến của bác sĩ, mỗi buổi tối đều ngủ không được, ngủ cũng sẽ bị cơn ác mộng làm cho thức tỉnh. Vinh Hưởng ôm cô, nói lời an ủi nhưng chính anh trong lòng cũng khẩn trương và hoảng sợ vô cùng. Bởi vì mang thai, tâm tình Vinh Nhung thay đổi rất lớn, lúc vui vẻ, lúc buồn bã, thường thường không biết vì sao lại khóc thút thít.

Vinh Hưởng nhìn đáng vẻ này của cô, anh coi rất nhiều tài liệu cũng tư vấn không ít bác sĩ khoa sản, anh có cảm giác càng ngày mình càng giống con gái rồi.

Lúc thai được mười tám tuần, Vinh Nhung và Vinh Hưởng cùng đi bệnh viện kiểm tra.

Năm ấy, Vinh Nhung 21 tuổi, Vinh Hưởng 22. Nhưng bọn họ vẫn nhất đi đứa con đầu tiên. Đứa bé bị dị dạng, bọn họ không thể ích kỷ mà sinh nó ra.

Họ không thể ở cạnh nó được cả đời.

Sau này Vinh Nhung lộ ra sự kiên cường làm cho Vinh Hưởng có chút hoảng sợ, nhưng nhìn cô mỗi ngày đều đi học như bình thường, cuộc sống vẫn như vậy anh lại cảm thấy mình nghĩ quá nhiều. Cho đến một lần bất gặp dđlqd Vinh Nhung núp ở trong phòng cất video mà khóc, Vinh Hưởng nhìn cơ thể gầy gò của cô, nhìn trên màn ảnh phát ra dòng chữ 'kế hoạch của bảo bối', trong lòng anh đau đến không chịu nổi.

Nếu như có thể, anh thật hy vọng có thể cầm tất cả đi đổi một đứa bé khỏe mạnh cho cô.

Vượt qua đoạn ngày tháng không vui vẻ này, công ty Vinh Hưởng bắt đầu đi vào quỹ đạo, mà Vinh Nhung cũng thuận lợi tốt nghiệp ở một nhà đầu làm

một giáo viên dạy ngôn ngữ Trung. Đối với chuyện đứa bé, ai cũng không nhắc lại nữa, cũng không có người chủ động phá vỡ cục diện bế tắc.

Có đôi khi Vinh Hường vô cùng bận rộn, lúc trở về thì Vinh Nhung đã sớm ngủ. Vinh Hường thấy cái đầu nhỏ lộ ra khỏi chăn, anh rón rén chui vào trong chăn, dán vào lưng của cô nằm xuống. Lại phát hiện cô cắn bản không ngủ, ánh đèn nhẹ nhàng, đôi mắt cô đầy mê ly. Vinh Nhung chủ động hôn anh, lưỡi mềm mại, dịu dàng lại vô cùng mê người.

Cô từng bước một tập kích xương quai xanh, lồng ngực của anh, cảm nhận nhịp tim và dục vọng từ từ dâng cao. Vinh Nhung cúi người ngậm nó, nheo mắt lại nhìn anh với ánh mắt đầy nghịch ngợm, ánh sáng mờ ảo vây vào mặt của cô, đôi mắt trong suốt chớp động.

Vinh Hường vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô, hồ hấp nặng nề. Anh ôm lấy cô, từ ở sau lưng ti mi hôn vành tai của cô, sau đó nâng cao hông của cô cùng cô hòa làm một thể. Vinh Nhung ra sức cùng anh triển miên, sự nhiệt tình của cô làm cho anh có chút chống đỡ không được.

Vinh Nhung cảm thấy trong cơ thể mình có gì đó không ngừng trở nên to lớn, nổi lên lại bị anh đè dưới thân.

Cô gầy dựa, xinh đẹp nở rộ. Vinh Hường hôn lên môi mọng của cô, hơi thở gấp gáp không ngừng va chạm. Sắc mặt Vinh Nhung ửng hồng, ngón tay bám sau vào vai anh, thân thể không khống chế được mà co rút nhanh.

Vinh Hường đỡ chặt eo của cô, hôn đến mức cô gần như không thở nổi, hơi thở của anh nồng đậm, có giọt mồ hôi lướt qua lồng ngực từ từ chảy xuống chỗ hai người đang dây dưa. Vinh Hường cảm thấy không ổn, nghĩ rằng mình phải nhanh chóng rút ra, lại bị cô gắt gao ngồi ôm chặt lấy không buông. Vinh Nhung quấn lấy hông của anh, vòng quanh anh dùng lực mút hôn, “Chúng ta lại thử lại một lần nữa, một lần cuối cùng. ... Cho em một đứa bé, cầu xin anh.”

Vinh Hường cứng ngắc, đôi mắt thâm thúy nhìn cô. Anh đè cô xuống, động tình hôn, chất lỏng nóng bỏng đều lưu lại ở chỗ sâu nhất.

Yêu một người, thường hay gặp lại những chuyện rất phức tạp. Giống như bây giờ, anh không bỏ được cô, không đành lòng nhìn cô phải trải qua đau khổ, nhưng lại không đầu lại sự cầu xin của cô. Anh luôn luôn không có cách nào từ chối cô, đến cuối chuyện gì cũng đều rơi vào kết quả thỏa hiệp.

*

Năm nay, Vinh Nhung 24 tuổi, là thời gian tốt nhất để thụ thai. Cô không đi bệnh viện, từ chối bất kỳ kiểm tra nào, núp ở thế giới của mình không chấp nhận ý kiến của bất kỳ người nào. Vinh Hường thử mấy lần, sau cũng bỏ qua, chỉ là cố gắng dành nhiều thời gian cho cô.

Hồng Mộ thường bắt đầu đi qua lại giữa LA và thành phố N, mỗi lần nhìn Vinh Nhung bằng ánh mắt muốn nói lại thôi.

Vinh Nhung và Vinh Hường cũng không biết rõ tâm tư của Hồng Mộ, rõ ràng trong lòng bà cũng rối rắm muốn chết, nhưng mà ở tại trước mặt hai đứa nó còn phải giả bộ bình tĩnh. Vui vẻ nhất chính là bà ngoại Hồng khi biết rõ mọi chuyện, ngày ngày đều dặn người làm chuẩn bị rất nhiều canh bổ. Thân thể Vinh Nhung vốn luôn gầy yếu, bây giờ bắt đầu trở nên đầy đặn.

Ngày sinh dự tính càng đến gần, mọi người ngược lại cũng buông lỏng đi rất nhiều. Cục diện đã định, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ đợi. Có lẽ, sẽ có không kết cục giống như vậy.

Buổi tối Vinh Nhung ôm tự điển coi, Vinh Hường vừa vào phòng ngủ liền nhìn thấy trên mũi cô có thêm một cái gọng kính, đáng vẻ có chút tức cười. Vinh Hường nằm ở bên cạnh cô, bàn tay đặt lên bụng của cô, “Đang xem gì vậy?”

“Anh, chúng ta đặt tên cho con là gì đây?”

Vinh Hường có chút khó xử, chuyện đặt tên thế này, anh thật sự có chút không hiểu, nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu. Vinh Nhung buông tự điển trong tay xuống, nằm tựa vào trong lòng anh, “Dù sao thì tên ở nhà em cũng đã nghĩ xong.”

“Có chút ít còn hơn không. ... Cho nên gọi là Tiểu Liêu (trò chuyện - ý lại).”

Trong lòng Vinh Hường thở dài, đứa bé này từ đầu đến cuối cũng không có kiểm tra gì, Vinh Nhung lại chọn cái tên này, thì đã quyết định muốn đứa bé. Hơn nữa, mặc kệ đứa bé khỏe mạnh hay không, cô đều quyết tâm không thể từ bỏ.

Vinh Hường vuốt mấy sợi tóc mềm mại của cô, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, “Nhung Nhung, cảm ơn em.”

Vinh Nhung cong khóe môi lên, từ từ nhắm mắt lại, “Nếu như không có một đứa bé, em đối với anh sao được gọi là yêu hoàn chính.”

*

Tiểu Liêu ra đời vào đầu mùa hè, so với thời gian dự tính trước một tháng.

Vinh Hường khẩn trương nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật. Vinh Nhung còn chưa tới ngày sinh dự tính là đã vỡ nước ối, nhưng vẫn chưa bắt đầu đau bụng sinh, cửa mình không có mở, chỉ có thể sinh mổ. Hồng Mộ, bà ngoại Hồng và Tô Mộng đều ở đây, còn có thêm vài người phụ nữ khác.

Lúc đứa bé được ôm ra ngoài, mọi người đều ngẩn ra đứng tại chỗ không dám động, không khí trong nháy mắt cũng yên lặng lại. Bác sĩ nhìn thấy người nhà bệnh nhân im lặng. Chỉ có bà ngoại Hồng là phản ứng đầu tiên, vội vàng bước lên ôm lấy đứa bé.

Bác sĩ cười nói, “Chúc mừng, là một bé gái, nặng 3.17kg, rất khỏe mạnh...”

Hốc mắt Vinh Hường cảm thấy cay cay, dường như có nước mắt chảy xuống.

Rất khỏe mạnh!

Hồng Mộ và Tô Mộ Dung bên cạnh ngược lại rất phối hợp với tình hình vui mừng đến phát khóc, tranh giành cướp giật đi xem đứa bé. Bà ngoại Hồng đem đứa bé nhét vào trong ngực anh, “Nhìn một chút đi, đây là con gái của cháu, rất đáng yêu.”

Tay chân Vinh Hường luống cuống, không biết nên làm sao để ôm, cương hai cánh tay nhìn vật nhỏ trong ngực, nhìn hồi lâu nhả lại mảy, “Sao không giống như trong tiểu thuyết miêu tả vậy, nhăn nhoeo như bà cụ?”

“...”

Mấy người phụ nữ bên cạnh im lặng tròn trắng mắt, Hồng Mộ vỗ vào ót của anh một cái, “Đồ ngốc, đứa trẻ nào mới sinh mà không như vậy.”

“...”

Vinh Hường nhìn vật nhỏ trong ngực đã bị cướp đi, lại nhìn thấy mấy người phụ nữ kia vây quanh lấy con anh, bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, cầm lấy bàn tay nhỏ của bé. Vinh Hường buồn bực suy nghĩ, hình như đó là con gái của anh mà?

Kế tiếp Vinh Nhung được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, sắc mặt không tốt, hình như kể cả hơi sức mờ mắt cũng không có. Vinh Hường cầm tay của cô, hôn lên cái trán, ở bên tai cô nói, “Tiểu Liêu vô cùng tốt, rất khỏe mạnh...”

Anh hôn lên nước mắt của Vinh Nhung đang từ từ chảy xuống. Vinh Hường nhìn cô an tâm nhắm lại mắt, ôm lấy cô, “Anh yêu em, bà xã.”

*

Lúc Tiểu Liêu được hơn một tuổi, Vinh Hường và Vinh Nhung phát hiện sự khác thường của bé.

Đứa bé đã tránh được thân thể không tròn vẹn, nhưng là vẫn không thể thoát khỏi di chứng họ hàng kết hôn gần. Bé hơi chậm hiểu, khả năng phân biệt đồ đạc cũng không tốt. Nhưng Vinh Nhung không ngại, nhìn Tiểu Liêu từng ngày lớn lên ở trước mặt cô, cái loại vui vẻ đó, cả đời cô chưa từng có.

Tiểu Liêu nói chuyện rất rõ ràng nhưng lại hơi cà lăm. Hình như không có biện pháp nói ra một câu dài, chỉ nói ra được vài chữ. Nhưng rất may là sau này bé có thể lo cho cuộc sống của chính mình, lúc sáu tuổi thì có thể tự mình tắm rửa, mặc quần áo cẩn thận.

Vinh Hường mặc dù thương bé, nhưng vẫn cố gắng dạy dỗ bé trở nên độc lập. Giống như những cô bé khác, về phương diện này anh vô cùng chú trọng. Anh không hy vọng tương lai cái gì bé cũng phụ thuộc vào cha mẹ, cũng không hy vọng tương lai bé sẽ cảm thấy mình là gánh nặng của người khác.

Vinh Hường bung cả phê từ phòng bếp ra ngoài, thấy trong sân có một cô bé nhỏ đang chạy trốn, váy màu trắng bông kết hợp với màu xanh lá của sân cỏ trông vô cùng trang nhã. Đứa bé cười khanh khách, phía sau là mẹ cô bé đang đuổi theo. Vinh Nhung từ khi làm mẹ đã trở nên dịu dàng hơn, ôm Tiểu Liêu lên hôn vào mặt của bé.

Khỏe môi Vinh Hường khẽ cong lên.

---End---

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57: Ngoại truyện 2

Năm Vinh Hường tốt nghiệp, thì Vinh Nhung đã học tới năm thứ 3. Cũng chính là vào năm này, Vinh Nhung có đứa con đầu tiên của họ.

Ngồi ở phòng vệ sinh nhìn thấy que thử thai hiện lên hai vạch, tâm trạng của Vinh Nhung vô cùng bình tĩnh, mơ hồ còn mang theo chút vui mừng. Loại cảm giác này so với kiếp trước cũng có chút tương tự. Nhưng là nhớ tới lần đó, trong lòng Vinh Nhung cũng có chút dao động.

Cô bình tĩnh bỏ que thử thai vào trong túi, đi ra ngoài với gương mặt lạnh nhạt. Cô tạm thời không muốn nói cho anh biết. Bình thường lúc thân mật cho dù anh động tình đến cỡ nào đi nữa nhưng nói với chuyện ngửa thai thì anh cũng vô cùng cố chấp, đến mức làm cho người ta lú lờ.

Hình như Vinh Nhung mơ hồ hiểu ra điều gì đó, có phải anh không chờ mong đứa bé này không.

Bọn họ có liên hệ máu mủ, hơn nữa còn là ruột thịt, đứa bé là cảm ký, nó trở thành hy vọng xa vời giữa bọn họ. dđlqd Vinh Hường cho tới bây giờ đều không nhắc, Vinh Nhung cũng giống như vậy. Cô và những người phụ nữ truyền thống đều có tâm trạng giống như nhau, yêu anh như vậy, dĩ nhiên là muốn sinh con cho anh.

Đứa bé của họ, có dòng máu của anh đồng thời cũng có dòng máu của cô.

Tô Mộng đi với Vinh Nhung đến bệnh viện kiểm tra, xác định đã mang thai được sáu tuần, cô cầm kết quả siêu âm trong tay mà run rẩy.

Về đến nhà, cô vui vẻ đến mức cả ngày đều lú lú như chú chim nhỏ, vây quanh Vinh Hường nói những chuyện nhảm chán vụn vặt. Vinh Hường quan sát cô, không nhìn ra manh mối gì, mỉm cười để mặc cho cô la lối. Hình như đã lâu lắm rồi cô cũng không có vui như vậy.

Ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, cho nên Vinh Nhung luôn lấy rất nhiều có để từ chối Vinh Hường. Vinh Hường tưởng là cô không thoải mái trong người, nhưng thời gian lâu dài, rốt cuộc anh cũng nhận ra sự khác thường.

Phản ứng nôn mửa của Vinh Nhung vô cùng nghiêm trọng, cái gì cũng ăn không vào, ngửi được một chút xú dầu mỡ hoặc là mùi tanh cũng sẽ ói ra hết. Cho dù cô cố ý che giấu, nhưng lại không chống lại được phản ứng của cơ thể. Vinh Hường chợt phát hiện, bởi vì lúc tốt nghiệp quá bận rộn, nên hình như anh đã quên mất ngày chu kỳ của cô.

Vinh Nhung từ phòng vệ sinh ra ngoài, trên mặt không có chút huyết sắc nào, giữa hai hàng lông mày còn hiện lên vẻ khó chịu.

Vinh Hường ngồi ở trước bàn ăn, không tiếng động nhìn cô một hồi, cuối cùng đưa tay lấy đi chén canh trước mặt cô, bảo người giúp việc đổi cho cô một chén cháo nhỏ.

Vinh Hường đi tới ôm cô, nhẹ nhàng thay cô lau đi vết nước đang đọng ở khóe môi, cuối cùng thở dài một tiếng, "Nha đầu ngọc...."

Vinh Hường vẫn rất đề dũa bé đã bỏ lỡ ở kiếp trước, cho dù lúc ấy bọn họ nhỏ như vậy, có lẽ bởi vì do hoàn cảnh nên phải từ bỏ. Vì vậy anh cảm thấy, ở phương diện này là anh đang thiếu Vinh Nhung, điều này làm cho anh rất đau lòng.

Nhưng mà tình huống bọn họ như vậy, muốn sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh bình thường chỉ sợ là hy vọng xa vời. Vinh Hường sợ, Vinh Nhung mong đợi như vậy, cố chấp như vậy, anh làm sao có thể không nhìn ra được ánh mắt ảm đạm của cô khi anh kiên trì tránh thai. Nhưng anh thật sự không có dũng khí khiến để cho Vinh Nhung một lần nữa phải chịu đau khổ.

Bác sĩ mà Tô Mộng giới thiệu, chị là chị họ của cô ấy, Tô Mộng nói lại tình huống của bọn họ với bác sĩ. Bác sĩ đề nghị Vinh Nhung làm kiểm tra thai định kỳ. Lúc thai được mười tám tuần thì có thể chọc nước ối, đến lúc đó có thể kiểm tra được đứa bé có dị dạng được gì hay không?

Kể từ khi Vinh Nhung nghe được ý kiến của bác sĩ, mỗi buổi tối đều ngủ không được, ngủ cũng sẽ bị cơn ác mộng làm cho thức tỉnh. Vinh Hường ôm cô, nói lời an ủi nhưng chính anh trong lòng cũng khẩn trương và hoảng sợ vô cùng. Bởi vì mang thai, tâm tình Vinh Nhung thay đổi rất lớn, lúc vui vẻ, lúc buồn bã, thường thường không biết vì sao lại khóc thút thít.

Vinh Hường nhìn đáng vẻ này của cô, anh coi rất nhiều tài liệu cũng tư vấn không ít bác sĩ khoa sản, anh có cảm giác càng ngày mình càng giống con gái rồi.

Lúc thai được mười tám tuần, Vinh Nhung và Vinh Hường cùng đi bệnh viện kiểm tra.

Năm ấy, Vinh Nhung 21 tuổi, Vinh Hường 22. Nhưng bọn họ vẫn nhất đi đứa con đầu tiên. Đứa bé bị dị dạng, bọn họ không thể ích kỷ mà sinh nó ra.

Họ không thể ở cạnh nó được cả đời.

Sau này Vinh Nhung lộ ra sự kiên cường làm cho Vinh Hường có chút hoảng sợ, nhưng nhìn cô mỗi ngày đều đi học như bình thường, cuộc sống vẫn như vậy anh lại cảm thấy mình nghĩ quá nhiều. Cho đến một lần bất gặp dđlqd Vinh Nhung núp ở trong phòng cắt video mà khóc, Vinh Hường nhìn cơ thể gầy gò của cô, nhìn trên màn ảnh phát ra dòng chữ 'kế hoạch của bảo bối', trong lòng anh đau đến không chịu nổi.

Nếu như có thể, anh thật hy vọng có thể cảm tất cả đi đời một đứa bé khỏe mạnh cho cô.

Vượt qua đoạn ngày tháng không vui vẻ này, công ty Vinh Hường bắt đầu đi vào quỹ đạo, mà Vinh Nhung cũng thuận lợi tốt nghiệp ở một nhà đầu làm một giáo viên dạy ngôn ngữ Trung. Đối với chuyện đứa bé, ai cũng không nhắc lại nữa, cũng không có người chủ động phá vỡ cục diện bế tắc.

Có đôi khi Vinh Hường vô cùng bận rộn, lúc trở về thì Vinh Nhung đã sớm ngủ. Vinh Hường thấy cái đầu nhỏ lộ ra khỏi chăn, anh rón rén chui vào trong chăn, dán vào lưng của cô nằm xuống. Lại phát hiện cô cắn bản không ngủ, ánh đèn nhẹ nhàng, đôi mắt cô đầy mê ly. Vinh Nhung chủ động hôn anh, lưỡi mềm mại, dịu dàng lại vô cùng mê người.

Cô từng bước một tập kích xương quai xanh, lồng ngực của anh, cảm nhận nhịp tim và dục vọng từ từ dâng cao. Vinh Nhung cúi người ngậm nó, nheo mắt lại nhìn anh với ánh mắt đầy nghịch ngợm, ánh sáng mờ ảo vây vào mặt của cô, đôi mắt trong suốt chớp động.

Vinh Hường vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô, hồ hấp nặng nề. Anh ôm lấy cô, từ ở sau lưng tỉ mỉ hôn vành tai của cô, sau đó nâng cao hông của cô cùng cô hòa làm một thể. Vinh Nhung ra sức cùng anh triển miên, sự nhiệt tình của cô làm cho anh có chút chống đỡ không được.

Vinh Nhung cảm thấy trong cơ thể mình có gì đó không ngừng trở nên to lớn, nổi lên lại bị anh đè dưới thân.

Cô giãy dụa, xinh đẹp nở rộ. Vinh Hường hôn lên môi mỏng của cô, hơi thở gấp gấp không ngừng va chạm. Sắc mặt Vinh Nhung ửng hồng, ngón tay bám sau vào vai anh, thân thể không khống chế được mà co rút nhanh.

Vinh Hường đỡ chặt eo của cô, hôn đến mức cô gần như không thở nổi, hơi thở của anh nồng đậm, có giọt mồ hôi lướt qua lồng ngực từ từ chảy xuống chỗ hai người đang dây dưa. Vinh Hường cảm thấy không ổn, nghĩ rằng mình phải nhanh chóng rút ra, lại bị cô gắt gao ngồi ôm chặt lấy không buông. Vinh Nhung quấn lấy hông của anh, vòng quanh anh dùng lực mút hôn, “Chúng ta lại thử lại một lần nữa, một lần cuối cùng... Cho em một đứa bé, cầu xin anh.”

Vinh Hường cứng ngắc, đôi mắt thâm thúy nhìn cô. Anh đè cô xuống, động tình hôn, chất lỏng nóng bỏng đều lưu lại ở chỗ sâu nhất.

Yêu một người, thường hay gặp lại những chuyện rất phức tạp. Giống như bây giờ, anh không bỏ được cô, không đành lòng nhìn cô phải trải qua đau khổ, nhưng lại không đầu lại sự cầu xin của cô. Anh luôn luôn không có cách nào từ chối cô, đến cuối chuyện gì cũng đều rơi vào kết quả thỏa hiệp.

*

Năm nay, Vinh Nhung 24 tuổi, là thời gian tốt nhất để thụ thai. Cô không đi bệnh viện, từ chối bất kỳ kiểm tra nào, núp ở thể giới của mình không chấp nhận ý kiến của bất kỳ người nào. Vinh Hường thử mấy lần, sau cũng bỏ qua, chỉ là cố gắng dành nhiều thời gian cho cô.

Hồng Mộ thường bắt đầu đi qua lại giữa LA và thành phố N, mỗi lần nhìn Vinh Nhung bằng ánh mắt muốn nói lại thôi.

Vinh Nhung và Vinh Hường cũng không biết rõ tâm tư của Hồng Mộ, rõ ràng trong lòng bà cũng rối rắm muốn chết, nhưng mà ở tại trước mặt hai đứa nó còn phải giả bộ bình tĩnh. Vui vẻ nhất chính là bà ngoại Hồng khi biết rõ mọi chuyện, ngày ngày đều dặn người làm chuẩn bị rất nhiều canh bổ. Thân thể Vinh Nhung vốn luôn gầy yếu, bây giờ bắt đầu trở nên đầy đặn.

Ngày sinh dự tính càng đến gần, mọi người ngược lại cũng buông lỏng đi rất nhiều. Cục diện đã định, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ đợi. Có lẽ, sẽ có không kết cục giống như vậy.

Buổi tối Vinh Nhung ôm tự điển coi, Vinh Hường vừa vào phòng ngủ liền nhìn thấy trên mũi cô có thêm một cái gọng kính, đáng vẻ có chút tức cười. Vinh Hường nằm ở bên cạnh cô, bàn tay đặt lên bụng của cô, “Đang xem gì vậy?”

“Anh, chúng ta đặt tên cho con là gì đây?”

Vinh Hường có chút khó xử, chuyện đặt tên thế này, anh thật sự có chút không hiểu, nhũn mảy suy nghĩ một lúc lâu. Vinh Nhung buông từ điển trong tay xuống, nằm tựa vào trong lòng anh, “Dù sao thì tên ở nhà em cũng đã nghĩ xong.”

“Có chút ít còn hơn không... Cho nên gọi là Tiểu Liêu (trò chuyện - ý lại).”

Trong lòng Vinh Hường thở dài, đứa bé này từ đầu đến cuối cũng không có kiểm tra gì, Vinh Nhung lại chọn cái tên này, thì đã quyết định muốn đứa bé. Hơn nữa, mặc kệ đứa bé khỏe mạnh hay không, cô đều quyết tâm không thể từ bỏ.

Vinh Hường vuốt mấy sợi tóc mềm mại của cô, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, “Nhưng Nhưng, cảm ơn em.”

Vinh Nhung cong khóe môi lên, từ từ nhắm mắt lại, “Nếu như không có một đứa bé, em đối với anh sao được gọi là yêu hoàn chính.”

*

Tiểu Liêu ra đời vào đầu mùa hè, so với thời gian dự tính trước một tháng.

Vinh Hường khẩn trương nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật. Vinh Nhung còn chưa tới ngày sinh dự tính là đã vỡ nước ối, nhưng vẫn chưa bắt đầu đau bụng sinh, cửa mình không có mở, chỉ có thể sinh mổ. Hồng Mộ, bà ngoại Hồng và Tô Mộng đều ở đây, còn có thêm vài người phụ nữ khác.

Lúc đứa bé được ôm ra ngoài, mọi người đều ngẩng ra đứng tại chỗ không dám động, không khí trong nháy mắt cũng yên lặng lại. Bác sĩ nhìn thấy người nhà bệnh nhân im lặng. Chỉ có bà ngoại Hồng là phản ứng đầu tiên, vội vàng bước lên ôm lấy đứa bé.

Bác sĩ cười nói, “Chúc mừng, là một bé gái, nặng 3.17kg, rất khỏe mạnh...”

Hốc mắt Vinh Hường cảm thấy cay cay, dường như có nước mắt chảy xuống.

Rất khỏe mạnh!

Hồng Mộ và Tô Mộng bên cạnh ngược lại rất phối hợp với tình hình vui mừng đến phát khóc, tranh giành cướp giật đi xem đứa bé. Bà ngoại Hồng đem đứa bé nhét vào trong ngực anh, “Nhìn một chút đi, đây là con gái của cháu, rất đáng yêu.”

Tay chân Vinh Hường luống cuống, không biết nên làm sao để ôm, cương hai cánh tay nhìn vật nhỏ trong ngực, nhìn hồi lâu nhả lại mảy, “Sao không giống như trong tiểu thuyết miêu tả vậy, nhăn nheo như bà cụ?”

“...”

Mấy người phụ nữ bên cạnh im lặng tròn trắng mắt, Hồng Mộ vỗ vào ót của anh một cái, “Đồ ngốc, đứa trẻ nào mới sinh mà không như vậy.”

“...”

Vinh Hường nhìn vật nhỏ trong ngực đã bị cướp đi, lại nhìn thấy mấy người phụ nữ kia vây quanh lấy con anh, bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, cầm lấy bàn tay nhỏ của bé. Vinh Hường buồn bực suy nghĩ, hình như đó là con gái của anh mà?

Kế tiếp Vinh Nhung được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, sắc mặt không tốt, hình như kể cả hơi sức mở mắt cũng không có. Vinh Hường cầm tay của cô, hôn lên cái trán, ở bên tai cô nói, “Tiểu Liêu vô cùng tốt, rất khỏe mạnh...”

Anh hôn lên nước mắt của Vinh Nhung đang từ từ chảy xuống. Vinh Hường nhìn cô an tâm nhắm lại mắt, ôm lấy cô, “Anh yêu em, bà xã.”

*

Lúc Tiểu Liêu được hơn một tuổi, Vinh Hường và Vinh Nhung phát hiện sự khác thường của bé.

Đứa bé đã tránh được thân thể không tròn vẹn, nhưng là vẫn không thể thoát khỏi di chứng họ hàng kết hôn gần. Bé hơi chậm hiểu, khả năng phân biệt đồ đạc cũng không tốt. Nhưng Vinh Nhung không ngại, nhìn Tiểu Liêu từng ngày lớn lên ở trước mặt cô, cái loại vui vẻ đó, cả đời cô chưa từng có.

Tiểu Liêu nói chuyện rất rõ ràng nhưng lại hơi cà lăm. Hình như không có biện pháp nói ra một câu dài, chỉ nói ra được vài chữ. Nhưng rất may là sau này bé có thể lo cho cuộc sống của chính mình, lúc sáu tuổi thì có thể tự mình tắm rửa, mặc quần áo cẩn thận.

Vinh Hường mặc dù thương bé, nhưng vẫn cố gắng dạy dỗ bé trở nên độc lập. Giống như những cô bé khác, về phương diện này anh vô cùng chú trọng. Anh không hy vọng tương lai cái gì bé cũng phụ thuộc vào cha mẹ, cũng không hy vọng tương lai bé sẽ cảm thấy mình là gánh nặng của người khác.

Vinh Hường bung cả phê từ phòng bếp ra ngoài, thấy trong sân có một cô bé nhỏ đang chạy trốn, váy màu trắng bông kết hợp với màu xanh lá của sân cỏ trông vô cùng trang nhã. Đứa bé cười khanh khách, phía sau là mẹ cô bé đang đuổi theo. Vinh Nhung từ khi làm mẹ đã trở nên dịu dàng hơn, ôm Tiểu Liêu lên hôn vào mặt của bé.

Khóe môi Vinh Hường khẽ cong lên.

----End----

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 58: Ngoại truyện 3

Vào năm bảy tuổi, tiểu Liêu, Vinh Hường và Vinh Nhung cùng nhau trở về nước thăm Hồng mộ. Cũng là trong năm này, cô biết Dịch Bách Sanh.

Bách Sanh lúc ấy mười tuổi, tiểu Liêu biết từ miệng mẹ của mình, Bách Sanh vừa sinh ra không bao lâu thì bị người xấu bắt đi. Lúc đó cậu còn nhỏ hơn cô bây giờ, tiểu Liêu há to miệng ghen hòng nhìn trần trối.

Nhỏ như vậy, thật đáng thương.

Vì vậy, lúc Trương mạch nắm tay Bách Sanh đi tới, tiểu Liêu không kiềm được mà giơ tay lên sờ sờ bé trai cao hơn chính mình nửa cái đầu, âm thanh mang đầy sự thương hại, "Anh thật đáng thương, ngoan ngoan, tiểu Liêu thương."

"..." Bách Sanh mặt lạnh trừng bé, khuôn mặt nhỏ bao phủ với mây đen dày đặc. Con bé này trong mắt thương hại chuyện gì?

Em trai sinh đôi của Bách Sanh là Thiên Bắc đang mỉm cười, phát hiện cô bé này rất thú vị.

Người cha không có nhân tính Vinh Hường mang theo Vinh Nhung đi du lịch, hưởng thụ thời gian của hai người khó mà có được. Tiểu Liêu uất ức ôm cánh tay nhỏ, trơ mắt nhìn mẹ mình bị cha lừa gạt, dụ dỗ đi vào sân bay.

Tiểu Liêu mếu miếu, gương mặt tràn đầy nước mắt, cảm giác mình thành đứa trẻ không ai muốn. Bách Sanh lạnh lẽo ở bên cạnh cười, liếc mắt nhìn bé, "Ba cậu nhất định là chê cậu như con sên, dẫn đi theo thì quá mất mặt."

"..." Nước mắt của Tiểu Liêu càng ngày càng nhiều, nhìn người trước mặt đang hả hê, vô tội mà xoắn ngón tay vào nhau.

Bách Sanh đến gần trước mặt bé, nắm cái mũi của bé mà nói: "Thấy không, con sên, động một chút là khóc. Có bản lĩnh thì nén nước mắt trở về...."

Bách Sanh không biết, trí lực của tiểu Liêu không như người bình thường, dĩ nhiên sẽ không biết đây là chiêu khích tướng, cho nên cô mở to miệng òa khóc lớn lên.

Tường Mạch vừa mới bảo đảm với Vinh Nhung xong, bên này thì tiểu Liên đã òa khóc lên, cô lập tức vội vàng dụ dỗ, "Tiểu Liêu ngoan, ba mẹ đi mấy ngày sẽ trở về. Tiểu Liêu sẽ ở nhà đi, rất nhanh mẹ sẽ tới đón con."

Tiểu Liêu nức nở, dùng cánh tay nhỏ của mình lau nước mắt, "Anh nói, tiểu Liêu là con sên, tiểu Liêu không có nước mũi, nhiều nhất chỉ là chảy nước bọt." Tiểu Liêu cảm thấy rất uất ức, con sên, rất xấu xí, chẳng lẽ ở trong mắt anh Bách Sanh, tiểu Liêu vẫn rất xấu sao?

Bách Sanh im lặng nhìn cô bé trên mặt toàn là nước mắt nước mũi, cậu đứng ở sau lưng Tường Mạch làm mặt xấu với cô, "Mặc kệ nước mũi hay là nước miếng, em đều là một cô bé xấu xí."

"...." miệng nhỏ của Tiểu Liêu nhếch lên, khóc càng lớn tiếng.

*

Mùa hạ ở thành phố N rất nóng, bên ngoài cửa sổ đầy ve kêu, tiểu Liêu trở mình một cái từ trên giường bò dậy. Sững sờ nhìn hai bé trai bên cạnh, mặt giống nhau như đúc, hai mắt nhắm lại, hô hấp thật dài.

Tiểu Liêu quý sắp ở giữa hai người, xoay đầu quan sát bọn họ.

Thật sự rất giống, giống như ảo thuật, tại sao lại giống tới vậy chứ? Tiểu Liêu nghĩ không ra, vì vậy duỗi ra ngón tay ra tò mò chọc chọc mặt của bọn họ, kể cả làn da đều có dần giống như nhau. Thiên Bắc rất yên lặng, Bách Sanh thì không an phận mà khê hừ vài tiếng, tiểu Liêu che miệng cười trộm, duỗi ra ngón tay ra nắm lấy cái mũi của cậu, dám khi dễ cô.

Tiểu Liêu nhìn lông mày Bách Sanh từ từ nhú lại, càng ngày càng sâu, sau đó thành một chữ 'Xuyên (川)' hiện ra trước mắt của bé. Tiểu Liêu cảm thấy rất thần kỳ, nhìn chăm chăm mắt vào lông mày của anh, ngón tay nhỏ nhắn vươn ra sờ sờ vào nó.

Sau khi buông tay ra thì hô hấp của Bách Sanh từ từ vững vàng lại, lông mày cũng dần dần giãn ra.

Tiểu Liêu cảm thấy Bách Sanh rất lợi hại, ngủ cũng có thể làm ảo thuật.

Vì vậy tiểu Liêu lần nữa bóp lấy cái mũi của cậu, hưng phấn nhìn lông mày của cậu lần nữa nhú lại thành chữ 'xuyên'.

Buổi sáng Bách Sanh bị ảm ỉ quá lâu, bây giờ đã mệt muốn chết, chỉ cảm thấy khó thở, theo bản năng mà mở miệng để hô hấp. Mới vừa hô hấp được vài cái, thì hình như bị cái gì đó chặn lại.

Thấy Bách Sanh mở miệng hô hấp thì chữ 'xuyên' đó lại biến mất, tiểu Liêu cảm thấy không có tí thú vị nào nữa. Đầu óc chuyển động một chút, rồi từ trong bao của mình lấy ra một cái kẹo que nhét vào trong miệng Bách Sanh.

Tiểu Liêu kinh ngạc nhìn Bách Sanh rút kẹo que của mình, đây chính là cây kẹo vị chuối tiêu cuối cùng của bé. Bây giờ đã dính toàn nước bọt của Bách Sanh, haizz thật là đáng tiếc.

Vị ngọt ở khoang miệng không ngừng lan tràn ra, Bách Sanh ghét nhất là ăn đồ ngọt, cho dù người mệt mỏi đến mức nào bị hành hạ như vậy cũng phải tỉnh lại. Cậu mở mắt ra thì nhìn thấy gương mặt của tiểu Liêu đang ở sát mình. Bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc Bách Sanh cũng hiểu được vị ngọt đó là có thực, không phải là nằm mơ.

Cậu nhú mày lại cúi đầu xem xét, sau đó thì vô cùng giận dữ.

Tiểu Liêu nheo mắt lại cười, lấy kẹo que từ trong miệng Bách Sanh ra, sau đó quơ quơ ở trước mặt Bách Sanh, "Ăn ngon không?"

"...." Bách Sanh cảm thấy ở cùng một chỗ với cô bé này phải đề cao cảnh giác, không phải bị ghen chết thì chính là bị tức chết. Bách Sanh im lặng, mím chặt môi, duỗi ngón tay ra chỉ vào chóp mũi của bé rồi nói, "Em... em...."

Cả một buổi trời Bách Sanh cũng không tìm ra cá từ thích hợp để mắng cô bé này, Tường mạch đã cảnh cáo, nếu để cho cô bé này rơi một giọt nước mắt nào nữa thì tiền tiêu vật tháng này sẽ không có. Cậu còn phải trong lòng mong vào nó để mua cái PSP mới nhất đấy.

Tiểu Liêu nhìn Bách Sanh cứng họng, há hê vẩy đuôi, không chút suy nghĩ liền đem cây kẹo que đó nhét vào trong miệng Bách Sanh, "Dính toàn nước bọt của anh, ăn đi, đừng lãng phí."

Bách Sanh hít sâu, đáng vẻ ngậm kẹo que có chút tức cười, cứ như vậy mà im lặng nhìn cô chăm chăm.

Tiểu Liêu cảm thấy, Bách Sanh thật sự quá khó để sống chung với nhau, đồ ăn ngon như vậy cho anh, mà anh còn không vui.

Bách Sanh nghĩ đến bản PSP, nên mới nhịn xuống không bóc hóa, cậu cắn nát cái kẹo que ở trong miệng, rút cây cầm ra, cười như không cười mà nhai

kẹo, âm thanh lớn tới dọa người.

Tiểu Liêu bị Vinh Hường và Vinh Nhung nuông chiều quen rồi, không có gặp qua trường hợp dọa người như thế này, bé cho là Bách Sanh chỉ là đang đùa giỡn với mình. Bé cười híp mắt bước tới gần cậu, "Ăn ngon chứ, em không lừa anh đúng không?" Bé suy nghĩ một chút rồi lại ngồi xếp bằng xuống, ôm lấy cổ của Bách Sanh mà nói, "Bách Sanh, về sau đừng giận em...em cho anh ăn đồ ngon, chúng ta là bạn tốt."

Bách Sanh liếc nhìn móng vuốt nhỏ đen thui lúi trên vai mình, đưa tay đẩy xuống xong rồi phui phui quần áo của mình, "Tốt nhất là mẹ nên cách xa anh ra một chút." Bách Sanh cảm thấy, tính tình bây giờ của mình đã thay đổi quá nhiều, và kẻ đầu sỏ không đâu xa chính là tiểu Liêu.

Tiểu Liêu nhủ mảy lại, nghiêm mặt nhìn cậu, "Được voi đòi tiên, được rồi, cho anh thêm một quyển truyện tranh, không thể nhiều hơn nữa."

"? !" Bách Sanh có chút nhử đầu, lại có chút kinh dị, có chút kích động muốn đem đầu của cô bé này mò ra để xem, "Không biết em đang nói cái gì, anh nói cho em biết, bây giờ tâm trạng của anh không tốt, nếu còn trêu chọc anh, anh sẽ ném em từ trên lầu xuống."

Tiểu Liêu sững sờ nhìn xem Bách Sanh hi ha hi hục bò xuống giường, rồi đi ra khỏi phòng, duỗi lưng xuống nằm tiếp, mới vừa nhắm mắt lại, thì cảm thấy trên người mình bị rất nhiều vật đập trúng.

Bách Sanh ngồi dậy, nhìn kẹo que trên người mình, khoai tây chiên, chocolate, Oglio.... Còn có một cuốn truyện tranh thiếu nữ lộn lệt...

"? !" Bách Sanh tròn tròn mắt mờ mịt nhìn tiểu Liêu.

Thiên Bắc cũng bị động tĩnh bên này làm cho thức giấc, ngơ ngác nhìn hai giằng co người.

"Con bé chết tiệt kia, em cho rằng anh là cái thùng rác sao!" Bách Sanh sừng sốt nửa ngày mới thẹn quá thành giận.

Tiểu Liêu đặt mông ngồi ở bên cạnh cậu, đưa tay béo ra trước mặt cậu, đôi mắt đen nhánh phát sáng, "Bách Sanh, chúng ta giải hòa đi?"

"...." Bách Sanh ôm lấy đầu, cảm thấy sắp điên rồi, rên ngậm một tiếng rồi thỏa hiệp nói, "Được, từ đây về sau anh sẽ không khi dễ em nữa, cầu xin em đừng quẩn lấy anh nữa có được hay không?" Bách Sanh cảm thấy nhất định là tiểu Liêu cố ý, căn bản là muốn ép điên cậu mà, thật sự là quá giáo hoạt rồi.

Tiểu Liêu mặt mày hớn hờ, bò lại phía trước, theo trên cao nhìn xuống, "Bách Sanh, hôn nhẹ nè."

"? !" Bách Sanh cùng Thiên Bắc nhìn nhau, mặt Bách Sanh có chút hồng, lúng túng quay đầu, "Tại sao?"

"... Vì em yêu thích ai thì sẽ hôn người đó." Gương mặt Tiểu Liêu trở nên nghiêm túc, đôi mắt nhìn về phía Bách Sanh, "Đừng nghĩ anh sẽ lừa gạt lấy mất đồ ăn vặt của em, còn có truyện tranh nữa. Em rất thông minh."

Gương mặt Bách Sanh vì kìm nén mà đỏ bừng, đứng dậy đẩy bé ra, thờ phỉ phỏ tìm giày của mình. Tiểu Liêu kéo tay của cậu, đáng vẻ vô cùng đáng thương, cả nháy mắt một cái cũng không dám nháy chăm chú theo dõi anh, "Bách Sanh, anh chán ghét em sao?"

Bách Sanh nhìn đôi mắt sáng nước mênh mông, ý thức được tiền tiêu vật tháng sau đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, vội vàng cầu xin, "Đừng, tiểu tổ tông, ngàn vạn lần em đừng khóc. Mẹ anh mà nghe được thì sẽ đánh anh đó."

Tiểu Liêu được một bước lại thêm một bước, đi tới đụng đụng vào mặt của anh, "Anh muốn em vui thì anh phải hôn em."

"...." Bách Sanh tràn đầy vẻ uất ức, ôm lấy đầu của bé mà bẹp một cái.

Gương mặt u buồn của tiểu Liêu lập tức trở nên sáng lạng, cười hi hi sờ sờ vào gương mặt của mình, không nhận được mà xác định lại một lần nữa, "Sau này không được giễu cợt em? Không được ném em xuống lầu?"

Bách Sanh cắn răng, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, "Sẽ không!"

Tiểu Liêu ngồi ở bên giường, vui mừng lắc lắc chân ngắn của mình. Nhìn vẻ mặt im lặng của Bách Sanh, bé lấy một cây kẹo que ra, nói với cậu "A, há miệng."

Bách Sanh không nhận được nhìn cô một cái, tiểu Liêu cố chấp ở trước mặt cậu quơ quơ kẹo que, "Không ăn? Nếu không ăn thì chính là anh chán ghét em?"

Bách Sanh xanh mặt hé miệng, nửa xanh mặt cắn kẹo que, lại xanh mặt mà nhai kẹo. Bách Sanh cảm thấy, mình đã sắp biến thành Trương Phi rồi, cả gương mặt đều trở nên đen thui.

Tiểu Liêu ngồi ở bên cạnh cậu, nhìn cậu phồng hai má lên, bộ dạng bức mình, đột nhiên cô cảm thấy Bách Sanh như vậy thật đáng yêu, vô cùng yêu thích. Tiểu Liêu chống nệm, nghiêng người về phía gương mặt của cậu, "Bách Sanh, em thích anh."

"...." Bách Sanh khóc không ra nước mắt, "Mẹ, con trai của mẹ bị người ta trêu ghẹo rồi!"

Mùa hè kia trôi qua rất nhanh, ngày tiểu Liêu đi, Bách Sanh và đám bạn đi chơi đá cầu không có ở nhà. Tiểu Liêu ám ức bị Vinh Hường ôm vào trong ngực, miệng nhô cao nói, "Bách Sanh hư, không tiễn em... em sẽ không để ý anh một năm."

Vinh Hường và Vinh Nhung buồn cười nhìn con gái bảy tuổi của mình, sờ sờ đầu của bé, đi vào sân bay, Bách Sanh mặc áo thể thao chạy vào, quần áo thể thao màu trắng dính một ít mồ hôi, một bé trai mười tuổi hiện lên một gương mặt thúi, "Nghe nói em chuẩn bị một năm không để ý tới anh, sợ em ghen tới khó chịu, cho nên anh mới cố gắng tới đây tiễn em, chúc em khỏe mạnh...."

Tường Mạch và Dịch Phong dở khóc dở cười, Thiên Bắc đứng ở sau lưng Bách Sanh thở phào nhẹ nhõm, thật tốt khi tìm được Bách Sanh kịp lúc....

Tiểu Liêu ở trong ngực Vinh Hường nhếch môi cười khúc khích, "Vây em cũng chúc anh khỏe mạnh."

"...." Bách Sanh nhìn cô bé kia, đột nhiên cảm thấy thật ra thì cô....Có chút đáng yêu?

-HOÀN TRỌN BỘ-

Bạn đang đọc truyện *Giai Thoại Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.